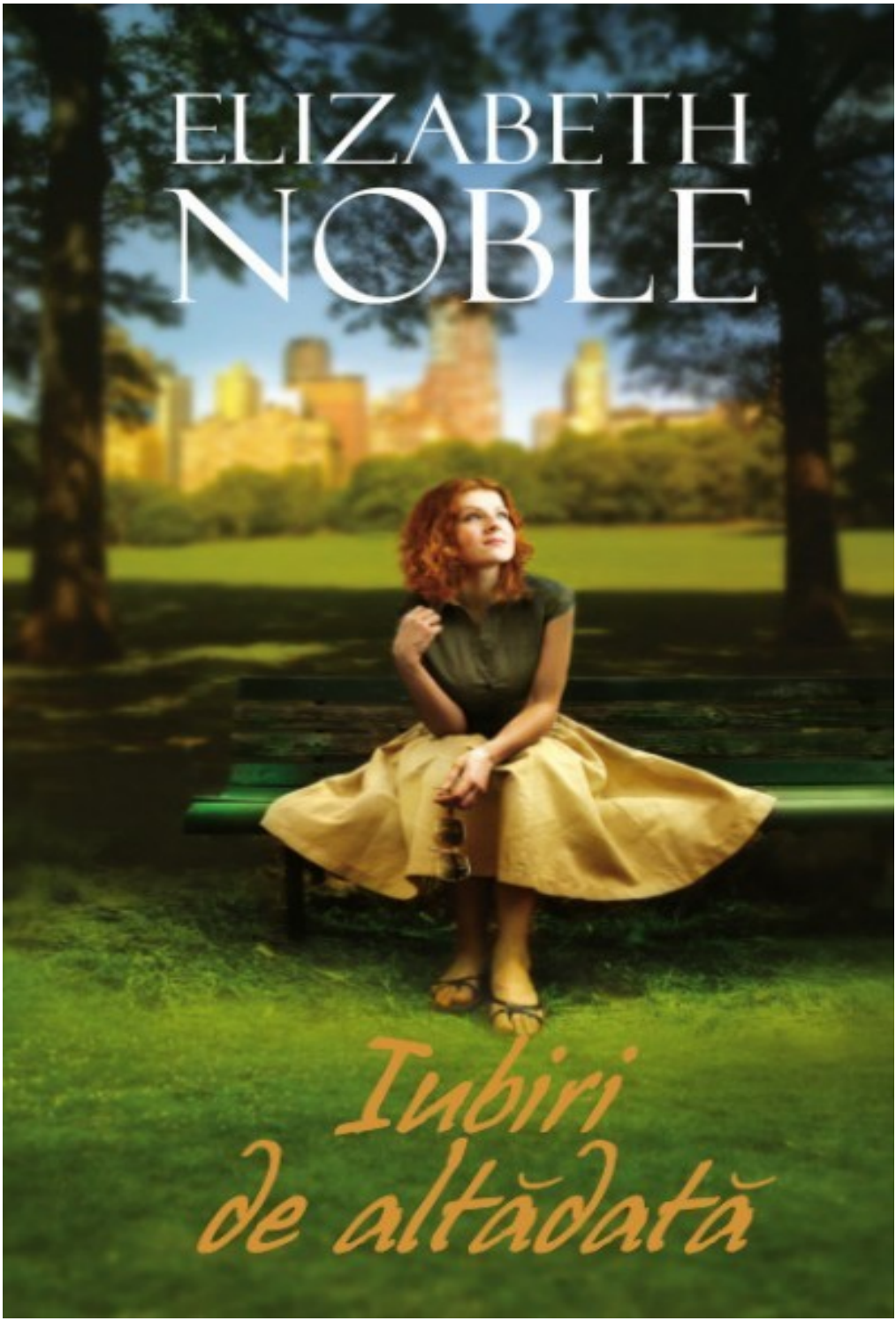
ELIZABETH
NOBLE
Iubiri
de altădată

The Way We Were
Elizabeth Noble
Copyright © 2010 Elizabeth Noble

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzilirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Iubiri de altădată
Elizabeth Noble
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NOBLE, ELIZABETH
Iubiri de altădată / Elizabeth Noble. Trad.: Graal Soft.
— Bucureşti: Litera Internaţional, 2012
ISBN 978-606-21-0080-3
I.Soft, Graal (trad.)

821.111(94)-31135.1

ELIZABETH NOBLE
Iubiri de altădată

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

Pentru A. Şi L., cu toată dragostea şi mulţumirile mele

prolog

Iunie

Sărutul, ca toate celelalte lucruri din acea zi, era de poză. Nici prea nevinovat, nici prea intim. Mirele, cu doar câţiva centimetri mai înalt decât femeia zveltă de lângă el, îi cuprinse acesteia faţa cu blândeţe şi posesivitate. Îşi lipi fruntea de a ei o secundă sau două, apoi buzele li se întâlniră. Ochii ei străluceau cu lacrimi de bucurie. În jur se auzi un murmur colectiv de apreciere. Era ca şi când o felicitare de la Hallmark ar fi prins viaţă. După ce primul sărut se sfârşi, tinerii căsătoriţi se întoarseră zâmbind către public, cu obrajii atingându-se; nasul ei cârn era încreţit timid, iar vălul care îi fusese ridicat de pe faţă cu doar câteva minute în urmă îi încadra pe amândoi într-un nor de poveste din tul.

Preotul îşi ridică mâinile într-un gest cuprinzător.

— Doamnelor şi domnilor, domnul şi doamna Hammond, începu el, iar întreaga biserică erupse într-un ropot spontan de aplauze.

În al doilea şir de bănci, prin mintea lui Susannah trecură mai multe întrebări deodată, atât de repede încât abia reuşi să le pună în ordine.

1. De când se aplaudă în biserică?
2. Cum se face că frăţiorul meu a ajuns la vârsta însurătorii?

3. Eram şi eu la fel de naivă pe cât par să fie ei?
4. Când am devenit atât de cinică şi ranchiunoasă?

Răspunsurile se lăsară aşteptate, cu excepţia primei întrebări referitoare la bătăile din palme. Era ceva modern. Nu era prima dată când Susannah se simţea ciudat faţă de obiceiurile propriei generaţii. Nu era un spectacol. Era o ceremonie solemnă şi demnă de respect. Frăţiorul ei, Alexander, avea treizeci şi trei de ani. Nu era chiar tânăr pentru însurătoare, în accepţiunea generală. Însă vârsta lui de treizeci şi trei de ani i-o amintea pe a ei, de treizeci şi nouă, motiv pentru care nu se simţea chiar în largul ei. Îşi amintea atât de bine naşterea lui – bebeluşul fusese ca o păpuşică vie, visul devenit realitate al unei fetiţe de şase ani.

Da, da, bineînţeles că şi ea fusese naivă, poate chiar mai mult de atât. Naivă şi delirând de aceeaşi fericire pe care o vedea pe chipul lor şi atât de sigură, atât de foarte sigură că avea să rămână măritată pentru totdeauna. Stătuse la acelaşi altar, chiar acolo unde stăteau în acel moment Alex şi Chloe, şi probabil se simţise exact aşa cum se simţeau ei acum (deşi îşi mai amintea şi senzaţia tulburătoare că jartiera incomodă pe care o purta îi aluneca pe coapsă spre genunchi). Între timp însă, certitudinile o părăsiseră. Fusese sigură că nu ar fi putut trăi fără el. I se păruse un fel de imposibilitate fizică – de parcă inima ei, cea pe care tocmai i-o dăduse lui, ar fi încetat la propriu să mai bată dacă el nu mai era lângă ea. Acum nu mai era sigură de nimic.

Iar partea cu cinismul şi ranchiuna? Aceea… aceea era întrebarea la care nu putea răspunde. Dacă ar fi ştiut ce urma să se întâmple, dacă ar fi rămas cumva detaşată şi şi-ar fi privit propria persoană, n-ar fi lăsat ca lucrurile să evolueze astfel. Oare?

Chloe radia. La propriu. Asta se spune despre toate miresele, sunt cuvinte obligatorii în epoca noastră, însă nu li se potrivesc tuturor. Sau cel puţin nu atât de bine pe cât i se potriveau lui Chloe în acea zi. (Oare ei îi spusese toată lumea asta? Fusese adevărat în ce o privea?) Chloe era canadiancă şi strălucea de o sănătate nord-americană înfloritoare. Dinţi albi şi drepţi, păr mătăsos şi blond. Lui Susannah i se părea că mai ales în acea zi era fermecătoare. Rochia amplă, din satin greu de culoarea fildeşului, cu o croială clasică, îi venea de minune, în trecere, Chloe scutură uşor buchetul spre cumnata ei într-un salut triumfător, iar Susannah răspunse cu o fluturare crispată a mâinii.

Alex nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Braţul lui Chloe era petrecut după al său şi îi prinse degetele cu cealaltă mână. Se uita când la ea, când la oaspeţi, apoi din nou repede la ea, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă că în sfârşit era soţia lui.

Era greu să nu fii optimist pentru viitorul cuplului. Până şi Susannah îşi îngădui să spere că avea să le fie bine. Pentru unii oameni căsătoria era o reuşită, nu?

Soacra mare, Rosemary, se întoarse spre singura ei fiică. Chipul ei era ud de ceea ce Susannah numise în copilărie „lacrimi fericite”, şi

îşi şterse atentă ochii cu o batistă albă de dantelă pe care o păstrase anume pentru o asemenea ocazie.

— Nu-i aşa că a fost minunat?

Susannah se strădui să zâmbească aprobator, însă abia dacă-şi putu descleşta dinţii. Încă un cuvânt obligatoriu.

— Da, a fost. Minunat!

— Şi ea e foarte frumoasă.

— Absolut!

Acea sesiune de întrebări şi răspunsuri putea dura ceva vreme. Însă cele mai multe întrebări ale mamei ei păreau retorice şi probabil nu trebuia să se mai obosească să-i răspundă. Asta şi pozele. Susannah se întrebă cât mai era până la primul pahar de şampanie. Cu siguranţă prea mult. Poate ar fi trebuit să-şi strecoare o sticluţă în poşetă.

— Sunt atât de încântată că s-au căsătorit aici!

Asta nu era nicio surpriză. Biserica St. Gabriel era centrul geografic al satului şi centrul spiritual al vieţii lui Rosemary Hammond, fiind legată inextricabil de ea şi de familia ei. Simţea o mare bucurie şi satisfacţie când îşi amintea de propria ei nuntă, care avusese loc tot acolo, în ziua de iulie în care Anglia câştigase Cupa Mondială din 1966. Toţi cei trei copii ai ei fuseseră botezaţi şi confirmaţi acolo, iar părinţii ei fuseseră îngropaţi unul lângă celălalt, cu toate că la doisprezece ani distanţă unul de altul, în curtea acelei biserici. Înainte ca ea şi soţul ei să se alăture campaniei britanice de invadare a Franţei, cumpărându-şi acolo un fel de hambar din lemn fasonat, nu ratase niciodată o slujbă de duminică decât atunci când era plecată în vacanţă, plus de două ori după

histerectomia suferită în 2005; aproape în fiecare după-amiază de vineri din ultimii cincisprezece ani măturase şi lustruise şirurile de bănci împreună cu trei-patru prietene. Clive, soţul ei, îi spunea că „şterge praful pentru Iisus” şi primea întotdeauna în semn de răspuns o lovitură uşoară cu coada măturii.

Alastair, cel mai mare dintre copiii ei şi primul care se însurase, se căsătorise acasă la Kathryn, lângă Cambridge. Bineînţeles. Aşa şi trebuia, deşi, spre nemulţumirea lui Rosemary, rudele lui Kathryn nu păreau prea pioase, iar Kathryn însăşi nici măcar nu-l cunoscuse pe preotul care le oficiase căsătoria înainte să-şi conceapă planurile de nuntă. Lui Rosemary nu prea-i plăcuseră florile (gerbera – atât de comune) şi era destul de sigură că prin amvon nu se mai dereticase de săptămâni întregi. Fiicele lui Alastair şi Kathryn erau în acea zi domnişoare de onoare la nunta lui Alex şi Chloe. Millie şi Sadie ţopăiau prin naos în spatele miresei, încântate de foşnetul jupelor lor de tul şi de coafurile lor elaborate.

Susannah se căsătorise cu Sean tot acolo, cu şaisprezece ani în urmă. La începutul logodnei lor, ea glumise că voia să fugă de acasă, însă Rosemary ştia că n-ar fi putut să-i facă vreodată aşa ceva. La urma urmei, Susannah era singura ei fiică, singura ei şansă să organizeze cu adevărat o nuntă. Rosemary visase cu ochii deschişi la nunta fetiţei ei încă din ziua în care o născuse.

Nu numai visase, ci se pregătise activ, punând deoparte din banii de coşniţă. Când se căsătoriseră ea şi Clive nu o duceau prea grozav, astfel că nu-şi permiseseră unele detalii altminteri

importante, „surle şi tobe” cum le numea Clive. Fusese hotărâtă ca Susannah să aibă parte de toate. Aranjamente florale la capătul fiecărui şir de bănci – nu doar la altar – şampanie adevărată şi nu doar un pahar când se făceau urările…

Însă nunta lui Alex fusese un bonus pentru ea. De fapt, Alex fusese un bonus toată viaţa ei, conceput la cinci ani după Susannah şi cu mult după ce îşi pierduse speranţa că mai putea face copii. Deja se obişnuise cu gândul că trebuia să se mulţumească doar cu cei doi pe care li-i dăruise Dumnezeu. Chloe, fie binecuvântată, dorise să aibă o nuntă tradiţională englezească şi îi plăcuse St. Gabriel încă de când îşi petrecuse prima vacanţă la familia Hammond, cu trei ani în urmă, şi făcuseră cu toţii o plimbare până acolo în Ajunul Crăciunului. Alex o ceruse cu trei luni în urmă, în timpul unei călătorii de vacanţă în Scoţia. Telefonaseră dintr-un bar, iar Chloe spusese atunci, beată de fericire şi emoţie (şi după vreo două cocktailuri cu whisky), că dorea să se mărite la St. Gabriel şi nu-şi putea imagina nunta ei în altă parte. Totul fusese organizat cam în pripă, recunoştea Rosemary. Avuseseră noroc că prinseseră loc în acea zi. Era prima după Paşte pe care o avea liberă reverendul Trevor şi ultima până la jumătatea lui octombrie. Bănuia – cu toate că nu întrebase, căci ar fi purtat ghinion – că era vorba de o anulare. St. Gabriel era o biserică pitorească, de felul celei din *Patru nunţi şi o înmormântare,* astfel că era foarte căutată; prin urmare, oricât ai fi şters praful sau ai fi înălţat rugăciuni, nu puteai fi sigur că puteai programa o nuntă într-o zi de sâmbătă, pe timp de vară, dacă

anunţai din scurt.

Eforturile fuseseră însă încununate de succes. Şirurile de bănci străluceau, iar florile erau superbe. Acasă, cortul arăta minunat şi conferea nobleţe întregii clădiri, şampania era la gheaţă, iar trupa de jazz încălzea atmosfera. Părinţii lui Chloe insistaseră să semneze un cec generos, astfel că „surlele şi tobele" bătuseră şi trâmbiţaseră ca la carte. Înainte de slujbă, când venise acasă să vadă cortul, mama lui Chloe spusese că se aştepta să-l vadă pe Hugh Grant răsărind de spatele unei urne în haine de dimineaţă, iar Rosemary considerase asta un mare compliment. Privi spatele înalt şi drept al fiului ei, apoi pe dragele ei nepoate şi se simţi plină de fericire. Îi strânse mâna soţului ei, iar el o mângâie uşor emoţionat. Erau căsătoriţi de mai bine de patruzeci de ani. Acelea erau zilele minunate la care visaseră în anii în care cheltuielile cu şcoala, plata ipotecii şi certurile între fraţi păreau uneori copleşitoare. Momentele de bucurie despre care Clive glumise întotdeauna că trebuiau plătite cu vârf şi îndesat.

„Ce e ciudat aici?" se întrebă Susannah, privind în jur la fraţii şi părinţii ei, apoi la nepoatele şi la nepotul ei. Un singur lucru. O singură pată în peisajul acela idilic. Lângă părinţii ei cei euforici, cumnata ei, Kathryn, îşi giugiulea copilul, pe Oscar, suflându-i pe gât, în timp ce el întindea jucăuş mâna spre penele de pe pălăria ei, care îi gâdilau nasul.

Susannah. Ea era singura care nu se potrivea acolo. Ochii i se umplură brusc de lacrimi. Hristoase! Coborî imediat privirea, apoi deschise geanta şi scotoci după un şerveţel. Simţi o lacrimă

curgându-i pe nas şi se temu că se va amesteca imediat cu secreţiile nazale. Acelea nu erau lacrimile drăguţe şi perfect adecvate care se observă de obicei în ochii nuntaşilor. Mai aveau puţin până să se transforme în şuvoaie de nefericire, însă era hotărâtă să nu îngăduie aşa ceva. Îşi înfipse unghiile în palmă şi strânse din nou din dinţi. Arăta oribil când plângea, şi o ştia prea bine. Un singur minut de plâns o lăsa vreme de o oră cu ochii umflaţi şi roşii şi cu un nas şi mai roşu. Asta ar fi însemnat priviri curioase şi întrebări – iar în acea zi n-avea nevoie de întrebări.

Alastair îi prinse braţul şi o strânse de cot, apoi îi împinse în mână o batistă de bumbac.

— O, nu, n-o să faci asta.

Ceilalţi ieşiseră în naos şi se alăturaseră oaspeţilor care se îndreptau spre scările bisericii. Fratele ei o trase de braţ în direcţia opusă, spre altar, iar ea nu schiţă niciun gest de rezistenţă.

— Aşteaptă un minut. Vocea lui era fermă, însă lipsită de răutate. Era ca şi când ar fi vorbit cu Sadie.

Coriştii se schimbau în vestibulul mic din spatele bisericii.

— Noi o luăm pe scurtătură, anunţă el, conducând-o pe Susannah spre o uşă care dădea în curtea tăcută a cimitirului. Nu-i lăsă braţul decât după ce o aşează pe o bancă, iar el se lăsă oftând alături de ea.

Susannah îşi scoase pălăria şi îşi trecu mâna prin păr.

— Mulţumesc.

El se rezemă de spătar; nu-i răspunse, ci îşi

trecu degetul prin spaţiul dintre guler şi gât, apoi îşi îndepărtă părul de pe frunte. Rămaseră tăcuţi câteva momente; se auzeau doar pufnitul ocazional al tinerei femei şi murmurele din faţa bisericii.

Alastair îşi trecu un picior lung peste celălalt.

— Mi-am aprins prima ţigară pe banca asta. Aveam treisprezece ani. Apoi am vomat după zece minute… chiar acolo. Făcu semn către un copac aflat la câţiva metri de ei.

Susannah zâmbi. El nu fusese niciodată un mare fumător, spre deosebire de ea, care consumase zece ţigări pe zi în cei trei ani petrecuţi la universitate, ca şi când ar fi fost o cerinţă obligatorie până la absolvire, când se lăsase aproape la fel de brusc pe cât se apucase. El o torturase mereu cu asta, de câte ori prindea ocazia. Părinţii nu aflaseră, în ciuda ameninţărilor lui: nu o trădase niciodată.

— Şi probabil mi-aş fi pierdut virginitatea tot pe banca asta dacă Sally Harris n-ar fi avut blugii prea strâmţi şi n-ar fi trebuit să se întoarcă acasă la ora zece seara.

— Sally Harris. Dumnezeule! râse ea.

— Se părea că tatăl ei îi trăgea fermoarul cu cârligul unui umeraş de haine înainte să iasă din casă. Cred că de fapt îi era teamă că dacă îşi scotea pantalonii nu avea să şi-i mai poată pune la loc, astfel încât ar fi fost obligată să se întoarcă acasă în chiloţi…

— Sau cel puţin asta ţi-a spus ea.

— Şi erau şi al naibii de strâmţi. Abia am putut să bag mâna în ei.

— Câh. Asta e scârbos.

— Însă te-am împiedicat să plângi, nu? zâmbi el.

— M-ai oprit şi să mănânc la petrecere, dacă stau să mă gândesc…

— Păi nici asta nu ţi-a făcut vreun rău, graso.

O strigase Grasa şi doar Grasa timp de doi ani, de când avea zece ani până împlinise doisprezece, dar pe bună dreptate. Slăbise în acea vară şi rămăsese slabă de atunci, însă el încă o mai numea Grasa uneori, când erau doar ei doi.

— Hei! făcu ea, lovindu-i uşor pieptul.

Acela era Alastair. Fratele mai mare tipic. Pe vremuri, când locuiau în casa părintească, era de obicei nepăsător sau rău şi uneori chiar îi lăsa impresia că nu făcea altceva în timpul zilei decât să se gândească la metode prin care să o tortureze; însă dacă oricine altcineva se lega de ea, se transforma imediat în salvatorul ei. Cavalerul ei. Şi se părea că încă rămăsese aşa.

— Deci? O privea direct, cu sprânceana ridicată.

— Deci ce? încercă să-i evite privirea.

— Deci… de ce plângi?

— Toţi plâng la nunţi, nu? Mama aproape că rămăsese fără batiste. Şi Kathryn la fel…

— Aha. Deci nu vrei să spui?

— Să spun ce? Doar pentru că o salvase, asta nu însemna că trebuia să i se şi confeseze.

— Sigur, doar pentru că te-am salvat nu înseamnă că trebuie să-mi şi spui. Era ciudat cum îi citise gândurile, însă dacă vrei… sunt ochi şi urechi. Iar asta e singura ta ocazie, pentru că am permisiunea lui Kath să beau toată după-amiaza şi am de gând să fiu deja praf când vor tăia tortul. Oscar a fost foarte agitat în ultimele patru-cinci nopţi şi sunt frânt, aşa că o să plec imediat. Deci,

dacă vrei să discuţi, domnul doctor e pe recepţie.

— Probabil mă gândeam la Sean.

— Prostii.

— Aşa vorbesc de obicei doctorii cu pacienţii lor?

— Ar trebui, în orice caz.

— Şi de ce nu mă crezi?

— Pentru că nu te-am mai văzut de ani de zile plângând după Sean. Nu mă convingi. Acelea nu erau lacrimi de nostalgie şi regret. Acelea erau lacrimi din prezent, dacă vrei părerea mea.

— Serios? De unde ştii tu atât de multe?

— Ascultă, surioară; poate că tu nu vrei să spui, însă nu trebuie să fii geniu ca să-ţi dai seama că e ceva în neregulă. N-ai mai venit pe la noi de luni de zile. Ai evitat toate reuniunile de familie; nu ţi-ai făcut apariţia nici măcar la botezul lui Oscar. Ea încercă să spună ceva, să repete aceeaşi scuză pe care o folosea de obicei, însă Alastair ridică mâna să o oprească: Asta nu contează. Nu asta vreau să spun. Azi eşti aici, însă Doug nu e cu tine… nici de data asta.

— Trebuia să stea cu copiii, a fost o chestie de ultim moment. Ştia că era jalnică.

Din nou mâna. Mâna aceea ridicată era chiar enervantă, chiar dacă pe deplin justificată.

— Poate că da sau poate că nu. Sau poate că nu e deloc treaba mea. Însă îmi fac griji pentru tine, Suze. Atâta tot. Cu toţii ne cam facem griji pentru tine.

— Înseamnă că aţi vorbit „cu toţii” despre mine? Ura acel gând. Toţi laolaltă, discutând despre ea. Singura dintre ei care nu părea fericită.

— Nu e chiar aşa. Nu mă refer la mama şi la

tata. Dumnezeu mi-e martor că în ultimele săptămâni mama n-a avut în minte altceva decât nunta lui Alex şi Chloe. Şi îl ştii pe tata. El nu prea spune niciodată nimic. Mă refer la mine şi la Kathryn. De fapt, ea e prea ocupată cu copilul. Pe scurt, e vorba doar de mine.

— Perfect. Aproape că râdea. Să trag concluzia că nimănui nu-i pasă deloc de mine? Amândoi zâmbiră la felul în care se contrazicea. Alastair o cuprinse cu braţul, iar ea îşi rezemă capul de umărul lui, murmurând: Spun doar…

— Ştiu.

Rămaseră acolo vreme de câteva minute, fără să scoată o vorbă, în lumina caldă a soarelui. Susannah simţi cum îi încetinea ritmul inimii, iar dorinţa de a plânge dispăru treptat, până se linişti de tot.

Apoi Alastair se ridică în picioare.

— Ar trebui să ne întoarcem. După ce îţi repari rimelul scurs… O să fie furioşi dacă nu ne găsesc pentru fotografii.

— Ai dreptate. Scoase din geantă o pudrieră, linse colţul batistei şi îşi şterse urmele negre de sub ochi.

— De obicei am.

— Nu ştiu cum te suportă Kathryn. Îşi dădu cu luciu de buze, închise geanta şi îi dădu batista înapoi lui Alastair, care cu o expresie revoltată, o mototoli şi o băgă în buzunar.

— Cum adică mă suportă? Venerează până şi pământul pe care calc.

Se ridicară şi se îndreptară spre grupul de nuntaşi, ţinându-se de mână.

— Biata fată pe care-ai indus-o în eroare.

Aceea era zeflemeaua cea mai obişnuită a copilăriei ei.

— Şi sunt uimitor în pat. Sally Harris habar n-are ce a pierdut.

Izbucni în râs. O alina, îi distrăgea atenţia şi o ajuta.

Chiar înainte să ia colţul, îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul cu blândeţe.

— Crezi că acum poţi să te abţii să plângi şi să scrâşneşti din dinţi? Susannah îşi dădu ochii peste cap, într-o exasperare prefăcută. Cât de nedrept era.

— Cred că da. Aproape.

— Perfect. Fă-o, pentru numele lui Dumnezeu. Pune-ţi din nou pălăria aia. Şi stai departe de băutură, da? Nimic nu e mai rău la o nuntă decât o femeie de vârstă mijlocie singură, beată şi încercând să agaţe vreun invitat. O înghionti cu umărul.

— O să încerc să-mi aduc aminte.

Mama lor le ieşi în cale cum îi văzu, părând uşor enervată şi roşie la faţă. Ţâţâi spre ei, apoi netezi o şuviţă din părul lui Susannah ca şi când ar fi fost un copil recalcitrant. Nu părea să fi observat că plânsese.

— Unde aţi fost? Nu aşteptă să primească răspuns. Întotdeauna fusese aşa. Am terminat cu rudele lui Chloe.

N-au fost prea mulţi de la ea, fireşte. E rândul vostru. Familia mirelui. Haideţi… a scos scara pentru noi.

Douglas trebuia să fie şi el acolo. Era vina ei că n-o însoţise, îşi spuse Susannah. Ea îi spusese să nu vină. Nu vorbise serios – „Nu te deranja să vii”,

îi zisese. Şi el ştia că nu vorbise serios. Însă tot nu venise.

Întrecuse limita. Nu venise în acea zi, când ştia perfect că oamenii aveau să se întrebe de ce. Avea un loc în cort, la masa ei. Numele lui, caligrafiat cu migală. Un scaun gol. Era perfect conştient că ea trebuia să-i explice absenţa în faţa mătuşilor băgăreţe şi a prietenilor îngrijoraţi şi a străinilor binevoitori. Şi că explicaţia ei, oricât de plauzibilă ar fi fost, rostită pe un ton oricât de vesel şi plin de umor, cel mai probabil nu avea să fie crezută. Asta întrecea limita, aducea în sfera publică nişte amănunte care trebuiau să rămână private. Iar el ştia cât de mult ura ea chestia asta. Însă în ultimul timp amândoi întreceau limitele, nişte limite pe care constată că uitase complet unde le trasaseră. De obicei le intuia. Îşi dădea seama cum reacţiona el, cum se purta în orice situaţie. Îşi învăţaseră ritmul reciproc. Acum însă nu mai era atât de sigură. Nici de el, nici de ea însăşi. Nu era niciodată sigură. Existase o vreme când nu se certaseră. Apoi, când începuseră să facă şi asta, ea decisese să nu meargă la culcare până nu se împăcau. În următoarea etapă adormiseră supăraţi sau ranchiunoşi, din ce în ce mai departe de centrul patului lor dublu, spate în spate, tensionaţi. Acum, de două ori în ultimele câteva luni, ea dormise în camera de oaspeţi. Şi, dacă prima dată, când amândoi băuseră prea mult vin, el venise în toiul nopţii vrând să o convingă să se întoarcă în pat, a doua oară, când amândoi erau treji, nu o făcuse. Cam asta însemna trecerea limitelor.

Tânărul fotograf agitat îşi etala tot repertoriul

de glume răsuflate, încercând să-i facă să râdă pentru poza de familie. Nu avea însă niciun succes în faţa lui Sadie, care avea doar patru ani şi îşi ridica rochia de domnişoară de onoare peste cap, dezvelindu-şi burtica rotundă şi chiloţii cu zilele săptămânii.

— Nu m-ar fi deranjat prea tare dacă nu-i avea pe cei cu „Miercuri”, râse Kathryn, încercând simultan să-l stăpânească pe Oscar, care se tot foia, şi să-i aranjeze rochiţa lui Sadie.

— Asta e. Am reuşit. Vă mulţumesc. Uşurarea din glasul fotografului era evidentă. Era doar la a patra nuntă şi niciuna nu avusese atâţia participanţi sau o domnişoară de onoare neastâmpărată. Când îl văzu, cu obrajii roşii şi transpirat, Susannah se întrebă cum avea să se descurce la petrecere. Familia aceea era mult prea greu de stăpânit chiar şi trează. Două pahare de şampanie şi avea să fie mai greu de controlat ca o ceată de pisici.

Casa părinţilor ei se afla la cinci minute de mers pe jos de biserică, trecând peste pajişte. Invitaţii începuseră să se îndrepte în direcţia aceea, conduşi de un vecin, însetaţi şi sperând să primească măcar un pateu cu ciuperci înainte de runda următoare de poze. Câţiva săteni, neinvitaţi, însă dornici să vadă mireasa, şi nuntaşii îmbrăcaţi la patru ace se adunaseră în faţa curţii bisericii în timpul slujbei. Susannah îşi aminti că făcea exact la fel când era mică. Pe vremea când pentru mirese erau la modă permanentul şi mânecile bufante, iar mirii aveau cu toţii favoriţi şi tunsoare *a la* Kevin Keegan. Vara era câte o nuntă aproape în fiecare sâmbătă. Îi urmărea pe invitaţi apărând,

pe mireasă coborând din maşina elegantă, netezindu-şi emoţionată rochia, apoi prinzându-şi tatăl de braţ. Apoi mergea cu bicicleta la magazinul din sat şi îşi cheltuia banii de buzunar pe dulciuri cu fructe, suc şi revista *Smash Hits,* revenind chiar când tinerii căsătoriţi ieşeau în sunetul clopotelor. Adora rochiile, domnişoarele de onoare, florile, maşinile cu panglici (o dată fusese chiar şi o trăsură cu doi cai pătaţi) şi invitatele îmbrăcate minunat, cu pălării şi tocuri înalte. Adora şi clopotele; i se părea că acela e sunetul cel mai fericit din lume. Şi mai presus de orice adora momentul în care cuplul se săruta într-o ploaie de confetti sau petale de trandafir.

Când Chloe şi Alexander trecură printre invitaţi în drum spre casă (o romantică desăvârşită, Chloe îşi dorise din tot sufletul acest lucru, spunând că se simţea ca o eroină dintr-un roman de Thomas Hardy sau Jane Austen), doamnele mai în vârstă gânguriră emoţionate: „Arăţi splendid, draga mea”. „Dumnezeu să vă aibă în pază.” Totul era de modă veche, însă încântător. Urările lor i se păreau lui Susannah mai profunde şi mai sincere decât cele ale oamenilor care ţinuseră invitaţiile pe şemineu vreme de şase săptămâni, care cheltuiseră 50 de lire pe lista de nunţi de la John Lewis şi cumpăraseră o rochie nouă pentru pălăria prea scumpă de anul trecut. Doamnele acelea erau adevăratele romantice, aşa cum fusese şi ea cândva. Nu aveau alt motiv să se afle acolo, spre deosebire de foştii colegi de cameră din facultate ai lui Alexander, şeful lui Chloe sau mătuşile lor vârstnice.

Apoi zări o figură cunoscută printre ele şi îşi ţinu

răsuflarea. Nu se gândise că avea s-o vadă, şi îndată ce o văzu se întrebă de ce nu se gândise că ar fi putut da peste ea acolo. La urma urmei veniseră de multe ori la biserică împreună, aşteptând să vadă mireasa, cu un milion de ani în urmă.

Cei mai mulţi oameni de la poartă îi erau necunoscuţi; plecase de acolo cu ani în urmă şi venise destul de rar, iar atunci se oprea doar la casa părinţilor ei. Însă aceea era o persoană pe care o cunoscuse bine, cu toate că trecuseră două decenii de când se întâlniseră ultima oară. Lois Rossi. Mai în vârstă şi mai îndesată. Părul, pe care şi-l purtase cândva într-o tunsoare paj de un negru strălucitor, până la umeri, era acum argintiu şi mai scurt. Lois zâmbea larg şi chiar în direcţia ei. Susannah se întrebă dacă o recunoscuse şi aproape că privi peste umăr să vadă cui i-ar fi putut fi destinat acel zâmbet.

În spatele lui Lois, mult, mult mai înalt – şi de data asta fu sigură că acei ochi la fel de adânci şi căprui erau aţintiţi spre ea – se afla fiul ei.

Roberto Rossi. Rob.

Băiatul înalt, brunet şi frumos de care se îndrăgostise – pentru prima dată în viaţa ei – când avea şaisprezece ani. Acum, bărbatul pe care nu-l mai văzuse de două decenii.

Preţ de o clipă nu ştiu ce să facă. Ar fi vrut să o ia la fugă, însă prinsese rădăcini acolo, ca şi când privirea lor colectivă o blocase şi îi împiedica orice mişcare. Şi stătea în iarbă pe tocuri de zece centimetri, aşa că nu prea putea alerga. Îl căută cu privirea pe fratele ei, însă nu-l zări nici pe el, nici pe alt cunoscut. Stătea încremenită, în vreme

ce grupurile de străini eleganţi se revărsau pe lângă ea – prieteni de-ai lui Chloe şi Alex, după toate probabilităţile – râzând şi vorbind tare. O mare agitată de culori pastel şi pene într-o ceaţă groasă de parfum şi fixativ de păr. O luă ameţeala.

Existase o vreme, cu mulţi ani în urmă, când o întâlnire întâmplătoare cu Lois sau Rob fusese cea mai mare preocupare şi teamă a ei când se discuta despre o excursie la părinţii ei. Odată parcase la o benzinărie Texaco la marginea satului, când indicatorul de benzină îi spunea „ar fi trebui să alimentezi cu vreo cincizeci de kilometri înainte, fraiero”, însă la pompa vecină îl zărise pe tatăl lui Rob, Frank. Pornise mai departe fără ca măcar să oprească, disperată să nu dea ochii cu el, apoi maşina ei rămăsese fără benzină după opt kilometri. Ea şi Sean nu asistaseră la citirea publicaţiei de căsătorie de la St. Gabriel din acelaşi motiv. Lois şi Frank fuseseră în vacanţă la nunta propriu-zisă – nu că ar fi venit să-i ureze de bine, îşi spuse ea. Nu după ceea ce se întâmplase.

Treptat, teama se disipase. Vizitele ei acasă se mai răriseră şi ele. La început fusese prea fericită şi absorbită de propria persoană ca să vină. Apoi prea umilită după ce lucrurile începuseră să se schimbe şi prea distrusă ca să facă orice după ce totul se terminase cu Sean.

Nici cu Douglas nu venise prea des în ultimii ani. Copiii, barca mult-iubită a lui Doug din portul Chichester, slujba ei… viaţa îi trăgea în prea multe direcţii. Şi pur şi simplu trecea timpul. Treceau săptămâni, luni, anotimpuri, ani. Părinţii ei ieşiseră la pensie şi petreceau câteva luni pe an pe proprietatea cumpărată în Franţa. (O realizare

importantă din punctul de vedere al tatălui ei – se îndoise că până şi insistenţa lui ar fi putut să o convingă pe mama ei să părăsească satul şi St. Gabriel.) Când erau acasă, le plăcea să „umble haihui”, cum spunea tatăl ei. Mama ei declara că pregătise prea multe cine de duminică de-a lungul vieţii, astfel că era încântată să vadă pe altcineva luându-i locul la aragaz. Apoi Alastair şi Kathryn îi chemaseră şi ei, ademenindu-i de Crăciun şi de Paşte şi pentru vacanţe scurte în Cornwall cu nepoţeii lor cei adorabili.

Luată cu gândurile, uitase să privească peste umăr sau să-şi pună ochelarii de soare Jackie O. Aşa că îi văzuse. Era explicabil. Oare acea zi putea fi mai rea de-atât?

Lois Rossi se îndrepta spre ea, cu braţele întinse. Dumnezeule! Da, putea. Putea fi mai rea de-atât. Îşi aduse aminte. Frank, soţul lui Lois, era bolnav. Foarte bolnav.

Fusese diagnosticat cu o maladie neuromotorie în urmă cu trei ani. Ştia de la mama ei; făcea parte din litania bârfelor satului pe care o recita de câte ori se vedeau, mare parte referindu-se la membri ai parohiei pe care Susannah nu i-ar fi recunoscut dacă i-ar fi întâlnit. Se gândise să-i scrie lui Lois când aflase. Însă ce i-ar fi putut spune? Când murea cineva, platitudinile veneau de la sine. Însă nu era prea simplu să scrie despre Frank – nu ştia multe despre acea boală, doar că era distrugătoare şi că Stephen Hawking era singura persoană care supravieţuise o durată considerabilă. Era sigură că pentru cei mai mulţi reprezenta o condamnare la moarte. Cum povestea mamei ei fusese lipsită de detalii,

decisese să nu scrie nimic. Acum însă, pe când se îndreptau una spre alţa prin iarbă, îşi dori să o fi făcut. Redactarea unei scrisori ar fi fost un lucru mult mai uşor decât să descopere cuvintele potrivite atunci, acolo, în mijlocul acelei veselii de nuntă.

Lois făcu un pas spre ea şi vorbi prima.

— Susannah!

Spuse doar atât. Apoi, când se apropie, deschise braţele şi mai mult şi o strânse într-o îmbrăţişare care încă îi era familiară. Susannah aproape că leşină de uşurare.

Sigur, se gândi, Lois nu putea să fie supărată în continuare pe ea. Poate nici măcar nu fusese. Nu după atâţia ani. După o viaţă.

1987

Septembrie

La 8:15 dimineaţa, Alastair şi Susannah stăteau în staţia de autobuz nemarcată, aşteptându-şi cursa. Alături de vreo optzeci la sută dintre cei o mie şi ceva de elevi de la şcoala lor, erau duşi în fiecare dimineaţă de o procesiune de autobuze pe cei opt kilometri până la clădirea imensă din beton din cel mai apropiat oraş. Autobuzul lor oprea de cinci ori pe traseu şi era al doilea şi cel mai aglomerat. De acolo mai urcau aproximativ douăzeci şi cinci de copii, majoritatea locuind în case izolate de pe partea aceea a islazului. Alt autobuz îi lua pe copiii de pe partea opusă şi de pe proprietăţile noi de pe cealaltă parte a autostrăzii

şi încă unul îi lua pe cei de la fermele şi casele mai îndepărtate. Clipeau cu toţii din ochi în soarele dimineţii, nemulţumiţi că trebuiseră să se trezească atât de devreme după şase săptămâni de lenevie.

Alex încă frecventa şcoala primară din sat, la care merseseră şi ei doi. ÎI ducea mama lor, la vreo treizeci de minute după ce ea şi Al plecau să prindă autobuzul. Alex se bucura de tratamentul matern complet – mic dejun aşezat, o inspecţie sumară cu întrebarea „te-ai spălat pe dinţi cum trebuie? 11 şi acompanierea până la şcoală. Cei doi traversau islazul, apoi mama rămânea la capătul aleii şi îl urmărea în timp ce el parcurgea ultimii zeci de metri. Din clipa în care intra pe poartă, pentru câteva ore devenea responsabilitatea şcolii.

Acela era ultimul an în care mai aşteptau împreună autobuzul. Alastair era acum în clasa a şasea superioară. Vara următoare avea să-şi dea examenele de nivel A, urmând să plece la universitate. La Exeter, ca să studieze ingineria, dacă lua note suficient de mari, însă nimeni nu se îndoia că avea să reuşească.

Susannah era doar cu un an în urma lui, cu toate că Al era cu optsprezece luni mai mare. Îşi dăduse toate examenele de nivel O în vara care tocmai se încheiase şi intra în clasa a şasea. Colegiul era chiar lângă şcoală – la vreo cincizeci de metri, un drum îngust şi o lume distanţă de copiii din clasele mai mici. Chiar era un afront să împărţi acelaşi autobuz cu ei.

Ştia de anul trecut cum mergea treaba. Cei de clasa a şasea nu purtau uniformă, iar hainele

obişnuite însemnau putere. Stăteau la mare distanţă de toţi ceilalţi în staţie. Îşi apropriau ultimele şase sau şapte şiruri de scaune ale vehiculului. Era o regulă nescrisă şi urcau ultimii în autobuz, mulţi dintre ei aruncând ostentativ chiştoacele de la ţigări. Cei de clasa a şasea nu vorbeau cu ceilalţi. Când ea fusese în clasa a cincea, Alastair nu-i adresase niciodată cuvântul în staţie. Pe drumul până acolo vorbeau, bineînţeles – fuseseră întotdeauna apropiaţi. Însă odată ce ajungeau la punctul unde oprea maşina şi pe toată durata călătoriei în fiecare zi, Susannah devenea o străină pentru el, lucru pe care-l accepta fără crâcnire. În anul următor, când Alex intra în clasa întâi superioară, avea să fie exact la fel. Urma să se prefacă demn că nu-l vedea când mai erau şi alţii în jur, după care aveau să sporovăiască până acasă.

Pentru mama lor se întrevedea o perioadă de bulversări. În sfârşit, biserica avea să fie curată. Alastair avea să plece, iar Alex avea să înceapă naveta. Iar în anul următor… Dumnezeu să-l aibă în pază pe Alex. Avea să rămână singur…

În acea zi, Susannah era încântată să scape de uniforma verde şi urâtă pe care fusese obligată să o poarte. Însă de cravată nu scăpase, şi oricât de bine ar fi legat-o sau şi-ar fi descheiat cămaşa, tot nu arăta cum trebuie. Mai ales dacă aveai sâni mari, iar ea – spre marea ei consternare – avea. În premieră, părinţii îi dăduseră 250 de lire în august, când primise rezultatul – ca răsplată şi ca să-şi cumpere haine noi pentru clasa a şasea –, iar ea cheltuise până la ultimul bănuţ într-o excursie minunată de o zi pe Oxford Street. În acea zi era

îmbrăcată în blugi-pană şi pulover negru, cu o eşarfă lungă negru cu albastru înfăşurată de mai multe ori la gât. Cizme scurte din piele întoarsă de la Chelsea Girl. În sfârşit, Al şi ceilalţi puteau vorbi cu ea, chiar dacă până atunci nu o făcuseră.

Statutul acela nou îi înfrumuseţa ziua. Mereu iubise începuturile de semestru. Papetărie nouă, geantă nouă, şanse noi. Probabil că n-ar fi recunoscut-o în faţa nimănui, dar abia aşteptase ziua aceea. Se presupunea că trebuia să deplângi terminarea verii şi să te porţi ca şi când întoarcerea la şcoală era sfârşitul lumii. De fapt, lui Susannah nu-i plăcea libertatea fără scop a verii la fel de mult pe cât părea să le placă celorlalţi. Anul acela vara păruse şi mai lungă, căci transpirase aşteptând rezultatele pentru nivelul O, care veniseră abia la sfârşitul lui august. Spre deosebire de ea, Alastair nu părea să fi transpirat vreodată pentru ceva şi era cu siguranţă genul de băiat care iubea sfârşitul de semestru. În dimineaţa aceea, mama lor fusese nevoită să-i toarne apă rece în cap ca să-l dea jos din pat, pe când ea era gata îmbrăcată şi aşezată la masă pentru a-şi lua micul dejun înainte să coboare chiar şi tatăl lor – mult mai devreme.

Luase opt de A şi un B (la geografie). Un nou record de familie. Alastair se descurcase bine în anul precedent, însă nu atât de bine. Susannah ştia că Alastair era foarte inteligent şi ar fi putut să se descurce la fel de bine. Dacă i-ar fi păsat suficient de mult. Însă nu-i păsase. Era mult mai delăsător ca ea. Învăţa doar cât să ia câţiva de A şi B la examene. Iar restul timpului şi-l ocupa cu alte lucruri, pe care le făcea chiar bine. Se descurca

minunat la sport, avea un grup imens de prieteni, cunoştinţe muzicale enciclopedice şi o colecţie amplă de discuri. Mergea la pescuit cu tata şi îşi tot cârpea bicicleta BMX cu care putea face scheme suficient de periculoase cât să o sperie de moarte pe mama lor. Ieşea cu fete – deja avusese un adevărat şuvoi de prietene. Alastair era echilibrat. Susannah bănuise mereu că ea nu prea era aşa.

Era deşteaptă, fără nicio îndoială. Chiar foarte deşteaptă. Genul acela de deşteaptă care putea ajunge prima în clasă fără să se străduiască prea mult şi care, când îşi dădea silinţa, îi încânta pe profesori. Genul acela care atrăgea din partea celorlalţi copii un amestec de veneraţie şi dispreţ cu care ea nu se obişnuise niciodată. De restul, în ceea ce o privea, nu fusese niciodată prea sigură, motiv pentru care începutul şcolii constituia pentru ea un teren foarte solid.

— Hey, Suze!

Era Amelia Lloyd. O striga de la o distanţă de cincizeci de metri şi îi făcea frenetic cu mâna, fără să-i pese că toţi o priveau lung. Fuseseră cele mai bune prietene de când familia Lloyd venise în sat, în anul al treilea de şcoală generală. Amelia locuia cu părinţii în vechea casă parohială din spatele bisericii. Mama ei petrecuse doi ani renovând-o şi adăugase o seră mare într-o parte şi o piscină în grădină. Aveau cea mai uimitoare masă, la care încăpeau doisprezece oameni, însă dacă o întorceai şi scoteai buzunarele se transforma în masă de snooker. Tatăl ei era avocat – partener la o firmă de avocatură din Londra. Lui Susannah i se păreau bogaţi. Mergeau la schi în fiecare an de

Paşte, într-o cabană ca o căsuţă din turtă dulce pe care o aveau bunicii Ameliei în Elveţia, şi îşi petreceau vacanţele de vară în staţiuni renumite. Amelia era singură la părinţi, avea baia ei şi un ponei şi mergea la şcoala de stat doar din cauza vederilor politice de stânga ale părinţilor ei, după cum spunea ea. Îi sugeraseră oricum să se transfere şi să urmeze clasa a şasea la Roedean sau Marlborough sau St. Mary's Ascot, însă Amelia cea îngrozită derulase o campanie de rezistenţă acerbă, cu Susannah pe post de manager, astfel că dăduseră înapoi şi o lăsaseră să termine clasa a şasea acolo, cu condiţia ca rezultatele de la nivelul O să fie suficient de bune.

Probabil ar fi trebuit să fie o nesuferită – răsfăţată şi încrezută. Însă nu era. Da, Amelia era răsfăţată, însă era şi veselă, amuzantă şi generoasă, îndrăzneaţă şi neînfricată. Dacă ar fi trebuit să dea o definiţie, Susannah ar fi spus probabil că toată copilăria ei se transformase într-o peliculă color când sosise Amelia în sat – aşa cum se întâmplase cu Dorothy în *Vrăjitorul din Oz* după ce s-a trezit după uragan. Se cunoscuseră la organizaţia Spiriduşilor, unde mama lui Susannah fusese Bufniţă Brună întregul deceniu, cu mult după ce fiica sa renunţase. Când fetele se înscriseseră la Zâne[1], deveniseră inseparabile aproape imediat, spre marea surpriză a lui Susannah şi marea uşurare a Ameliei. Când începuseră şcoala generală, Susannah se temuse că o va pierde, că Amelia va fi răpită de fetele mai la modă. Însă, slavă Domnului, asta nu se

1 „Spiriduşi" *(Brownies)* şi „Zâne" *(Pixies)* - organizaţii de cercetaşi pentru fete din Marea Britanie (n.red.)

întâmplase. Amelia o făcuse pe Susannah să fie ceva mai modernă, iar Susannah, după cum pretindea Amelia, o făcuse un pic mai deşteaptă; prin urmare, schimbul fusese valoros pentru amândouă.

Nu se mai văzuseră de ceva vreme, căci Amelia se întorsese cu doar o zi în urmă din vacanţa de vară. Acela fusese unul dintre motivele pentru care vara i se păruse un chin – ea fusese plecată o veşnicie, iar lui Susannah îi era foarte dor de ea. Amelia îi telefonase în ajun să ţipe de fericire pentru rezultate: cinci de A, trei de B şi un C (la matematică). Nu erau spectaculoase, însă erau suficient de bune ca părinţii ei să nu o transfere, şi doar de asta le păsa amândurora. Amândouă aveau de dat trei examene – îşi alesese engleză, istorie şi franceză, iar Susannah matematică, engleză şi economie – iar planul lor era să meargă la aceeaşi universitate. Nu ştiau încă la care, cu toate că se gândeau deja la Bristol, dacă primeau oferte după ce începeau procesul îngrozitor al candidaturilor. Amelia avea o verişoară care fusese la Bristol şi spusese că era minunat şi foarte tare. Amelia îi mai dăduse de înţeles că avea să-i spună ceva important, însă nu-i oferise niciun indiciu. Trebuia să aştepte până se vedeau la autobuz a doua zi. Susannah ştia că n-avea rost să încerce să o tragă de limbă – Amelia iubea drama. Să fie ceva mai important decât rezultatele de la nivelul O…

Şi iat-o, foarte bronzată, cu nuanţe de blond foarte deschis în părul auriu. („Sun-In!”) Cele două fete se îmbrăţişară, iar Amelia îşi învârti în braţe prietena. Copiii mai mici se holbau la ele.

— Suze! Nu ştii cât de dor mi-a fost de tine!

— Arăţi atât de bine! Nu-mi vine să cred ce bronzată eşti. Te urăsc.

Amelia se umflă în pene. Era îmbrăcată într-un tricou alb, bineînţeles, cu mâneci scurte, în ciuda răcorii acelei dimineţi de toamnă, şi cu mai mulţi nasturi desfăcuţi decât ar fi îngăduit mama lui Susannah. Probabil că era valabil şi pentru mama Ameliei – era sigură că şi-i desfăcuse în drumul spre staţie. Picioarele ei lungi şi zvelte păreau chiar şi mai lungi şi mai zvelte.

— Ştiu. Nu cred că am fost vreodată atât de bronzată. Dar află că bronzul acesta m-a costat trei săptămâni de eforturi.

— Ce norocoasă. Cum a fost în Italia?

— Fantastic. Abia aştept să-ţi povestesc *tot!*

Autobuzul opri, iar copiii în uniformă urcară; bobocii păreau emoţionaţi, iar ceilalţi – plictisiţi. Susannah urcă, îl salută din cap pe şofer, pe care nu-l recunoştea din anul precedent, apoi merse cu o indiferenţă studiată până la şirurile din spate, unde se aşeză pe un scaun liber, cu trei rânduri în faţa lui Alastair. El îi zâmbi scurt şi îi făcu prieteneşte cu mâna Ameliei, care îi trimise un sărut din vârful degetelor şi se aşeză lângă Susannah, apropiindu-se de ea cu un aer conspirativ. Şoferul dădu drumul la Radio 1, probabil ca să acopere gălăgia, iar muzica lui Paul Young invadă atmosfera.

Când Amelia vorbi din nou, o făcu într-o şoaptă rapidă.

— Deci, Italia e superbă. Am fost la Veneţia şi la Roma şi am vizitat toate muzeele şi galeriile pe care dorea mama să le vadă, am făcut

cumpărături şi totul a fost minunat. Veneţia e *uimitoare.* Acolo vreau să merg în luna de miere. Şi Roma a fost fainã. Însă ultima săptămână – ultima săptămână a fost *cea mai minunată.*

— Unde ziceai că ai fost în ultima săptămână?

Susannah şi fraţii ei petrecuseră câteva zile la bunica lor în Suffolk, apoi întreaga familie dârdâise o săptămână într-un bungalow cu autoservire, în Pembrokeshire, unde era ploaie şi frig. Nu era chiar invidioasă pe Amelia, însă ar fi dat orice să vadă şi ea acele locuri. Era hotărâtă să meargă într-un traseu InterRailing după ce dădeau nivelul A, iar Amelia spusese că avea s-o însoţească, deşi nu era limpede de ce ar fi vrut să doarmă în hosteluri şi pensiuni ieftine după ce stătuse la hoteluri de patru stele.

— Pe Coasta Amalfitană. Amelia o rostise cu un accent italian amator. Cel mai romantic loc din lume. La Sorrento.

— Şi…

— Şi am cunoscut un băiat… Amelia zâmbea.

— Un băiat italian?!

— Un băiat englez. Tristan. Stătea la acelaşi hotel cu părinţii. Ne-am întâlnit în prima noapte. Şi el e singur la părinţi, aşa că ne-am tot învârtit în jurul cozii la piscină, apoi eu am intrat şi am înotat puţin, şi el a făcut acelaşi lucru, după care el s-a ciocnit chipurile din întâmplare de mine, la capătul mai puţin adânc, am început să vorbim în apă şi am rămas acolo până când ne-am învineţit de frig. După aceea eram ca gemenii siamezi, aproape lipiţi unul de celălalt. Am petrecut tot timpul împreună. A fost *atât* de romantic!

— Şi părinţii tăi?

— Aproape nici nu-i vedeam. Nu ştiu ce i-a apucat – nu mi-au dat niciodată atâta libertate. Poate şi-au dat seama în sfârşit că am mai crescut şi eu. Plecau tot timpul în excursii de o zi – au fost la Capri, o insulă din largul Coastei Amalfitane, la ruinele de la Pompei, ştii tu, toţi oamenii aceia îngropaţi sub vulcan. Şi la prânzuri îngrozitor de lungi pentru că voiau să stea la soare în perioada cea mai călduroasă a zilei. Ai mai auzit de ceva atât de ridicol? … Aşa că aproape tot timpul eram doar noi doi. Nici părinţii lui nu prea stăteau pe-acolo. Nu veneau la piscină…

— Însă voi doi, da?

— Când nu eram în camera mea… Amelia lăsă un moment de tăcere semnificativă şi clipi lasciv din gene.

Susannah îşi duse palma la gură, înţelegând brusc ce anume sugera.

— Doar nu…?

Amelia nu răspunse imediat. Apoi râse triumfătoare.

— Oho, ba da.

Susannah simţi cum roşeşte, spre deosebire de amica ei.

— Trebuie să-mi spui tot.

— N-o să-ţi spun tot, perverso. Amelia o înghionti în braţ, însă continua să zâmbească. Însă o să-ţi povestesc în ce fel s-a întâmplat. Şi o să înţelegi de ce am făcut-o. Nu avea cum să fie mai perfect de-atât. Nu voiam ca prima dată să fie într-o maşină sau după vreun paravan sau în vreo cameră la o petrecere urâtă, sub un morman de haine. Am vrut să fie… perfect. Şi a fost.

— Nu-mi vine să cred că ai mers până la capăt

cu el.

— Crede-mă că şi tu ai fi făcut la fel.

Susannah nu era chiar de aceeaşi părere. Nu putea nici măcar să-şi imagineze.

Amelia continuă povestea.

— Deci… am luat o cină incredibil de romantică împreună. Pe terasă. Tristan avea voie să o treacă pe nota părinţilor săi. Ai mei se duseseră într-un oraş pe nume Ravello – fuseseră plecaţi toată ziua. Nu ştiu unde erau părinţii lui – cred că luau cina în altă parte. Păreau că nu prea îi interesa deloc soarta lui. A fost minunat, cu lumânări aprinse, iar eu eram foarte bronzată şi purtam rochia aceea argintie cu bretele, ştii care?

Susannah făcu semn că da.

— Apoi… s-a întâmplat pur şi simplu. Ne sărutam şi de-astea, lângă piscină, pe şezlong, apoi m-a întrebat dacă voiam să merg în camera lui. Şi am spus da.

— Şi părinţii tăi?

La acea întrebare, Amelia făcu un semn cu mâna.

— Le-am lăsat un bilet să le spun că eram extenuată – că stătusem prea mult la soare – şi m-am dus la culcare devreme.

Susannah ştia că mama ei ar fi venit să bată la uşă şi să vadă ce era cu ea, înarmată cu cremă şi paracetamol. De fapt ea n-ar fi avut niciodată tupeu să mintă aşa. Nu avusese niciodată curajul să meargă în camera unui băiat… darămite să mai şi facă ceva cu el acolo.

— Eşti chiar amuzantă, Suze – părinţii mei erau ultimul lucru la care mă gândeam, însă pe tine *asta* te ardea să ştii…!

Făcu o mutră nedumerită, iar Susannah se simţi un pic prost.

— Am şi alte întrebări. Cum a fost… ştii tu…?!

— Aşa mai merge. Amelia coborî tonul până la şoaptă şi îşi apropie gura de urechea prietenei ei.

— A fost minunat.

— Atât, minunat?

— Minunat. Foarte minunat. Mult, mult mai frumos decât mă aşteptam. Nu spun mai mult.

Susannah se îndoia de asta. Amelia pur şi simplu dorea să înfrumuseţeze povestea.

— Şi o să te mai întâlneşti cu acest Tristan?

— Nu ştiu. Am făcut schimb de numere de telefon şi de adrese. E cu un an mai mare ca noi. Locuieşte pe undeva pe lângă Lincoln şi merge la un internat pe undeva pe aici. E posibil să ne mai întâlnim.

Susannah rămase uşor miratăă, deşi nu îndrăznea să comenteze cu voce tare. I se părea o atitudine atât de… neglijentă. Să cunoşti un băiat şi să te culci cu el – virgină fiind – şi nici măcar să nu ştii sigur dacă-l mai vezi. Se întrebă dacă nu cumva Amelia doar se prefăcea că nu-i păsa, ca să nu-şi strice imaginea.

— Ascultă. Amelia îi aruncă un zâmbet binevoitor, citindu-i expresia de pe chip. Nu e băiatul cu care vreau să mă mărit, Suze. A fost splendid şi ne-am distrat de minune, iar mie îmi pare foarte, foarte bine că l-am ales pe el să fie primul, pentru că, după cum am spus, a fost perfect. Să ştii că nu trebuie să fie dragostea vieţii mele. Asta, desigur, nu înseamnă că o să devin o târfă care se culcă din prima cu oricine. Pur şi simplu simt că am scăpat de prima dată şi că am

făcut-o bine.

Susannah nu se gândise niciodată la virginitatea ei ca la o povară de care trebuia să scape.

— Credeam că să o faci bine înseamnă să o faci cu un băiat pe care chiar îl iubeşti.

— Fără supărare, Suze, însă chiar eşti persoana cea mai demodată pe care o ştiu. În stilul ăsta o să tot aştepţi.

— Nu s-ar zice că sar toţi pe mine, pufni Susannah.

— Asta pentru că nu transmiţi undele corespunzătoare. Eşti frumoasă, amuzantă şi deşteaptă. Însă parcă pe fruntea ta stă scris „Nici să nu te gândeşti”. Iar asta… îi ţine la distanţă. Amelia îşi încreţi nasul şi scutură uşor din cap.

Susannah îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Nu e adevărat.

Amelia încrucişă braţele.

— Ai sărutat pe cineva în vara asta? Sau până acum?

— Nu, însă…

— Însă nimic. Mă dau bătută. Ai şaisprezece ani – curând şaptesprezece – şi nici măcar nu ai fost sărutată. Nu aşa cum ar trebui. Ce fel de treabă e asta?

Izbucniră în râs. Susannah spera să nu le asculte nimeni, iar când înălţă capul peste spătarul scaunului şi privi în jur, toţi păreau prinşi în propria conversaţie, fără să le acorde atenţie.

— De fapt asta e misiunea mea.

— Ce misiune?

— Anul ăsta îţi fac rost de un iubit.

Susannah făcu un gest dispreţuitor.

— Doar dacă aş muri fără asta.

— S-ar putea.

— Ce anume discutai atât de aprins cu Amelia? Alastair o prinsese din urmă. Copiii coborâseră din autobuz şi o porniseră fără chef spre noile lor clase. Amelia se oprise să vorbească cu un grup de fete pe care le ştia de la grajdurile unde era îngrijit poneiul ei.

În ultimii doi ani, Susannah se gândise că lui Alastair i se cam pusese pata pe prietena ei cea mai bună, cu toate că el negase întotdeauna. Însă mereu părea un pic mai interesat de Amelia când venea în vizită la ei.

Şi uneori putea să jure că se pieptăna înainte să coboare din camera lui când ştia că aveau musafiri. Chiar şi Alex remarcase, cu toate că mama îi punea la locul lor când încercau să-l tachineze.

— Nu e treaba ta, rânji ea.

— Despre mine? l-a fost dor de mine?

Susannah ştia că era doar pe jumătate în glumă.

— Nu sunt sigură că mai ştie cum te cheamă.

Alastair îşi duse mâna la inimă într-un gest teatral.

— Surioară, mă răneşti.

— Să ai o zi bună, Romeo.

— Şi tu, Graso.

— Cunoaşte cineva originea termenului „dramă *kitchen-sink”!*

Nu răspunse nimeni. Bineînţeles. Oare la ce se aşteptase profesorul la o oră atât de matinală de la acea clasă? De la acel an? De la cursul de nivel A? Felicitări pentru încercare, domnule Blythe, îşi spuse Susannah. Tot el îi predase şi pentru nivelul O cu un an în urmă – unii Profesori predau în

ambele clădiri. Făcuseră împreună *The Great Gatsby* şi *Othello* şi chiar îl plăcea. Însă era Unul dintre acei profesori pe care copiilor li se părea mai simplu să-i ironizeze decât să-i asculte. Avea un măr al lui Adam uriaş, obrazul permanent iritat de la bărbierit şi un gust imposibil în materie de vestimentaţie. Amelia îl poreclise Ichabod cu ani în urmă, iar porecla îi rămăsese (cu toate că aproape nimeni din clasă nu avea habar de unde i se trăgea). Bietul domn Blythe. Iubea enorm literatura engleză, era evident, însă publicul său era format din adolescenţi inexpresivi cu privirea leneşă, care ar fi preferat să fie afară, pe iarbă, la soare şi să vorbească despre orice altceva.

— A citit cineva piesa asta?

Susannah o citise, bineînţeles, însă nu avea de gând să ridice mâna din prima. Profesorul era sigur că ea o citise. Era sigur că ea cunoştea exact semnificaţia conceptului de dramă *kitehen-sink.* Şi chiar câte ceva despre contextul istoric al acestui gen de teatru. Nu avea nevoie de handicapul social pe care i l-ar fi creat un eventual răspuns în public. Nu încă, era prea devreme pentru asta. Deja profesorul era exasperat, cu toate că începuseră ora de doar câteva minute. Ar fi trebuit să o citească toţi în vacanţa de vară – toţi primiseră câte un exemplar. Nu se anunţa un curs prea vesel.

Toţi coborâseră privirea şi răsfoiau hârtiile, scormoneau prin penare sau, în cazurile mai îndrăzneţe, prin trusele de machiaj.

Domnul Blythe îşi prinse mâinile la spate, cu picioarele desfăcute, înghiţi, făcând ca mărul lui Adam să i se mişte violent în gât, şi se lansă într-

un monolog despre Mişcarea New Wave de la sfârşitul anilor ’50 şi începutul anilor ’60 şi despre dramaturgii hotărâţi să aducă realismul în teatru în acea epocă. Pe Susannah o interesa dar făcea toate eforturile să dea impresia contrară. În timp ce vorbea, profesorul nu-i privea direct pe elevi. Era ca şi când ar fi ţinut un discurs unui public atent şi motivat, scornit de propria lui imaginaţie. Mulţumiţi că îşi vedea de treaba lui şi urma să vorbească timp de cel puţin zece sau cincisprezece minute fără să le ceară vreun feedback, cei mai mulţi începură să mâzgălească, să viseze cu ochii deschişi şi să şuşotească.

Susannah privi în jur. Clasa cu băncile aranjate în semicerc se afla într-un corp nou de clădire, la etajul al doilea. Îi vedea bine pe toţi colegii, sau cel puţin atât cât putea să-i vadă, căci majoritatea se pitiseră în spatele rucsacurilor. Lângă ea, Amelia desena încântată flori exotice elaborate pe coperta ei nouă şi roz. Erau vreo douăzeci de puşti, iar pe majoritatea îi ştia de la orele de nivel O din anul precedent, însă era uimitor să vadă cât de diferit arătau fără uniforma obişnuită. Acea zi dovedea din plin faptul că uniforma era un instrument perfect de nivelare. Acum, hainele aveau să creeze o ierarhie care până atunci nu existase.

Şi aveau un coleg nou.

Îl remarcă din prima. Întârziase vreo două minute – probabil se rătăcise pe coridoare – şi mormăise o scuză. Apoi se aşezase într-o bancă de lângă fereastră. Nu se ghemuise ca ceilalţi – stătea drept, cu picioarele încrucişate la gleznă.

Era incredibil de înalt. Fusese primul lucru pe

care îl observase, îndată ce intrase în clasă. Mult mai înalt decât majoritatea celorlalţi băieţi şi cu cel puţin zece centimetri mai înalt decât Ichabod.

Acum, cu vocea profesorului zumzăind în fundal, putea să-l studieze nestingheritã.

Părul lui era prea scurt ca să fie la modă, însă îi plăcea. Îşi spuse că sfârşitul anilor ’80 era o perioadă i nefericită pentru coafura bărbătească; o privire rapidă în clasă dezvăluia mai multe cozi de cal sfrijite, câteva cazuri inspirate de Limahl şi câteva tunsori de fotbalist. Părul lui era castaniu-închis şi lung doar cât să-i cadă într-un val subţire, scurt peste urechi şi la gât. Ochii lui erau foarte căprui. Şi se bărbierea – se vedea umbra de deasupra buzei şi de la bărbie. Avea pielea măslinie – arăta ca şi când ar fi fost mediteraneean, poate spaniol… Mama ei ar fi spus că era oacheş (bănuia, însă nu era sigură, că mama ei era puţin rasistă), dar îi plăcea şi asta. Era bine făcut. Mulţi tipi din clasă erau slăbănogi, încă deşiraţi. Băieţi. Însă el nu. Avea ceva mai… bărbătesc. Simplul fapt că rostise acel cuvânt în gând o făcu să roşească, dojenindu-se. „Bărbătesc” era un cuvânt din romanele siropoase.

Îşi înălţă din nou privirea şi văzu că nou-venitul se uita direct la ea. Simţi cum roşeşte şi mai tare, iar el zâmbi. Zâmbetul lui era larg şi uşor pieziş. Ridică sprânceana într-o provocare tăcută, iar Susannah coborî ochii în textul ei, simţind cum i se accelerează respiraţia.

La finalul orei interminabile rămase pe scaunul ei până când cei mai mulţi elevi plecară, grăbiţi să ia prânzul. Privind concentrată spre geantă, îi

văzu picioarele trecând prin faţă, oprindu-se puţin în faţa băncii ei, apoi ieşind din clasă.

Prezent

În spatele lui Lois, Rob îi zâmbi aproape timid, un zâmbet din care nu i se vedeau dinţii. Acelaşi zâmbet pieziş.

— Bună, Susie.

Într-un fel foarte ciudat, nimeni altcineva nu o mai strigase vreodată Susie (iar cât timp fuseseră împreună, el nu o strigase niciodată altfel), şi acel nume de alint familiar o străbătu ca un curent electric. O secundă se chinui să separe trecutul de prezent. Când îl văzuse, amintirile, îngropate de mult şi aproape uitate, reveniseră brusc şi puternic, inundându-i mintea. Trebuia să se facă eforturi pentru a reveni în prezent.

— Cum te simţi, draga mea? Arăţi minunat!

Lois, ţinând-o de mâini, o cântărea din priviri de sus până jos.

— Mulţumesc. Se simţea sfioasă ca o adolescentă. Sunt bine. Foarte bine, mulţumesc. Şi tu? Apoi, fără să vrea, izbucni: Voi ce mai faceţi? Cum se simte Frank? Şi-ar fi dorit să fi scris. Mi-a părut atât de rău, Lois, când am aflat că e bolnav.

Lois făcu un semn blând cu mâna.

— Fii binecuvântată, draga mea. Nu e chiar atât de rău, având în vedere… însă părea obosită.

— E în spital, interveni Rob. I-au schimbat tratamentul. De asta sunt acasă. Stau aici câteva zile ca să o ajut pe mama.

Din câte ştia Susannah, Lois nu avea permis de conducere.

— Mâine îl externează. Lois îl cuprinse pe Rob

de talie şi lăsă fruntea pe pieptul lui. Era mult mai înalt decât ea. Băiatul meu mi-a fost de mare ajutor. A fost minunat să-l am aici…

— Sunt sigură de asta. Amintirea puterii lui tăcute şi liniştite trecu pe lângă ea ca o fantomă. Susannah contempla chipul lui Rob. Arăta bine. Se maturizase, dar păstrase nişte trăsături băieţeşti. În jurul ochilor şi la colţurile gurii avea câteva riduri fine. Părul i se mai rărise, însă încă era des şi negru, doar cu o urmă uşoară de argintiu la tâmple. Ochii lui erau la fel de căprui ca întotdeauna. De obicei avea tenul măsliniu, însă în acea zi era de-a dreptul bronzat – cămaşa lui albastră ecosez era descheiată la gât… îşi dădu seama că se holba la el. Şi nimeni nu spunea nimic. De unde veneau toate astea? Nu-şi mai amintea ultima dată când se simţise atât de vulnerabilă, atât de emotivă…

Cei trei îşi zâmbiră vreme îndelungată. Lui Susannah

i se părea că erau atât de mult de spus, încât niciunul nu se încumeta să înceapă. Apoi, brusc, Sadie o trase de fustă.

— Tanti Susannah!

Uşurată, o ridică în braţe. ÎI văzu peste umăr pe Alastair, care o aştepta răbdător. Probabil că el o trimisese pe Sadie.

— E fetiţa lui Alastair, nu?

— Ea e Sadie, răspunse ea, dând afirmativ din cap.

Lois scoase un sunet admirativ spre micuţă, care îşi umflă pieptul, strălucind de încântare.

— Tati spune că trebuie să vii acum, gânguri ea.

— Desigur. Lois zâmbi şi făcu un pas înapoi.

Desigur, trebuie să pleci… a fost minunat să te văd.

— Şi pentru mine, Lois. Vorbea serios. Şi pe tine, Rob. Mi-a părut bine să te văd.

— Şi mie, Susie, răspunse el, cu acelaşi zâmbet sfios.

Din nou acel nume. Toţi atât de politicoşi. O lăsă jos pe Sadie, iar fetiţa o prinse de încheietura mâinii, trăgând-o după ea. Cu o strâmbătură prefăcută, se lăsă dusă, făcându-le uşor cu mâna.

Când ajunseră la Alastair, Sadie consideră că îşi făcuse datoria, aşa că lăsă mâna lui Susannah şi plecă ţopăind spre casă să-şi caute mama.

— Ai putea să mă numeşti Sir Galahad.

— Deci arătam ca şi când aveam nevoie să fiu salvată?

— Mi-am dat seama că ţi-ar fi mai bine fără o rafală din trecut.

— Probabil. Privi din nou spre Lois şi Rob, care se întorseseră şi se îndreptau încet spre islaz, braţ la braţ.

Era dezamăgită; ar fi vrut să-i mai vadă o dată chipul. Cât de ridicol.

— Hei! Pământul către Grasa.

Ea scutură din cap şi zâmbi către fratele ei, care o luă pe după umeri.

— Haide, revino-ţi sau te plesnesc. Hai să bei un pahar de şampanie. Mai precis, să beau eu un pahar de şampanie.

Peste un minut sau două erau înghiţiţi deja de forfota petrecerii – ar fi fost imposibil să se întâmple altfel. Mireasa şi mirele străluceau, cortul era la fel de încântător pe cât îl lăudase mama ei. Cânta o mică trupă de jazz, iar cei 120

de oaspeţi o scoaseră pe Susannah din reveria ei. Aproape.

În acea noapte, când se întoarse la Islington, Susannah nu intră direct în casă. Era obosită şi stoarsă. Nu aşa trebuie să te simţi după o nuntă – cu atât mai mult cu cât e vorba de nunta unor oameni dragi. Trebuie să te simţi plin de bucurie, de strălucirea pe care o emană dragostea tinerilor căsătoriţi, nu? Sau, cel puţin, trebuie să ai o grămadă de observaţii răutăcioase pe seama oaspeţilor şi nenumărate critici la adresa modului în care cei doi au ales să organizeze ceremonia. La un deget mare de la picior îi apăruse o băşică, însă nu acela era motivul. Poate ar fi trebuit să rămână la mama ei. (Sau poate că nu – dacă nunta în sine fusese obositoare, curăţenia de a doua zi cu siguranţă avea să necesite de o sută de ori mai multe eforturi. Când plecase ea, petrecerea încă era aproape în toi, intrase într-o fază periculoasă de „cereri pentru DJ”. Tocmai începuse Madness când reuşise să fugă, iar tinerii prieteni avocaţi ai lui Alex şi Chloe păreau că aveau chef să danseze toată noaptea.) Găsi un loc de parcare la câteva case distanţă – cât şi-ar fi dorit o alee a ei – şi rămase pe scaun, sprijinindu-şi ceafa de tetieră. Băuse doar două pahare de şampanie toată ziua, însă capul o durea îngrozitor. Afară era întuneric şi luminile din casa ei se aprindeau pe rând. Alastair avusese dreptate în privinţa unui lucru – acolo nu era totul în regulă.

Aşa era, sau poate că nu. Poate că nu procedase corect mergând singură la nunta fratelui ei în acea zi şi nu era tocmai bine că stătea singură în maşină, temându-se să între în propria ei casă.

Ştia că erau şi copiii acolo. Nu era weekendul în care trebuia să-i ia Doug, însă, după cum spunea întotdeauna Douglas cu o uşoară mândrie (ca şi când asta ar fi dovedit cât de civilizat era), înţelegerea era una „fluidă”. Dacă „fluid” însemna că ei doi se aflau întotdeauna la cheremul fostei sale soţii, Sylvie, şi a toanelor ei, atunci avea dreptate. Probabil îi luase de la mama lor în acea dimineaţă, după ce plecase ea la nuntă.

De asta se certaseră. Sau cel puţin teoretic. În ultima vreme se certaseră din multe motive, însă, la fel ca aisbergurile, doar zece la sută dintre ele ieşiseră vreodată la suprafaţă. Aşteptase până în ultima noapte ca să-i spună, deşi se părea că Sylvie sunase miercuri să-l roage să-i ia. El nu fusese curajos. Ea se înfuriase. El îi prezentase problema fără să propună vreo soluţie, fericit să o pună pe umerii ei. Ce-ar fi trebuit să facă? Să refuze, răspunsese ea. Asta dacă nu cumva chiar se bucura să aibă o scuză pentru a nu merge la nuntă. El spusese că asta nu era adevărat, că ar fi vrut să vină. Ridicase din umeri, ca şi când s-ar fi aşteptat ca ea să-şi sune mama şi să găsească locuri pentru trei copii pe care abia îi cunoştea. Nu, strigase ea, ştiind că vocea îi răsuna urât şi răutăcios. Nu. Ajungea. El ar fi trebuit să refuze. Iar acum era problema lui. Nu te obosi să vii, îi spusese. Iar el nu venise. Cumva se aşteptase ca el să reacţioneze altfel? Să o sune pe Sylvie şi să-i spună că se răzgândise? Nici măcar o clipă.

Deja vizualiza ce avea să găsească în casă când intra; mereu era la fel. Sylvie locuia într-o cocină, iar copiii îi preluaseră obiceiul şi nu puteau fi convinşi că în casa aceea existau reguli. Bucătăria

era un dezastru – vase în chiuvetă, resturile de la cină lăsate pe blat, brânză întărită şi un cuţit uitat în unt. Chiar şi după atâţia ani, când erau copiii la ei avea senzaţia ciudată că se afla într-o locuinţă străină.

De fapt nici nu era casa ei. Teoretic. Avea şi ea un cămin, cu toate că nu l-ar fi numit astfel; era un mic apartament cumpărat după Sean şi înainte de Douglas, în care nu locuise niciodată. Însă acea casă îi aparţinea lui Douglas, care locuia acolo când se cunoscuseră. O cumpărase după partajul cu Sylvie, care îi redusese drastic veniturile. Era mult mai mică decât cea pe care o împărţise cu fosta soţie. Aceea fusese o vilă situată într-o zonă mai bună, cu parcare separată. Cea de acum, lipită de casele vecine, avea trei camere şi o peluză infimă. Însă când nu erau copiii se simţea ca acasă. În prezenţa lor se simţea sub asediu. Apoi se simţea vinovată pentru că se simţea asediată. Apoi se simţea iritată că se simţea vinovată. Era un model foarte, foarte familiar. Daisy se închidea în camera ei, fără îndoială trăgând până la limită telefonul din hol şi dând muzica prea tare. Susannah nu înţelesese niciodată cum puteau adolescenţii să asculte stereo la maximum şi în acelaşi timp să vorbească la telefon cu prietenii lor, dar să nu audă când le cereai să-şi facă patul dacă stăteai chiar lângă ei şi în jur era linişte. Probabil vorbea cu Seth, „iubitul”. Roşie urmărea vreo porcărie la televizor. (Spre deosebire de ea şi Doug, Sylvie limita „orele de vizionat”. Aşa că se petrecea un adevărat ospăţ după foamete, pe care Susannah nu-l considera deloc sănătos – când erau cu ei, copiii rămâneau

prinşi în câte o chestie din care nu mai ieşeau. Cu o săptămână în urmă, Roşie încercase să stea cu căştile de la ipod în urechi la cină.) Iar Fin, care probabil ar fi trebuit deja să fie în pat, era prea ocupat cu DS Lite, mult prea prins în joc să-şi mai dea seama că-i era somn.

Nu fusese mereu aşa. Ea nu dorise să devină vreodată aşa. Se purta ca o mamă şi avea îndatoririle unei mame, însă nu primise vreodată vreo felicitare de Ziua Mamei.

Nu era vina copiilor. Ar fi vrut să-i iubească. Mereu crezuse că asta va veni cu timpul. Poate că nu era dragostea necondiţionată care îi cuprinde imediat pe părinţii biologici în sala de naşteri, ci o afecţiune dulce care se dezvoltă treptat, permiţându-le să fie o familie – toţi cinci. O familie amestecată şi haotică, poate cu disfuncţii, însă nu mai rea ca alte familii. La urma urmei, copiii nu fuseseră o surpriză. Lucrase cu Doug înainte să fie împreună cu el, aşa că ştiuse – ştiuse foarte bine – că exista o fostă soţie cu trei copii mici. Pe atunci nu păreau să fie un obstacol, ci dimpotrivă. Avea timp. Avea treizeci de ani. Se gândise că era pregătită. Şi iată-i. Spre deosebire de alte femei, nu o deranja că nu erau copiii ei. Sau cel puţin asta îşi spunea ea.

Însă lucrurile nu stătuseră chiar aşa. După toate aparenţele, nu asta îşi dorise Douglas.

Acel Douglas de atunci părea cu totul alt om. (Oare la fel se simţeau şi alţii după câţiva ani, când se trezeau şi priveau persoana de alături?) Ea avea treizeci şi unu de ani, era divorţată de Sean şi distrusă. Şi cu siguranţă nu dădea semne că îşi dorea o relaţie. Cu atât mai puţin îi dăduse

de înţeles că ar fi vrut o relaţie cu el. Pusese placa „mă concentrez asupra carierei”, iar poveştile de dragoste de la birou nu intrau în planurile ei. El era un coleg de rang superior, nu şeful ei, însă şeful mai multor colegi de-ai ei şi partener în firmă, şi era cu doisprezece ani mai mare ca ea. La început fuseseră prieteni. Era un tip cumsecade şi blând, care părea mereu trist. Îndrăgostirea de el fusese un proces treptat. Nu părea deloc romantic sau sexy sau convingător. Însă la acea vreme se gândise că era exact ceea ce-i trebuia. Sean o lăsase mai mult decât distrusă. Poate că şi Sylvie făcuse acelaşi lucru cu Doug. Trebuia să o ia încet. Aveau nevoie de timp pentru a învăţa să-şi recapete încrederea. De data asta erau amândoi mai prudenţi.

Chiar se gândise că acela era motivul şi în privinţa copiilor. Că îi proteja. La început îl iubise pentru asta. La fel cum, tot la început, îl iubise pentru alte o sută de lucruri care în prezent o înnebuneau, de exemplu faptul că adormea de fiecare dată în timp ce se uita la ştiri şi nu era în stare să facă o ceaşcă decentă de ceai. Îi făcuse cunoştinţă cu puştii abia după foarte mult timp. Se culcau împreună de nouă luni când o invitase la pizza cu ei. Îşi amintea perfect cum stătea în chiloţi, cu telefonul pe umăr, vorbind cu Amelia despre ce să poarte. Amelia, punctul ei de referinţă atâţia ani, fusese aşezată pe un soclu de zeiţă când Susannah îl cunoscuse pe Douglas – era mamă a trei copii mici şi mai avea şi o fină, pe Elizabeth, şi un fin, pe Sam, aşa că era expertă în toate lucrurile legate de „micuţi”.

— Trebuie să mă descurc perfect. Prima

impresie chiar e importantă.

— Să nu faci mare caz din asta. Ei nu fac. Probabil nici nu le pasă. Probabil doar cea mai mare. Daisy?

— Da. Daisy are opt ani. Rose are trei.

— Ce e cu toate numele astea de flori? Amelia era o tradiţionalistă.

— Nu ştiu. El spune că Sylvie le-a ales. Însă nu era adevărat.

— Şi copilul de sex masculin? Amelia îl numise pe Sam „copilul de sex masculin”. Sau „But”, prescurtarea de la Belzebut, poreclă care se datora predilecţiei lui pentru golitul sertarelor pe podea.

— Îl cheamă Fin. Are doar doi ani. În fotografiile pe care le văzuse la el i se păruse că arăta ca un îngeraş. Un îngeraş cu bucle blonde.

— Deci e simplu. Fin şi Rose sunt ca Sam şi Victoria. Pur şi simplu vor să te coborî la nivelul lor, să discuţi cu ei şi să te prosteşti puţin. Să le arăţi că te interesează, dar să nu faci pe profesoara. Să fii un fel de bonă de gaşcă.

— O spui de parcă m-aş pricepe.

— Glumeşti, nu? Tu chiar *eşti* o bonă de gaşcă. Copiilor le place să vii pe-aici. Îi farmeci pur şi simplu. Victoria nu mă iartă nici acum pentru că nu te-am rugat să fii şi naşa ei.

— Foarte bine. Acum că-mi aduci aminte, nici eu…

— Ei, mai lasă-mă. Ştii că am fost obligaţi să-i cerem asta surorii lui J… Râse.

— Dar Daisy?

— La Daisy o să fie mai complicat. E un fel de Elizabeth, şi Dumnezeu ştie cât de atentă trebuie

să fiu cu a mea… Opt e noul treisprezece. E suficient de mare cât să-şi dea seama ce se petrece. Sylvie pare suficient de aiurită cât să-i fi spus şi lucruri pe care nu e suficient de matură să le înţeleagă. Şi probabil în cea mai mare parte prostii. I-a explicat precis că tatăl lor i-a părăsit din vina *ta.*

— Asta nici măcar nu e posibil fizic. Pe atunci nici nu-l cunoşteam.

— Asta nu o va opri pe o fostă soţie nebună, îţi spun sigur. Nu există nici în iad o scorpie mai mare decât o femeie de patruzeci şi ceva de ani părăsită de soţ. Ar spune orice…

— De unde ştii atât de multe despre asta?

— Urmăresc *Eastenders* în timp ce calc rufe, răspunse Amelia. Aşadar, cu Daisy ar putea să fie mai greu. Sunt apropiaţi?

— Cine, Sylvie şi Daisy?

— Nu, Douglas şi Daisy.

— Nu ştiu. Oricum, nu i-am văzut niciodată împreună.

— Da, aşa e, nu i-ai văzut. Amelia spuse asta pe un ton gânditor, în stilul lui Hercule Poirot, apoi tăcu o clipă, ca să sublinieze mai bine ideea. Ţi-am menţionat că mi se pare bizar…? *Da,* îi mai spusese, bineînţeles, de mai multe ori. Dacă „menţionat” însemna predici fără sfârşit. Şi, după toate aparenţele, se pregătea să o facă din nou dacă Susannah nu o oprea. Adică locuieşti cu el de şase luni şi tot nu i-ai cunoscut copiii?

— Las-o moartă, Meels. Acum mă duc să-i cunosc, nu? Putem să revenim la subiect? Hainele pe care-o să le port?

— Da, exact. Întreabă o femeie care n-a mai

purtat nimic fără elastic la betelie de… nu ştiu, o mie de ani; cere-i ei sfaturi despre modă.

— Trebuie să plec în aproximativ şase minute.

— Bine, bine. Amelia trecu imediat la subiect. Blugi, închişi, cu talia joasă. Nu blugi de mămică.

— Nici nu am aşa ceva.

— Aşa e. Uitasem. Iartă-mă. Cizmele de motociclist, geaca de piele întoarsă. Cercei lungi. Să arăţi cool, dar nu exagerat. De zi cu zi.

Susannah scotea deja haine din şifonier.

— Mulţumesc mult. Te iubesc.

— Şi eu. Sună-mă după aceea.

Amelia avusese mare dreptate în privinţa lui Daisy. Avea opt ani, aproape nouă, însă lui Susannah i se părea că are aproape optsprezece. Avea ceva atotcunoscător şi o duritate enervantă pentru o vârstă atât de fragedă. Poate că Amelia avusese dreptate şi Sylvie *chiar* încercase să o monteze împotriva lui Susannah. Rose era doar o prinţesă frumuşică şi bosumflată, cu burtică umflată de copil, care venise la masă în tutu şi cu tiară. Iar Fin era ceva mai mare ca un bebeluş, cu un degeţel înfipt în guriţa roz şi cu o bucată de satin care mirosea a şosete în mână, la fel de fermecător ca în poze, însă mult mai zgomotos.

Bineînţeles, la început o emoţionase să-l vadă pe Douglas, bărbatul de care se îndrăgostise, înconjurat de copii. La început. Era în egală măsură emoţionat şi sexy. Vreme de aproximativ cincisprezece minute. Până când Roşie începuse să facă scandal că nu aveau cartofi pai, iar Fin începuse să urle fără ca cineva să ştie de ce… Şi până când îşi dăduse seama că nici el nu ştia mare lucru despre ei. Nu putea să potolească o criză de

furie sau să oprească plânsul. Nu avea habar nici măcar cum să se poarte cu ei. Întrebările pe care i le punea lui Daisy erau parcă învăţate pe de rost, iar răspunsurile ei erau seci şi papagaliceşti. Următoarea etapă fusese să-i fie milă de el – tatăl alungat. Apoi urmase iritarea. Genul de enervare pe care poate să-l simtă doar o femeie fără copii în timp ce stă într-un separeu cu nişte plozi needucaţi faţă de care nu simte vreo responsabilitate, cu un tată care încearcă în zadar să-i intimideze şi lansează ameninţări cărora nu le dă curs.

— Acea primă întâlnire îi deschisese ochii cu adevărat, în afară de examinarea atentă din cap până-n picioare a lui Daisy – şi de onoarea ciudată de la sfârşit, când trebuise să-i şteargă fundul lui Roşie într-o excursie până la baie – copiii nu fuseseră interesaţi aproape deloc de ea, de atitudinea ei degajată sau de hainele ei cool. Iar geaca de piele întoarsă se alesese cu o pată de grăsime de la mozarella pe partea dreaptă a reverului. Aceea fusese una dintre cele mai obositoare şi mai puţin plăcute seri pe care le petrecuse vreodată, din cauza aşteptărilor neîmplinite.

La acea prima întâlnire se abţinuse însă de la orice intervenţie, oricât de mult şi-ar fi dorit să o facă. În taxi, pe drum spre casă, Douglas îi zâmbise adorabil şi apologetic (o lăsase să aştepte după colţ să nu o vadă Sylvie când îi dusese pe copii la mama lor), o ţinuse de mână şi îi spusese cât de fericit era că în sfârşit îi cunoscuse. Apoi făcuseră sex ca un cuplu fără copii, pe canapeaua de acasă, iar asta îi distrăsese de minune atenţia.

Intervenise abia după multe luni – după ce ea şi Douglas deveniseră oficial un cuplu, ea plecase de la firma la care lucrau amândoi (Amelia fusese foarte supărată din cauza asta, avusese o reacţie destul de feministă, însă Susannah ştia că unul dintre ei trebuia să plece, iar Doug era partener) şi se mutase cu el definitiv. Erau cu toţii în parc, Susannah făcea poze, iar Roşie îl tortura pe Fin în groapa de nisip – îi lua jucăriile, umplea intenţionat gropile pe care el se chinuise să le sape şi îi călca în picioare castelele. Douglas se afla în cealaltă parte a parcului, ajutând-o pe Daisy să stea dreaptă pe rolele pe care îl convinsese Susannah să i le cumpere de ziua ei. La început, Susannah o dojenise pe Roşie, apoi ţipase la ea, după care, exasperată, o lovise peste mână cu putere. Douglas văzuse totul de la distanţă şi rămăsese alb ca varul şi cu buzele strânse tot restul după-amiezii. Ca şi când nu ar fi fost de ajuns, peste numai câteva secunde, Daisy căzuse cu patinele şi îşi sucise glezna atât de rău, încât uriaşe vreme de zece minute.

Mai târziu în acea noapte, când copiii se băgaseră în pat, iar el se dusese să le spună noapte bună, ea turnase două pahare mari de Pinot Noir, pregătită să discute cu el despre comportamentul din ce în ce mai urât al lui

Roşie faţă de frăţiorul ei. Însă, când coborâse, Douglas nu se aşezase lângă ea la masă aşa cum crezuse că o va (ace. Rămăsese în picioare în faţa ei, la o distanţă sigură, şi rostise un discurs pe care era evident că-l repetase în minte toată după-amiaza.

Era un ton pe care nu-l auzise de la el până

atunci în afara sălii de şedinţe, şi o uimi să-l audă acasă.

— Trebuie să stabilim un lucru dacă avem un viitor, Susannah. (Dacă? Locuiau împreună!) Ăştia sunt copiii mei. Au mamă. Nu am de gând să-i ameţesc atribuindu-ţi rolul de mamă de-a doua. Poţi să le fii prietenă, însă nu încerca să le fii părinte. Nu asta vreau. Şi niciodată, absolut niciodată, nu vreau să ridici mâna la vreunul dintre ei.

Ea se simţise ca şi când ar fi plesnit-o. Aceea fusese prima noapte în care dormiseră fără să se împace. Şocată, furioasă şi rănită, rămăsese întinsă în pat, rigidă lângă el, încercând să-şi dea seama ce trebuia să facă.

Nu povestise nimănui ce-i spusese el în acea noapte. Nici mamei ei şi în niciun caz Ameliei. Nimănui. Ştia ce ar fi spus Amelia. Ar fi îndemnat-o să se despartă naibii de el înainte să fie prea târziu. Şi poate ar fi avut dreptate. Poate ar fi trebuit s-o facă. Dar îl iubea. (Refrenul tuturor femeilor din istoria lumii.) Nu voia să o ia de la început. Nu voia să fie singură. Aşa că îi căutase scuze în gând până se convinsese singură că ea întrecuse limita. Că el avea dreptate, că ea nu trebuia să se bage.

Şi, sincer, pe atunci nu credea că lucrurile aveau să rămână aşa pentru totdeauna. Îşi spuse că n-ar fi continuat relaţia dacă ar fi bănuit măcar, dar nu reuşea să-şi creadă propriile cuvinte. Simţea că timpul avea să schimbe lucrurile. Poate că îi forţase mâna prea mult şi prea repede, dar situaţia avea să se îmbunătăţească. Aveau să ajungă la un numitor comun şi totul avea să

meargă de minune. Şi, într-un fel, chiar aşa se şi întâmplase. Erau împreună de opt ani. Participase la concursurile de alergat de la şcoală şi asistase la piesele de teatru şi la concertele orchestrelor de copii. Administrase Calpol, făcuse probleme de algebră şi bătuse magazinele Toys R Us căutând cel mai la modă cadou de Crăciun. Însă nu fusese aşa cum crezuse ea că va fi. Nu simţea că-i aparţineau ei în vreun fel. Dacă se iubeau, acea dragoste nu fusese vreodată exprimată clar, nici măcar presupusă, de ea, de ei sau de tatăl lor. Iar în ultima vreme se întreba dacă făcuse bine să rămână. Sau cel puţin dacă făcuse bine să rămână în termenii lui Douglas. Odată ce stabiliseră deja regulile relaţiei, era greu – sau mai degrabă imposibil? — Să le schimbe.

Acum, în faţa casei, trase adânc aer în piept şi vârî cheia în broască. Înăuntru, copiii abia dacă-i remarcară prezenţa – Fin nici nu ridică privirea din joc, iar Roşie se mulţumi să murmure un salut şi să facă uşor cu mâna în direcţia ei, fără să-şi desprindă ochii de pe ecran. Simon Cowell îşi bătea joc de cineva. În ultima vreme era mereu Simon Cowell. Şi mereu îşi bătea joc de cineva. Toate pernele de pe canapea erau pe covor, iar Fin stătea întins pe ele ca un împărat, în timp ce Roşie era tolănită pe toate cele trei locuri ale canapelei. Douglas şi Daisy nu se zăreau pe nicăieri.

Salutul ei nu primi cine ştie ce răspuns. Se hotărî să nu între în bucătărie – ştia că va simţi imediat nevoia să deretice şi chiar nu avea chef; în plus, era îmbrăcată într-o rochie deschisă la culoare şi scumpă, care nu fusese destinată pentru

treburi casnice, astfel că urcă direct scările. Exact aşa cum îşi imaginase ea, Daisy era închisă în camera pe care o împărţea – spre consternarea ei – cu Roşie, cu firul de la telefon prins în uşă şi Death Cab for Cutie cântând din ipod. I se părea uimitor că depistase sursa zgomotului, dar Elizabeth îi pusese nişte muzică pe ipod cu două săptămâni în urmă, când fusese acasă la Amelia. Şi îi plăcuse câte ceva… Presupunea că Douglas era închis în biroul său de la etaj. În ultima vreme acela era refugiul său în faţa tuturor problemelor casnice. Acolo avea o combină stereo demodată şi o colecţie de CD-uri cu jazz, dar şi o sticlă de whisky Maker's Mark şi un fotoliu de piele foarte vechi, care începuse să se cojească. Daisy numise acea încăpere – pe tonul dispreţuitor pe care îl adoptase în ultimii ani – „peştera lui bărbătească". Iată însă că era în camera lor. Patul – pe care ea îl lăsase nefăcut – era perfect aranjat, cu toate pernele inutile de care se plângea mereu puse frumos în ordine, aşa cum ar fi făcut Susannah. Prin uşa deschisă a băii lor vedea apa curgând. Iar el turna sare de baie sub robinet.

Când o auzi se întoarse şi îi aruncă un zâmbet spăsit. Acelaşi zâmbet de pizzerie. Părea de douăzeci şi cinci de ani când zâmbea aşa.

— Te-am auzit intrând. M-am gândit că ţi-ar prinde bine o baie fierbinte. Apoi se apropie de ea şi o cuprinse în braţe. Îmi pare atât de rău, Susannah. Vorbea în gâtul ei, mângâindu-i părul cu mâna. Aseară m-am purtat ca un idiot şi îmi pare rău. Îi scoase jacheta de pe umeri şi o sărută tandru.

Se pricepea la asta. Nu ştia dacă o făcea

intenţionat sau era pur şi simplu o întâmplare, dar îşi cerea scuze întotdeauna când ea era suficient de obosită cât să le accepte în loc să prelungească disputa. Aşa că îl lăsă să o îmbrăţişeze o clipă. Totul la el i se părea atât de familiar! Atingerea lui, mirosul lui, sunetul vocii lui. Îl lăsă să-i descheie fermoarul rochiei, care căzu pe podea, apoi să
conducă în baie.

Cada era plină până la jumătate, iar el se aplecă să închidă robinetele, apoi îşi trecu mâna prin apă să verifice temperatura.

— E pregătită. Ce-ar fi să intri, iar eu mă duc jos să-ţi aduc ceva de băut. Ce ţi-ar plăcea? O ceaşcă de ceai, sau ceva mai tare? apoi îmi povesteşti.

— Ceai. Mă doare capul. Ştia că părea îmbufnată.

— Îmi pare rău, răspunse el cu o expresie îngrijorată. Să-ţi aduc o pastilă?

Ea ridică din umeri şi zâmbi, hotărâtă să facă un efort.

— Nu te pot învinui şi pentru durerea de cap.

Îşi scoase sutienul şi chiloţii şi intră în apa fierbinte.

Douglas îi mângâie umărul, însă nu era nimic sexual în acel gest sau în atmosfera din încăpere, în ciuda goliciunii ei. Când erau copiii în vizită, decenţa era la ordinea zilei. Aflase asta cu mult timp în urmă.

Amelia îi spusese odată că, pe când erau încă împreună, ea şi fostul ei soţ, Jonathan, făceau dragoste în dimineţile de weekend. Lăsaţi să se uite la desene animate, copiii erau fericiţi şi liniştiţi şi le lăsau timp să se desfăşoare. Tatăl lor

cobora să-i aşeze în faţa televizorului, cu un castron de Cheerios şi telecomanda, pregătea un ceainic cu ceai, revenea în dormitor şi încuia uşa în urma lui. Cele mai bune cincisprezece minute din weekend, spunea ea. Erau gata la fix ca să bea ceaiul înainte să se răcească.

Însă asta nu funcţiona şi pentru Douglas. Cu siguranţă nu dimineaţa, nici măcar noaptea. Nici măcar dacă odraslele dormeau duse în paturile lor. Asta o frustrase, nu doar sexual, ci pentru că i se părea nedrept – nedrept să separe aceste două elemente importante din viaţa lui. La început părea lacom de dragoste. Nu se putea sătura de ea. Oricând, oriunde. Recupera anii pierduţi într-o căsnicie aproape lipsită de sex, spunea el. Făceau sex aproape zilnic în acele prime luni. Nu-şi dădea seama cum se oprise totul atât de brusc. Încercase toate metodele să-l convingă, folosise toate armele din arsenalul ei sexual ca să-l asigure că era în regulă, că o partidă rapidă şi tăcută de sex în spatele uşii încuiate a dormitorului lor nu avea cum să-i rănească pe copii, însă nu reuşise şi, într-un final, renunţase. Sexul era complet exclus când erau copiii la ei. Încă un lucru pe care nu i-l mărturisise vreodată Ameliei.

Se întinse în cada adâncă şi închise ochii. Iar în acel moment îl văzu pe Rob.

Nu aşa cum fusese în acea zi. Ci aşa cum fusese atunci…

1987

Se părea că Rob Rossi se mutase în sat cu părinţii lui în acea vară. Nu frecventau St. Gabriel

– erau catolici şi nu mergeau deloc la biserică – fapt care explica de ce scăpaseră de radarul mamei ei. Locuiau într-o casă de pe cealaltă parte a islazului. Lua alt autobuz până la şcoală.

Nu-şi vorbiră timp de săptămâni întregi, dar Susannah se obişnuise să-l caute cu privirea. Era uşor de găsit, fiind atât de înalt. Şi de câte ori îl zărea, i se tăia respiraţia. Se trezea cu gândul la el în tot felul de momente ciudate ale zilei şi în timp ce stătea lungită în pat noaptea, începu să se privească foarte atent în oglindă dimineaţa, încercând să vadă ceea ce vedea el. Întrebându-se dacă el o zărea măcar.

Susannah era adolescenta stângace tipică, puţin mai înaltă decât şi-ar fi dorit, foarte, conştientă de formele care i se dezvoltau. Amelia avusese sâni dintotdeauna, dar în cazul ei erau mai degrabă o achiziţie recentă, în clipele de analiză obiectivă recunoştea că avea tenul mai curat decât alte persoane de vârsta ei, că ochii ei – de obicei de un căprui dezamăgitor – erau verzi pe margine şi străluceau când era fericită. Amelia spunea că avea un nas ca o rampă de lansare şi buze ca înţepate de albină, s-o ia naiba, însă Susannah ştia că prietena ei era mai frumoasă – şi, oricum, uneori se gândea că şi-ar fi schimbat toate calităţile pe cochetăria acesteia.

Ea şi Rob aveau un singur curs împreună, engleza. Era foarte tăcut, însă dacă Ichabod îl striga, dădea răspunsuri ample, rostite pe o voce groasă. Uneori îi zâmbea timid, însă ochii lui se îndepărtau întotdeauna de privirea ei înainte să termine de zâmbit. Susannah se întrebă dacă nu cumva îşi bătea joc de ea, dacă nu cumva ea se

holba prea evident. Era oarecum singuratic – părea să fie prietenos cu mulţi băieţi, însă fără să se apropie de vreunul, şi nu-l văzuse niciodată vorbind cu fete. În pauza de prânz fie juca fotbal, fie citea o revistă – nu ştia care – rezemat de un copac, lângă laboratorul de ştiinţe. Amelia spunea că avea un aer de visător sexy. Îi amintea de Heatheliff, dar Susannah nu vedea asemănarea – nu avea înclinaţia spre dramatism a prietenei ei celei mai bune – şi i se părea doar reţinut şi rece. Caşi când n-ar fi avut nevoie de restul lumii.

Într-o seară de vineri, pe la sfârşitul lui octombrie, mama Ameliei le aducea cu maşina de la cinema – şi tocmai povesteau cu amănunte intriga din *Atracţie fatală* – când îl văzură mergând de-a lungul şoselei principale, de la staţia de autobuz către casă. Purta haine în stil militar – pantaloni albaştri prea largi ca să fie moderni, un pulover cu dungi şi beretă neagră. Avea alături o fată îmbrăcată la fel. La început, Susannah crezuse că şi ea era tot băiat.

Lunea următoare, Amelia – care nu era deloc timidă în preajma lui sau a altcuiva – se aşează pe marginea băncii lui şi îl luă la întrebări în timp ce aşteptau să înceapă ora de engleză.

— Deci eşti soldat? Lui Susannah i se păru că tonul ei era uşor batjocoritor.

Rob părea stânjenit, ca şi când l-ar fi luat prin surprindere, însă nu o întrebă de ce îl chestiona.

— Cadet în forţele aeriene, răspunse el, scuturând din cap.

— Ce înseamnă asta?

— Că o să fiu aviator. În Forţele Aeriene Regale. După ce dau nivelul A.

— Te-am văzut într-o seară. Eram cu Susannah.

El o privi pe Susannah, apoi dădu din cap.

— Erai cu o fată. E prietena ta?

Rob încă o privea pe ea, iar obrajii lui se înroşiră.

Amelia putea să fie rea dacă voia, îşi spuse Susannah, cu toate că abia aştepta să audă răspunsul lui.

— Nu. Nu am prietenă.

Amelia îi dădu un ghiont – slavă Cerului că în acel moment intră domnul Blythe şi le ceru să deschidă piesa la pagina 110, chiar înainte ca Susannah să-şi ciupească zdravăn prietena de coapsă.

În ciuda tachinărilor şi încurajărilor Ameliei, Susannah găsi curaj să i se adreseze direct abia în noiembrie, îşi zâmbeau, iar în unele momente era sigură că şi el o căuta prin mulţime. Uneori o ţintuia cu privirea un pic mai mult decât era nevoie. De fiecare dată avea senzaţia că în jurul ei se materializa strălucirea din reclama de la Ready Brek pe care o vedea la televizor. În sat se făcea întotdeauna un foc de tabără imens, pe islaz, de ziua lui Guy Fawkes. Începeau să-l pregătească în octombrie – toţi sătenii contribuiau – iar pe 5 noiembrie era deja suficient de mare cât să ardă o sumedenie de manechine. Cei de la Rotary pregătiseră un foc de artificii pe un câmp, în nord, şi un mic parc de distracţii cu un carusel şi maşinuţe, în cealaltă parte a islazului. Dacă nu ploua, toată comunitatea ieşea să participe la spectacol. Încă de când era mică, lui Susannah i se părea foarte palpitant – întunericul şi prezenţa neobişnuită a tuturor oamenilor pe islaz, alături de

permisiunea de a se culca târziu, deşi a doua zi avea şcoală. Cel mai mult îi plăceau artificiile. De câte ori le urmărea pe cer i se punea un nod în gât. Mereu o făceau să plângă.

Vâlvătaia deja era în toi, după ce fusese aprinsă din şase sau şapte puncte diferite, iar flăcările înghiţeau ramurile până aproape de vârf. Toate momâile erau aprinse. Focul trosnea ca în poveşti şi mirosea delicios. Era ciudat cum ţi se înfierbântau obrajii atât de rău că te dureau, deşi în spate îţi era tot frig. Amelia se dusese cu Alastair să cumpere cidru fierbinte şi mere caramelizate, înainte să înceapă focul de artificii. Despărţită de părinţii ei şi de Alex, care îşi găsise şi el amicii în partea opusă a islazului, şi părăsită de prietena ei care plecase să cumpere răcoritoare, Susannah se trezi, spre plăcerea şi groaza ei, stând lângă Rob, care privea focul alături de doi adulţi de vârstă mijlocie – probabil părinţii lui. Nu îl căutase şi spera ca el să nu o suspecteze. Nu putea să se îndepărteze: Al şi Amelia urmau să se întoarcă acolo, iar dacă se despărţeau nu mai aveau vreo şansă să se găsească. În plus, era foarte aglomerat şi câmpul era cufundat în beznă. La început nu fusese prea sigură că el o văzuse în lumina focului, dar peste câteva clipe se apropie de ea. Se temu că avea să ameţească atât de rău încât să cadă în foc dacă nu era sfoara de protecţie din jurul rugului, menită să-i ţină la distanţă pe spectatorii neatenţi. Niciodată, *niciodată* nu se simţise aşa.

— Salut. El vorbi primul.

— Salut.

— Este minunat, continuă Rob, făcând un semn

spre foc.

Ea dădu din cap, într-un răspuns plin de entuziasm autentic.

— Îmi place la nebunie. Cred că e noaptea mea preferată din an. Toată lumea e prezentă.

— Ai locuit dintotdeauna aici?

— Da. Toată viaţa. Deci asta e a şaisprezecea sau a şaptesprezecea Noapte a Focurilor la care particip. Sunt destul de sigură că m-au adus şi când eram un bebeluş.

— Întotdeauna e aşa de mare?

— Cred că da. Nu ştiu. Când eşti copil, lucrurile par mai mari, nu?

— Unde e prietena ta? întrebă el zâmbind.

— Amelia? Lui Susannah i se strânse inima şi simţi durerea ascuţită a dezamăgirii. De fapt era interesat de Amelia. Era de înţeles. Amelia era cea căreia îi plăcea să flirteze, atrăgând băieţii ca o lampă fluturii. Nu era ciudată şi timidă. Se legănă de pe un picior pe altul, căci îi îngheţaseră degetele, şi explică: A plecat cu fratele meu să cumpere de băut. Se întoarce în câteva minute.

— Păcat.

Îi privi ochii strălucitori. Aproape că zâmbea.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Susannah îşi căuta în gând ceva interesant de spus. Chiar nu se pricepea deloc la asta. Tensiunea era de nesuportat. Şi ştia că dintr-o clipă în alta avea să o salute şi să se întoarcă la părinţii lui. Când deschise gura, cuvintele aproape că i se rostogoliră afară.

— Noi suntem… un grup mai mare… o să mergem în parcul de distracţii după ce privim focul de artificii. Vrei să vii? Dacă ţi-ar plăcea…

— Sigur. Rob ridică din umeri, ca şi când i-ar fi convenit oricum.

Când se întoarseră ceilalţi, Amelia rânji spre ea. Susannah îngustă privirea şi îşi ţuguie buzele în semn de avertisment, iar prietena ei duse un deget la buze în semn de tăcere, făcându-i cu ochiul. Alastair vorbi foarte natural cu Rob, fără să-şi dea seama ce se petrecea.

Lui Susannah pur şi simplu i se tăie respiraţia când artificiile explodară într-o mare de culori deasupra capelelor lor. Nodul îi reveni în gât. Toţi lăsară capul pe spate să privească, iar în jur se auzeau strigătele de uimire ale copiilor. I se părea că el era foarte aproape de ea, în frig şi întuneric. Şi îi plăcea să-l simtă alături.

Când lăsă mâna în jos, mâneca hainei ei o atinse uşor pe a lui, apoi simţi mâna lui alunecând uşor într-a ei, până când degetele li se uniră. Îi strânse mâna, însă privirea lui rămase aţintită pe cer.

Prezent

August

În ultimii ani, de multe ori se păruse că Anglia îşi tachina locuitorii cu o mână de zile fierbinţi în mai, trezind o adevărată isterie de vopsit de unghii, epilat de picioare şi cumpărat de maiouri, doar ca să revină la ploaia cenuşie şi vântul rece în iulie, însă anul acela vara se anunţa una normală. Riviera engleză era rezervată pentru august, iar tabloidele publicau zilnic fotografii

dintr-un Hyde Park plin de oameni care stăteau la plajă în costum de baie. Doug ieşise în trei weekenduri cu barca şi se bronzase ca tuciul. Susannah reuşise să scape o dată, pretinzând că rămăsese în urmă cu serviciul, însă fuseseră plecaţi toţi cinci cu un weekend în urmă. Daisy, bosumflată că nu era cu Seth, stătuse întinsă pe burtă toată ziua, îmbibată de Piz Buin, iar Fin se cocoţase periculos pe bastingaj, în timp ce tatăl lui îi dădea instrucţiuni. Şi-ar fi dorit să-i fi plăcut să navigheze la fel de mult ca lui Doug, însă adevărul era că Roşie era singurul membru entuziast şi cât de cât util al echipajului.

Soarele încă strălucea cu putere, iar aerul era dens şi tare când Susannah îşi termină lucrul şi ieşi clipind din ochi ca o cârtiţă din biroul ei întunecat. Îşi scoase jacheta de bumbac pe care o purta peste rochia roz ca să înfrunte răcoarea aerului condiţionat şi se îndreptă spre metrou. Pasul ei vioi se datora probabil faptului că în seara aceea nu se ducea direct acasă, cu toate că Douglas se oferise să facă grătar şi să deschidă o sticlă de vin roze şi fusese destul de îmbufnat când îi reamintise de planurile ei. Nici nu se ducea, ca mulţi dintre cei care treceau în grupuri transpirate pe lângă ea, în vreun bar ca să se bucure de o seară de august cu o sticlă sau două de Pimm’s. Trebuia să meargă la o întâlnire programată de mult timp, iar asta o încânta la fel de mult pe cât o încântau toate celelalte lucruri în ultima vreme. Urma să se întâlnească cu Amelia pentru a-şi petrece seara la Porchester Spa în Queensway – mergeau acolo de trei, patru ori pe an şi se ţineau de acest obicei, cu excepţia

perioadelor ei de sarcină, încă din 1993, primul lor an la Londra, când descoperiseră locul aproape din întâmplare.

Era o baie municipală de modă veche, în stil victorian, deschisă în 1929, pe care o vizitaseră prima dată într-o noapte de marţi dintr-o iarnă, după ce o colegă i de-a Ameliei îi spusese că era foarte ieftină. Şi aşa şi fusese. Oricum, mult mai ieftină ca majoritatea spa-urilor care apăruseră în ultimele decenii în tot oraşul – şi chiar şi mai ieftină de când deveniseră membre (îşi făcuseră cadou una alteia de Crăciun un certificat de

Membru, crezând că avuseseră cea mai bună şi mai originală idee de cadou). Însă nu de asta se ataşaseră de acel i loc. Când începuseră să câştige mai bine, le încercaseră şi pe celelalte, Bliss Spa şi The Sanctuary, plus, o dată, când Susannah primise un bonus neaşteptat la serviciu, spa-ul de la The Berkeley. Dar se simţiseră nelalocul lor şi supuse constrângerilor. Nimic nu se compara cu atmosfera de la Porchester Spa. Potrivit Ameliei, asta se datora faptului că era singura încă populată de femei albe şi grase de vârstă mijlocie cărora nu le păsa şi care continuau să se ducă acolo pentru că se simţeau suple şi tinere. Lui Susannah i se părea mai romantic. Iubea acel loc, tavanul înalt şi faianţa victoriană originală. Şi îi plăcea că îl frecventau împreună de atâta timp. Acolo îşi făcuseră planuri şi îşi şoptiseră secrete timp de ani întregi, întinse una lângă alta în aburul umed sau în căldura uscată. Ţipau împreună în piscina cu apă rece ca gheaţa. Merseseră acolo să sărbătorească promovări şi să consoleze inimi frânte şi să se vaite şi să-i critice

pe şefi, pe copii şi pe managerii de la bancă. Acolo serbaseră ieşirea din burlăcie a Ameliei, dezbătând obsesiv detaliile nunţii, şi la niciun an după aceea se bucuraseră de prima ei ieşire de după ce o născuse pe Elizabeth. Atunci, sânii ei umeziseră cu lapte prosopul alb şi aspru, iar ea plânsese din cauza abdomenului lăsat şi a felului în care mirosea capul bebeluşului ei. Nu aduseseră niciodată pe altcineva acolo – era locul *lor* – şi era aproape sacru pentru Susannah. Stabilimentul fusese renovat cu vreo doi ani în urmă, iar ea se temuse că vor distruge acel aer special, însă nu se întâmplase asta. Cei mai mulţi dintre angajaţi îşi păstraseră slujbele şi, cu aerul lor morocănos şi încruntat, erau parte integrantă a experienţei la fel ca împrejurimile şi tratamentele în sine.

Acel ritual reprezenta firul roşu al relaţiei lor în condiţiile în care vieţile lor luaseră direcţii diferite. Când fusese foarte tânără, îşi imaginase că vor face întotdeauna aceleaşi lucruri în acelaşi timp. Colegiu, universitate, cariere, căsnicii, copii, din nou cariere. Visaseră la variaţiuni subtile ale aceloraşi vise. Şi la început părea că totul va merge după cum plănuiseră ele. Ajunseseră la universităţi diferite – Susannah studia dreptul la Bristol, iar Amelia studia franceza la Manchester – însă amândouă făcuseră efortul de a rămâne prietene bune. Petreceau weekendurile una la cealaltă, plecau împreună în vacanţă şi veneau de fiecare Crăciun şi An Nou în sat. După ce absolviseră, încă rămăseseră suficient de apropiate cât să fugă de colegii de la universitate şi să se mute împreună în Clapham, într-un

apartament cu pat dublu de la etajul al treilea, cu un proprietar libidinos şi vedere spre pajişte. Ea îl cunoscuse pe Sean. Amelia, pe Jonathan. Se căsătoriseră amândouă în interval de douăsprezece luni, cu întâlniri în pauza de prânz ca să-şi compare listele de la John Lewis şi dantelele.

Cărările lor începuseră să se despartă cu adevărat abia după ce li se încheiaseră lunile de miere. Amelia rămăsese însărcinată imediat cu Elizabeth, doi ani mai târziu apăruse Victoria, iar Sam, ultimul ei copil, se născuse după alţi doi ani. După Victoria renunţase la slujbă. Ea şi Jonathan se mutaseră din Zona 1 în Richmond, într-o casă cu o grădină mare pe care o umpluseră cu spaliere şi gropi cu nisip. Susannah îşi păstrase serviciul şi trecuse printr-o căsnicie eşuată. Munca îi oferise la început un refugiu, apoi redescoperise pasiunea pentru ceea ce făcea, după ce fusese pusă în umbră de căsnicia cu Sean. Se mutase de la firma de avocatură unde lucrase încă din anul petrecut la Chester, unde îşi făcuse studiile postuniversitare de drept. Ambiţia ei cunoscuse unele modificări; nu mai era esenţial să-şi găsească un partener. Se angajase pe post de consilier juridic la o firmă de arhitectură, şi aşa îl cunoscuse pe Douglas.

Amelia spusese întotdeauna că începuse să facă cumpărături din catalogul Boden în perioada în care Susannah începuse să comande din catalogul Nicole Farhi. Ieşeau împreună să ia prânzul ca să-şi spună că se invidiau reciproc, sub pretextul că asta le făcea să se simtă mai bine. Amelia declara că îi era dor de perioada când îşi ducea hainele la

curăţătorie şi avea contul ei personal în bancă. Susannah se uita în cărucior şi visa la un copil care să verse băutura pe jacheta ei Jaeger. Amelia îi spunea poveşti răutăcioase despre mămicile din clubul ei de lectură, iar Susannah se plângea de şefi şi de obstacolele pe care le întâmpina o femeie în carieră.

Nu era convinsă pe deplin de poveştile de groază ale Ameliei din sud-vestul Londrei. Amelia nu făcea compromisuri; nu făcuse niciodată. Făcea exact ceea ce dorise întotdeauna, ce plănuise întotdeauna. Îşi iubea viaţa. Acorda căsniciei şi maternităţii aceeaşi energie şi dedicare pe care le acordase slujbei. Susannah îşi imaginase întotdeauna că celelalte mame de la grădiniţă o urau, în toate că ţi-era greu să o urăşti. Copiii ei erau mereu curaţi, mereu manieraţi. Nu cumpăra niciodată prăji

i un când putea să le facă singură şi mereu putea să le Iacă singură. Pentru Amelia nu existau plăcinte cumpărate de la magazin.

La început, Susannah rămăsese şocată când aflase că Amelia îi ceruse lui Jonathan să se mute, însă curând ajunsese la concluzia că era vorba de o altă faţetă a firii luminoase şi hotărâte a prietenei ei celei mai bune. Nu ar (i continuat o căsnicie care devenise, dacă nu nefericită, atunci semnificativ mai puţin fericită decât fusese cândva. Nu de ochii lumii, nu pentru copii şi nu pentru ea. Nu existase altă persoană. Mereu spusese că poate în viitor ar fi existat, pentru Jonathan sau pentru ea, iar asta ar fi înrăutăţit mult mai mult lucrurile pentru ei şi mai ales pentru copii. Era de preferat să termine cât încă

se iubeau. Cât mai aveau şansa de a construi o relaţie nouă şi civilizată care să-i protejeze pe copii şi să le creeze o lume funcţională, în timp ce îşi păstrau speranţa într-un viitor luminos cu altcineva.

Îşi studiase îndeajuns propriii părinţi ca să-şi dea seama că nu convieţuirea în silă era răspunsul. „Părinţii mei credeau că totul e perfect pentru că în casă nu existau certuri. Nu au înţeles niciodată că tăcerea era mult mai rea.” Aşteptaseră să plece ea de acasă ca să se despartă în sfârşit, amândoi siguri că procedaseră în interesul fiicei lor. Ea fusese de altă părere. Tatăl ei se mutase, întâi într-un apartament mai aproape de slujbă, apoi, după ce ieşise la pensie, în Spania, unde locuia în prezent într-un complex din Costa Brava împreună cu o blondă pe nume Sandra, pe care Amelia nu o cunoştea şi de care nici nu-i păsa. Juca golf zilnic; juca şi Sandra, cu un set de crose roz pe care i le cumpărase el ca prim cadou de aniversare. După vizitele la el, întreprinse rar şi cu destulă ranchiună, Amelia spunea de fiecare dată că nu îl recunoştea în acel tip pe bărbatul alături de care crescuse. Mama ei nu avea pe nimeni. Încă locuia în casa în care crescuse Amelia; se lăfăia, în exprimarea fiicei.

Amelia avea o capacitate extraordinară de a gestiona situaţiile complicate şi înfruntase acea ultimă schimbare cu la fel de multă competenţă. Jonathan se mutase. Copiii se simţeau bine. Se simţeau bine cu adevărat, nu se prefăceau, credea Susannah. Amelia nu arătase niciodată mai bine. Dacă Susannah aşteptase cumva o explozie nucleară, ar fi trebuit să-şi fi dat seama că nu era

cazul.

Uneori i se părea că propria ei viaţă luase o traiectorie diametral opusă, fiind jalonată de o serie de compromisuri. Episoade legate între ele de momente în care nu fusese suficient de fericită. Uneori şi-ar fi dorit să fi avut curajul Ameliei, deşi nu era prea sigură la ce anume i-ar fi folosit.

O salută pe recepţioneră, care lucra acolo de ani buni, apoi se duse la vestiar, se dezbrăcă rapid, îşi luă halatul de bumbac şi îşi lăsă hainele în dulap.

Amelia ajunsese deja, ca de obicei, în prima sală, cu cel mai puţin abur, locul lor obişnuit de întâlnire. Se dezbrăcă – mereu aceeaşi fată lipsită de timiditate chiar şi după ce născuse trei copiii – şi se acoperi cu acelaşi sarong vechi de bumbac albastru cu alb pe care îl avea de-o veşnicie. Susannah şi-o amintea ieşind din mare la Mykonos cu o sută de ani în urmă în bikini, foarte bronzată şi suplă, înfăşurându-se în el. Îşi prinsese părul la spate şi avea un soi de mâzgă gri pe toată faţa.

Nu se mai văzuseră de la nunta lui Alex şi Chloe, însă vorbiseră de mai multe ori la telefon. Obişnuiau să se sune de trei, patru ori pe săptămână. Şi era ciudat că nu se întâlniseră de atâta vreme. După cum se aşteptase, tocmai acela fu subiectul cu care Amelia deschise conversaţia.

— Deci mă eviţi? Nu te-am văzut de săptămâni întregi. Copiii cred că ai emigrat!

— Am fost ocupată. În plus, şi tu ai fost plecată.

Fusese împreună cu odraslele într-o vacanţă de zece zile pe iaht, în Creta. Amelia petrecuse mult timp trimiţându-i texte amuzante şi poze făcute cu telefonul în care copiii înotau perfect în apele uluitor de albastre ale golfului.

Amelia o privi lung, apoi scuturã din cap.

— M-am întors deo sãptãmânã. Mã eviţi.

— Aşteptam sã se mai ducã bronzul.

— Nu. M-ai evitat. Mereu faci aşa când ceva nu e în regulă cu tine.

— Nu e nimic în neregulă. Îi povestise Ameliei despre nuntă. Despre cearta cu Douglas.

Însă nu şi despre Rob.

Nu mai avea rost să se ascundă. Amelia era ca un fel de conştiinţă a ei. Aşa fusese de ani întregi. Însă, oricum, nu era nimic de spus. O întâlnire întâmplătoare cu un fost prieten, atâta tot. De ce se simţea ca şi când ar fi fost mare lucru?

Luă tubul cu masca de faţă de pe podea, apoi stoarse o picătură pe degete şi o aplică uşor pe obraji.

— L-am văzut pe Rob.

— Fugi de-aici! Amelia se ridică imediat în capul oaselor, iar sarongul alunecă, dezvelindu-i sfârcul drept.

— La biserică. Venise cu Lois.

— La naiba. Bineînţeles că a venit şi ea. Cât a trecut?

— Ani buni.

— Şi el cum arăta?

— Arăta… ca Rob. Arăta minunat. M-a strigat Susie. Un amănunt pe care n-ar fi trebuit să-l divulge, se mustră ea.

Amelia o privi şi mai pătrunzător.

— Ce înseamnă mutra asta?

— Care mutră?

— Mutra asta. Nu-ţi trebuie oglindă ca să ştii ce mutră ai făcut.

— Nici ţie.

— Şi ce mai face? încă e în Forţele Aeriene? E însurat? Are copii?

— Nu ştiu, răspunse Susannah, ridicând din umeri.

— Nu ai vorbit cu el? întrebă Amelia uimită.

— Nu chiar. Alastair m-a salvat. Deja îmi dăduseră lacrimile în biserică. Cred că s-a gândit că nu era tocmai o idee bună…

— Deci a fost doar un salut şi la revedere?

Susannah dădu uşor din cap.

— Salut şi la revedere. Cam aşa ceva.

— Dar…?

— E vreun „dar”?

— Chipul tău spune că e un „dar”.

— Chipul meu spune „Aah, masca asta înţeapă!”

— Da, desigur, e pentru tipul meu de piele, nu al tău. Probabil o să te iriţi. Asta o să te înveţe minte să iei fără să întrebi. Însă ce e cu acel „dar”?

— Dar arăta bine.

— Mereu a arătat bine.

1987

După noaptea focurilor de artificii, când Rob o ţinuse de mână în întuneric, cei doi deveniseră de nedespărţit aproape instantaneu. Era ca şi când digul invizibil dintre ei se rupsese şi acum nu se mai săturau unul de celălalt. Autobuzul lui întotdeauna pleca primul de la şcoală, iar el, după ce se întorcea în sat, traversa pe jos islazul până la staţia ei ca să o aştepte şi să o conducă acasă, lăsând-o în drum pe Amelia, la casa parohială. Amelia îi tachina fără milă, însă lor nu le păsa. Uneori o ducea pe la el, alteori învăţau împreună

la ea. În weekend mama ei nu o lăsa să iasă decât după ce îşi termina temele, aşa că sâmbăta se trezea la şapte dimineaţa şi învăţa cât putea de repede ca să poată pleca. Părinţii începuseră să mârâie despre examenele de nivel A şi admiterea la universitate, însă notele ei nu scădeau.

După câteva săptămâni de convorbiri telefonice lungi şi pauze de prânz scurte în care se ţineau de mână, Susannah era deja îndrăgostită. Nu spusese asta nimănui, nici Ameliei, nici mamei, nici lui Alastair. Se temea să nu râdă de ea, să nu-i denigreze sau să-i minimalizeze sentimentele – avea atât de puţină experienţă, de unde era să ştie? Însă ştia. Cu toată vehemenţa şi certitudinea absolută de care era în stare o fată de şaisprezece ani, ştia.

Dorea să fie cu el. Dorea să fie cu el în fiecare secundă. Când nu era cu el, se simţea ca şi când l-ar fi aşteptat. Nu erau prea multe locuri în care să poată fi împreună şi aproape în niciunul nu aveau ocazia să rămână singuri. Casele lor, holul de la şcoală, cu automatul de băuturi şi mobila de instituţie, cinematograful local, petrecerile din casele prietenilor… erau înconjuraţi întotdeauna de o mulţime de oameni. Mergeau în plimbări lungi pe potecile reci şi iernatice care înconjurau satul.

Se sărutaseră pentru prima dată abia la vreo trei săptămâni după acea primă noapte, iar Rob mărturisise că era la fel de lipsit de experienţă ca ea. Erau în bucătăria ei, iar atmosfera fusese toată seara încărcată de fiorul anticipării. O prinsese, în sfârşit, când se întorsese să ia cănile de cafea de pe dulapul din spatele lui; îi cuprinsese talia şi îşi

aplecase chipul spre al ei, urma ţepoasă de barbă atingându-i obrazul înainte ca buzele lor să se unească.

Exerciţiul le perfecţionase tehnica. Şi exersaseră îndelung. Nu merseseră mai departe de sărut, sau cel puţin nu în prima fază. Dar sărutul… Când DJ-ul de la petrecerea de Crăciun a clasei a şasea pusese marele hit al acelui an, *You Were Always On Mind* în versiunea celor de la Pet Shop Boys (care o enervase cumplit pe mama ei, o mare fană a lui Elvis), i se păruse că fuseseră împreună dintotdeauna. Mai precis, pentru Susannah viaţa începuse abia după ce el o ţinuse de mână în lumina focului.

Prezent

Susannah era uimită de cât de vii îi erau amintirile adânc îngropate despre Rob. Îi reveneau în memorie melodii, cadouri şi momente la care nu se mai gândise de ani de zile. Ea şi Amelia căzură imediat într-o pasă nostalgică, aşa cum li se întâmpla de multe ori în acel spaţiu al tinereţii lor fragede, pălăvrăgind şi râzând despre zilele „de demult”. Istoria comună era mare lucru. Smash *Hits* şi Chelsea Girl şi Kajagoogoo şi Frankie Goes to Hollywood. Amândouă avuseseră tricouri albe cu RELAX imprimat în litere fluorescente uriaşe. Dansuri lente pe muzica celor de la Kool & The Gang. Două bătrâne grase dintre cele pe care le preţuiau cel mai mult le făcură semn să tacă din cealaltă parte a încăperii, prin abur, iar ele chicotiră, simţindu-se o clipă foarte departe de patruzeci de ani.

Însă o conversaţie despre adolescenţa lor ducea inevitabil la una despre adolescentele din viaţa lor

prezentă. Elizabeth o înnebunea pe Amelia. Se plângea că era monosilabică, bosumflată şi necomunicativă. Daisy i se părea exact la fel lui Susannah. Se părea că ambele fete aveau prieten. Metoda Ameliei era să-l lase pe Nick, tânărul lălâi şi plin de coşuri al lui Elizabeth, să petreacă oricât de mult timp voia în casă, unde „pot să stau cu ochii pe ei”. Susannah nu-l cunoscuse pe Seth, aşa că habar n-avea dacă era lălâi sau plin de coşuri, însă asta părea prea puţin probabil – Daisy era o fată frumoasă (semăna mult cu mama ei, cu toate că nu-i făcea prea mare plăcere să admită asta). Dacă Susannah s-ar fi plâns – la urma urmei, Daisy nu era fiica ei, iar ea nu avea atâta timp liber – Amelia ar fi spus că misiunea ei era cu atât mai dificilă din acele motive.

— Uneori, dragostea necondiţionată e singurul lucru care mă împiedică s-o omor. Însă nu-mi dau seama ce te ţine pe tine…

Victoria se revolta împotriva regulilor casei. Susannah protestă.

— Nu sunt reguli în casa mea, deci nu are motiv să se plângă. Iar băieţii erau doar producători de scandal şi de rufe murdare. Susannah o iubea pe Amelia pentru că o lăsa să pretindă că şi în cazul ei era la fel.

Copiii nu prea se cunoşteau. Se întâlniseră de câteva ori de-a lungul anilor, însă nu depăşiseră niciodată stadiul de timiditate stânjenită, iar Susannah renunţase. Ştia că Amelia nu prea îl plăcea pe Douglas. Se întrebase o clipă, când Amelia anunţase că îşi va duce copiii într-o vacanţă pe iaht, dacă să iasă cu toţii cu barca, însă nu ştia dacă va ieşi bine şi bănuia că Douglas nu

va fi prea încântat să aibă atâţia oameni la bord.

În cele din urmă reveniră la ele şi la prezent. Şi, inevitabil, la subiectul Rob.

— Şi ai de gând să iei legătura cu el? Să afli răspunsul la acele întrebări?

— Ce întrebări? Am spus eu ceva de întrebări?

— Serios? replică Amelia ridicând din sprânceană.

— Bine. Recunosc că sunt curioasă. Aş avea o întrebare, două.

— Una, două, sigur. Amelia zâmbea. Arăta ca şi când ar fi făcut o glumă pe care Susannah nu o înţelesese.

Era uşor enervant, chiar dacă asta venea din partea unei persoane pe care o iubea atât de mult.

— Nu. N-o să iau legătura cu el. De ce aş face asta?

— Tu să-mi spui. Amelia ridică din umeri.

— Nu. Scutură din cap. N-o voi face. În niciun caz. E deja istorie. Ce-a fost, a fost.

— Şi alte clişee.

— Se numesc clişee pentru că sunt adevărate, să ştii. În plus, viaţa e destul de complicată şi aşa…

— Însă nu e nici tocmai fericită… Amelia rosti acea ultimă replică atât de încet, încât nici măcar nu fu sigură că Susannah o auzise. Dacă da, nu o luă în seamă.

Susannah avea perfectă dreptate; Amelia nu-l plăcea pe Douglas. Sau cel puţin nu atât de mult pe cât îl plăcea Susannah. Sau îl plăcuse – căci în ultima vreme părea să-l placă tot mai puţin. Nu putea înţelege – chiar dacă încerca să privească lucrurile obiectiv – ce anume vedea Suze la el. Era tot timpul morocănos şi dominator. Amelia nu

avea nimic împotriva diferenţei de vârstă, însă Douglas i se păruse aproape bătrân când îl văzuse prima dată, cu opt ani în urmă. Suze nu părea să se distreze prea mult cu el. Iar Suze chiar putea să se distreze. Nu era o trăsătură evidentă a ei, însă Amelia o cunoştea de multă vreme şi ştia de ce era în stare. Dacă avea în preajmă oameni care ştiau cum să o facă să se distreze. Din păcate, Douglas nu era un astfel de om. Pe deasupra, se purtase ciudat în privinţa copiilor la începutul relaţiei lor, iar Amelia nu uitase asta. Susannah ştia, bineînţeles. Nu încercase să se ascundă atât de mult cât o făcea în ultimul timp. Însă era mai simplu să evite astfel de discuţii în prezent. Nu putea rezista să nu o împungă şi să nu comenteze din când în când, dar încerca să nu întreacă prea des limita. Nu mai întrebase de ani de zile de căsnicie sau de copii. Chiar o iubea pe Susannah.

Acum se îmbrăcau, cu pielea mai moale şi mai netedă şi mai relaxate decât fuseseră cu câteva ore în urmă. Locul se închidea la zece seara – mereu plecau ultimele, iar Susannah îşi spuse că dacă se răsfăţa şi lua un taxi spre casă, ar fi putut să fie în pat la 10:45 şi adormită deja la 11, înainte să dispară amorţeala aceea delicioasă care îndemna la somn.

În timp ce stăteau una lângă alta în sutien şi chiloţi, Susannah observă că Amelia era mai slabă decât în mod normal.

— Ai slăbit? Susannah îngustă privirea şi o măsură iscoditor din cap până-n picioare.

— Un pic, răspunse Amelia ridicând din umeri.

— Cred că mai mult decât un pic. Cât?

Amelia avea răspunsul pregătit. Cam şase

kilograme din primăvară.

— Uau. Era mult. Amelia oricum nu cântărea mai mult de cincizeci şi patru de kilograme. Nu cântărise niciodată mai mult, în afară de perioadele în care fusese însărcinată. Chiar şi atunci îşi purtase bebeluşii ca şi când ar fi fost nişte mingi de fotbal, iar la botez deja revenise la hainele normale.

— Cum ai reuşit? Nu mi-ai spus că ţii regim.

Amelia îşi trase blugii. Îi atârnau pe coapse, iar când se întoarse văzu că nu-i stăteau strânşi pe fund aşa cum ar fi trebuit. Aproape curgeau de pe ea. Era ciudat felul în care se observa mai bine când era îmbrăcată că slăbise. Îşi strânse cureaua.

— Nu m-am străduit.

Asta chiar nu avea nicio explicaţie. Şase kilograme erau prea mult.

— Eşti bine?

Amelia rămase nemişcată şi se opri din încheiat cămaşa.

— Nu ştiu.

Susannah simţi un fior de spaimă şi îşi lăsă mâna pe braţul prietenei ei.

— Meels?

Amelia o îndepărtă.

— Nu e mare lucru. Susannah, nu fi dramatică. Am slăbit un pic, atâta tot. Fără să vreau.

Nu părea deloc în regulă.

— Şi?

— Şi transpir noaptea. Atât de mult că ud cearşafurile.

Susannah nu ştia ce putea însemna asta.

— Te simţi bine?

— Nu mă simt rău. Adică am nişte dureri. Ca la

gripă – mă dor umerii. Însă nu. Nu mă simt bolnavă.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi când ai programare la doctor?

— Vezi? De asta prefer să nu mă confesez.

— Prostii. Bineînţeles că o faci. Tocmai de asta.

— Ca să mă baţi la cap?

— Nu te bat la cap. Când?

— Săptămâna viitoare.

Susannah se îngrijoră şi mai mult când află că Amelia deja îşi făcuse programare. Asta însemna că şi ea se gândea că ceva era în neregulă – ura doctorii aproape la fel de mult ca prietena ei.

— E suficient de repede?

— Este tot ce au putut face cei de la asigurările de sănătate.

Asta aşa era. De fapt, din experienţa lui Susannah, era chiar repede.

— De ce vorbim abia acum despre asta? Suntem aici de ore întregi şi am sporovăit despre mine, iar tu nu mi-ai spus nimic…

— Nu e nimic de spus. Mă duc la doctor.

— Sună-mă. Îndată ce mergi.

— Te sun. Dacă îmi promiţi că nu mă baţi la cap. Şi stai departe de Wikipedia şi nu căuta simptomele pe Google. Te cunosc. Nu vreau un diagnostic mincinos, mulţumesc.

— Nu-ţi pot promite asta.

Când se despărţiră, Susannah îşi îmbrăţişă prietena ceva mai strâns decât de obicei.

Amelia se simţi brusc foarte uşoară în braţele ei.

— Lasă-mă.

— Nu. O mai strânse încă o dată, apoi îi dădu

drumul, înghiontind-o uşor. Şi mănâncă un baton de Dairy Milk, pentru numele lui Dumnezeu. Nu pot să mă mai dezbrac în faţa ta dacă o să ajungi precum Carol Vorderman.

— Carol Vorderman. Amelia se îndepărtă, râzând şi scuturând din cap. Nu puteam să fiu Kate Moss. Trebuia să fiu Carol Vorderman…

Septembrie

La trei săptămâni după seara petrecută la Porchester Spa, Susannah simţea cum îi creşte tensiunea arterială doar intrând în mica sală de aşteptare a spitalului la care fusese trimisă Amelia. Prietena ei o rugase să o însoţească şi nici n-ar fi visat să nu o facă, însă tot ura acel loc. Detesta spitalele. Nu-i plăcea deloc felul în care miroseau. Mai erau câteva grupuri de persoane care aşteptau la secţia de oncologie, iar Susannah încerca să facă abstracţie de ele. Unii dintre acei oameni erau bolnavi. Alţii, chiar pe moarte. Era înfiorător. Nu era un cuvânt matur, îşi dădea seama de asta, însă era cuvântul cel mai potrivit pentru senzaţia pe care i-o dădea acel loc. Iar acum Amelia, care stătea lângă ea şi sorbea dintr-o cafea cu lapte la pahar de carton, putea fi bolnavă. Poate avea… nu îndrăznea să rostească acel cuvânt nici măcar în gând. Avea o presimţire rea. Pulsul i se accelerase şi şi-ar fi dorit să fi mâncat la micul dejun.

Încercă să-şi amintească ultima dată când intrase într-un spital. Îşi dădu seama că avusese o viaţă norocoasă. Nu fusese internată niciodată. La zece ani îşi rupsese clavicula, însă asta însemnase

doar vreo două vizite la policlinică, de care îşi amintea destul de vag; i se imprimase mult mai bine în memorie cât de supărată fusese că nu primise un ghips cu care să facă senzaţie. Alastair îşi scosese amigdalele în acelaşi an şi îşi amintea că stătuse pe patul lui, o vizitatoare fericită, care-i adusese îngheţata prescrisă de medic, însă nu-şi amintea decât îngheţata – ciocolată şi căpşune. Nici mama nici tatăl ei nu fuseseră internaţi pentru vreo boală gravă. Aveau şaizeci de ani şi niciunul nu luase nici măcar
0 pastilă de tensiune. Nimeni dintre cei apropiaţi nu murise în spital, cu excepţia bunicilor ei, însă atunci era foarte mică – poate îi vizitase, dar nu ţinea minte.
1 Se părea înspăimântător, acum că se gândea la asta, cât de puţin fusese marcată viaţa ei de ideea de tragedie. O făcea să reflecteze la ce-i rezerva soarta… exact acela era procesul morbid de gândire care punea stăpânire pe ea când era nevoită să între într-un spital, şi de aceea şi-ar fi dorit să se afle oriunde în altă parte. Răsfoi un număr vechi de doi ani din *Country Life,* cea mai bună opţiune oferită de teancul de reviste cu colţuri îndoite din sala de aşteptare. Încercă să se întrebe cine locuia în casa de cinci milioane de lire din Cotswold care era la vânzare din aprilie 2008, însă nu era prea uşor să-şi distragă atenţia.

Nu venise cu prietena ei, cu o săptămână în urmă. Amelia spusese că nu avea nevoie de însoţitor pentru teste, ci pentru rezultate.

— Nu sunt sigură că sunt persoana cea mai potrivită să te însoţesc, Meels. Am sindromul cronic al halatului alb şi nici măcar nu e

programarea mea.

Amelia zâmbi, fără să ridice fruntea din exemplarul ei antic din *Good Housekeeping.*

— Eşti exact persoana potrivită. Ştiu că eşti un copil mare cu lucrurile astea. Cea mai inutilă parteneră de naşteri din lume. Însă va trebui să treci peste asta. Fii tare, scumpo. Treaba ta e să mă înveseleşti pe mine. Să mă faci să râd.

Părea un fel de ordin. Deja avea ochii în lacrimi şi încă nu auziseră nimic rău.

— Ultimele trei dăţi când am fost într-un astfel de loc au fost tot vina ta.

— Compari secţia de naşteri cu cea de oncologie?! o împunse Amelia.

— Sânge, groază, urlete şi băieţii în halat alb. Mie mi se pare destul de asemănător.

Amelia îi dădu un ghiont în braţ.

— Aici nu e sânge. Iar eu nu am urlat.

Şi chiar nu uriaşe. Fusese aproape tăcută şi cât se poate de curajoasă şi, cu toate că Susannah nu ar fi recunoscut, fusese fascinată de prietena ei. Jonathan, pe de altă parte…

O asistentă de vârstă mijlocie cu o mapă în mână îşi făcu apariţia şi strigă numele Ameliei fără să ridice privirea.

Susannah o strânse uşor de mână şi se ridică.

— Haide. Să mergem… doar dacă nu vrei să rămân aici.

Amelia se uită urât la ea, apoi făcu o grimasă.

— Nu cred că vreau asta.

Când intrară, domnul Swift stătea la birou şi citea nişte documente, însă traversă încăperea să dea mâna cu ele, apoi le făcu semn spre două scaune, iar el se aşeză pe marginea mesei de lucru

la câţiva metri distanţă. Era tânăr şi chipeş, în sensul de bine făcut, după cum spusese Amelia (dând de înţeles că bine făcut nu era deloc tipul ei). Nu avea halat alb, doar o cămaşă în carouri şi pantaloni largi de bumbac.

— Cum te simţi, Amelia?

Ea dădu uşor din umeri.

— La fel ca înainte. Însă mai speriată. Hai să terminăm odată – aveţi rezultatele, nu?

El trase adânc aer în piept, apoi îi zâmbi larg.

— În regulă. Îmi amintesc. Îţi spun direct.

Bietul băiat – Dumnezeu ştie ce i-o fi îndrugat Amelia cu o săptămână în urmă.

— Deci uite… foarte direct, după cum ai cerut. Ai cancer. Nu făcu vreo pauză. Însă era mult prea direct pentru Susannah. Simţea că o lua cu ameţeală. Ai limfom Hodgkin, continuă el. Este un cancer al nodulilor limfatici. De asta ai ganglioni în umăr. Testele de sânge, RMN-ul şi razele X pe care le-ai făcut săptămâna trecută au confirmat asta.

Susannah o privi consternată. Nu ştiuse câte teste făcuse prietena ei în ultima săptămână. Urmărise destule episoade din *Spitalul de urgenţă* şi *Anatomia lui Grey* cât să ştie ce erau RMN-urile. Şi-ar fi dorit să fie acolo, în ciuda fobiei pentru spitale.

Amelia dădu uşor din cap.

— Ştiam eu. Cumva, într-un fel foarte amuzant, e o uşurare să vă aud spunând asta. Ştiam că era ceva grav.

— Şi chiar e grav. Evident. Nu aş putea folosi alt termen. Însă am şi multe veşti bune, şi nu doar ca să o mai îndulcesc pe cea rea. Sunt destul de sigur

de ceea ce spun acum. Dacă e depistat rapid şi tratat corespunzător, rata de supravieţuire e de nouăzeci la sută timp de cinci ani.

— Şi l-am depistat din timp?

— Cred că da, răspunse el, dând afirmativ din cap. Eşti în ceea ce noi numim Stadiul unu. Asta chiar este o veste bună, căci înseamnă că e afectată o singură regiune de noduli limfatici – regiunea superclaviculară. Făcu un semn către umerii Ameliei. RMN-ul şi razele X nu arată că s-ar fi răspândit.

— Şi îl puteţi trata corespunzător?

— Absolut.

— Însă asta înseamnă chimioterapie, nu?

Medicul dădu afirmativ din cap.

— Acesta e tratamentul standard pentru astfel de cazuri. Te vom înscrie într-un program de tratament numit chimioterapia ABVD. Numele provine de la cele patru medicamente care formează cocktailul. Denumirile lor complete sunt: aureomicină, bleomicină, vimblastin şi dacarbazin.

— Pot să primesc şi umbreluţă şi cireaşă confiată în pahar? Sunt sigură că toţi întreabă asta, nu? Bum, bum.

— Poţi să primeşti ce vrei, draga mea. Susannah îşi urmări atent prietena, muşcându-şi buza de jos. Nu avea să plângă. Nu putea. Nu şi dacă Amelia nu plângea.

— Cât timp va trebui să fac chimioterapie?

— Aş vrea între şase şi opt luni. Ca să ne asigurăm. Apoi, dacă totul merge bine, vii la control din şase în şase luni.

Susannah ştiu că acea perioadă de timp era o lovitură. O văzu pe Amelia coborându-şi o clipă

privirea spre mâini, apoi ridicând-o din nou. Îşi umflă obrajii, după care expiră încet.

— Şi o să-mi cadă părul? îşi puse ambele mâini pe cap.

Nu pot să cred că ăsta e primul lucru la care mă gândesc…

El dădu din cap.

— E primul lucru la care se gândesc mulţi oameni.

Şi, da, cel mai probabil o să-ţi cadă părul. Acum există anumite tratamente care împiedică asta, dar în cele mai multe cazuri se întâmplă şi ar trebui să fii pregătită. Începe după primele două tratamente. Majoritatea femeilor se tund scurt pentru ca şocul să nu fie prea mare. În primul rând o să te simţi obosită – mai ales în primele două zile după fiecare tratament. Probabil o să ai şi nişte greţuri, însă aici am făcut progrese mari – avem nişte antivomitive foarte bune. Şi imunitatea îţi va scădea drastic, aşa că va trebui să fii atentă la infecţii.

— Atunci ar trebui să scap de copii. Atrag microbii ca nişte magneţi.

— Nu e necesar, răspunse domnul Swift zâmbind. Trebuie doar să fii mai atentă. Într-adevăr, dacă au gripă sau ceva asemănător ar fi bine să-i duci la bunici sau, poate, la prietena care te însoţeşte.

Cumva voia să o tragă de limbă? Rostise cuvântul „prietenă” pe un ton ciudat. Cumva se întreba de ce soţul Ameliei nu era alături de ea? Susannah nu era prea sigură dacă jurământul lui Hipocrat îi dădea voie să flirteze cu o femeie pe care tocmai o diagnosticase cu cancer. Însă era

ceva obişnuit când venea vorba de Amelia. Văzuse de mai multe ori asta de-a lungul anilor, dar niciodată într-o secţie de oncologie…

— O să mă asigur că are grijă, interveni Susannah.

Se lăsă o tăcere scurtă. Chiar dacă se prinsese, Amelia nu-i dădea apă la moară.

— Amelia, mai ai şi alte întrebări?

— Cred că o să am nevoie întâi să mă obişnuiesc cu asta, răspunse ea scuturând din cap.

— Sigur. Mă poţi suna oricând. Dacă vrei să afli ceva. O să stabilim prima şedinţă încă de azi. Începem de acum, da? Ea dădu afirmativ din cap. Părea mai mică, copleşită de toate acele veşti. Şi, Amelia, continuă medicul. Chiar cred că rezultatul va fi pozitiv. Eşti tânără şi puternică şi nu ai şi alte boli. Totul e în favoarea ta.

Afară, Susannah o cuprinse în braţe.

— Meels, îmi pare atât de rău.

Amelia o înlătură fără prea multă blândeţe.

— De ce îţi pare rău? L-ai auzit. Nouăzeci la sută după cinci ani. Dacă e să ne luăm după statistica aceea care spune că vom face cu toţii cancer la un moment dat, înseamnă că eu sunt norocoasă să scap acum.

— E şi ăsta un punct de vedere, cred.

— E *cel mai bun* punct de vedere, Susannah.

Era un ordin, nu o rugăminte. Amelia redevenise ea însăşi, cel puţin pentru moment. Nu-i luase prea mult.

— O să le spui celorlalţi?

— Nu chiar acum.

— Dar trebuie să-i spui lui Jonathan, nu?

— Da, sigur. O să-i spun şi o să le spun şi mamei

şi tatei, cred, dacă îl prind în afara terenului de golf. Şi cam atât acum.

— Şi copiii? Elizabeth avea cincisprezece ani, iar Victoria treisprezece. Îşi vor da seama că ceva e în neregulă.

Şi Samuel la fel. Copiii nu sunt proşti. Şi nici orbi.

— Nu încă, răspunse Amelia pe un ton emfatic.

Nu până nu va fi nevoie.

— Eşti sigură?

O fixă cu o privire care nu lăsa loc de tocmeală.

— Da.

În maşină, în drum spre casă, Amelia deschise radioul şi începu să cânte şi ea, tare şi fals. Mereu făcuse I asta.

Chiar în noaptea de după plecarea lui Jonathan, după jumătate de sticlă de vin roşu, Amelia îşi vărsase paharul în faţa prietenei sale încercând să explice de ce îi ceruse să se mute. „îi plăcea la nebunie când cântam odată cu radioul. Înţelegi, îi plăcea *la nebunie.* Acum îmi spune să tac în secunda în care încep. Chiar îl enervează.”

La început, lui Susannah i se păruse un motiv prostesc. Însă ajunsese să înţeleagă. Ei încă îi plăcea la nebunie când cânta Amelia. Iar în acea zi îi plăcea mai mult decât oricând. Amelia nu mai voia să discute despre problemă, asta era evident. Susannah ştia că nu era negare, cât un refuz încăpăţânat de a se lăsa pradă disperării sau fricii. Era extrem de curajoasă, ca întotdeauna.

— Crezi că Swift flirta cu mine?! întrebă Amelia între refrene, făcându-i cu ochiul.

— Bineînţeles că da. Susannah făcu şi ea cu ochiul. Bietul om habar n-are că nu e genul tău.

— Cred că genul meu ar putea să se schimbe. Aş putea să dezvolt o relaţie ca a doctorului Kildare…

Susannah îşi ascultă prietena distrugând o baladă de-a Christinei Aguilera şi şi-o aminti născând-o pe Elizabeth, cu cincisprezece ani în urmă. Amelia decretase că Susannah trebuia să fie acolo. Nu o dorise pe mama ei – pe motiv că s-ar fi agitat prea mult – dar susţinuse că avea nevoie de o femeie lângă ea. Se gândise că era foarte posibil ca Jonathan să clacheze când lucrurile deveneau mai dure, iar ea dorea să aibă alături pe cineva pe care să se poată bizui. Apoi făcuse cu ochiul şi mărturisise că nu fusese chiar sută la sută sigură în privinţa lui Susannah, însă că aceasta era singura femeie pe care o putea lăsa să o vadă cu picioarele în sus şi fără chiloţi, aşa că nu avea de ales. Susannah acceptase, cu condiţia strictă să nu se afle lângă locul pe care ea îl numise atât de eufemistic „punctul terminus”. Însă, bineînţeles, când venise momentul, îi fusese imposibil să nu se uite. Şi fusese la fel de uimitor pe cât spusese toată lumea. Scârbos. Însă uimitor. Cel mai mult o şocase Amelia însăşi. Avusese dreptate când se lăudase cu tăria ei. Îi făcuse pe toţi cel din salon să râdă. Aproape până la capăt.

Când ajunse acasă, după ce o lăsase pe Amelia îmbrăţişând-o încă o dată şi promiţându-i că va suna a doua zi, Susannah fu recunoscătoare pentru pustietatea sumbră a încăperilor. Îşi scoase pantofii lângă uşă, apoi se duse la bufetul din sufragerie şi îşi turnă un pahar de coniac – prima sticlă la îndemână care nu necesita complicaţia unui mixer sau a unui cub de gheaţă. Se tolăni pe canapea fără să aprindă lumina şi începu să

plângă, î se părea înspăimântător, iar efortul de a încerca să pară veselă toată ziua de dragul Ameliei fusese mai epuizant decât îşi imaginase. Fu o uşurare să nu se mai prefacă.

Moartea şi tragedia stătuseră departe de Susannah şi, undeva în subconştientul ei, se întrebase întotdeauna când aveau să apară. Poate că se întâmplase atunci şi acolo. Dumnezeule, Amelia ar fi fost furioasă dacă ar fi ştiut la ce se gândea. În timp ce stătea în beznă, dând pe gât alcoolul, îşi derulă prin minte tot felul de scenarii – ea şi copiii îmbrăcaţi în negru la cimitir; Amelia palidă şi slăbită pe patul de moarte, purtând discuţii de tipul celor pe care le avea Debra Winger în *Terms of Endearment.* Continuă să plângă şi să sughiţă, analizând toate posibilităţile pe care le-ar fi putut oferi viitorul.

Ultima dată când fusese înspăimântată… fusese din cauza lui Rob. În 1990, când luptase în Golf. Stătuse întinsă în pat nopţi întregi întrebându-se unde era, ce i se întâmpla, cuprinsă de o teroare de care nu reuşea să scape, derulând prin mintea insomniacă tot felul de scenarii.

Şi iată cum el se strecura din nou, aproape nevăzut, în viaţa ei din prezent. Trecuseră ani întregi fără ca ea să se gândească măcar la el, şi acum îi invada iarăşi gândurile.

În acel stadiu se afla când se întoarse Douglas acasă. Pentru că lumina de afară era stinsă, el intră întâi în bucătărie, iar ea îl auzi deschizând uşile; dulapului şi desfăcând o sticlă de vin. Se întoarse pe hol şi aprinse lumina, întinzând mâna să ia telecomanda de pe televizor. Ea făcu ochii mici, ca să se ferească de lumina bruscă.

— Iisuse, m-ai speriat de moarte.

— Îmi pare rău. Îşi duse mâna la ochi.

— Ce faci, de ce stai aici în beznă? Se aşează lângă ea, aplecându-se să o sărute pe obraz, apoi se opri. Plângi? Ea dădu din cap şi pufni, iar Douglas îşi trecu braţul pe după umărul ei. Ce s-a întâmplat? Neprimind răspuns, insistă: Te rog, Susannah, spune-mi ce s-a întâmplat. Mă sperii.

— E vorba de Amelia. O clipă văzu pe chipul lui uşurarea că nu era ceva legat de căminul lor, apoi îşi schimbă cu grijă expresia şi o ascultă în timp ce ea îi povesti ce se petrecuse în acea zi. Pentru ea era o dramă foarte aproape de căminul ei. Amelia era una dintre persoanele pe care le iubise cel mai mult, aproape dintotdeauna. Amelia *era* familia ei.

Douglas dădu toate replicile pe care le putea da în asemenea cazuri, rostind toate platitudinile şi clişeele care se spun de obicei despre boli. Apoi pregăti cina.

Ea îşi spuse că nu era vina lui, că el nu prea înţelegea ce se întâmpla de la o vreme încoace.

Chiar înainte ca Susannah să meargă la culcare, pe la unsprezece, Amelia o sună pe mobil. Ca de obicei, trecu direct la subiect.

— *Trebuie* să îl suni pe Jonathan.

— E… Cât e ceasul? Meels, e târziu.

— Atunci îl suni de dimineaţă.

— Şi de ce anume să-l sun eu?

— Pentru că a înnebunit.

— I-ai spus?

— Da. L-am sunat în după-amiaza asta, după ce m-ai lăsat acasă. I-am povestit ce ne-a spus domnul Swift, i-am zis că nu e mare lucru, dar s-ar putea să am nevoie să-i ţină el mai mult pe copii,

după ce încep tratamentul…

— Şi… Susannah şi-o putea imagina cu uşurinţă pe Amelia orbindu-l pe Jonathan cu acea informaţie. Probabil i-o transmisese ca pe o declaraţie firească. Chiar îi părea rău pentru el, bietul băiat. Şi nu era prima dată.

— Şi s-a speriat. Cred că plângea. A tăcut câteva minute, apoi s-a auzit un pufnit în fundal. După care a început să vorbească prostii.

— Cum adică prostii?

— Vrea să se mute înapoi.

— Poftim?!

— Exact. Exact aşa. Mi-a spus direct. De unde o fi scos-o?

Susannah bănuia de unde o scosese, dar nu îndrăznea să spună.

— Şi tu ce-ai zis?

— L-am întrebat ce-o să spună Jess. Susannah ştia că Jess era femeia cu care ieşea Jonathan de câteva luni încoace. Iar el a continuat cu monologul lui ridicol. Mi-a spus că Jess nu e atât de importantă. Că eu sunt mama copiilor lui… bla, bla, bla… Apoi a început să-mi spună cât de rău îi pare că lucrurile au luat-o razna.

— Bietul om.

— De ce bietul om?

— Haide, Amelia, îl suni, îl anunţi că ai cancer şi te aştepţi ca el să vină cu un răspuns coerent şi raţional?

— Nu m-am aşteptat la asta.

— Atunci eşti naivă. Ascultă, nu-mi place să fiu vocea raţiunii în povestea asta, însă o cauţi cu lumânarea. Am băut şi e târziu. Iar dacă îţi place atât de mult să fim directe, o să fiu directă cu tine.

Ştiuse că va veni şi acel moment, dar coniacul îl făcuse să vină mai devreme. Chestia asta chiar e *mare lucru.* O să continui să te prefaci că nu e, foarte bine. Însă nu te poţi aştepta ca noi toţi să fim de acord cu asta. Iar el e unul dintre oamenii care te iubesc, oricât de neplăcut ar fi pentru tine să recunoşti asta. Şi la fel sunt şi eu. Ne pasă şi suntem speriaţi şi, ca să-ţi spun drept, noi suntem cei normali în acest mic scenariu pe care ţi l-ai făcut…

Amelia tăcea. Susannah se gândi că avea să-i închidă, însă peste o clipă o auzi:

— Spune-mi ce simţi de fapt, da?

Râseră amândouă. Era o reacţie clasică din partea Ameliei. Nu însemna că acceptase tot ce spusese Susannah, dar nu însemna nici că n-o făcuse.

— Deci? Tu vrei să se mute înapoi?

— Nu-mi vine să cred că mă întrebi aşa ceva.

Amelia îi ceruse lui Jonathan să plece în urmă cu trei ani. De atunci el locuia într-un apartament închiriat în Chiswick, la câţiva kilometri de casa ei. Divorţul lor se definitivase în urmă cu un an. Şi ieşea cu Jess de vreo şase luni.

Susannah oftă. Ştia că până la urmă avea să cedeze, acceptând să-l sune pe Jonathan.

— Ce anume vrei să-i spun exact?

— Vreau să-l faci să înţeleagă că nu am chef să se poarte aşa. Nu am nevoie. Nu vreau. Nu voi accepta. Deci o să vorbeşti cu el?

— Dacă tu crezi că ajută, sigur că o să vorbesc.

— Ştiu că o să ajute. Ţine la tine şi o să te asculte.

— Şi tu?

— Eu pur şi simplu te iubesc. Nu ascult de nimeni. Ştii asta.

Şi Susannah ţinea enorm la Jonathan. Erau prieteni de foarte mult timp. De fapt, îl cunoscuse înaintea Ameliei. Fusese prezentă când se întâlniseră prima dată, într-un grup mare dintr-un bar aglomerat şi plin de fum din Clapham Common. Se simţiseră încă de atunci scânteile dintre ei, chiar şi prin fum şi norii de beţie.

Jonathan fusese întotdeauna un tip taciturn şi timid. După câteva băuturi, Ameliei i se potrivea cel mai bine termenul de prădătoare. Susannah obişnuia să-i spună că se purta ca un bărbat. Nu era chiar o târfă – sau cel puţin prietena ei cea mai bună n-ar fi descriso niciodată aşa. Nu avea o listă foarte lungă de cuceriri (cu toate că întotdeauna fusese mult, mult mai lungă decât a lui Susannah). Pur şi simplu căutase întotdeauna să obţină ce dorea. Cu avânt, apetit şi entuziasm. Şi fără să stea să se gândească prea mult. Dar, aşa cum îşi amintea Susannah, elementul neobişnuit în acea noapte fusese că Jonathan *nu* fusese dus târâş la ea acasă după ce plecaseră de la bar. Schimbaseră numerele de telefon, ieşiseră împreună. Trecuseră deja câteva săptămâni – trei sau patru – înainte ca Susannah să se trezească şi să-i găsească haina în cuier. Asta îi dăduse de gol.

Pe când cele două împărţeau a doua lor casă, apartamentul din Latchmere Road, ea îl numise pe Jonathan „intrusul”. Era mereu acolo, întins pe canapea duminica dimineaţa, folosindu-le apa caldă şi prosoapele uscate. Dacă n-ar fi fost vorba de Jonathan, probabil ar fi deranjat-o. Însă întotdeauna fusese omul cel mai fermecător pe

care îl cunoscuse vreodată, iar ei i se părea imposibil să se supere pe el. Mereu acceptase totalitatea prieteniei lor – el întotdeauna le numise „nevesticile” lui, cu toate că de câte ori făcea asta primea câte o pernă în cap. Pe deasupra, în scurt timp i se alăturase şi Sean, şi aşa se născuse grupul de patru în care pe vremea aceea se distraseră atât de mult.

Prin urmare, îl sună. Chiar atunci, deoarece avea la fel de multă nevoie de el pe cât probabil avea el de ea. Amândoi o iubeau pe Amelia, iar dacă trebuiau să fie puternici de dragul ei, aveau nevoie să capete putere unul de la celălalt.

Se întâlniră două zile mai târziu, după slujbă, într-un bar din apropierea biroului lui Susannah de pe Adam Street – Jonathan lucra ca agent de bursă în apropiere de Fleet Street. Ea ajunse prima, iar când apăru el deja băuse jumătate de pahar de vin alb din sticla pe care o comandase. Se ridică să-l salute, iar el o îmbrăţişă lung, făcând-o să se simtă uşor emotivă. Îi era dor de Jonathan şi Amelia. Îi era dor de prietenul ei. Nu era ca şi când Amelia i-ar fi cerut să ţină cu vreunul din ei (oricum nu existau tabere, căci nu fusese vreun război). Pur şi simplu viaţa galopase într-un ritm nebunesc. O văzuse pe Amelia. Îi văzuse pe copii. Însă nu-l văzuse pe el.

Observă că îi crescuse părul, iar Jonathan îşi trase timid de buclele de pe gât.

— Încerc să-l las mai lung, spuse el, ca un fel de explicaţie. Se pare că mă face să arăt mai tânăr. Şi creşte ca iarba. Ar trebui să-l mai retuşez.

Chiar îl făcea să arate mai tânăr, deşi el niciodată nu-şi arătase de fapt vârsta. Avea faţa

rotundă şi aproape fără riduri. Susannah îşi spuse că probabil lui Jess îi plăcea să-l aibă mai lung. După cum spunea Elizabeth, Jess era „dezgustător de mai tânără” decât tatăl ei, deşi în opinia Ameliei avea vreo treizeci de ani. Adolescenţii sunt fiinţe care judecă uşor când vine vorba de părinţi. Susannah nu şi-l putea imagina cu altcineva. O durea puţin că nu menţionase nimic de Jess – asta dacă Jess era cea care dorise să-şi lase părul mai lung. Ca şi când secretul ar fi plutit în aer între ei. Un secret prostesc care nici măcar nu prea era secret. Însă era ca şi când el s-ar fi simţit vinovat, deşi, evident, nu avea de ce.

Îi turnă un pahar de vin din sticlă, iar el îşi scoase haina şi se aşeză în faţa ei.

— Noroc. Ridică paharul şi îl ciocni de al lui.

— Pentru Amelia. El lăsă paharul jos fără să bea.

Susannah văzu că mâna lui tremura uşor.

— Jonathan, o să se facă bine.

— De unde ştii? îşi trecu degetele prin păr.

— Nu *ştiu.* Nu au cum să ofere vreo garanţie. Însă are şanse foarte mari. L-au depistat din timp şi îl tratează în forţă. Ţi-a spus şi ea asta, nu? Nouăzeci la sută şanse de supravieţuire pentru cinci ani. Mi-a spus că ţi-a povestit deja asta când aţi vorbit.

— Da, mi-a spus, murmură el, făcând un semn aprobator din cap. Ţi-a spus şi ce am răspuns eu?

— Desigur.

— Aşa că ai fost trimisă să-mi bagi minţile în cap, nu?

— Nu am fost „trimisă*1 nicăieri.

— Mincinoaso. Nu te-am văzut de luni întregi. Avea un ton de reproş.

— Ştiu şi îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Mi-e dor de tine, Susannah, atâta tot.

Părea trist.

— De fapt mi-e dor de tot. Şi acum.

— Ştiu că îţi e. Rămaseră tăcuţi o clipă, după care Susannah se interesă: Deci cum îţi merge cu Jess?

— Ştii şi de asta, nu? pufni el.

— Nu avem secrete. Ştii doar.

— Asta înseamnă că Amelia îţi spune totul? Ea dădu afirmativ din cap. Şi ce părere are de asta?

Amelia nu i se confesase pe această temă, aşa că Susannah ridică din umeri.

— Doar nu era să rămâi singur toată viaţa.

El zâmbi. Nu era răspunsul la care probabil se aşteptase. Nu era chiar un răspuns la întrebarea lui, însă o cunoştea bine pe Susannah şi ştia că nu va primi mai mult de-atât.

— E bine.

Ea ridică din sprânceană.

— Cel mai sec răspuns afirmativ din lume.

— E bine. Ce pot să-ţi spun, Suze? Nu e cine ştie ce. Nu sunt îndrăgostit.

— Nu eşti îndrăgostit în sensul „nebuneşte”?

— Nu, râse el. Nu sunt îndrăgostit în sensul „nu mă gândesc prea mult la ea când nu suntem împreună”. E o fată drăguţă. Sunt flatat, cred, din perspectiva tristă a divorţatului de vârstă mijlocie. Şi cam atât. Sex şi un suflet cu care să-mi petrec nopţile de duminică.

Susannah simţi un val brusc de milă pentru Jess, deşi nu o cunoscuse. Aflase prima dată despre ea pentru că Victoria se dăduse de gol, iar Victoria

era singura la curent, deoarece îşi înfruntase tatăl cu câteva săptămâni în urmă din pricina unui ruj pe care îl găsise în baie. „Nu e deloc nuanţa cea mai potrivită pentru tine, tată!” Fusese foarte încântată de gluma ei.

— Îmi pare rău, spuse el scuturând din cap, asta mă face să par un ticălos. E o fată drăguţă.

— Ai mai spus asta. O faci să pară ca o prezentatoare de la *Blue Peter.*

— Chiar este. Adică drăguţă, nu prezentatoare. Dar sunt la mii de kilometri distanţă de a fi pregătit pentru ceva serios. Am informat-o. Ştie. Nu o duc de nas. Ea spune că se mulţumeşte cu un flirt. Susannah ridică din nou sprânceana, iar Jonathan continuă grăbit: Ştiu, ştiu. Nu ar trebui s-o cred.

— Nu. Susannah nu le cunoştea personal pe toate femeile din lume, însă un sondaj în rândul celor câteva sute pe care le ştia ar fi arătat că indiferent de procentul celor care pretindeau că se mulţumesc cu un flirt, doar foarte puţine vorbeau serios.

Oare nu-i spusese ea însăşi lui Douglas că era fericită să nu se mărite, când el îi pusese pe tavă bine cunoscutul discurs cu „Am încercat, ai încercat şi tu şi n-a mers pentru niciunul dintre noi, aşa că hai să rămânem aşa cum suntem acum”? Atunci, la început, vorbise serios, însă, bineînţeles, nu pentru mult timp.

— Şi nici nu o cred. Promit că o să am grijă. N-o s-o lungesc dacă o să consider că ea s-a ataşat prea mult. Dar mă simt singur, Susannah. Înţelegi asta, nu? Am plecat dintr-o casă plină de copii zgomotoşi şi cu o soţie cu care împărţeam patul şi

am ajuns într-un apartament gol. Şi, dacă îţi aduci aminte, nu a fost alegerea mea.

— Ştiu. Jon, nu trebuie să te aperi în faţa mea. Eram acolo, ai uitat?

El îşi masă ceafa.

— Oricum… asta nu pare să mai conteze prea mult acum.

— Nu. Îşi privi mâinile cu care ţinea paharul.

— Deci, cum se simte?

— Exact aşa cum ne-am fi aşteptat. Este practică, puternică şi hotărâtă.

— Şi o crezi?

— Cred că tu o cunoşti mai bine ca mine, la urma urmei…

— Nu sunt prea sigur de asta.

— Cel puţin o cunoşti foarte bine. Cred că e adevărat, încă nu am văzut fisuri. Şi crede-mă că sunt atentă.

— Dar aş vrea să fac ceva.

— Şi poţi să faci ceva. Poţi să încetezi cu dramatismul. No să accepte asta din partea nimănui. Şi Dumnezeu s-o aibă în pază pe mama ei dacă începe cu scenele. Nu vrea circ. Vrea doar ajutor cu lucrurile practice atunci când va veni vremea. Copiii, casa. Astea.

— Sigur că da. Orice.

— Orice, însă nu să te muţi înapoi. Trebuie să renunţi la ideea asta, Jon.

— Ştiu. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva. Pur şi simplu am fost… şocat.

Susannah îi puse mâna pe umăr.

— Ştiu. Nu e în stare să dea asemenea veşti cu blândeţe. I-am îndurat de prea multe ori reacţia la câte o tunsoare nouă de-a mea ca să ştiu asta. Nu

cruţă.

— De ce o iubim amândoi atât de mult? De fapt este îngrozitoare. Râse cu tristeţe.

— Încă o iubeşti, nu?

— Mai mult decât aş fi ştiut vreodată înainte să mă sune ca să-mi dea vestea asta.

Ochii lui se umplură de lacrimi, iar ea îi luă mâna fără să spună nimic, căci în acel moment nu era nimic de spus.

Douglas o ceruse o dată de nevastă. Nu la început. La început spusese că nu dorea să se însoare din nou, iar argumentaţia lui păruse logică. În practică, o aşteptase să se îndrăgostească la rândul ei ca să o poată cere. Era unul dintre lucrurile despre care se întrebase mereu dacă le făcuse intenţionat – aşa cum se nimerea întotdeauna să-şi ceară scuze când era obosită. Spusese că avea trei copii şi că nu mai voia alţii. Nici măcar cu ea.

Că dacă dorea să fie cu el, trebuia să accepte asta. Apoi o lăsase să hotărască singură, iar după două săptămâni îngrozitoare fără el îşi dăduse seama că putea să accepte orice atâta timp cât îl avea alături. Se dusese la el, el o îmbrăţişase şi o sărutase, iar ea rămăsese.

Cererea în căsătorie, dacă o putea numi aşa, venise la trei ani după aceea. Se certaseră – în privinţa copiilor şi a incapacităţii lui de a i se dedica –, o ceartă îngrozitoare, plină de furie, care părea să le fi distrus relaţia definitiv. Ea ieşise trântind uşa şi dormise la Amelia câteva nopţi, iar el venise acolo s-o caute.

— Ne putem căsători dacă asta e ceea ce îţi doreşti cu adevărat.

Exact acelea fuseseră cuvintele lui. Fără inel, fără lăsat în genunchi, fără flori şi, desigur, fără viori.

Însă ea se întorsese oricum cu el acasă.

1988

Bineînţeles, Rob nu o ceruse de nevastă. Erau mult prea tineri. Ar fi fost nebună să se şi gândească la aşa ceva. Dar asta nu însemna că nu se gândise. Era tânără, iar fetele tinere nu aveau altceva în minte. Petrecuse ore întregi visând cu ochii deschişi. Desenându-i pe doamna Rossi, pe domnul şi doamna R. Rossi, pe Susannah Rossi pe caiet în loc să înveţe.

Rob îşi luă examenul pentru carnetul de conducere la trei săptămâni după ce împlinise şaptesprezece ani. El şi Frank exersaseră întoarceri şi parcări paralele în parcarea de la Tesco în fiecare seară, după ora închiderii. Citise *Codul rutier* ore întregi, în timp ce stăteau pe canapea, el cu braţul liber pe după umărul ei, iar ea cu obrazul pe pieptul lui. Uneori îl testa, numea semne de circulaţie pe care el trebuia să le deseneze cu degetul în aer, iar alteori – de cele mai multe ori – încerca pur şi simplu să-i distragă atenţia sărutându-l pe gât şi pe urechi până când îl auzea gemând şi lăsa cartea jos să o sărute.

Frank îi permisese fiului său să-i conducă maşina şi io împrumuta după ce se întorcea de la slujbă şi în weekend. Odată cu maşina şi posibilitatea de a călători, cei doi descoperiră o libertate nouă. În sfârşit puteau fi singuri. Acasă la Rob, Frank şi Lois le cereau să stea la parter, dar

nu prea îi lăsau în voia lor. Erau aproape tot timpul în camera alăturată, vorbind tare. Iar la Susannah acasă era şi mai rău. Dacă nu venea mama ei tot timpul sub un pretext sau altul, atunci o făceau Alastair sau Alex. În maşină erau doar ei doi.

Părinţii ei considerau că devenise „prea obsedată'* de Rob. Se certau în privinţa asta – primele certuri adevărate din adolescenţa lui Susannah, de fapt din viaţa ei. Mai precis, se certa cu mama ei, în prezenţa uşor stânjenită a tatălui. Rosemary era convinsă că Rob reprezenta dacă nu neapărat o influenţă nocivă, atunci prima piesă instabilă dintr-un domino care avea să se răstoarne probabil către lucrurile de care se temea cel mai mult ca mamă – băutură, droguri, examene picate, sex înaintea căsătoriei, sarcini nedorite şi boli cu transmitere sexuală. Standardul ei dublu o înfuria pe Susannah – nu îl cicălea niciodată pe Alastair în felul acela – şi lipsa ei de încredere o rănea mai mult decât dorea să recunoască.

I se părea neobişnuit şi stânjenitor să constate că mama ei nu o înţelegea deloc. Că distanţa dintre ele era cu mult mai largă decât fusese vreodată şi decât îşi imaginase vreodată că va fi. Se simţea în defensivă şi obligată să aibă secrete, situaţie care nu-i făcea nicio plăcere. Şi îşi judeca mama, o făcea responsabilă pentru acea atmosferă nouă şi neplăcută de acasă. O judeca la fel de aspru pe cât simţea că era judecată ea însăşi. Pentru prima dată în viaţă îşi considera mama o femeie prostuţă.

Într-o seară de vineri, mama ei încercă să o

împiedice să meargă la o întâlnire cu Rob. Era vară şi se întuneca abia târziu. Copiii de vârsta lor, prea tineri ca să meargă la bar şi prea maturi pentru terenul de joacă, se strângeau pe islaz. Susannah dorise să sară peste cină, însă Rosemary pusese piciorul în prag, aşa că anunţase că se va întâlni cu Rob după masă. Mama ei începu să o bată la cap că mânca prea repede. Voia să stârnească o ceartă, sau cel puţin aşa i se părea fetei. Alastair îi aruncă o privire plină de compasiune, iar Alex îşi coborî fruntea, preocupat de conţinutul farfuriei, însă Susannah muşcă momeala.

— De ce te iei de mine?

— Nu mă iau. Nu cred că cer prea mult dacă vreau să stai cu familia ta şi să mănânci frumos. Am avut nevoie de o oră ca să pregătesc cina şi nu vreau să o înfuleci în cinci minute, atâta tot.

Susannah ura când mama ei încerca să o facă să se simtă vinovată.

— Însă asta nu e tot, nu-i aşa, mamă?

— Ce vrei să spui?

— Adică nu vrei să fiu afară cu Rob.

— Cine a spus ceva de Rob? Mama ei privi către ceilalţi comeseni, cu braţele deschise în semn de nedumerire. Am spus eu ceva de Rob?

— Rosemary. Tatăl ei vorbea calm, însă tonul său de avertisment o aprinse imediat pe soţia lui.

— Nu mă lua cu „Rosemary”, Clive. Fata asta este obsedată. Ştii că am dreptate. Era o expresie pe care o folosea des.

După aceea, disputa urmă modelul deja obişnuit. În ultimul timp se termina când un membru al familiei ieşea trântind uşa. În seara aceea fu

Rosemary, care luă o ţigară Silk Cut din pachetul pe care îl ţinea în cutia de biscuiţi şi ieşi în grădină. Pentru că, după cum spunea mereu, fuma doar când era stresată sau supărată, gestul ei de a scoate ţigara din ascunzătoarea aflată la vedere era mai mult o declaraţie, scopul fiind culpabilizarea fetei.

Aceasta se simţea însă vinovată cu adevărat doar faţă de tatăl ei. Ştia că el încerca să fie un fel de tampon. Că el era cel nevoit să iasă în grădină şi să asculte tot ce mai avea mama ei de spus.

Uneori îi auzea vorbind despre ea, când credeau că adormise. De obicei, tatăl îi lua apărarea. Se pricepea să o calmeze pe mama ei. Odată îl auzise întrebând-o exasperat pe Rosemary dacă nu cumva uitase complet cum fuseseră şi ei doi în tinereţe. Mama ei tăcuse o clipă, apoi izbucnise într-un râs aparent vesel. „Nu ştii că de-asta îmi fac atâtea griji…?”

Acum el îşi termina masa.

— Îmi pare rău, spuse ea, coborând privirea în farfurie. Tatăl ei lăsă jos furculiţa şi îşi puse mâna peste a ei, strângându-i degetele. Însă nu are dreptate, tată, insistă Susannah. Nu în privinţa asta. Nu are.

— O să se liniştească, zâmbi el aprobator. O să vorbesc eu cu ea. Tu du-te, draga mea. Băieţii o să spele vasele.

— Contra cost, mârâi Alex.

Tatăl ei îi aruncă băiatului o privire mustrătoare.

— Tu du-te şi distrează-te.

Ea şi Rob vorbeau. Mult. Mai mult decât făceau orice altceva, cu toate că părinţii lor şi mai ales

Amelia poate că n-ar fi crezut. Rob parca undeva, lăsa radioul deschis cu volumul scăzut şi se mutau pe bancheta din spate, se îmbrăţişau şi stăteau la taclale ore în şir. Lui Susannah

i se părea că nu cunoştea pe nimeni atât de bine pe cât îl cunoştea pe Rob. Sau că va cunoaşte vreodată. Sau că va vrea să cunoască vreodată.

Vorbeau despre copilărie şi părinţi, despre crezurile şi temerile lor. Despre unde erau şi unde voiau să ajungă. El îi explica decizia lui de a intra în forţele aeriene.

0 Făcea să înţeleagă de ce îşi dorea atât de mult asta.

1 Se oferise o bursă la Biggin Hill după examenele de nivel O, iar cei de la Royal Air Force îi oferiseră bursa pentru nivelul A. Nu mergea la universitate – în septembrie, după examenele finale de colegiu, avea să plece la Cranwell, în Leicestershire, ca să urmeze cursul de ofiţeri cădeţi. Optsprezece săptămâni de instruire intensivă, după cum se părea. Apoi se înrola în Forţele Aeriene. Cel puţin timp de şase ani, însă el spunea că nu se putea imagina făcând altceva. Dorea să zboare. Să aparţină unui lucru. Asta însemna ca viaţa lui să fie organizată şi planificată şi, până la un punct, controlată de alţi oameni.

Ea credea că îl înţelegea, însă de fapt nu-l putea înţelege cu adevărat. Nu era ceva ce-şi dorea ea şi nici măcar nu se gândise la aşa ceva înainte să-l cunoască pe el. Nu se putea închipui pe ea într-o asemenea viaţă. Lucrurile pentru care muncise o duceau în altă direcţie, opusă. Şi nu îi plăcea să se gândească la viitor. Totul avea să se schimbe. Ceea ce până de curând i se păruse palpitant

începuse să se transforme într-un presentiment sumbru. Nu dorea să se despartă de el. De fapt nici nu-şi putea imagina asta.

Rob văzuse mereu lucrurile altfel. Spunea fără ironie sau tristeţe, ci pe un ton cât se poate de firesc, că ea se putea descurca mult mai bine ca el. Îi cuprindea chipul în mâini şi o privea în ochi, apoi declara că oricum, măcar o vreme era doar a lui şi că nu plecarea lui la Cranwell avea să-i despartă.

— Tu eşti făcută pentru lucruri măreţe, Susannah Hammond. Văd asta în tine. Eşti atât de isteaţă, de deşteaptă. Atât de frumoasă şi specială. Eu nu sunt nimic din toate astea. Poate doar atunci când zbor. Aici, jos, sunt un om obişnuit. Pentru tine o să mă transform doar într-o amintire. Sper că măcar una dulce. Fericită, însă voi rămâne doar o parte a trecutului tău. Poate că acum sunt suficient de bun pentru tine, însă nu voi fi pentru totdeauna suficient de bun pentru tine. Nu pentru tine.

O înfuria şi o întrista când îi spunea asemenea lucruri. Ştia că era deşteaptă. Însă celelalte lucruri pe care le vedea în ea… simţea că erau reale, însă doar când era cu el.

Rob nu vorbea de un viitor dincolo de examenele lor. Iar când nu o putea convinge să nu vorbească despre asta o săruta ca să o facă să tacă, metodă care nu dădea greş.

Atitudinea lui avea ceva de modă veche, şi acela era unul dintre motivele pentru care îl iubea. Nu făcuseră niciodată sex pe bancheta din spate a maşinii lui Frank, chiar dacă vehiculul le oferise prima ocazie adevărată pentru asta şi chiar dacă

amândoi şi-o doreau atât de mult, încât era aproape dureros fizic, şi chiar dacă apropierea era atât de tentantă. De cele mai multe ori Rob era cel care se stăpânea. Existaseră multe ocazii când Susannah era prea ameţită de dorinţă ca să-l poată opri.

— Dacă se întâmplă, atunci trebuie să fie într-un pat. Unul mare, alb şi curat. Nu în grabă, cu teamă că ne-ar putea prinde cineva sau că ne-ar putea bate un poliţist în fereastră. Nu cu pantalonii în vine şi tu cu puloverul ridicat până în gât. Doar noi, doar noi doi. Te respect prea mult, Susie. În plus, o fac şi pentru tatăl meu. E maşina lui şi are încredere în mine. Iar dacă crezi că sunt speriat, ai dreptate. Sigur că sunt. Dacă crezi că nu vreau, eşti nebună. Nu e nimic – absolut nimic – să vreau mai mult. Dacă îţi închipui că…

Ea îl sărută în timp ce vorbea, ca să-l reducă la tăcere.

— Vrei să continui să-mi spui ce crezi tu că-mi închipui, sau mă laşi pe mine să-ţi mărturisesc? Cred… că eşti cel mai bun bărbat pe care-l cunosc. Cred că te iubesc. De fapt, ştiu asta… şi nu mă deranjează să aştept. Pentru că o să se întâmple, Rob. Ştiu că într-o zi o să se întâmple. Şi o să merite aşteptarea.

Prezent

Susannah închise uşa cu piciorul în urma ei şi se duse direct la bucătărie cu cele două pungi grele pe care le adusese. Întâi trebuia să vâre cumpărăturile în frigider, ştia asta, însă o dureau picioarele de la tocurile de şapte centimetri pe

care le purtase, iar costumul o strângea – nu-şi dorea decât să se schimbe în pijamaua frumoasă din caşmir pe care i-o dăruise Rosemary de ziua ei şi pur şi simplu să lenevească în faţa televizorului, uitându-se la *Holby City* sau ce se difuza. Doug era plecat în delegaţie, iar ea îşi plănuise o orgie cu aperitive şi seriale toată ziua, uşurată la gândul absenţei lui. N-ar fi fost o idee rea să-şi ofere o baie lungă cu spumă şi o noapte în care să adoarmă devreme. Era exact ceea ce îi trebuia – un pic de spaţiu şi de egoism. Îşi luase liber de la serviciu pentru restul după-amiezii – întâlnirea de la Canary Wharf la care fusese după prânz se terminase la trei. O vizitase pe Amelia, însă aceasta era obosită şi intenţiona să se bage direct în pat. Biata de ea. Spusese că nu putuse să doarmă, pentru prima dată în viaţa ei de adult, şi chiar arăta ca un om care nu dormise. Sub ochi îi apăruseră cearcăne. Era atât de indignată de insomnie, încât o făcuse pe Susannah să râdă. Pentru ea, să se culce la două noaptea era ceva firesc. Mereu fuseseră diferite din acel punct de vedere. Susannah îşi aminti cum o contempla iritată pe Amelia dormind în şezut, cu fruntea rezemată de rucsac, într-un tren zgomotos care hurducăia pe undeva prin Europa, în vreme ce ea rămânea cu ochii larg deschişi şi singură.

Avea o sută de lucruri de care trebuia să se ocupe la serviciu, însă nu în acea după-amiază. O sunase pe Megan, secretara ei, şi se asigurase că nu era nimic care să nu poată aştepta până a doua zi de dimineaţă. Acum, după ce îşi scoase pantofii şi îşi lăsă haina pe spătarul unui scaun, urcă scările în ciorapi, trăgându-şi bluza din fustă.

Urcase deja jumătate de scară când auzi un zgomot venind de sus şi imediat simţi un fior de adrenalină pură. Cineva era în casă. Rămase împietrită pe trepte, scotocindu-şi mintea după reacţia optimă. Cine naiba era? Uşa fusese încuiată. Era plină zi – auzea maşinile trecând pe stradă şi vocea unui copil râzând. Nicio urmă suspectă în hol sau pe scări. Prin uşa deschisă a camerei de zi vedea televizorul, încărcătorul de i-Pod, în care încă se afla i-Touch-ul lui Doug. Şi geanta ei pe scaunul din hol. Telefonul era înăuntru.

— Cine-i acolo? Nu era probabil cel mai inteligent lucru pe care-l putea face, însă la asta o mânase instinctul.

— La naiba!

Recunoscu imediat vocea lui Daisy şi cea mai mare spaimă a ei se domoli.

— Daisy? Ce naiba făcea Daisy acolo într-o după-amiază de miercuri? O strigă din nou, simţind iritarea din propria voce.

Neprimind răspuns, continuă să urce. Uşa de la dormitorul pe care Daisy îl împărţea cu Rose era larg deschisă, însă fata nu era acolo. În partea cealaltă a coridorului, camera lui Fin era şi ea goală. Uşa dormitorului principal era singura închisă.

— Daisy? Răsuci clanţa şi întredeschise uşa, tensionată.

— Nu intra!

Însă intrase deja. Daisy era în patul lor. Strânsese cearşaful în jurul ei, însă era clar că pe dedesubt era goală. Prin bumbac se contura forma sânului ei tineresc. Părul îi era ciufulit, ca şi când

ar fi fost pieptănat pe spate, iar obrajii îi erau foarte roşii. Lângă pat, prietenul lui Daisy, Seth, se grăbea să-şi tragă boxerii, respirând agitat. Nu îl văzuse niciodată fără haine. De fapt, ea şi Doug abia dacă îl văzuseră şi îmbrăcat – Daisy nu era niciodată prea dornică să-l aducă sau chiar să discute despre el – iar spatele lui musculos şi fără păr, boxerii care se ridicau peste un dos neted şi rotunjit, o şocară într-un fel. Pe moment fu uimită că remarca felul în care arăta, că îi conştientiza prezenţa la un nivel atât de primitiv. Sexualitatea din cameră era foarte palpabilă, iar ea se simţea ca un intrus. Aceşti doi tineri frumoşi făcuseră dragoste acolo până de foarte curând – asta era cât se poate de evident. În miezul zilei, în patul ei, în cearşafurile ei. Unde dormea ea cu Doug, tatăl lui Daisy.

Hristoase!

Îşi dădu seama că ei doi – ea şi Doug – nu făcuseră sex nici acolo, nici în altă parte de două săptămâni. Iar când o făcuseră fusese pe întuneric. Cu trupuri mai vârstnice şi mai puţin încântătoare şi probabil cu mai puţin entuziasm şi elasticitate.

Da, era furioasă. Ce naiba fusese în capul lui Daisy? Era de-a dreptul inacceptabil şi revoltător. Însă mai era şi altceva. Ceva mult mai rău şi mult mai neaşteptat. Era geloasă? Nu pe Seth. Sigur că nu. Ar fi putut să-i fie mamă. Ci pe ei doi, atât de disperaţi să se aibă unul pe celălalt, încât să vină aici pe furiş după-masa. Erau atât de tineri şi de frumoşi şi de îndrăgostiţi sau plini de dorinţă sau în călduri sau cum s-o chema, încât veniseră acolo în acea după-amiază să facă acel lucru

extraordinar.

Încercă să înlăture acele gânduri stânjenitoare şi nepotrivite. Să gândească aşa cumpăr gândi un părinte.

— Ce naiba se întâmplă aici? îşi auzi propria voce ascuţită şi şocată.

— Îmi pare rău, Susannah… eu…

Ridică mâna să o oprească pe Daisy. Nu ştia care dintre ele două era mai şocată. Pur şi simplu voia să iasă din cameră.

— Lasă explicaţiile. Cred că îmi dau seama exact ce se întâmplă aici, pare destul de evident. Nu trebuie să-mi spui pe litere.

Întoarsă spre uşă, făcând eforturi să-şi controleze respiraţia, Susannah privi atentă liniile din covorul de culoarea nisipului, ca un câmp arat, dorindu-şi să rămână calmă. Ceea ce şi-ar fi dorit cel mai mult în acel moment era să traverseze încăperea şi să-i dea una lui Daisy.

Însă îşi păstră tonul pe cât de neutru putea şi rosti pe o voce liniştită:

— Seth, cred că cel mai bine e să te îmbraci şi să pleci, te rog.

Fără să-i privească, închise uşa şi coborî direct în salon, unde îşi turnă o măsură bună de whisky şi dădu paharul pe gât. Îl umplu din nou şi se duse la masa din bucătărie. Casa era nemişcată şi tăcută. Asigurându-se că avea vedere la uşa principală, rămase să aştepte.

Seth avu nevoie de aproximativ trei minute ca să se îmbrace, să coboare şi să iasă pe uşă, pe care o închise încet în urma lui, fără să privească în urmă. Nu ştia cum să plece mai repede. Şi nu-l învinuia.

Peste vreo cinci minute apăru şi Daisy. Susannah se aşteptase să dureze mai mult. N-ar fi fost surprinsă nici dacă fata s-ar fi dus direct în camera ei, trântind uşa după cum obişnuia. Iată însă că venise să dea seamă. Susannah trebuia să-i dea nişte puncte măcar pentru asta, deşi era încă extrem de furioasă. Se îmbrăcase cu blugii şi hanoracul, îşi prinsese părul răvăşit într-o coadă lejeră, însă obrajii îi erau tot roşii, atinşi de săruturi şi stânjeneală. Susannah ştia că şi chipul ei era fierbinte.

Fără vreun cuvânt, Daisy trase scaunul de vizavi şi se aşeză. O clipă, Susannah nu putu s-o privească, dar când îşi ridică ochii, chipul lui Daisy se schimonosi de un plâns brusc şi neaşteptat. Susannah nu-şi amintea ultima dată când o văzuse plângând. Oare o văzuse de fapt vreodată?

— Susannah, îmi pare foarte, foarte rău. Abia vorbea printre lacrimi.

— Daisy, ce-a fost în capul tău?

— Nu… nu am gândit… nu am gândit deloc. Pur şi simplu voiam să fim singuri, aşa… aşa… aşa de mult. Să fim doar noi. Susannah, nu am plănuit asta… Nu am făcut-o… sincer. Pur şi simplu mi-a trecut prin cap că putem veni aici… ştii… în timp ce tu şi tata sunteţi la serviciu… şi că putem… ştii… să fim împreună. Pur şi simplu… s-a întâmplat. Sincer… Respira agitat şi necontrolat. Era complet răvăşită.

— Pur şi simplu s-a întâmplat în patul meu?

— Nu puteam… niciunul nu puteam… nu unde eu şi Rose., sau Fin…

— Deci ştiai că nu era bine să o faceţi acolo, însă camera mea, camera *tatălui* tău ţi se părea

potrivită?

Daisy plecă fruntea.

— Nu.

— Exact, Daisy. Nimic din toate astea n-a fost bine. Ai intrat în casa mea fără să ceri voie. Presupun că ai chiulit de la şcoală. Ca să nu mai zic că m-ai speriat de moarte. Am crezut… nici nu mai ştiu ce am crezut… nu îmi vine să *cred* că ai făcut aşa ceva, fată prostuţă şi neglijentă.

Daisy îşi plecă din nou fruntea în faţa acelor cuvinte, ca şi când ar fi fost lovituri pe care stătea să le primească. Părea o fetiţă de zece ani care stătea spăsită în uniforma de şcoală, cu părul ciufulit. Îşi şterse cu mâneca nasul şi ochii.

Lacrimile ei o înmuiară pe Susannah. Nu o văzuse niciodată atât de vulnerabilă. S-ar fi aşteptat la furie, sfidare sau tupeu. Însă nu la asta. Nu-i venea să creadă ce făcea, dar împinse uşor scaunul şi se duse la Daisy. Rămase o clipă în picioare, apoi îşi puse un braţ pe după umărul ei. Îndată ce făcu asta, fata se repezi s-o îmbrăţişeze şi începu din nou să bocească. Singurul lucru pe care-l putea face Susannah era să o mângâie pe cap şi s-o lase să plângă.

Hohoti vreme de patru sau cinci minute, în timp ce Susannah îi murmură uşor la ureche, ca şi când ar fi fost un copilaş. Treptat, respiraţia îi reveni la normal, iar umerii încetară să-i mai tremure. Susannah se îndepărtă cu blândeţe de ea şi se duse să pună ibricul pe foc. Luă cele două căni cu Penguin Classics de sub dulap şi puse câte un plic de ceai în fiecare, apoi adăugă o linguriţă de zahăr. Aşeză pe masă o cutie de şerveţele pe care o luase de pe pervaz, iar Daisy luă unul şi îşi

şterse zgomotos nasul.

Niciuna nu scoase o vorbă până nu fu gata ceaiul. Se părea că amândouă ascultau atent sunetele pe care le scotea ibricul care fierbea.

— Hai cu mine. Susannah o conduse pe Daisy în salon, aducând şi cele două căni. Se aşeză direct pe podea, în timp ce Daisy alunecă lângă ea, aproape, însă fără să o atingă, apoi îşi luă cana şi o duse la piept.

— Deci îmi spui ce s-a întâmplat? Furia ei dispăruse. Sincer, nu se aştepta ca Daisy să accepte, însă fata începu să vorbească, oprindu-se doar cât să soarbă din când în când din ceai şi să-şi tragă nasul.

— Susannah, chiar îl iubesc pe Seth. Ştiu că probabil nu crezi asta, probabil crezi că suntem prea tineri ca să ştim măcar ce înseamnă.

Chipul lui Rob apăru în mintea lui Susannah. Zâmbetul timid. Prima dată când îi spusese acele cuvinte. Daisy se înşela.

— Nu cred asta, Daisy.

Daisy îşi drese uşor glasul.

„Cât de bătrână şi prăfuită par probabil în ochii ei”, îşi spuse Susannah.

— Toţi ceilalţi cred. Ai auzit cum vorbeşte tata de el. Mama nici nu-l lasă să între în casă şi se înfurie de-a binelea când ies cu el. Nu i-a dat nicio şansă.

— Şi nici noi nu i-am dat, nu?

Daisy zâmbi vag.

— Nu, nu prea.

— Nu ne-ai încurajat nici tu prea mult. L-ai cam ţinut ascuns. Nu ştiam că relaţia voastră e atât de serioasă.

— Nu a fost. Adică în după-amiaza asta… a fost prima dată. Sincer.

— Aţi… adică aţi fost…? Susannah rămase uşor surprinsă de întrebarea aceea atât de maternă ce-i stătea pe buze.

— Precauţi?

Susannah dădu afirmativ din cap.

— Da, am fost. Am avut… chestii… ştii tu. Îşi dădu seama că părea infantilă şi se strădui să spună cuvântul. Prezervative. Avea el câteva.

— Deci el plănuise asta, chiar dacă tu nu ai făcut-o.

Poate că Daisy nu privise lucrurile aşa. Iar asta o făcu să tacă o clipă.

— Cred că mă iubeşte, Susannah. El aşa spune.

— A mai avut şi alte prietene?

— Cred că da, câteva. Însă mi-a zis că şi pentru el a fost prima oară.

— Şi îl crezi?

— Da. Daisy dădu încet din cap şi chiar zâmbi. Cred că da.

Şi-o aminti pe Amelia în autobuz cu toţi acei ani în urmă, vorbind despre prima ei experienţă cu Tristan, băiatul de pe Coasta Amalfitană. Îşi dădu seama uimită că încă îşi amintea numele lui. Şi că fusese perfect. Apoi îi veni în minte prima ei experienţă şi îndepărtă imediat gândul. Fusese departe de a fi perfect. Oare fusese perfect pentru Seth şi Daisy? Acum amintirea lor avea să fie legată pentru totdeauna de acel moment. De momentul în care fuseseră prinşi. Cu acea scenă atât de înfiorătoare. Seth îmbrăcându-se cu spatele la pat.

La asta se referise Douglas. Ea nu era mama lui

Daisy. Da, era furioasă din cauza patului, din cauză că-i fusese înşelată încrederea, însă nu putea simţi acea indignare pe care era sigură că ar fi trebuit să o simtă mamele. Îşi dădu seama că acel lucru nu o copleşise. Şi nici nu o rănise şi nu o băgase în încurcătură făcând-o să nu ştie cum să reacţioneze. Îşi dădu seama că avea mintea foarte limpede.

— Ai vorbit cu mama sau cu tatăl tău despre asta?

— În niciun caz. Daisy scuturǎ agitată din cap. Nu pot. Şi te rog să nu o faci nici tu. Trebuie să-mi promiţi că n-o să-i spui, Susannah. Te rog. Te rog.

— Pentru că?

— Pentru că… tata e tata. N-aş putea să discut cu el despre asemenea lucruri. Şi o să se înfurie dacă-i spui.

Nici Susannah nu putuse vorbi vreodată cu tatăl ei. Iar dacă el aflase câte ceva despre acel subiect, ştia de la mama ei, nu direct de la ea.

— Şi mama ta?

— Nu. Mama încă se poartă cu mine de parcă aş avea zece ani. Nu vrea să priceapă că şi eu cresc… probabil asta o face pe ea să se simtă mai bătrână. Iar asta e cea mai mare teamă a ei. Dacă se poartă cu mine ca şi când aş fi un copil, nu e nevoită să-şi înfrunte propria înaintare în vârstă. Nu e vorba de băieţi sau de sex. Nu vrea să mă lase nici măcar să iau lecţii de condus. Nu vrea să vorbească nici de universitate.

Biata fată. Ceea ce spunea ea chiar avea logică. Sylvie făcea parte dintre femeile pentru care îmbătrânirea era o agonie – îţi dădeai seama doar privind-o. Avea părul prea lung şi hainele prea

tinereşti. Era prea slabă şi mereu se ducea la yoga sau la Pilates. Căutarea tinereţii. Din când în când, Susannah simţise un fior de plăcere ştiind că lucrul care o enerva cel mai mult pe Sylvie în privinţa ei era şi singurul pe care nu putea să-l schimbe: Susannah era cu zece ani mai tânără. Însă nu se gândise niciodată ce impact ar fi putut avea toate astea asupra fiicei ei celei mai mari.

Niciodată, în cei şapte ani de când se cunoşteau, Daisy nu-i vorbise aşa. Era în acelaşi timp ciudat şi o mare uşurare să stea acolo pe covor şi să discute astfel. Pentru prima dată îşi găsea un loc în viaţa fetei. Nu trebuia să judece. Nu trebuia să impună reguli. Trebuia doar să asculte şi să o trateze ca pe o adolescentă de şaisprezece spre şaptesprezece ani. Cineva trebuia să o facă.

În sfârşit veni weekendul, iar Susannah se duse la părinţii ei. Mama îi trimisese o invitaţie la prânz. De dimineaţă se oprise în drum să o viziteze pe mama Ameliei, la o cafea. Nu se putea obişnui cu faptul că tatăl Ameliei nu mai era acolo. Finalizaseră divorţul cu zece ani în urmă. Mama ei reamenajase o mare parte din casă într-un stil mai feminin, în culori pastel, cu modele florale şi dantelate. Nu prea se potrivea cu arhitectura casei, însă cu personalitatea ei, da. Doamna Lloyd, încă frumoasă, încă elegantă, începuse să plângă îndată ce o văzuse, însă avea şerveţele mototolite în amândoi pumnii, iar ochii ei roşii îi spuneau lui Susannah că plânsese mult şi nu doar din cauza prezenţei ei. Ştia că trecuse şi Amelia pe acolo cu vreo două zile în urmă şi o informase că avea cancer.

Rămăsese jumătate de oră în bucătăria care în

ultima vreme se transformase într-o expoziţie Cath Kidston, băuse ceai de muşeţel şi o asigurase că totul avea să fie bine, promiţându-i să o ţină sub observaţie pe Amelia şi să o sune dacă i se părea că Amelia avea nevoie de ea.

— Pentru că n-o să recunoască singură. O cunoşti mai bine ca oricine şi ştii că am dreptate.

Şi mama ei ştia ce se întâmplase cu Amelia. Susannah îi spusese la telefon în săptămâna în care aflaseră împreună diagnosticul, punând-o să jure că nu se dădea de gol în faţa nimănui, însă ştiind că avea să umple biserica St. Gabriel cu rugăciuni în timp ce ştergea praful. Iar asta n-avea ce rău să facă. O îmbrăţişase şi mai strâns când sosise.

Douglas nu venise nici atunci cu ea. Era cu copiii. Bineînţeles. Duminica la prânz. Se duseseră în port să cureţe barca pentru iarnă înainte să fie dusă la adăpost, iar Susannah ar fi vrut din tot sufletul să-i însoţească. Nu ţinuse neapărat să-şi viziteze mama, însă nu avusese un motiv suficient de puternic să refuze. Şi se gândise că-i va prinde bine să-l vadă pe Al. Ţinând cont de vremea splendidă, putea spera ca măcar drumul cu maşina să-i facă bine.

Alastair se oferise să strângă el masa, împreună cu ea, ceea ce însemna că deja avea un plan. Nu se oferea niciodată să spele vase. În bucătărie, în timp ce ea umplea chiuveta cu apă fierbinte şi săpun, făcură conversaţie despre serviciu, vreme şi politică. Aproape terminaseră – iar ea aproape scăpase – când el deschise subiectul Douglas.

— Deci… nu e aici… nici *acum!*

— Nu. Copiii. Îşi păstră un ton vesel.

— Încep să cred că e doar partenerul tău de viaţă închipuit. Ea îl lovi cu colţul prosopului. Deşi presupun că dacă ţi-ai inventa unul ar fi mai tânăr. Şi mai arătos. Şi fără copii…

— Ah. Acum eşti pur şi simplu răutăcios.

— Haide, Susannah, nu vine niciodată pe-aici. Ce înseamnă asta? Ne urăşte? Pentru că dacă ne urăşte aş vrea să spun că nu mă cunoaşte suficient de bine cât să mă urască. Să decidă asta după vreo câteva prânzuri de duminică, da? Ea dădu să spună ceva despre copii, însă Alastair nu avea chef să o audă şi o întrerupse brutal: Astea sunt prostii. Pentru numele lui Dumnezeu, ar putea veni cu plozii. Nu muşcăm. Mama ar fi încântată. Ai mei ar fi încântaţi. Copiii aceia sunt un fel de scut uman pentru el. În plus, nu cred că este doar vorba de noi. Aş putea accepta faptul că nu vrea să fie cu noi. Ea încercă să protesteze, însă el o fixă cu o privire dură şi cinică. Dar de ce nu vrea să fie cu tine.7 Ceilalţi nu şi-or fi dând seama, însă pe mine nu mă păcăleşti. Suze, nu este normal. Ori sunteţi o familie, ori nu.

Susannah se rezemă de blatul din bucătărie.

— Eşti un băgăreţ cu gura mare, ştii asta?

— Ştiu. Iar tu eşti sora mea. Ştii asta? Veni şi se rezemă lângă ea, atât de aproape încât şoldurile li se atinseră.

— Ştiu. Îşi rezemă capul de umărul lui.

— Nu-mi place, atâta tot, Susannah. Nu am intenţia să mă bag, dar vreau să ştii că încerc să am grijă de tine.

— Ştiu şi sunt fericită pentru asta. Iar când o să am nevoie să vorbesc îţi promit că vei fi prima persoană pe care o sun. Azi nu vreau să vorbesc

despre asta. În capul meu se învălmăşesc mult prea multe lucruri. Despre care nu vreau să discut acum. Nu voia să-i spună despre Amelia, sau cel puţin nu în acel moment. E în regulă?

El îşi lăsă capul pe creştetul ei.

— E în regulă.

Ca de obicei, Al se prindea din prima. Era o trăsătură minunată, care în acea zi o incomoda totuşi.

Pe seară avea să-i revadă pe copii. Nu se întorceau la Sylvie decât luni, după şcoală. Voia să o vadă pe Daisy, să se asigure că se simţea bine. Cu o săptămână în urmă o dusese la medicul ei ca să-i prescrie pilule anticoncepţionale. Nici Douglas, nici Sylvie nu erau la curent. Daisy o rugase să nu le spună şi ea se învoise – Daisy avusese dreptate să presupună că Douglas ar fi fost furios. Chiar ar fi fost furios. La şaisprezece ani nu avea nevoie de permisiunea părinţilor. Nici nu avea nevoie ca Susannah să o însoţească, însă o întrebase dacă ar fi vrut, iar Susannah, emoţionată, simţind o nevoie surprinzătoare de a o proteja, acceptase imediat. Daisy fusese extrem de agitată în sala de aşteptare cenuşie. Susannah nu intrase cu ea, rămăsese afară. După aceea ieşiseră la pizza – nu făcuseră niciodată asta – şi pălăvrăgiseră cu mai mare uşurinţă decât li se mai întâmplase vreodată.

La îngheţată, Daisy îi mulţumise.

— Eşti tare, Susannah, ai fost grozavă în povestea asta. Încă îmi pare atât de rău… pentru ce s-a întâmplat. Nu-mi vine să cred că am fost atât de neghioabă. Dar sunt atât de… atât de recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine

de atunci. Nu meritam. Ai fi putut să te porţi cu totul altfel şi sunt atât de fericită că n-ai făcut-o. Şi mă simt uşurată că pot vorbi cu cineva despre astfel de lucruri. I-am povestit lui Seth şi crede că eşti minunată.

Discursul o emoţionase pe Susannah – probabil fusese cel mai lung pe care îl auzise vreodată de la Daisy, deşi probabil că nu era confidenta cea mai potrivită.

Cu puţin timp înainte îşi spusese, în timp ce stătea la masa din imitaţie de mahon, că i se părea uimitor cât de mult nu i se simţea lipsa lui Douglas la acele întruniri de familie. Era mai mult absent decât prezent. Chiar şi Chloe, o novice şi o străină, se integrase mai bine. Se întrebă dacă nu cumva, inconştient, vina îi aparţinea ei. Oare se răzbuna pentru că el îi ţinuse la distanţă pe copii, procedând la fel cu propria ei familie? Cine anume nu dăruise suficient timp sau efort acelei relaţii? El, ea sau amândoi? Nu ştia răspunsul.

Prânzul fu… plăcut. De obicei era plăcut. Constatarea o surprindea de fiecare dată, ceea ce spunea mai multe despre ea însăşi decât despre calitatea mesei. Copiii alergau ţipând şi sărind, iar mama ei ţinuse prea mult legumele pe foc până când se transformaseră într-o pastă cenuşie, aşa cum făcea întotdeauna, însă radia atât de mult de plăcerea de a-i avea pe toţi sub acelaşi acoperiş, încât îi era uşor să o ierte (trebuia doar să-şi facă în minte o notă să-şi ia cantitatea de vitamina C pe ziua respectivă din altă parte).

În faţa casei părinteşti, într-o după-amiază ceţoasă de duminică, Susannah îşi strânse haina şi ridică gulerul ca să-şi protejeze ceafa de vântul

rece. Vremea se răcea. Alastair şi echipa lui plecaseră cu vreo jumătate de oră în urmă ca să-i îmbăieze şi să-i culce pe copii. Alex şi Chloe rămâneau peste noapte ca să se întâlnească apoi cu nişte prieteni din partea locului pe care nu-i mai văzuseră de la nuntă. Acel prânz fusese prima dată când se reuniseră cu toţii (sau aproape toţi) de la nuntă încoace. Se uitaseră la o mie de fotografii şi urmăriseră în premieră filmarea de la petrecere. Primise un link către un site web de la fotograful nunţii, pentru că aşa era modern, însă nu avusese chef să apese pe butonul slide-show să le vadă pe toate. Erau fermecătoare – mult mai frumoase decât ţi-ai fi închipuit dacă ai fi văzut cât de agitat şi nerăbdător fusese fotograful în ziua nunţii. Unele erau adevărate opere de artă – Chloe fotografiată în dormitor, prin voal, nepurtând mare lucru pe dedesubt în afară de lenjerie, iar altele erau imagini amuzante cu pantofii nuntaşilor aranjaţi de-a lungul buchetelor pe scările din casa mamei.

Filmarea fusese făcută de un prieten de-al lui Chloe, ca să economisească bani, aşa că era mai puţin artistică, însă infinit mai informativă, surprinzând expresiile oamenilor de-a lungul zilei. La un moment dat, Susannah se vedea în fundal, urmărindu-i pe tinerii căsătoriţi în timpul primului lor dans pe o melodie de Louis Armstrong. Părea tristă şi distrată. Îl văzu pe Alastair privind-o, iar ea scoase limba la el. Însă nimeni nu părea să fi observat. Se părea că mama ei era interesată în primul rând de felul în care arătaseră florile.

Acum, prânzul se terminase, iar ea mergea să o vadă pe Lois. Nu spusese nimănui. Rămăsese o

vreme cu tatăl ei în seră şi vorbiseră despre David Cameron. Apoi îşi sărută părinţii şi plecă, dar în loc să iasă pe autostradă şi să o ia spre casă, după un kilometru se opri şi parcă în faţa casei lui Lois şi Frank.

Sunase în timpul săptămânii. Găsise numărul lor şi îl formase în pauza de prânz de la birou, simţind cum inima îi bătea cu putere. Lois păruse caldă şi prietenoasă, la fel cum fusese şi la nuntă. Chiar dacă telefonul o uimise, nu o arătase. Susannah se simţise mai mirată decât păruse Lois, cu toate că ea fusese cea care sunase. Făcuseră conversaţie şi schimbaseră amabilităţi un minut, două, apoi Susannah spusese că în acel weekend venea să ia prânzul la ai ei şi că i-ar fi plăcut să se oprească la un ceai dacă şi Lois era de acord. Nici nu avusese de gând să spună asta până nu-i auzise vocea. Lois răspunsese că ar fi fost încântată. În ultima vreme nu prea aveau musafiri şi ştia că şi lui Frank i-ar fi plăcut să o vadă.

În final, adăugase, aproape ca un gând întârziat, că Rob nu avea să fie acolo. Poate se gândise că de fapt Susannah dorea să-l vadă pe fiul ei. Şi poate că aşa şi era. Însă Susannah răspunsese că venea să-i vadă pe ei, după care închisese, încă destul de surprinsă de ceea ce făcuse şi de motiv.

Îşi spuse că proceda corect. Că trecuse prea mult timp. Îi cunoştea bine, fuseseră foarte apropiaţi. Era frumos din partea ei – cam târziu, însă frumos – să meargă să-l viziteze pe Frank, acum bolnav şi, probabil, obligat să stea aproape tot timpul în casă. Era cel mai decent lucru pe care-l putea face.

Ameliei nu-i spusese însă nimic, iar lucrul acesta

era semnificativ. Vorbiseră destul în acea săptămână – Amelia stabilise datele pentru chimioterapie, iar Susannah îi promisese că va merge cu ea. Nu-şi efectuase tot concediul în acel an şi avea încă destule zile libere de luat. Însă nu-i menţionase nici măcar o dată că va lua ceaiul cu Lois. Amelia nu ar fi crezut explicaţia pe care ea însăşi se străduia din greu să o creadă.

Dumnezeule, casa aceea era plină de amintiri. Parcă pe stradă şi străbătu aleea pe jos. Uşa din faţă nu era albastră? Mereu îi plăcuse acel loc. Încă de prima dată când fusese invitată înăuntru. Când intra pe poartă, pătrundea în altă lume, una caldă, primitoare, care o întâmpina cu braţele deschise.

Frank era italian – al patrulea fiu al unor imigranţi din Napoli, care veniseră în Anglia în anii ’20 şi se stabiliseră într-o comunitate italiană din Londra. El se mutase din capitală în anii ’60, după ce o cunoscuse pe Lois, care crescuse la câţiva kilometri distanţă de satul lor. Şi locuiau în acea casă de când Rob avea şaisprezece ani – de peste două decenii. Frank (Francesco – însă el glumea că nimeni nu-l strigase astfel vreodată, cu excepţia bunicii) nu vorbea deloc ca un italian, însă toate celelalte trăsături îl dădeau de gol. Era un povestitor minunat. Bunicii lui îşi pierduseră familia în timpul erupţiei Vezuviului din 1906 (cine naiba ştia că avusese loc o erupţie?) şi cei mai mulţi dintre verişorii lui ajunseseră în New York, în Mica Italie. Părinţii lui nu doriseră să plece atât de departe de patria lor – probabil sperând că într-o zi aveau să se întoarcă, dar nu o făcuseră.

Casa era mobilată cu piese de lemn

ornamentate, închise la culoare, cam prea mari pentru acele încăperi, şi plină de tablouri în ulei reprezentând Coasta Amalfitană. O imagine învechită a Fecioarei Maria era atârnată într-un colţ, iar deasupra ei erau agăţate mătăniile lui Frank. Pe pereţi se aflau fotografii mari în rame aurii – Lois şi Frank tineri, în ziua nunţii, Rob bebeluş întins dezbrăcat pe o blăniţă de oaie şi băieţel în pantaloni scurţi cu bretele. Nu se schimbaseră prea multe de când intrase ultima dată acolo. Rob urâse mereu acele fotografii.

Se aşează la aceeaşi masă rotundă din bucătărie la care stătuse de atâtea sute de ori înainte. Ea şi Rob mâncase - că acolo, ţinându-se de mână pe furiş, prefăcându-se că ascultă şi tânjind să fie singuri. Acolo îşi făcuseră temele, noapte de noapte, învăţând pentru examenele de nivel A, alimentaţi de cantităţi uriaşe de cannoli delicioşi pe care-i pregătea Frank după o veche reţetă învăţată de la părinţii lui. Şi-l amintea rulând coca subţire în jurul unor beţe de lemn speciale, moştenire de familie, apoi înşirându-le câte zece pe un grilaj de sârmă şi lăsându-le într-o cratiţă mare cu untură încinsă – Frank insista să fie întotdeauna untură. Îşi amintea sfârâitul şi mirosul lor în timp ce se prăjeau în grăsime. Şi încă simţea gustul umpluturii pe care o turna în tuburile răcite cu o pungă mare şi albă – o cremă groasă cu scorţişoară, fulgi de ciocolată şi ricotta. Le umplea în timp ce stătea în picioare lângă masă, apoi le dădea lui Rob şi Susannah, ca să le mănânce cât coaja era încă crocantă.

El gătea aproape întotdeauna. Susannah îşi aminti cum încerca să şi-l imagineze şi pe tatăl ei

stând lângă oale şi tigăi la aragaz, gustând sosul cu o lingură de lemn ca să vadă dacă să mai adauge rozmarin sau busuioc. Mama ei ar fi făcut atac de cord dacă l-ar fi văzut numai deschizând frigiderul, darămite luând ingredientele şi combinându-le. I se permitea cel mult să spele vasele, iar asta doar în zilele festive şi de sărbători. Oare pe masă erau aceleaşi milieuri pe care le avusese Lois dintotdeauna? Susannah mângâie emoţionată lucrătura croşetată delicat.

Lois nu era italiancă, dar se obişnuise cu statutul de soţie a lui Frank. Odată îi spusese lui Susannah că viaţa ei fusese searbădă înainte să-l cunoască. Că în ziua în care se întâlniseră prima dată ştiuse că totul avea să fie mai amuzant alături de el. La acea vreme Susannah simţise exact acelaşi lucru pentru Rob şi o iubise şi mai mult pe Lois pentru că aveau acel lucru în comun.

Îşi aminti hohotele de râs. Nu era ca şi când părinţii ei n-ar fi fost fericiţi. Mereu fuseseră, şi cu siguranţă încă erau. Însă familia Rossi era ca o îngheţată densă de ciocolată amăruie, în comparaţie cu îngheţata Lyons de vanilie a familiei ei.

Înainte să între din nou pe acea uşă uitase câtă plăcere îi făcuse apartenenţa la acea familie, dincolo de iubirea pentru Rob. În acea zi, cu toate că nu părea să se fi schimbat mare lucru, nu mai erau cannoli. Era un platou cu prăjiturele şi biscuiţi, însă cumpărate de la magazin.

Frank o şocă. Nu aflase prea multe despre boala care-l lovise, doar că era îngrozitoare, aşa că nu ştiuse la ce să se aştepte când îl vedea. Probabil nici nu l-ar fi recunoscut dacă ar fi trecut pe lângă

el pe stradă. Părea atât de îmbătrânit! Fusese un bărbat bine făcut, cu umerii laţi şi musculos, însă acum era ca o umbră, iar muşchii îi dispăruseră aproape în întregime. Nu era în scaun cu rotile, după cum se temuse ea, dar abia se ridică din fotoliu s-o îmbrăţişeze; prin uşa deschisă de la camera de zi, unde cândva se aflaseră o masă din lemn de nuc şi un bufet, văzu un pat de o persoană acoperit cu un cearşaf albastru. Se gândi că scările erau prea mult pentru el. Nu tremura prea rău, mai degrabă zvâcnea din când în când, mai ales cu braţul şi piciorul stâng. Când îi rosti numele, vocea lui era joasă şi nedesluşită, ca şi când ar fi fost beat. Îi venea să plângă. Probabil că Rob suferea enorm. Mereu fuseseră atât de apropiaţi, de asemănători.

Lois puse ibricul pe foc şi începu să vorbească. Spre deosebire de soţul ei, părea neschimbată. Poate se rotunjise puţin, însă era la fel de energică, primitoare şi caldă cum şi-o amintea Susannah. Pe zidul dintre cele două ferestre ale bucătăriei era o poză cu Rob în uniformă de paradă, încadrat de părinţii săi, amândoi strălucind de mândrie.

Lois făcu un semn cu capul către fotografie.

— Băiatul meu. Uniforma îi vine de minune, nu-i aşa?

Susannah dădu afirmativ din cap şi zâmbi. Mereu îi venise de minune. Se gândi că acesta era modul gazdei de a o face să se simtă mai liniştită.

Lois avea o mulţime de întrebări. Era căsătorită? Avea copii? Lucra? Unde locuia? Susannah se relaxă şi se lăsă bombardată, întrebându-se de ce se simţea uşor stânjenită să declare că nu era nici

măritată, nici mamă. Lois zâmbi – cumva în expresia ei se citea o urmă de compasiune? — Şi flutură din mână, spunând că acum căsnicia era o instituţie de modă veche, iar copiii vitregi erau o mare responsabilitate şi bucurie. Poate că nu credea în propriile vorbe, însă era frumos din partea ei să încerce. Frank rămase tăcut. La un moment dat Susannah crezu că aţipise, însă chiar atunci deschise ochii şi îi zâmbi.

Avea şi ea întrebările ei.

— Şi Rob? E căsătorit?

— Nu. Lois scutură din cap. La fel ca tine. Nu este însurat. Aşa că visul meu de a avea nepoţi s-a dus pe apa sâmbetei.

— Probabil din cauza vieţii pe care şi-a ales-o?

Lois ridică din umeri. Nu acela era motivul. Cei mai mulţi bărbaţi din serviciul militar cunoscuseră fete şi aveau familii stabile.

— Nu a găsit altă fată pe care să o iubească la fel de mult pe cât te-a iubit pe tine. Aceea era cea mai lungă propoziţie pe care o rostise Frank de când sosise. Iar în timp ce spunea asta părea că redevenise el însuşi.

— Frank! îl mustră Lois cu blândeţe, punându-şi mâna peste a lui pe masă şi strângându-i degetele.

— Acum sunt prea bătrân şi prea bolnav ca să mai am ceva de pierdut. Ştii şi tu că aşa este. A fost dragostea vieţii lui.

Lois o privi apologetic pe Susannah.

— Îmi pare rău, draga mea.

— Nu am ştiut niciodată ce s-a întâmplat cu voi când aţi fost foarte tineri. Ştiu că eraţi doar nişte puşti şi ştiu că nu durează întotdeauna. Însă pentru Lois şi pentru mine a durat, iar când am

început, aveam aceeaşi vârstă ca voi şi puteam să pun pariu că şi pentru voi va fi la fel. Chiar eram sigur.

— Opreşte-te, Frank. Te rog. O faci să se simtă stânjenită. Lui Lois îi venea să între în pământ de ruşine.

— E în regulă. Serios, spuse Susannah. Deci nu le povestise ce se întâmplase de fapt. Nu ar fi putut.

— Nu, nu este. Lois era agitată. Au trecut atâţia ani. În sfârşit ai venit pe la noi, iar acum probabil nu vei mai veni vreodată dacă el o să se poarte la fel. Şi, draga mea, mi-a părut atât de bine să te revăd! Sincer. Vocea îi tremura. Se aplecă spre ea şi îi luă ambele mâini în ale sale. Mereu ai fost o fată minunată. Susannah dădu din cap, neştiind ce să spună.

La uşă, Lois o îmbrăţişă.

— Iartă-l pe Frank. Pentru că ţi-a vorbit aşa. E din cauză că e bolnav. Doctorul îi spune lipsă de inhibiţii. Eu îl numesc coşmar. Nu ştii niciodată ce poate spune.

— Asta probabil îţi face viaţa grea, râse Susannah.

— Nici n-ai idee, draga mea. Bineînţeles că nu avea. Ce lucru stupid spusese. Ca şi când asta ar fi fost cel mai rău.

— Probabil că ţi-e foarte greu.

— Ceea ce e teribil e să văd cât de mult suferă. Îţi aminteşti cum era? Mereu puternic şi…

— Ştiu. Susannah nu avea habar ce altceva ar fi putut spune.

Lois păru să-şi vină în fire.

— Însă e aici. Şi câtă vreme e aici, iar eu pot să

am grijă de el, o să fim bine. Şi eu o să fiu bine.

— E norocos să te aibă.

— Susannah, eu sunt cea norocoasă. L-am avut pe el.

Dumnezeule! Asta era. O declaraţie simplă.

Lois o privi în ochi.

— Eşti fericită, draga mea?

Era o întrebare ciudată şi neaşteptată, însă Lois fusese întotdeauna neobişnuit de directă cu ea.

Susannah dădu afirmativ din cap şi încercă să spună ceva, dar cuvintele i se opriră brusc în gât. Dădu din nou din cap, şi mai hotărât, înspăimântată că ar fi putut începe să plângă.

— Sper să fie aşa. Trebuie să fii fericită. Lois o sărută pentru o ultimă oară pe obraz şi îi făcu semn cu mâna de rămas-bun, invitând-o să revină oricând dorea.

1989

Plănuiseră o vacanţă pentru a sărbători finalul examenelor de nivel A şi faptul că împlineau optsprezece ani. Susannah devenise oficial adult mai devreme, în februarie, însă Rob şi Amelia aveau ziua de naştere vara. Lucraseră cu toţii ca să câştige bani, mai puţin Rob, care fusese plecat. Şi cu toţii aveau senzaţia iminentă că totul se schimba… Se hotărâseră să cheltuiască o parte din economii pe câteva zile de vacanţă la sfârşitul lui august. Fie să se veselească, fie să-şi plângă de milă, departe de părinţi, casă şi reguli.

În cinstea aniversării ei, în acea iarnă, părinţii îi duseseră pe ea şi pe fraţii ei, împreună cu Rob şi Amelia, să ia cina la un restaurant mexican din

Covent Garden. Ea nu dorise o petrecere, ci numai să iasă cu persoanele pe care le iubea cel mai mult. Era un semn de maturitate să-l aibă pe Rob acolo, împreună cu părinţii ei.

I se păruse foarte ciudat să-şi comande prima băutură alcoolică în faţa părinţilor, cu toate că ei o lăsau să mai bea câte un pahar de vin la cină încă de când avea şaisprezece ani. Tatăl ei, care era mândru şi emoţionat, făcuse mare caz într-un fel foarte stânjenitor, spunându-i tare ospătarului că aceea era prima ei băutură ca persoană adultă. Alastair, tatăl ei şi Rob băuseră bere, iar Clive se plânsese de bucata de lămâie verde care rămăsese înţepenită în gâtul sticlei, însă Amelia insistase ca mama şi Susannah să comande ceva mai exotic decât vin sau bere, din meniul de cocktailuri; aşa că îşi comandase o Mărgărită şi o băuse pe toată, simţindu-se obligată să-şi termine primul cocktail cu toate că ura sarea de pe gura paharului şi nu-i plăcuse nici gustul puternic şi aspru de tequila şi Cointreau din băutură.

Părinţii ei îl duseseră pe Alex acasă după cină. Ceilalţi patru – Alastair şi Amelia, Susannah şi Rob – mai rămăseseră să mai bea ceva şi să vină cu următorul tren. Alastair, care venise acasă de la Exeter să petreacă weekendul, păruse absurd de încântat să fie cu Amelia, deşi Susannah era foarte sigură că nu avea nicio şansă. Amelia îi mărturisise odată că nu s-ar fi putut îndrăgosti niciodată de el.

Cu indignare prefăcută, Susannah întrebase de ce nu.

— Niciodată nu mi-au plăcut cei care se arată foarte interesaţi de mine, răspunsese Amelia

râzând. Unde mai e distracţia?

Se duseseră la barul Punch şi Judy pentru încă vreo două băuturi, apoi merseseră pe jos până la fluviu, cu toate că era atât de frig, încât expirau aburi şi simţeau cum le îngheaţă picioarele. În acele momente se gândise că – îngheţată sau nu – dacă asta era beţia, atunci beţia era bună. Se simţea uşor ameţită uşor visătoare şi, într-o oarecare măsură, mai fericită.

Atunci, la râu, Rob îi oferise în dar un colier. Un medalion de aur în stil art deco, gravat cu un model floral, având în interior o fotografie micuţă, nu mai mare de doi centimetri şi jumătate în diametru, reprezentându-i pe ei doi. Degetele lui amorţite şi îngheţate îi pipăiseră pielea pe sub păr, când i-l prinsese la gât.

Iar Amelia îl sărutase pe Alastair în lumina lunii, cu toate că nu se putuse îndrăgosti vreodată de el. Într-o vreme când săruturile nu însemnau mare lucru.

Nu puteau pleca prea multă vreme – doar câteva zile, nici măcar o săptămână întreagă – decât după ce primeau rezultatele, la jumătatea lui august, iar soarta lor era decisă. Şi Doamne fereşte ca vreunul dintre ei să sfârşească la sistemul de repartizare automat, însă nu se ştia niciodată, aşa că trebuiau să stea acasă până atunci, începuseră ca un grup de patru: Susannah, Amelia, Rob şi Matt – un tip de la şcoală, care începuse să iasă destul de mult cu ei în ultimul an. Apoi Alastair, venit acasă de la Exeter să petreacă vara, îşi băgase nasul în şedinţa lor de planificare desfăşurată în bucătăria familiei Hammond şi se invitase.

Fusese o vară ciudată, dulce-amară. Marea uşurare pe care o simţiseră cu toţii când terminaseră cu examenele şi se eliberaseră de grija colegiului era umbrită de teama de necunoscut şi de melancolia că acea etapă a vieţii lor se sfârşea. Vremea era urâtă, ca de obicei. Aveau cu toţii slujbe plictisitoare ca să câştige bani pentru universitate – toţi, mai puţin Rob, care plecase pentru şase săptămâni ce păreau fără sfârşit la un instructaj al Royal Air Force ca să îşi ia licenţa de pilot înainte să înceapă la Cranwell, în septembrie. Lui Susannah îi era un dor cumplit. În acelaşi timp, se simţea şi puţin înstrăinată de el. Se vedea că lui îi plăcea foarte mult ce făcea şi nu părea că suferea în aceeaşi măsură din cauza despărţirii, lucru care o irita.

Fetele luau autobuzul spre oraş în fiecare dimineaţă. Susannah lucra la Marks Spencer, aprovizionând rafturile şi sertarele din raionul de alimente. Amelia – care, care obicei, era cea mai la modă, şi oricum nu avea nevoie neapărat să muncească – se angajase la un Top Shop din apropiere (unde începuse după două săptămâni de soare în Corfu cu părinţii ei). Alastair lucra în schimbul de zi la barul din sat şi în unele seri spăla vasele la restaurantul francez de pe bulevard. Matt împacheta cutii într-o fabrică.

Închiriară două rulote destul de ieftine undeva lângă Minehead, în Somerset, şi plecară într-o dimineaţă de luni în două maşini – tatăl lui Frank i-o împrumutase lui Rob pe a lui, iar Amelia o luase pe a mamei ei. La răsăritul soarelui parcurseseră deja jumătate din autostrada M4, iar când ajunseră la destinaţie era aproape zăpuşeală.

Amelia şi Susannah urmau să împartă
0 rulotă cu două paturi, iar băieţii stăteau în rulota vecină, cu o canapea extensibilă în sufragerie pentru Alastair. Cel puţin asta le spuseseră părinţilor. Susannah nu era prea sigură de ce avea să se întâmple.

Cu o zi înainte să plece, când erau în autobuz în drum spre casă, Amelia o întrebase, uşor neîncrezătoare că nu se întâmplase încă, dacă avea de gând să se culce cu Rob („în sfârşit”, după cum se exprimase ea) în acea vacanţă. Susannah nu era sigură. Totul avea să se schimbe. Bineînţeles că îşi dorea asta. Se întrebă de ce ei i se părea un pas mult mai mare decât li se părea altora. Cât despre Rob, el nu spusese nimic în privinţa asta, nici înainte să plece, nici când vorbiseră la telefon.

Era minunat să fie atât de liberi şi cu toţii erau ameţiţi de acea bucurie nouă. Alastair deja era plecat de un an de acasă, însă ceilalţi simţeau pentru prima dată adevăratul gust al independenţei şi se bucurau de un răgaz binemeritat după o vară de muncă. Rob, proaspăt revenit de la cursurile de pilotaj, era de-a dreptul triumfător că zburase prima dată singur. Păruse încântat să o vadă, însă nu apucaseră deloc să fie singuri – se întorsese destul de târziu, în noaptea de dinaintea plecării. Petrecură restul după-amiezii explorând orăşelul şi portul şi cumpărând mâncare şi băutură de la un Spar de lângă faleză. Rulotele aveau şi copertine şi grătare cu cărbuni, iar în prima noapte băură bere şi pregătiră cârnaţi pe care îi mâncară cu fasole, aşezaţi pe şezlonguri, râzând şi glumind. Alastair începuse

să-l strige pe Rob „Biggles” şi fredona melodia din *Explozia digurilor* de câte ori tânărul pilot trecea pe lângă el. Amelia flirta ca de obicei, când cu Matt, când cu Alastair, fără discriminare, iar Susannah pur şi simplu era fericită – fericită să fie acolo cu Rob, cu fratele ei şi cu cea mai bună prietenă. ÎI plăcea şi pe Matt, cu toate că nu-l cunoştea prea bine. Îşi depusese şi el candidatura la Bristol, la Istorie. Susannah se înscrisese la Drept, aşa că anul următor aveau să fie colegi – era plăcut să ştie că avea un prieten acolo.

Mai târziu, Susannah şi Rob plecară să se plimbe pe faleză, lăsându-i pe ceilalţi să joace pocher în rulotă. Tânărul îi cuprinse umărul cu braţul şi o trase lângă el, stârnindu-i o senzaţie familiară.

— Îmi pare bine să te văd. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie.

— Da?

— Sigur că da. De ce mă întrebi asta?

— Pentru că mi se părea că eşti foarte fericit, atâta tot. Eu mă simţeam groaznic, iar tu nu păreai deloc aşa.

— Susie, nu fi prostuţă. M-am gândit tot timpul la tine.

— Perfect. Îi strânse perniţele inexistente de la şolduri. Asta vreau să aud. Că te prăpădeşti de dor.

— Mă prăpădesc de dor! Nu-ţi forţa norocul… Cu o mişcare agilă, Rob îşi trecu glezna pe după picioarele ei şi îi puse piedică, încetinindu-i căderea cu braţele lui puternice şi protejând-o. Se urcă deasupra ei pe iarbă şi îi prinse braţele deasupra capului cu o mână, gâdilând-o cu

cealaltă la subraţ şi pe burtă, până când ea îl imploră să înceteze; apoi o sărută, întâi cu blândeţe, dar curând gura lui o apăsa cu putere pe a ei. Peste câteva clipe erau deja unul în braţele altuia, cu picioarele înlănţuite, fără să le mai pese de nimic altceva decât de ei doi. La un moment dat, un bărbat de vârstă mijlocie cu un buldog trecu pe lângă ei la doar câţiva metri distanţă. Câinele se apropie de ei şi le mirosi picioarele, iar ei se ridicară în capul oaselor, cu răsuflarea tăiată şi uşor stânjeniţi, în vreme ce bărbatul trase câinele de lesă şi se îndepărtă.

— Asta e ghinionul nostru, râse Rob cu amărăciune când fu sigur că bărbatul nu putea să-i audă. Mereu suntem întrerupţi.

Susannah se lipi de el.

— Dar aici? Rulota… am putea… acolo… Se simţea prea timidă să spună direct ce voia.

El o privi atent, ca să-i citească intenţiile pe chip.

— Vrei…?

— Dar tu?

— Aş minţi să spun că nu m-am gândit la asta. Tot timpul cât am fost departe de tine.

— În afară de momentele în care zburai, bineînţeles.

— Bineînţeles. Ar fi fost prea periculos. Însă la sol… tot timpul. De fapt am avut şi nişte vise frumoase pe tema asta. Dar tu alegi. Trebuie să fie bine pentru tine.

Susannah îl luă de mână şi dădu hotărâtă din cap.

— Vreau.

Rob îi duse mâna la buze şi o sărută cu

blândeţe.

— Eşti sigură?

— Da! Aproape că striga. Opreşte-te!

Se întoarseră mână în mână, mergând încet şi fără să vorbească prea mult. Brusc devenise incredibil de agitată. Mai făcuseră şi înainte tot felul de lucruri. Însă asta era altceva. Era ceva uriaş. El nu o văzuse niciodată goală. Ştia că punea prea multă presiune pe ea însăşi şi se temea că dacă făcea acelaşi lucru cu el ar fi putut strica totul. Se gândea la prima experienţă „perfectă” a Ameliei cu băiatul pe care îl cunoscuse în vacanţă. Asta dorea şi ea. Dacă Amelia avusese parte de aşa ceva cu un tip pe care nici măcar nu-l ştia bine, pentru ea şi Rob urma să fie cu siguranţă „perfect”. Nu era chiar patul mare şi alb de care vorbise Rob, însă era un pat dublu (sau aproape), într-o cameră cu o uşă care se încuia. Nu avea cine să-i prindă sau să-i arate cu degetul. Ce-i putea împiedica? Simţea că venise timpul.

Când ajunseră, cărbunii de la grătar erau aproape stinşi. Ceilalţi dispăruseră, lăsând în urmă o mulţime de sticle goale de bere. Rob deschise uşa de la rulota fetelor şi i-o ţinu, în timp ce ea urcă scările înăuntru.

Amelia era deja în pat. Uşa de la camera ei, aflată la doar doi metri de uşa de la camera lui Susannah, în partea din spate a rulotei, era închisă. La început, Susannah se simţi uşurată. Nu avea chef să-i explice nimic în noaptea aceea sau să fie văzută intrând în cameră cu Rob. Însă foarte curând îşi dădu seama că Amelia nu dormea şi nu era singură. Rob dădu să vorbească, dar Susannah

auzi ceva şi duse un deget la buze făcându-i semn să tacă. La început auzi doar gemetele joase şi ritmice ale Ameliei şi rămase nemişcată. După aceea răzbătu până la ei o voce masculină – întâi un geamăt, apoi un „da” şoptit, apoi altul, apoi un sunet mai gutural. Pereţii subţiri ai rulotei fremătau. Cu o senzaţie de greaţă, recunoscu vocea lui Alastair. Fratele ei făcea dragoste cu cea mai bună prietenă a ei, la un metru de locul în care se afla ea.

Nu ştiu cum să iasă mai repede din rulotă, iar Rob o urmă. Se trânti pe un scaun de pe terasă fără să spună nimic, iar el trase o cutie frigorifică şi se aşeză lângă ea.

— Ce naiba are în cap?

— Nu ştiam că e ceva între ei. Atât de mult am fost plecat la cursul ăla? Rob încerca să glumească.

Însă Susannah nu putea.

— Nu e nimic între ei. Nimic. Sau cel puţin nimic din ce ştiu eu. Pentru prima dată, Susannah se întrebă dacă nu cumva Amelia se întâlnise cu Al pe ascuns, pe la spatele ei. Scutură din cap. N-ar fi putut. Fuseseră împreună în fiecare zi. Şi-ar fi dat seama.

— Deci se mişcă repede.

Ea pufni. Era stânjenitor, nici măcar nu ştia de ce. Ea şi Rob erau împreună de atâta timp şi nu făcuseră dragoste. Amelia şi Alastair nici măcar nu aveau o relaţie şi deja erau în pat. Îşi încleştă pumnii şi îi lovi de genunchi.

— De ce eşti atât de supărată?

— Sunt furioasă. Amelia ştie că el simte ceva pentru ea. Dintotdeauna. N-ar trebui să facă asta.

— Şi de unde ştii că ea nu simte ceva pentru el?

— Pentru că ştiu. Vorbim despre Amelia, ea nu înţelege nimic. Dacă ar fi simţit, crede-mă că aş fi ştiut. Nu îl place; nu în felul acela.

— Însă asta e problema lui Al. Are aproape douăzeci de ani, nu? O cunoaşte şi probabil ştie în ce se bagă, nu-i aşa?

— Dar nu e drept.

— Susie, asta nu are legătură cu noi.

— Ba are foarte mare legătură cu noi.

— Nu prea văd cum.

— El e fratele meu, iar ea e prietena mea. Şi chestia asta nu va merge.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu ştiu. Şi totul o să fie ciudat.

— Eşti sigură?

— Aşa va fi. Era atât de furioasă, încât începuse să plângă. Şi noi doi? Acum nu mai putem s-o facem. Ea a stricat totul.

— Nu-mi dau seama cum.

— Pentru că a transformat rulota noastră într-un bordel, de asta. Chiar e ca un nenorocit de bordel. A devenit un coteţ ieftin din cauza ei.

Rob începu să râdă, fapt care o înfurie şi mai mult.

— Ce e aşa de amuzant?

— Mie asta mi se pare un fel de scuză…

Îl lovi cu putere în piept. O dată, de două ori, apoi urmă o serie de palme, până când el îi prinse mâinile şi i le îndepărtă.

— Hei! Opreşte-te.

Braţele i se înmuiară, iar ea se lipi de el.

— Nu înţelegi ce spun? Chiar nu înţelegi?

— Ba înţeleg. Cred că exagerezi un pic, dar

înţeleg. Este fratele tău, îl protejezi, eşti furioasă pe Amelia deoarece l-ar putea răni prin acţiunile ei şi în plus a transformat rulota în… cum ai zis? Bordel? se hlizi Rob.

Ea ridică privirea spre el, pe jumătate râzând şi pe jumătate plângând.

— Nu râde de mine.

— Te iubesc, prostuţo.

Rămaseră tăcuţi vreme de câteva minute.

— O omor.

— Omoar-o de dimineaţă, da? Până atunci, ce-ai zice să mergem la mine? îi făcu poznaş cu ochiul arătând cu degetul mare în spatele lui.

— Nu am periuţă de dinţi. E acolo… Făcu semn în spatele ei.

— Te las să o foloseşti pe a mea.

— Dormim şi atât?

— Dormim şi atât. Nu-ţi face griji. O să iau bromură. O sărută pe frunte.

— Ce e aia?

— Bromură. Un medicament. Li se punea soldaţilor în ceai în al Doilea Război Mondial, căci se spune că diminuează libidoul. Asta i-a împiedicat să o ia razna din cauza dorinţelor sexuale când trebuiau să se concentreze asupra bătăliilor.

— Poţi să-mi dai şi mie?

Nu fusese chiar noaptea pe care şi-o doriseră, dar în felul ei fusese minunată. Dormiseră unul lângă altul în acelaşi pat pentru prima dată, doar în chiloţi, cu trupurile lipite unul de celălalt. Când se culcaseră, Rob o atinsese cu o adoraţie care o făcuse să se simtă incredibil. Ştia că ea nu mai avea chef, iar atingerea lui era aproape

nevinovată, dar gesturile şi privirea lui aţintită asupra ei în semiîntuneric îi exprimau pe deplin sentimentele. Ţinându-şi capul rezemat pe pieptul lui, Susannah îi simţea fiecare răsuflare. O cuprinsese cu braţul pe după talie, mângâindu-i cu blândeţe spatele. Era extraordinar să adoarmă împreună. I se părea un lucru foarte intim. Iar de dimineaţă, în timp ce stătea întinsă lângă el şi îl privea dormind, cu pleoapele mişcându-se uşor în vis, nu fusese deloc sigură că se putea mulţumi cu atât.

Încă era furioasă pe Amelia. Amelia ştia şi ea asta, când ieşi cu sfială din rulotă la câteva ore după ce Matt, Rob şi Susannah se treziseră deja, cu Alastair în spatele ei, niciunul în stare să dea ochii cu Susannah. Amelia, cu un prosop pe umăr şi trusa de baie în mână, anunţă la modul general că mergea la duş, în clădirea aflată la câţiva metri în spatele lor.

Susannah o urmă.

— Ce naiba a fost în capul tău?

— Ştiam eu că o să faci asta, spuse Amelia, dându-şi ochii peste cap.

— Să fac ce?

— Să mă judeci.

— Asta crezi tu că fac?

— Şi nu o faci?

— Cred că noaptea trecută ai comis o mare greşeală.

— De ce?

— Pentru că nu-l iubeşti. De câte ori mi-ai spus asta? Că nu eşti îndrăgostită de el. Că nu te interesează tipii care se ţin după tine. Iar el e prototipul băiatului care se ţine după tine. Se ţine

după tine încă de când eraţi copii. Cum ai putut să-i faci aşa ceva?

— De fapt ne-am făcut asta unul altuia. Şi a fost frumos. Amelia abia se stăpânea să nu râdă.

Susannah o lovi cu putere în braţ, dar începuse şi ea să râdă.

— Încă sunt furioasă pe tine. Doar pentru că râd nu înseamnă că nu sunt.

— Să nu fii. Suze, nu e treaba ta. Te iubesc, însă nu ai dreptul să-ţi bagi nasul. Nu toată lumea vrea să procedeze ca tine şi Rob. Nu suntem toţi atât de serioşi.

— Asta spune şi Al?

— Ai observat probabil că nu am vorbit prea mult.

— Exact la asta mă refer, zise Susannah strâmbând dezgustată din nas. Nu ştii ce gândeşte. Acum stă acolo gândindu-se că tocmai a început o relaţie cu fata pe care o iubeşte de un milion de ani. Iar tu stai aici gândindu-te că ai parte de un flirt minunat de vacanţă.

— Nu ştii ce gândeşte el.

— Şi nici tu! Vocea lui Susannah urcase cu o octavă.

Ajunseră la duşuri, trecând după gardul maroniu care despărţea secţiunile pentru bărbaţi şi femei, iar Amelia deschise robinetul. Ţinu o mână sub jet până se încălzi, apoi îşi scoase tricoul şi pantalonii scurţi şi le atârnă în cuier. Pe dedesubt era goală. Susannah o mai văzuse goală de nenumărate ori înainte, însă niciodată după ce îşi petrecuse noaptea zgâlţâindu-l pe fratele ei, aşa că se întoarse cu spatele, simţind o stânjeneală bizară. Amelia lăsă prosopul pe umerii ei şi se vârî sub

şuvoiul de apă, trecându-şi degetele prin părul ud.

— Nu-mi vine să cred. Tu chiar nu ai ruşine, nu?

Amelia îşi săpunea părul.

— Ascultă, Suze. Ne-am distrat. Atâta tot. Nu e prost. Nu ne-am făcut declaraţii. Nici n-o vom face. El se va întoarce la Exeter. Eu mă duc la universitate. Este o distracţie. Nu toate lucrurile trebuie să însemne ceva. Nu suntem toţi ca tine. Îţi promit, chiar îţi promit că n-o să-l rănesc. Da? Însă n-o să mă opresc doar pentru că aşa vrei tu.

Şi nici nu o făcu. Rob şi Susannah petrecură următoarele trei nopţi în rulota băieţilor cu Matt, în timp ce Alastair şi Amelia „se zgâlţâiau”, după cum spunea Matt, în cea a fetelor. În tabără se instală un armistiţiu instabil, menţinut doar de asigurările lui Alastair şi de calmul lui Rob, dar vacanţa lui Susannah fusese distrusă.

Prezent

Susannah zâmbi când trecură pe lângă drumul ce ducea spre Minehead. Soarele de început de toamnă strălucea puternic după câteva zile de ploaie cenuşie, iar culoarea frunzişului era splendidă. În noaptea aceea avea să doarmă la Babington House, într-o cameră de lux de două persoane amenajată în fostele grajduri, nu într-o rulotă în care se simţea un miros uşor de mucegai, în aşternuturi de bumbac, nu într-un sac de dormit din nailon. Acea singură noapte la hotel costa mai mult – chiar mult mai mult, bănuia ea – decât costase închirierea ambelor rulote pe o săptămână. Se întrebă cu tristeţe dacă avea să se distreze măcar pe jumătate la fel de mult, însă

deja ştia răspunsul.

Rezervase camera pentru ea şi Douglas – fusese un cadou de ziua lui oferit cu întârziere. Era renumit pentru nazurile pe care le făcea la cumpărături, iar acea idee i se păruse mai bună. Mai fuseseră acolo cu vreo două veri în urmă, la nunta unui asociat de la firma lui Doug, şi de mult îşi doriseră să revină. Fusese unul dintre lucrurile pe care nu reuşiseră să le facă. De pe o listă lungă de alte obiective.

În acea seară urmau să ia cina în salonul stilat. Înainte încercase să-l ademenească cu un tratament la faimoasa Cowshed spa, însă Douglas nu era genul de om atras de asemenea lucruri. Îşi umpluse o pungă de hârtie cu un schimb de haine şi obiectele de toaletă şi îi spusese să se ducă singură, pentru că el avea să fie ocupat aproape toată după-amiaza. Ea îşi stăpâni iritarea. Pentru numele lui Dumnezeu, un weekend fără muncă nu i se păruse o pretenţie prea mare. Apoi se gândi că poate pur şi simplu se eschiva.

Îl lăsă în camera frumoasă şi aerisită şi coborî îmbrăcată într-un halat alb voluminos. Îşi amintea vag că existase o vreme în care un pat de hotel în miezul zilei era o tentaţie irezistibilă pentru amândoi şi că s-ar fi tăvălit în el ore întregi, satisfăcându-se reciproc înainte de cină şi probabil şi după aceea. Douglas nu păruse prea tentat. Şi atunci se gândi la Rob. La ceea ce îi promisese să-i facă într-un pat dublu într-o bună zi. O zi care nu venise niciodată.

Aşa că masajul părea o alternativă perfectă. În timp ce tânăra maseuză îi descâlcea cu mişcări experte nodurile din muşchii gâtului şi ai umerilor,

încercă să nu se gândească la nimic, dar îi era imposibil. Se gândi la Rob şi la vacanţa din urmă cu toţi acei ani. Se gândi la Douglas, care era sus, apoi la Amelia, la biata ei prietenă, care se îmbarcase într-o călătorie îngrozitoare ce le ostenise deja pe amândouă cu toate că abia începuseră. Se gândi la cât aveau să coste camera, cina şi masajul şi dacă ea şi Douglas aveau să facă sau nu sex în acea seară. Ar fi fost cazul, nu? De obicei, când te cazezi la un hotel de la ţară cam asta ai în minte. Ar fi fost o problemă dacă nu făceau dragoste, nu-i aşa? Asta ar fi spus Amelia.

La cină, Douglas, care nu părea mai relaxat după o după-amiază petrecută cu documentele lui juridice decât ea după masaj, comandă pui cu un miros puternic de usturoi. Era ca un semn. Apoi un platou de brânzeturi şi un pahar de vin roşu. Ceea ce părea mai degrabă o invitaţie pentru indigestie şi eventual migrenă decât un preludiu amoros. Pe de altă parte, era conştientă că dădea prea multă importanţă acestor detalii. Că punea prea multă presiune pe ea însăşi şi probabil şi pe el. Însă nu se putea destinde. Compara tot ce spunea şi făcea el cu tot ceea ce şi-ar fi dorit ea să-l vadă făcând şi spunând şi de fiecare dată îi găsi nod în papură.

Conversaţia nu decurse prea fluent. Era ca şi când s-ar fi aflat într-un labirint şi toate pistele pe care le urmau se înfundau în zidul gros al neînţelegerii. Copiii, boala Ameliei, chiar şi vacanţa de vară. Erau ca pe o margine de prăpastie, iar ea schimba mereu subiectul în timpul conversaţiei, încercând să evite o criză. Totul părea forţat şi incoerent. Încercă să flirteze,

însă el păru să nu bage de seamă, făcând-o să pară ridicolă chiar şi în propriii ei ochi. Spre deosebire de ei, cuplul de la masa de alături petrecuse cu siguranţă după-amiaza în pat. Stăteau periculos de aproape unul de celălalt, mână în mână. Tipul îi dădea să mănânce din furculiţa lui, şi ea îl privea ca şi când ar fi preferat să-l mănânce pe el. El îşi tot apleca fruntea să-i şoptească la ureche, iar Susannah putea bănui ce-i spunea. Şi Douglas îi observase, însă le aruncă o privire în care se citea dezgust, nu invidia tristă care o măcina pe Susannah.

Nu fuseseră întotdeauna aşa, nu? Ştia foarte bine că nu. Dar întrebarea era dacă mai puteau ajunge din nou acolo… Orice ar fi însemnat „acolo”.

Sus, în cameră, menajera le făcuse patul. Susannah avea o presimţire rea în privinţa acelei seri. Sexul nu începea când te băgai în pat. Sau cel puţin nu o partidă bună de sex. Ar fi trebuit să înceapă la cină. Poate că dacă aveau să facă o baie în cada mare şi frumoasă… poate… poate…

Însă Douglas se spălase pe dinţi şi se băga în pat. Când i se alătură, ea mai făcu o ultimă încercare de intimitate. Se sprijini într-un cot şi îl sărută, cu toate că mirosea a usturoi, dar nasul ei se lovi de al lui într-un fel ciudat, ca şi când nu s-ar fi ştiut nici măcar de opt minute, darămite de opt ani, şi ochelarii lui Douglas se aburiră. Îi scoase şi îi lăsă pe noptieră, apoi se întoarse spre ea şi îi întoarse sărutul, cu o mână pe sânul ei. Ea încercă să simtă dorinţă, însă, înainte să aibă vreo şansă, mâna lui era deja pe sub cămaşa ei de noapte, mult prea repede, iar pipăielile lui o găsiră

uscată şi neprimitoare. El scoase un sunet înăbuşit – dezamăgire sau enervare? — După care o sărută superficial.

— Cred că sunt obosită. Îi oferise o scuză; era, într-adevăr, prea obosită ca să-i spună ce simţea de fapt.

— Da. Şi eu. Obosit şi prea plin. Părea mulţumit. O cină minunată. Poate de dimineaţă…

Întinsă lângă el, la câţiva centimetri şi totuşi la o mie de kilometri distanţă, cu braţele pe lângă corp şi cămaşa trasă la loc, Susannah ascultă cum respiraţia lui devenea mai lentă şi mai profundă. O cuprinse o tristeţe imensă şi simţi cum o lacrimă îi curse din colţul ochiului, coborându-i în ureche.

De dimineaţă, când Susannah deschise ochii, mai odihnită după somn decât îşi închipuise că va fi, spaţiul pe care îl ocupase Doug era gol, iar dinspre duş se auzea sunetul apei.

1990

Irakul invadă Kuwaitul în august 1990. Când se dădu vestea invaziei, Susannah era plecată într-o vacanţă ieftină cu Amelia în Mykonos. Citi ştirea pe prima pagină a unei ediţii vechi de două zile din *Daily* M*ail,* într-o cafenea din port. Nu făcu imediat legătura cu Rob. Acesta era plecat la unul dintre cursurile de instruire care se succedau încontinuu, după ce absolvise Cranwell. În schimb, el simţi imediat că războiul îl privea şi pe el.

În acel an se dusese la ceremonia lui de absolvire, împreună cu Frank şi Lois. Luase trenul spre casă de la universitate în noaptea precedentă, cu bagajul plin de rufe murdare, şi

dormise la părinţii ei. Apoi, cei trei plecaseră cu maşina lui Frank. Nu existau părinţi mai mândri. Ştiau incredibil de multe despre Cranwell – cunoştinţele lor despre cursul pe care îl urma Rob şi despre tradiţiile şi ritualurile instituţiei erau aproape enciclopedice. „Susannah, există un covor pe care cadeţii nu au voie să calce înainte de absolvire!”

Ceremonia de absolvire fusese urmată de o cină şi un bal. Frank şi Lois o lăsaseră acolo şi se duseseră să stea la o pensiune, urmând să o ia a doua zi de dimineaţă. Susannah îşi închiriase o rochie de seară pentru bal – un corsaj negru şi strâmt, fără bretele, cu o fustă scurtă şi voluminoasă din satin alb. Se simţea ciudat în ea. Cina fusese destul de civilizată, însă balul nici pe departe. Visurile de Cenuşăreasă pe care le avusese Susannah fuseseră spulberate rapid de tinerii ofiţeri beţi şi de prietenele lor şi mai bete. Muzica era prea tare. Rob părea diferit.

Înainte să vină, se întrebase dacă aceea avea să fie noaptea mult aşteptată. Însă îşi dădu seama repede că nu era cazul. Nu ar fi fost bine. El băuse. Avea un aer de fanfaron pe care nu-şi amintea să-l fi văzut la el şi de care nu prea îi păsa. Se întrebă de ce se mai obosise să vină şi îşi dori să nu fi promis că rămâne. În timp ce îl urmărea golind două halbe una după alta se întrebă dacă nu cumva vremea lor trecuse. Dacă nu cumva se îndreptau în două direcţii diferite.

Petrecu noaptea în patul lui strâmt, de o persoană. El dormi sforăind pe podea, prea beat ca să încerce altceva decât o scuză bolborosită şi un sărut de mântuială, în dimineaţa următoare,

când Frank veni să o ia, Lois o ciupi de obraz şi îi făcu ştrengăreşte cu ochiul. „V-aţi distrat bine, copii, nu-i aşa?” Chiar nu se distrase.

Când îi povesti Ameliei, prietena ei izbucni în râs.

— Eşti un monument de moralitate, Suze, să ştii. Evident că s-a îmbătat. Tocmai a încheiat… cum era…? Patru luni, poate chiar mai mult, de iad curat. Chiar nu ai văzut *Ofiţer şi gentleman*?

— Din câte am văzut, acolo nu era niciun gentleman. Şi asta îl include şi pe el.

— Ah, lasă-mă. Ai spus că te-a lăsat să dormi în pat şi el s-a cuibărit pe podea…

Îl revăzu abia de Paşte, când veniră amândoi acasă câteva zile. Înainte de asta nu se prea sincronizaseră. Când era ea liberă el era plecat, iar în ocaziile rare când era prezent, ea părea să fie altundeva. Asta îi enerva pe amândoi, însă ea avu senzaţia că el suferea mai rău, ceea ce o făcu să se simtă prost. Apoi, acasă, unde începuse totul, lucrurile redeveniră minunate. El îşi ceru scuze pentru ceea ce numea „dezastrul de la Cranwell”. Spuse că fusese obosit, triumfător şi prea sensibil la presiunea celorlalţi. Ea îşi ceru scuze la rândul ei. Recunoscu că fusese o mironosiţă. Nu apreciase cu adevărat cât de greu fusese pentru el.

Petrecură câteva zile splendide împreună, ca în vremurile bune. Fanfaronada lui dispăruse, iar când ea se întoarse la colegiu şi el plecă la cursul următor, îndoielile ei dispăruseră deja, rămânându-i convingerea că puteau reuşi. Că aveau să reuşească.

Atunci când ea şi Amelia se întoarseră din

Mykonos în acel septembrie, cu urme de dungi de la Sun-In şi foarte bronzate, maşinăria militară de relaţii publice era în plin avânt, însă lui Susannah îi era greu să creadă că asta avea s-o afecteze cumva şi pe ea în mod direct. Nu putea crede că Marea Britanie avea să între în război şi în niciun caz nu putea – sau nu voia – să creadă că, dacă se întâmpla asta, Rob trebuia să se înroleze. Se întoarse la universitate în octombrie şi îşi reluă activităţile.

Când Rob o anunţă că pleca în Golf, i se păru ceva ireal. Oamenii nu „plecau la război”; asta se întâmpla în filme şi în cărţi. Susannah era prea tânără şi nu-şi amintea decât vag de Insulele Falkland – prinţul Andrew în elicopterul său şi mulţimile fluturând steaguri în portul Portsmouth, unde soseau navele aşa că nu putea înţelege. Nu putea concepe că Rob era trimis, cu raniţa în spinare, să lupte într-un război.

Pentru Amelia era incredibil de romantic şi palpitant. Pentru colegii ei, informaţia aproape că trecu neobservată, nefiind altceva decât un subiect de dezbatere despre intervenţia Occidentului pentru protejarea rezervelor de petrol sub pretextul apărării libertăţii, o problemă politică pentru cei suficient de implicaţi ideologic sau afectaţi încât să fie dispuşi să discute despre asta la o halbă de bere.

Pentru Susannah era înspăimântător.

Ani mai târziu, în timp ce zbura prin Atlanta, nodul aerian al companiei United Airlines, chiar după ce evenimentele de la 11 septembrie duseseră la declanşarea celui de-al Doilea Război din Golf, fusese emoţionată până la lacrimi să-i

vadă pe soldaţii în haine de camuflaj schimbând avionul în drum spre front sau spre casă; copiii se holbau, iar bătrânii dădeau din cap cu respect. Sentimentul acela nu dispăruse niciodată.

Rob risca să fie ucis. Acela fusese gândul său de la început. Şi nu o părăsise timp de săptămâni întregi, o nelinişte simplă, care o însoţea în timpul rutinei zilnice, fie că stătea în sala de curs, se plimba cu bicicleta prin oraş, urmărea un film la cinematograf sau era la duş. Putea fi ucis. Poate că deja era mort.

Îşi făcea griji că irosise timpul lor împreună. Vacanţa de la Minehead, balul de la Cranwell, faptul că nu îl văzuse deloc toată vara, în afară de câteva zile preţioase de Paşte. Acum totul i se părea inutil şi prostesc.

O dată la câteva zile primea de la el aerograme albastre subţiri. La început fu fericită să le primească. Constituiau dovada palpabilă că încă era viu – ştia că era o prostie, căci aveau nevoie de cel puţin o săptămână să ajungă, ceea ce însemna că putea primi o scrisoare de la cineva care să fie deja mort de şase zile. Era posibil să ţi se dea vestea şi tot să primeşti o scrisoare de la un mort. Iar ea nici măcar nu ar fi fost informată direct. Frank şi Lois ar fi fost cei care ar fi primit telefonul sau o bătaie în uşă. Şi ar fi traversat islazul, după ce îşi vor fi recăpătat puterea de a gândi coerent, ca să le spună şi părinţilor ei. Tatăl ei s-ar fi urcat în maşină şi s-ar fi dus la Bristol după ea, ar fi scos-o dintr-o sală de curs sau ar fi trezit-o din somn în camera ei. În vis vedea cum gura lui forma acele cuvinte.

Curând însă, tonul scrisorilor se schimbă. La fel

şi lungimea lor.

În primele, scrisul de mână urât al lui Rob acoperea fiecare centimetru de spaţiu alb cu informaţii despre camarazii lui, despre mâncare, despre cât de cald era. Despre cât de mult o iubea, cum stătea noaptea întins în patul lui de campanie şi o visa.

Scrisorile creau o punte de legătură între ei, îi ajutau să-şi împărtăşească din nou gândurile şi visurile.

Îţi mulţumesc pentru scrisori. Lucrul ciudat este că eşti atât de departe şi nu pot să te văd sau să te ating, dar când le citesc mă simt *foarte aproape de tine. Pare ciudat să spun că mă pot simţi singur aici când de fapt nu prea ai cum să fii singur şi mereu se întâmplă câte ceva. Însă mă simt singur.* Îţi *aud vocea în minte când le citesc. Râsul tău. Şi asta mă ajută.*

Scrisorile erau tot ce avea. Telefonul era imposibil. La început îi suna des pe Frank şi Lois – era mai probabil ca ei să-i fi auzit vocea şi să fi aflat veşti de la el.

Într-o seară sună mai târziu decât de obicei. Fusese la bibliotecă să lucreze la un eseu şi, în timp ce se întorcea în cameră, simţise o nevoie bruscă să se asigure că el era bine. Era o oră cam nepotrivită, dar ştia că Lois nu avea să se supere. Nu răspunseră imediat; chiar când se pregătea să lase receptorul jos, auzi vocea lui Lois, care părea ciudată. Şi simţi un fior de spaimă în stomac.

— Credem că trece prin momente grele. În seara asta când a sunat, plângea… Lois plângea şi ea.

Nu putea vorbi.

Susannah îl auzi pe Frank spunându-i să se ducă să stea jos şi să-şi bea ceaiul, apoi din difuzor răzbătu vocea lui groasă.

— Susannah? Sunt Frank. Îmi pare rău. Este puţin supărată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştim. Nu putea spune.

— El e bine?

— Da, e bine. Cred că Lois avea dreptate, pur şi simplu a avut o zi proastă, draga mea.

După acea zi, scrisorile lui se schimbaseră, lucru pentru care nu oferise nicio explicaţie. Pur şi simplu scria mai puţin şi mai rar. Iar umorul dispăruse complet. Personalitatea lui transpărea din ce în ce mai puţin din paginile tot mai albe. Susannah simţea o transformare implacabilă, o îndepărtare constantă. Neputinţa şi frustrarea o măcinau, astfel încât ajunse să se teamă de aerogramele pe care le primea în cutia poştală.

Odinioară le citea imediat, rezemându-se de zid, disperată să afle ce se întâmpla cu el din singura sursă posibilă. Însă acum le băga în geantă şi uneori treceau ore întregi sau chiar o zi până să le parcurgă.

În loc să doarmă îşi derula tot felul de scenarii în minte: Rob ucis sau rănit sau pur şi simplu devenit de nerecunoscut în urma traumelor emoţionale. Iar când reuşea să doarmă, somnul ei era neregulat şi întrerupt de vise urâte. Odată, un avion care zbura foarte aproape de sol trecea pe lângă sălile de curs, şi ea se trezea brusc, şocată şi speriată.

Iar chipul lui Rob o privea tăcut de pe noptieră.

1991

Cârdul lui Susannah ieşi din bancomat, urmat de patru bancnote de cinci lire. Mereu se simţea uşurată, mai ales spre sfârşitul semestrului, când vedea că maşinăria îi scotea încă bani. Bursa îi acoperea doar şcolarizarea şi cazarea la cămin, iar restul banilor veneau de la tatăl ei şi se terminau rapid. Nu putea să-i ceară mai mulţi, îl întreţinea şi pe Alastair. Se înscrisese pentru o slujbă de vacanţă la WHSmith, iar atunci avea să poată pune nişte bani deoparte, însă acum nu câştiga nimic. Vârî banii în portofel şi se dădu la o parte, ca să-l lase pe următorul din rând să ajungă la bancomat pentru momentul adevărului. Douăzeci de lire. Trebuia să tragă de ei până duminică. Era vineri seară. Avea tichete de masă la cantină, aşa că de fapt erau bani de bere, însă mai avea nevoie şi de şampon, pe care nu îl putea folosi fără balsam, iar câţiva colegi de-ai ei spuneau ceva de mers la film sâmbătă după-amiază. Deja îşi cumpărase un bilet de cinci lire pentru seara următoare.

Avea nevoie să se înveselească. În acea dimineaţă mai primise o scrisoare de la Rob. I se părea ciudat să-i vadă scrisul de mână pe un plic din cutia ei poştală.

Se părea ciudat cum până de curând asta o umplea de bucurie, îndemnând-o să citească epistola pe loc. Dacă în urmă cu vreo câteva luni i-ar fi spus cineva cât de repede avea să se deschidă şi să se adâncească prăpastia dintre ei, n-ar fi crezut. Ar fi spus că aşa ceva nu avea cum să se

întâmple.

Însă se întâmplase. Ceva. Nu-şi dădea seama exact ce. Era ceva subtil şi secret, dar avusese loc. Nu era singura într-o asemenea situaţie. Când sosise în primul semestru la universitate, cunoscuse o fată care stătea pe acelaşi palier, Maria, logodită cu un poliţist din Croydon, cu care avea o relaţie de la şaisprezece ani. Avea pe degetul de la mâna stângă un inel cu un diamant micuţ, pe care i-l arătase cu timiditate. Urmau să se căsătorească în anul în care absolvea ea. El urma să o viziteze în fiecare weekend, iar ea să meargă acasă de sărbători… Aveau totul planificat. Susannah îşi amintea cât de cumplită fusese prima lui vizită. Stătuse la bar şi păruse un extraterestru. Ea mersese acasă în weekendul următor ca să se despartă de el.

Acolo totul era diferit. Diferit şi fantastic şi o risipă de timp.

La început, bineînţeles, fusese înspăimântată. Cu toţii erau, deşi unii ascundeau asta mai bine ca alţii. Părinţii ei o aduseseră la Bristol cu două geamantane, o cutie mare de carton de la Waitrose, o plantă yucca şi o pilotă. Tatăl ei o înnebunise de-a dreptul, insistând să aşeze el ghiveciul şi să-i lipească afişele cu fotografiile lui Robert Doisneau. O tot îmbrăţişase, murmurând că nu-i venea să creadă că fetiţa lui pleca de acasă. O duseseră la un Berni Inn să ia prânzul, apoi plecaseră, iar ea nici nu-şi dădea seama dacă era uşurată sau nefericită să vadă maşina dispărând după colţ. Niciodată nu mai plecase într-un loc unde nu cunoştea pe nimeni. Acolo mai veniseră câţiva foşti colegi – Matt, desigur, şi

câteva fete pe care le ştia din vedere –, însă habar n-avea unde erau camerele lor, iar locul acela părea imens, mult mai mare decât îi făcuse impresia la prima vizită. Găsise cabina telefonică cea mai apropiată de camera ei – de fapt mai degrabă un dulap, la capătul coridorului, lângă scări – şi încercase să o sune pe Amelia la numărul pe care îl lăsase acasă cu o zi în urmă, însă persoana de la celălalt capăt al firului îi spusese că habar n-avea cine era Amelia şi încă nu avea numărul camerei ei. Nu-i rămăsese altceva de făcut decât să se întoarcă în camera ei, să mute toate afişele în locurile în care îşi dorise ea să le aibă şi să-şi aranjeze fotografiile. Avea o poză cu ea şi Rob, făcută în acea vară, chiar înainte de plecarea lui. Tânărul pilot era în spatele ei, cuprinzându-i talia cu braţele. Ea ţinea capul pe spate, rezemat de umărul lui. Pe aceea o păstră lângă pat. În acea primă noapte, când îşi pusese pijamaua şi se spălase pe dinţi în chiuveta din cameră (întrebându-se cum o să poată merge la duş în cabinele mixte), îi venise să plângă şi, simţindu-se ridicol de singură, îşi trecuse cu tandreţe un deget peste imaginea feţei lui.

Primele două zile rămăseseră în ceaţă pentru ea, căci însemnaseră explorarea locului şi organizarea. Se înscrisese în echipa de hochei pe iarbă, participase la primele ei seminarii, privindu-şi noii colegi, şi la primele ei cursuri, ţinute într-o sală imensă cu ecou; noaptea stătea întinsă în pat, ascultând muzică, auzind strigătele şi râsetele din celelalte camere. Privindu-l pe Rob.

Matt o găsise a doua zi. Îi bătuse la uşă, iar ea fusese extrem de recunoscătoare când deschisese

şi îl văzuse, îl îmbrăţişase cu căldură. El o târâse la bar, nevenindu-i să creadă că încă nu fusese acolo. El părea să-i cunoască deja pe toţi clienţii, iar barmanul de vârstă mijlocie îl întâmpinase ca şi cum ar fi fost fiul lui abia regăsit. Ea comandase un Diet Coke, însă fusese refuzată cu un zâmbet, iar în faţă i se adusese o halbă de bere, ca un fel de provocare.

Şi aşa începu totul să meargă. Prietenii cei foarte noi ai lui Matt o primiră cu aceeaşi căldură pe care probabil i-o arătaseră şi lui. Fetele îşi mărturiseau pasiunile, iar băieţii vorbeau despre echipele pe care le aleseseră. Toţi păreau să urle şi să râdă, iar curând Susannah făcea acelaşi lucru. Se aflau cu toţii în acea barcă nouă şi ciudată, iar lucrul cel mai evident pe care trebuiau să-l facă era să bea şi să fumeze. Susannah nu fusese niciodată mare băutoare la liceu. Luase parte la petreceri mai ciudate, unde cineva aducea bere sau spărgea dulapul părinţilor absenţi şi fura votcă. I se păruseră grozave, deşi, foarte obiectiv, îşi dădea seama că nu era deloc grozav să vomiţi în răsadurile de flori sau să dai mahmur testul de trigonometrie într-o luni dimineaţa. În ocaziile rare în care băuse mai mult de un pahar, nu-i plăcuse senzaţia că nu mai are control asupra propriei persoane, însă acolo, în acea arenă nouă, senzaţia aceea o ajuta. Chiar îşi pierduse controlul, şi, la urma urmei, de ce să nu se lase dusă de val?

În seara aceea însă, după mai bine de un an de la primul semestru ameţitor la universitate, Susannah era beată. Nu atât de beată încât să nu ştie ce făcea, dar suficient de beată cât să creadă

că ceea ce făcea era bine. Nu atât de beată încât să poată spună ulterior că nu fusese vina ei. Spiritul ei era cât se poate de prezent.

Mulţimea se risipise, aşa cum se întâmpla de obicei; unii plecaseră la club, iar alţii acasă, către vreo temă urgentă care îi aştepta în cameră. Cu un sfert de oră în urmă fuseseră probabil vreo douăzeci de persoane, râzând şi pălăvrăgind. Iar acum rămăseseră doar ei doi.

Doar ea şi Matt, în camera lui Matt. Nu mai intrase acolo până atunci. Camera ei devenise unul dintre locurile în care se aduna lumea, iar Matt era o prezenţă constantă, însă aceea era prima dată când ea venise în camera lui. Era mai aproape. El sugerase asta. Nu era dezordonată, aşa cum sunt de obicei camerele băieţilor, îşi spuse ea într-o doară, gândindu-se la tipii de pe palierul ei, care trăiau ca în cocină, înotând în rufe murdare până rămâneau fără nimic de îmbrăcat şi bând ceai negru din căni nespălate. Nu se zăreau nici prea multe obiecte personale – era firesc pentru un tip; fetele aveau nevoie de un camion întreg ca să-şi transporte lucrurile la începutul fiecărui semestru, însă băieţii păreau să se descurce cu trenul şi un rucsac mai mare. Văzuse doar câteva fotografii înfipte pe panoul de plută şi o pilotă care acoperea patul. Obiectele lui de toaletă erau aşezate poate un pic prea ordonat pe raftul strâmt de deasupra chiuvetei din colţ, iar pe perete era un singur poster cu U2. Câteva haine murdare erau aruncate pe jos, însă nu multe, iar Matt le luă imediat şi le aruncă în şifonier. Avea un ibric şi o cutie cu pliculeţe de ceai English Breakfast. Cei mai mulţi băieţi pe care îi ştia ea

aveau tot felul de lentile.

Matt fusese un prieten bun. ÎI ştia de acasă şi asta îi apropiase şi mai mult. Era prieten cu Rob şi cu Alastair. Când erau într-un grup mai mare avea mereu grijă de ea şi nu o lăsa să se întoarcă singură acasă. Într-o scrisoare către Rob îi povestise despre el şi despre cât de minunat era. Se gândi că era norocoasă să-l aibă. Era şi frumuşel; multe fete flirtau cu el, însă lui nu prea părea să-i pese. Nu avusese prietenă nici la colegiu. Într-o vreme i se păruse că o plăcea pe Amelia, dar episodul Minehead îl lecuise probabil.

După aceea nu mai ştiu cum începuse totul: ce anume schimbase atmosfera. Se întorsese acolo cu el pentru că se simţise brusc obosită. Pentru că nu voia să fie singură. Pentru că Matt era prietenul lor, al ei şi al lui Rob, şi credea că şi el îi ducea dorul la fel ca ea. Şi pentru că în aburii beţiei se simţea foarte ataşată de el. Nu-i trecuse niciodată prin cap că putea fi vorba de altceva.

Se trezi însă că el o săruta, iar ei îi plăcea şi îşi dorea să-l sărute la rândul ei. Era excitată. Avea în faţa ochilor un Matt complet diferit. Îşi trecuse mâinile prin părul ei şi îi ţinea capul nemişcat. Îi lăsă un potop de săruturi mici şi tandre pe obraji, pe pleoape, pe frunte, pe buze. Apoi ceva începu să se înfiripe serios între ei, iar el o sărută puternic, flămând. La început, braţele lui îi cuprinseseră spatele, trăgând-o aproape de el, însă când ea începu să-i răspundă la săruturi şi să se lipească de el, mâinile lui se opriră pe sânii ei, desfăcând cu nerăbdare nasturii jachetei.

Apoi ea îi înlătură mâinile, dar nu pentru că şi-ar fi dorit să-l oprească, ci pentru că putea să

desfacă mai repede singură acei nasturi. El îi descheie sutienul şi i-l trase de pe umeri, încet, privind-o atent.

Erau lipiţi unul de celălalt, iar ea îşi ţinea mâinile pe lângă corp. Degetele lui îi mângâiau ameţitor umerii şi clavicula. Îşi îndepărtă gura de a ei ca să-i prindă sfârcul, iar ea se arcui pe spate, cu pumnii încleştaţi.

Tot timpul în care săruta, lingea şi sugea, el îi murmură numele.

— Oh, Dumnezeule, şopti el. Susannah, nu-mi vine să cred că eşti aici.

După aceea ea se întrebase de ce cuvintele lui nu rupseseră vraja. Pentru că ea fusese mult prea dusă. Nimeni nu o mai atinsese aşa de luni de zile. Fusese atât de îngrijorată şi de singură… atât de foarte singură.

Şi atunci se simţea atât de bine. Nici nu-şi dădu seama când rămăseseră goi, însă brusc se trezi fără blugi şi fără chiloţi. La fel era şi el. Nu mai exista cale de întoarcere.

Degetele lui îi explorau umezeala caldă, iar ea îl pipăi, îl simţi tare în mâinile ei.

— Susannah… pot să… putem să…?

Probabil ea aprobase din cap. Sau poate vorbise. ÎI zări în lumina lunii care intra pe fereastră scoţând ceva din sertarul noptierei. Auzi un foşnet de ruptură şi îl văzu punându-şi prezervativul; apoi, cu mâinile sub fundul ei, o ridică spre el şi o pătrunse mai repede şi mai uşor decât s-ar fi aşteptat ea.

Îi trecu brusc prin minte gândul că pentru el nu era prima dată; precis mai făcuse asta, deşi nu-l văzuse să fi avut vreo prietenă. Oare el ştia că

pentru ea fusese prima dată? Probabil că nu. Toţi presupuneau că ea şi Rob se culcaseră unul cu celălalt. Simţi cum tristeţea
0 străpunge până în adâncul stomacului. „Ar fi trebuit să fie Rob.” Aşteptă, cu mâinile deasupra umerilor lui, pregătită să îndure durerea care era sigură că avea să urmeze. Însă nu o duru.

Matt se ridică în coate şi începu să se împingă în ea, fără să-şi desprindă privirea de pe chipul ei. Ea închise ochii, ca să alunge gândul care îi explodase în creier. „Ar fi trebuit să fie Rob.”

În cea mai mare parte, senzaţiile delicioase din urmă cu câteva minute se evaporaseră odată cu primul gând la Rob. Acum era detaşată de ceea ce se întâmpla. Şi-ar fi dorit ca el să se oprească.

Oricum, totul se termină repede. El ejaculă în aproximativ trei minute. Îşi ridică fruntea, iar venele din gât
1 se încordară vizibil. Cu un geamăt de satisfacţie, se prăbuşi peste ea, aproape lăsând-o fără suflare. Îi săruta gâtul, încă murmurându-i numele. Dacă ar fi durat mai mult, probabil l-ar fi oprit. Se simţi cuprinsă de un adevărat val de repulsie – nu faţă de Matt, ci faţă de ea însăşi. Însă era prea târziu. Se terminase deja.

După alte câteva minute, se rostogoli lângă ea, iar ea se întoarse cu spatele, ca să nu-l lase să-i vadă chipul. El se lipi de spatele ei, cu răsuflarea încă accelerată, şi îşi o cuprinse posesiv cu braţul. Susannah rămase întinsă acolo până când i se păru că el adormise, apoi se desprinse din strânsoarea lui şi se ridică în capul oaselor, ţinându-se de genunchi şi privindu-l.

Mama Ameliei obişnuia să le spună – mult mai

des decât şi-ar fi dorit vreuna dintre ele să audă şi, de obicei, în momente complet nepotrivite – că virginitatea era un „dar preţios” care nu trebuia oferit prea uşor. Ele chicoteau şi se prefăceau că îşi astupă urechile, încercând să schimbe subiectul. Acum simţea că avusese dreptate. Cu siguranţă, doamna Lloyd n-ar fi fost de acord cu aşa ceva. Ea îl oferise, şi nu doar prea uşor, ci la beţie.

Se gândi la Lois şi la propria ei mamă. Apoi se gândi la Rob. Vina o lovi cu putere, iar o lacrimă i se prelinse din ochi pe obraz. Îi era teamă că dacă începea să plângă nu se va mai putea opri sau controla şi că plânsul ei l-ar fi putut trezi pe Matt. Trebuia să plece de acolo.

Se părea că Matt dormea dus. Se târî pe podea cât putu de încet, atentă să nu-l trezească, îşi luă hainele şi se îmbrăcă rapid, apoi se strecură pe uşă şi bâjbâi până în camera ei, sperând cu disperare să nu dea nas în nas cu nimeni. Când ajunse la ea pe palier, simţi că îi venea să vomite. Ajunse la toaletă chiar la timp, prăbuşindu-se pe podea lângă vas. Avea o durere de cap ucigătoare, care îi secera tâmplele.

Era cea mai rea mahmureală a vieţii ei. Capul îi pulsa, stomacul o durea de la vomă, îşi simţea gâtul umflat, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Târziu, mult mai târziu a doua zi, când, întoarsă în camera ei, zăcea nemişcată şi tăcută în patul îngust, aşteptând să treacă timpul şi să nu se mai simtă atât de oribil, Matt bătu la uşă. Rămase pe coridor timp de cinci sau zece minute, bătând încet şi rostindu-i numele, însă ea nu-i răspunse. În cele din urmă plecă.

Nu-i venea să creadă că făcuse aşa ceva. Totul ieşise pe dos. Singura ei linişte era că Matt măcar folosise prezervativul. Cel puţin nu avea cum să rămână însărcinată… cel puţin nu fusese chiar atât de proastă.

Pe la şase în după-amiaza următoare, se târî din pat până la birou şi îi scrise lui Rob. Era singurul lucru care îi trecea prin minte; nevoia să-şi ceară iertare de la el.

Dragă Rob,

Am *făcut ceva îngrozitor şi mi-e greu să-ţi mărturisesc, dar ar fi mult mai rău dacă n-aş face-o. Aş fi preferat să îţi spun faţă* în *faţă, însă cine ştie când ne vom vedea din nou, aşa că îmi pun gândurile în scrisoarea asta – cea mai grea scrisoare pe care am scris-o în viaţa mea.*

Azi-noapte m-am culcat cu Matt. Eram beată şi tristă şi mă simţeam singură şi pur şi simplu s-a întâmplat. Ştiu că sună jalnic şi că aşa şi este. N-am nicio scuză.

Mă urăsc pentru asta. M-am gândit doar la tine şi în momentul în care s-a terminat mi s-a făcut greaţă.

Aş face orice să dau timpul înapoi, însă nu pot.

Totuşi nu pot să nu fiu sinceră cu tine, Rob. Mereu ne-am spus unul altuia adevărul, aşa că trebuia să-ţi spun şi eu adevărul despre acest lucru îngrozitor.

Te rog să mă ierţi. Te rog, spune-mi că mă ierţi. N-aş putea îndura să n-o faci.

Tu eşti cel pe care îl iubesc. Tu eşti cel cu care vreau să fiu. Este îngrozitor că nu pot fi cu tine. Te doresc în fiecare zi. Te rog să mă crezi.

Susie

Plânsese tot timpul în care scrisese. Apoi îşi îmbrăcă blugii şi hanoracul, îşi luă prosopul şi trusa de baie şi se duse la cutia poştală să lase scrisoarea înainte să se răzgândească, încă mergând tiptil. După aceea se duse direct la duş şi îşi frecă pielea energic, sub jetul cel mai fierbinte pe care îl putu suporta. Când se întoarse în camera ei şi încercă să mănânce o felie de pâine prăjită, începu să-şi dorească să nu fi trimis scrisoarea, însă, bineînţeles, era deja prea târziu.

Arabia Saudită

Scrisoarea ajunse în şase zile. Corespondenţa se împărţea dimineaţa, la popotă. Ţi se striga numele, apoi ţi se arunca plicul sau pachetul sau coletul. Rob îşi auzea des numele – părinţii îi scriau tot timpul. Mama lui îi trimitea scrisori foarte lungi, împreună cu povestiri şi desene decupate din ziare şi şosete şi gumă de mestecat Juicy Fruit. Tatăl lui adăuga câteva rânduri la sfârşit, semnând mereu cu *io ti amo, figlio.*

Scria şi Susannah. Nu la fel de des ca mama lui, însă primea ceva de la ea o dată pe săptămână, chiar dacă uneori era doar o carte poştală cu un mesaj succint. Când îi recunoştea scrisul pe plic zâmbea în sinea lui şi vâra scrisoarea în buzunar ca să o citească după ce rămânea singur. Singurătatea era unul dintre lucrurile cel mai greu de obţinut acolo. Mereu era cineva în preajmă şi mereu era zgomot.

Dimineaţa încă era răcoare, cu toate că soarele

strălucea – la prânz era deja cald. Privind chiorâş în lumina soarelui, Rob zări o cutie pe care să se aşeze şi scoase scrisoarea.

După ce o citi rămase acolo o vreme, privind lung dincolo de gardul de sârmă ghimpată, către deşertul care se întindea la orizont. Apoi împături hârtia şi o băgă din nou în buzunar.

1993

Aproape din primul moment în care îl cunoscuse pe Sean, într-o vinărie din Battersea, chiar înainte de Crăciunul anului 1993, Susannah îşi spusese că, în sfârşit, ceva mergea bine. Era ca şi când în ultimii ani o luase pe drumul greşit, iar atunci ajunsese pe cel corect. Era momentul potrivit. Locul potrivit. Tipul potrivit. Toţi rămăseseră încântaţi. Părinţii ei îl plăcuseră. Deja era prieten cu Alastair, aşa că trecuse acel test chiar înainte să ştie că îl dădea. Şi Amelia îl plăcea, chiar dacă nu era genul ei, aşa că era în regulă. Era simplu, direct şi uşor.

Sean se deosebea de Rob în multe privinţe. Avea părul blond-deschis şi ochi albaştri-verzui. Nu era nici pe departe la fel de înalt ca Rob, doar cu câţiva centimetri mai înalt decât Susannah. Era slab, aproape ca un băţ.

Şi era amuzant. Şi Rob putea fi amuzant, dar în general fusese un tip serios şi profund. Încă din prima clipă şi mult timp după aceea Sean i se păruse pur şi simplu… vesel.

Asta, împreună cu ochii lui albaştri strălucitori, funcţionaseră perfect pentru ea în acea primă noapte. El era cel dintâi tip cu care se putea gândi

după foarte multă vreme că ar fi putut avea o relaţie.

În ultimele optsprezece luni nu ieşise cu nimeni, doar în grupuri mari, ceea ce, conform Ameliei, nu conta. După absolvire, Susannah alesese Chester pentru studiile postuniversitare de drept. Mulţi prieteni de-ai ei merseseră la Guildford, aproape de Londra, iar mama ei ar fi vrut ca şi ea să se ducă tot acolo – ar fi fost la mai puţin de o oră distanţă de casă – însă ea preferase să plece undeva departe. Nu mai fusese niciodată la Chester, dar ajunsese să iubească acel oraş şi fusese un an frumos, care trecuse pe nesimţite. Împărţise o casă surprinzător de drăguţă cu încă trei studenţi pe care-i ştia de la Bristol – doi băieţi, Conrad şi Ben, şi o fată pe care nu o cunoscuse niciodată prea bine, însă pe care o plăcuse întotdeauna, Robyn. Lui Robyn îi plăcea sportul – poate principalul motiv pentru care nu fuseseră prea apropiate. Alerga pe distanţe lungi şi se antrena aproape zilnic. Conrad şi Ben erau veseli şi amuzanţi, dar studenţi serioşi. Fusese un an rapid, cu iahnie de fasole pe pâine prăjită, nopţi liniştite la bar şi multă muncă. Găsise tot felul de slujbe în magazinele şi restaurantele din Chester în vacanţele de Crăciun şi Paşte, căci nu dorise să meargă acasă. Găsea tot felul de motive.

Amelia se întorcea după al treilea an în Franţa şi îşi termina şcoala la Manchester, până unde era o distanţă relativ mică şi pe care şi-o puteau permite – în anul acela se văzuseră mai mult decât în ultimii doi la un loc. Iar în vara aceea, când terminaseră amândouă, iar Amelia absolvise cu un

2. I[2], făcuseră în sfârşit călătoria

Interrail cu trenul despre care vorbiseră atât de des când fuseseră adolescente, traversând Franţa, unde fluenţa cu care vorbea Amelia limba le făcuse viaţa uşoară, apoi mergând prin Elveţia, Italia şi Spania. Excursia fusese aşa cum şi-o imaginase Susannah. Când ajunseră acasă se simţea ca şi când se întorseseră în punctul de dinainte de Minehead şi Cranwell. Se simţeau apropiate din nou, iar Susannah ştia că nu dorise să se întoarcă vreodată la acele zile uitate. Amelia era cea mai bună prietenă a ei şi o iubea. Se înţelegea mai bine pe ea însăşi când îşi vedea reflexia în ochii Ameliei. Plănuiră altă excursie, undeva mai departe, poate Thailanda sau India, însă viaţa adevărată o atrăgea pe Susannah cu mai multă forţă decât pe Amelia, care ar fi continuat fericită să călătorească. După atâţia ani de studiu, ambiţia o făcuse să-şi depună candidatura la cele mai bune firme.

Susannah se angajă la o firmă mare de avocatură din City – una dintre primele trei opţiuni ale ei – iar Amelia găsi o slujbă suficient de interesantă la o agenţie de traduceri, cu un grup de colegi tineri şi deschişi la minte, care încă nu îmbrăţişaseră viaţa de adult. Închiriară împreună o locuinţă – un apartament mic la parter, cu două dormitoare şi o baie – iar la început Susannah plăti două treimi din chirie pentru a reflecta diferenţa de salariu dintre ele, primind în contrapartidă dormitorul mai mare şi patul dublu.

---

2 în sistemul britanic de învăţământ, clasarea, la terminarea studiilor universitare, în plutonul imediat următor primilor 15% *(upper secondclass honours)* (n.red.)

Amelia încercase din răsputeri să-l obţină, pretinzând că patul dublu i-ar fi fost mai de folos, dar Susannah nu cedase. Îi spunea râzând că presimţea că în curând norocul ei avea să se schimbe. După câteva luni, problema fu rezolvată de tatăl Ameliei, care, îngrozit după vizita în apartamentul acela mic, insistase să plătească avansul şi jumătate de ipotecă pentru un loc mai mare şi mai frumos, foarte aproape de Clapham Common.

Când venise prima dată la Londra, Susannah nu avusese habar cât de necruţător se folosea acea firmă de mica armată de funcţionari angajaţi, în acel septembrie şi în celelalte luni de septembrie care aveau să urmeze. În noiembrie deja ajunsese să lucreze paisprezece ore pe zi. Uneori lucra până spre dimineaţă, venind acasă cu taxiul doar ca să facă un duş şi să plece iarăşi.

Bosumflată, uneori glumind doar pe jumătate, Amelia spunea că se simţea ca o soţie neglijată. Programul ei era destul de lejer, între 9.30 şi 17:30, cu o pauză de prânz de 90 de minute. În acele dimineţi, când o auzea pe Susannah intrând tiptil la duş în timp ce îşi scotea hainele din ziua precedentă, Amelia se ridica şi îi făcea un ceai şi un sendviş cu ochiuri, apoi stătea cu ea, cu halatul strâns şi cana în mână, în vreme ce Susannah mânca şi bolborosea ceva neconvingător despre serviciu. Într-o seară, Susannah ajunse acasă pe la şapte şi aduse flori ca un soţ rătăcitor.

Însă ea îşi iubea munca şi mediul în care lucra. Îi plăcea faptul că putea să-şi exerseze intelectul şi să folosească toate informaţiile pe care le căpătase la universitate şi la facultatea de drept.

Vedea o cale foarte concretă în faţă. Avea să muncească din greu şi să avanseze. Asociat, partener… Şi îi plăcea să-şi câştige singură banii. Nu era o sumă uriaşă, dar comparativ cu perioada studenţiei se simţea bogată. Putea să-şi plătească mâncarea, chiria şi asigurările pentru pensie şi încă îi rămâneau bani – mai mulţi decât avusese vreodată – la sfârşitul lunii. I se părea distractiv să cheltuiască. Era prima dată când se simţea adult. Îşi tunsese părul, până atunci lung până la umeri, într-un bob cu breton gros şi îşi făcuse şuviţe subtile, coafându-l foarte neted şi drept. Începu să-şi cumpere haine din locuri precum Jigsaw şi Hobbs, apoi (în termenii Ameliei, era, din perspectiva modei, echivalentul trecerii de la droguri slabe la cocaină – chiar inevitabil) îşi achiziţionase un taior cu pantaloni de gabardină de la Joseph, ştiind, cu un fior de încântare aproape ruşinos, că nu putea să-i spună mamei ei cât costase, chiar şi cu patruzeci la sută reducere la sfârşit de sezon.

Purta acel costum şi în vinărie în seara în care îl cunoscuse pe Sean. Şi avea şi o coafură nouă şi o încredere nouă.

Alastair lucra cu un tip pe nume Hugh, care împărţea apartamentul cu Sean, cei doi fiind prieteni din copilărie. Deci avea origini sigure, fusese confirmat. Susannah era la bar cu Amelia şi alte două fete de la firmă, care locuiau în apropiere. Amelia invitase trei colegi de la agenţie – şi, desigur, pe Jonathan, care deja era omniprezent. În seara aceea se strânseseră mulţi şi toţi erau într-o stare de spirit sărbătorească – toate birourile se închideau a doua zi sau peste

două zile şi, sincer, ar fi putut să se închidă chiar cu o zi în urmă, căci toată treaba era făcută, chiar şi la firma aglomerată la care lucra Susannah. Venea Crăciunul şi vinul curgea în valuri, împreună cu snackurile de la bar.

Susannah era încântată să vadă că Alastair şi Amelia reveniseră la relaţia veselă pe care o avuseseră în adolescenţă. Poate că Al avusese dreptate când îi spusese că dintre ei trei ea avea cea mai mare problemă. Se salutară cu o îmbrăţişare. Alastair se îndrăgostise lulea de o secretară de la biroul lui, Kathryn, care, spunea el, urma să apară mai târziu. Toată lumea îşi găsea un partener, iar el n-avea de gând să rămână mai prejos.

Susannah îl mai întâlnise pe Hugh de câteva ori la petrecerile din apartamentul lui Alastair şi la turneele de softball din Clapham Common în vara precedentă – şi îl plăcea, dar nu se gândise la el ca la un posibil partener şi era destul de sigură că şi pentru el era la fel. Semăna mult cu fratele ei, iar ea îl considera o companie plăcută şi sigură. Tocmai discutau despre stagiatura ei, când Sean intră în bar şi veni direct la ei, slăbindu-şi cu un deget cravata colorată şi desfăcându-şi nasturele de sus.

— Eu sunt Sean Dexter, spuse el imediat, întinzând mâna protocolar şi fixând-o cu o privire care ar fi fost stânjenitoare dacă n-ar fi fost atât de plăcut să te afli în raza ei.

Ea îi strânse mâna, iar el i-o ţinu într-a lui cu câteva secunde mai mult decât era cazul.

— Susannah. Susannah Hammond.

— E sora lui Alastair, se amestecă Hugh, deşi

niciunul dintre ei nu-i mai dădea atenţie.

Atracţia dintre ei fusese instantanee şi foarte sexuală, după cum îi povestise Susannah Ameliei a doua zi, cu toate că, în cazul ei, efectul fusese amplificat de câteva pahare de vin. Ochii lui aveau o lucire atrăgătoare pe care ea o găsea aproape irezistibilă. Ştiu aproape imediat că avea să se culce cu el. Iar asta chiar nu i se întâmplase niciodată. În noaptea aceea nu ştia – nu ar fi putut şti – că urma să se şi mărite cu el.

Bineînţeles, nu se întâmplase în acea primă noapte. Atunci nu se întâmplase nimic. Nu era stilul ei – Matt şi evenimentele din acea seară blestemată de la universitate o făcuseră să aibă mare grijă la deciziile pe care le lua sub influenţa alcoolului. Şi se părea că nu era nici stilul lui. O sărutase uşor pe obraz, zâmbindu-i aproape cu regret când ea plecase cu Amelia şi celelalte fete. Îşi scrisese numerele de telefon pe cartea de vizită, iar el o fluturase spre ea când o văzuse urcând în taxi, ca un fel de promisiune că avea să o folosească.

O sunase chiar a doua zi la serviciu şi o vreme flirtaseră la telefon. În acea noapte el zbura la Chicago cu verii lui, ca să petreacă Crăciunul cu familia, care locuia acolo. Urma să se întoarcă abia pe 2 ianuarie, spusese el, însă i-ar fi făcut mare plăcere să o vadă pe 3, dacă era liberă. O amuzase faptul că adăugase „dacă era liberă”. Cererea lui avusese un ton foarte sincer şi, bineînţeles, ea acceptase.

Două zile mai târziu, în Ajunul Crăciunului, Alastair le luă pe ea şi pe Amelia de la apartament să le ducă acasă de sărbători. El era singurul care

avea maşină dintre ei, un Renault Clio nou. Era foarte frig şi umed, iar când îl văzură alergară spre el, după ce încuiară de două ori uşa, nerăbdătoare să ajungă la căldură.

— Susannah este îndrăgostită, îl anunţă Amelia după ce îl sărută cu zgomot pe obraji şi puse valizele în portbagaj.

Când urcară în maşină, Susannah o înghionti în joacă.

— Aleluia. Alastair luă un moment ambele mâini de pe volan şi le ridică spre cer. Oare e posibil? Oare chiar e posibil? S-a terminat cu seceta?

— Tăceţi amândoi. Îmi plăcea mai mult când nu vorbeaţi unul cu altul. Susannah încercă să pară dură, însă nu reuşi. Ştia că Amelia avea să facă asta. Vorbiţi de parcă aş fi o călugăriţă.

— Păi chiar asta e impresia pe care ai lăsat-o în ultimii ani, dacă nu cumva ai avut o viaţă dublă secretă de care n-a ştiut nimeni, lucru de care sincer mă îndoiesc, râse Alastair. Cine e bietul tip care nici nu bănuieşte?

— De parcă ţi-aş spune.

— Îl cheamă Sean. Era la bar în seara aceea, mai ştii? Cel blond, care zâmbea cu gura până la urechi… interveni Amelia.

— Colegul de apartament al lui Hugh?! exclamă Alastair.

— Cu gura până la urechi? bombăni Susannah. Este puţin cam nepoliticos, nu crezi?

— Ştii ce vreau să spun – ţie îţi plac tipii bine făcuţi şi serioşi. Eu aşa cred, Al. Am dreptate, Susannah?

Aceasta dădu din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu este

nimic altceva de spus.

— Nu e adevărat! strigă Amelia pe un ton acuzator. Este plecat de Crăciun, însă au stabilit să se întâlnească în ziua în care se întoarce el… nici nu mai contează oboseala provocată de schimbarea fusurilor orare. Nu mai aveau răbdare să aştepte niciun minut…

— Taci din gură, sau nu mai ies cu el.

— Îţi faci singură un rău…

— Măcar nu vă mai dau motiv să mă bateţi la cap.

— Ştii că tot o să găsim ceva.

— Sunteţi nişte ticăloşi.

— Dar tu, Meels? întrebă Alastair. Ea stătea pe mijlocul banchetei din spate, aplecată înainte, cu genunchii ridicaţi şi sprijinindu-şi faţa în mâini. Pe cine ai mai agăţat în ultima vreme? Jonathan e încă în peisaj?

— Da, exact. Ia-te de ea. E o ţintă mult mai uşoară decât mine. Dar tu? Am putea vorbi despre Jonathan şi Kathryn tot drumul spre casă…

Alastair şi Amelia îşi continuară veseli conversaţia, râzând şi glumind, iar Susannah se rezemă pe scaunul din faţă cu ochii închişi, lăsându-se asaltată de vocile lor. Era fericită. Se simţea atât de… firesc. Aproape la fel ca ei. Da, exista un tip în viaţa ei şi, cu toate că era absurd să vorbească despre dragoste sau despre viitor, i se părea că poate de data asta avea să se înfiripe ceva. La urma urmei, era şi timpul.

Spre încântarea generală, rămase în aceleaşi toane bune şi de Crăciun. Sean se ţinu de cuvânt şi veni să o ia de la serviciu pe 3 ianuarie, apoi o duse să ia cina la Joe Allen’s, unde mâncară

friptură cu cartofi prăjiţi, băură vin roşu şi vorbiră ore întregi, atingându-şi genunchii pe sub masă „intenţionat întâmplător”, cum ar fi zis mama ei. Îşi dădu seama că nu ştia nimic despre el, doar câteva lucruri pe care i le spusese Alastair după ce încetase să o mai tachineze, iar Sean părea destul de dornic să o pună în temă. Era o companie minunată – ştia să povestească, îşi presăra istorisirile cu glume – şi nu o deranjă deloc faptul că acea conversaţie fu mai mult despre el. Râse din toată inima şi se simţi mult mai în largul ei decât îşi imaginase. Era unul dintre cei patru copii ai unui tată englez, cardiolog la Birmingham City Hospital, şi ai unei mame irlandeze, fostă asistentă de pediatrie, împliniseră patru decenii de căsnicie şi încă se iubeau (spusese asta aruncându-i o privire plină de subînţeles). Crescuse într-un cartier elegant din Birmingham ca unic băiat alături de cele trei surori – se părea că tatăl său încă îl striga Regele Soare – şi studiase economia la universitatea St. Andrews. Două dintre surorile lui erau măritate, iar el avea doi nepoţi pe care îi adora – însă majoritatea rudelor lui locuiau încă în Midiands şi nu apuca să le vadă pe cât de des şi-ar fi dorit. După cum povestea el, Birmingham părea să se afle pe la Cercul Polar. Una dintre surorile lui, Becky, îşi dădea doctoratul în literatura lui James Joyce la Goldsmiths College din Londra. Avea douăzeci şi nouă de ani, era cu şase ani mai mare decât Susannah şi avea o carieră şi o viaţă bine organizate în capitală. Îi spuse că era un broker priceput. Îi mergea bine. Făcuse destul de mulţi bani cât să-şi cumpere prima casă la douăzeci şi

trei de ani, cu toate că încă o împărţea cu prietenii lui.

În ziua de 7, după telefoane zilnice şi un buchet de doisprezece trandafiri roşii care le entuziasmase pe recepţionerele de la firma ei, o duse la teatru la Miss *Saigon.* O săptămână mai târziu, o duse în pat.

Se păruse momentul potrivit, însă Amelia râsese după aceea, spunându-i că dacă ea ar fi făcut asta, Susannah ar fi considerat-o o târfă. Sean o cucerise complet – aceasta era expresia potrivită, oricât de banală ar fi fost. O dusese la cină la Claridge's, apoi scosese o cheie şi o lăsase pe masă, spunând că în acea noapte camera era a ei, iar el avea să urce doar dacă îl invita ea. Şi că niciodată nu făcuse ceva atât de deplasat pentru nimeni şi cu nimeni. Că dorea să fie cu ea, iar dacă şi ea dorea să fie cu el, atunci prima lor noapte trebuia să se petreacă într-un loc minunat, departe de colegii de apartament şi ceasuri deşteptătoare şi alte lucruri mărunte, că dacă ea nu era încă pregătită, avea de gând să o aştepte până era. Că putea s-o aştepte chiar şi multă vreme, întrucât deja avea senzaţia că era o persoană care merita aşteptarea.

Era un discurs perfect. Lui Susannah i se păruse aproape imposibil de romantic. Gestul o emoţionase şi o tulburase. I se părea ceva care ar fi trebuit să i se întâmple altcuiva, chiar şi Ameliei. Însă nu ei. Aşa că dăduse timid din cap şi traversaseră mână în mână holul pardosit cu marmură până la lifturi, apoi spre camera splendidă de la etajul al treilea, cu vedere spre Mayfair.

Pe atunci nu ştia, nici n-ar fi avut cum, că sexul la hotel era aproape întotdeauna mult peste medie. Era din cauza anonimatului şi a împrejurimilor necunoscute şi a aşternuturilor răcoroase şi curate de pe patul pe care nu erai obligat să-l faci. Iar dacă Sean ştia deja asta şi folosise acest lucru în avantajul lui, cine-l putea condamna? Ea era deja aproape ameţită doar de romantismul ofertei, iar restul fu la fel de neaşteptat şi de minunat. Acelea erau cuvintele care-i trecură prin minte în dimineaţa următoare, în timp ce stătea întinsă într-un nor parfumat de spumă într-o cadă imensă, suflând uşor în bule şi urmărindu-le căzând precum fulgii de zăpadă peste tot în jurul ei şi ascultând cum un chelner aducea micul dejun în dormitor. Îşi aminti de experienţa „perfectă” a Ameliei din urmă cu mulţi ani şi se întrebă dacă era posibilă o comparaţie. Chiar fusese frumos. De fapt, minunat.

Susannah se îndrăgostise lulea. Simţea că Sean i se potrivea din toate punctele de vedere. Credea în valorile lor comune şi în viziunea lor comună despre viitor. Dorea să-şi făurească o viaţă împreună cu el. Fusese cucerită în acea primă noapte şi rămăsese pe valul acelor sentimente noi vreme de săptămâni întregi. Ea nu făcuse nimic greşit, care să poată strica totul. Era proaspăt şi nou şi simplu.

Patru luni mai târziu erau logodiţi. Bineînţeles, Sean o făcuse aşa cum se cuvine. Venise cu maşina la părinţii ei într-o seară, când ea era la Porchester Spa cu Amelia, deci nu avea cum să-i stea în cale, şi îi ceruse solemn permisiunea tatălui ei, care i-o dăduse bucuros, căci Sean le

lăsase amândurora o impresie bună în timpul vizitelor din ultimele luni. Chiar mersese şi la biserică. O ceruse oferindu-i inel – un smarald oval strălucitor încercuit de un rând de diamante micuţe, de la Garrard – stând în genunchi. Iar ea izbucnise pe loc în plâns.

După opt luni de la prima lor întâlnire, într-o însorită după-amiază de august din 1994, se căsătoreau la mult iubita biserică a mamei lui Susannah, St. Gabriel.

Planificarea nunţii fusese mai distractivă decât s-ar fi aşteptat ea, cu toate că patru luni se dovediseră un termen mult prea scurt. Susannah cumpărase un dosar mare cu arc, unde ţinea note şi înregistrări meticuloase cu tot ce se întâmpla. Părinţii lui Sean – pe care îi plăcuse foarte mult încă de când îi cunoscuse prima dată, la o săptămână după logodna lor, când ea şi Sean plecaseră cu trenul la Birmingham să petreacă weekendul – se oferiseră să acopere jumătate din costurile nunţii, iar după aceea tatăl ei fusese mai relaxat. Susannah se întrebase dacă tensiunea de la început se datorase temerii că ea şi Sean nu se cunoşteau suficient de bine, aşa că fusese uşurată să descopere că neliniştea lui avea o cauză mult mai prozaică şi mai practică. Rosemary fusese tot timpul lângă ea, înclinată spre accese de plâns care veneau şi treceau rapid şi puteau fi provocate de orice, de la eşantioanele de material până la broşurile despre torturi. Chiar dacă avea bănuiala că se mărita prea devreme, nu şi-o exprimase niciodată. Mama lui Sean o ţinuse strâns de mână pe drumul dintre gară şi casă şi spusese că ea şi tatăl lui Sean ştiuseră, „pur şi simplu ştiuseră”, la

doar câteva săptămâni după ce se cunoscuseră, că se potriveau şi că era evident, din tot ce-i povestise Sean la telefon despre Susannah, că şi el era sigur. Vocea ei încă păstra un uşor accent irlandez şi făcea ca totul să sune minunat, mai ales asta.

Susannah purtase o ţinută de la un magazin scump din Bath, o rochie lungă şi dreaptă acoperită cu dantelă Chantilly, cu un voal lung de culoarea piersicii. Amelia şi Kathryn fuseseră domnişoara şi doamna ei de onoare – Kathryn era deja măritată cu Alastair, logodna şi nunta-fulger avuseseră loc după o excursie în mai la Marrakech –, îmbrăcate în rochii „nu foarte hidoase" (după cum se exprimase Amelia) din organdi de culoarea piersicii. Ea avea un buchet de trandafiri albi şi portocalii, legat cu panglică de satin. Sean şi cavalerii săi de onoare, Hugh, Alastair, Alex şi alţi câţiva, purtau costume tradiţionale cu vestă brodată, care se potriveau cu rochia miresei, croite la Favourbrook, croitoria exclusivistă de pe Jermyn Street. Tatăl ei purta un costum bleumarin. Toţi bărbaţii purtau la rever un boboc de trandafir portocaliu.

Aleseseră ca imnuri *Jerusalem* şi *Love Divine, AII Loves Excelling.* Sean dorise *Immortal, Invisible, God Only Wise,* însă mama lui Susannah spusese că organistul nu prea ştia să-l interpreteze.

Dăduseră o petrecere la un hotel micuţ din apropiere, unde discursul de cavaler de onoare al lui Hugh amintise de seara în care se cunoscuseră cei doi şi de faptul că ştiuse imediat că prietenul lui deja nu mai era burlac când îl văzuse vorbind

cu Susannah. Sean dădea din cap în timp ce îşi asculta prietenul şi o prinsese de mână. Tatăl lui Susannah aproape că plângea şi se oprise o clipă ca să-şi recapete stăpânirea de sine, apoi vorbise despre visurile pe care le avea pentru singura lui fiică, de care era foarte mândru. DJ-ul pusese *I'll Be There* a lui Mariah Carey pentru primul lor dans ca soţ şi soţie, apoi tăiaseră un tort de fructe cu trei etaje decorat cu trandafiri de zahăr – ghici ce culoare? Alex se îmbătase din cantitatea de alcool ce-i fusese alocată, pe care o suplimentase bând pe furiş din paharele altor persoane şi vomând nu chiar atât de pe furiş într-o urnă care flanca uşa principală a hotelului.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că poate e prea perfect? întrebă Amelia pe când stăteau amândouă afară pe o bancă de lemn la un pahar de şampanie, în vreme ce înăuntru petrecerea era încă în toi.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu, răspunse Amelia ridicând din umeri. Nimic. Nu mă lua în seamă. M-am îmbătat.

— Vrei să spui *ceva,* Meels. Mereu e aşa.

Însă refuză să-şi dezvolte ideea, continuând cu un monolog despre pălăriile invitatelor. Susannah o lăsă în pace. Poate chiar era doar beată.

Când o îmbrăţişă, chiar înainte ca mirii să plece de la petrecere, o privi fix.

— Să fii fericită, Susannah.

— O să fiu, răspunse ea foarte încrezătoare.

Petrecuseră luna de miere în Seychelles, unde făcuseră dragoste în fiecare noapte şi aproape în fiecare dimineaţă, într-o cameră pe piloni pe cea mai turcoaz apă din câte văzuse ea vreodată,

învăţaseră să facă scufundări, care lui Sean îi plăceau la nebunie, în timp ce Susannah abia le tolera – dar acceptase pentru că îl iubea pe Sean şi dorea să fie cu el în fiecare minut. După două săptămâni se întorseseră, găsind acasă un morman de cutii de la John Lewis pline cu vase Le Creuset, pahare de cristal Waterford şi lenjerii de pat de pe lista lor de nuntă. Le duseseră pe toate în noua lor casă cu trei dormitoare şi terasă din Battersea, pe care o achiziţionaseră chiar înainte de nuntă.

Îşi reluaseră munca – Susannah era în ultimul an de stagiatură – şi petreceau weekendurile zugrăvind şi decorând casa în nuanţe moderne, plasând fotografii înrămate în argintiu cu ei doi aproape pe toată suprafaţa disponibilă de la parter, sau dând petreceri cu trei feluri de mâncare pentru prietenii lor, cărora le arătau albumele de la nuntă şi cu care vorbeau despre acea zi minunată, privindu-se cu ochi înceţoşaţi unul pe celălalt.

În acel an merseseră la încă şapte nunţi – filmul acelei veri, *Patru nunţi şi o înmormântare,* i se părea mai degrabă un documentar decât o operă de ficţiune – inclusiv la cea a Ameliei, care se căsătorise cu Jonathan la St. Gabriel, în septembrie.

I se părea că totul mergea bine. Sau poate că fusese doar schiţa altcuiva pentru cum ar fi trebuit să arate viaţa ei.

1997

Sfârşitul, atunci când se produse, veni din

partea lui, nu a ei.

Mereu crezuse că ea nu l-ar fi părăsit niciodată. Însă nu neapărat pentru că încă îl iubea sau pentru că făcuse jurămintele pentru toată viaţa. Pur şi simplu ar fi rămas.

Lucrurile se schimbaseră. Când îşi ţinuse discursul, Sean spusese că ea era cea care se schimbase, dar în opinia lui Susannah nu era vorba doar de ea. Era vorba de tot.

Era ca şi când ar fi trecut prin toate etapele relaţiei perfecte. Perioada de curtare, logodna, nunta, luna de miere, prima lor casă împreună. Procedaseră ca la carte. Apoi totul se oprise, circul plecase din oraş şi rămăseseră doar ei doi.

Motivul nu putea fi acela că se pripiseră cu nunta şi nu se cunoşteau unul pe celălalt suficient de bine cât să se adapteze la viaţa de cuplu căsătorit. Nu aveau probleme mărunte. Nu exista dependenţă de jocuri de noroc. Nimic foarte evident.

Doar conştientizarea lentă şi dureroasă că între ei nu fusese mare lucru. Tot ceea ce păruse atât de minunat pe hârtie devenise brusc lipsit de substanţă în realitate. O viziune comună asupra viitorului nu însemna mare lucru când stăteau faţă în faţă la micul dejun într-o dimineaţă de duminică şi nu ştiau ce să-şi spună, preferând să citească *The Sunday Times* de la cap la coadă până venea timpul să se întâlnească cu prietenii lor să ia prânzul la pub, unde să proiecteze imaginea de cuplu fericit.

Înainte de sfârşitul anului, sexul de hotel de la Claridge’s devenise deja sexul de sâmbătă noaptea cu luminile stinse. Susannah se întrebă dacă nu

cumva ea nu era prea bună la asta, însă Sean nu dorea să discute deloc despre acel subiect, prefăcându-se că nu-i înţelegea întrebările.

Peste ani, după ce văzu *The Trumân Show,* Susannah se gândi că şi viaţa ei fusese exact aşa.

Poate chiar ar fi crezut că era normal dacă n-ar fi avut exemplul Ameliei şi al lui Jonathan. Ei nu erau ca ceilalţi. Nu le păsa ce gândea restul lumii. Se certau şi se dondăneau pentru lucruri foarte mărunte la cină, apoi îi vedeai afară în curte după douăzeci de minute, sărutându-se ca doi adolescenţi. Susannah îi invidia şi cu bune şi cu rele.

Însă curând aveau să vină şi relele ei. Sean o părăsi după treizeci de luni, la patru luni după ce Susannah pierduse prima sarcină şi cu şase luni înainte de a treia aniversare a nunţii lor.

Cu uimire, îşi dădu seama că nu era atât de şocată pe cât crezuse că va fi.

O părăsise pentru o femeie pe nume Miriam. Cel puţin fusese suficient de onest cât să mărturisească imediat, nu să pretindă că fusese vina ei. Sau, şi mai rău, că avea nevoie de spaţiu – clasicul discurs „e vina mea, nu a ta” care, din câte ştia Susannah, nu era niciodată adevărat. Pentru Sean era altcineva. Şi păruse sincer nefericit să descopere că nu numai că nu-şi iubea soţia – sau cel puţin, în cuvintele lui, „nu aşa cum ar fi trebuit” – ci, mai mult, că de fapt iubea pe altcineva şi credea că aceea era aleasa. La urma urmei, spusese el, totul se petrecuse foarte repede între ei şi fusese vina lui, îşi asuma întreaga responsabilitate. Se gândise că fusese momentul potrivit. Dar se înşelase, era conştient de asta;

prin urmare, era Susannah de acord să divorţeze? Putea rămâne în casă. Sau cel puţin până o vindeau.

Nu avusese cum să fie prea furioasă pe el când îşi dăduse seama că exprima întocmai lucrurile pe care le gândea şi ea. Avuseseră timp. Într-un fel, era o uşurare să-l audă.

Se simţise întru câtva umilită. Să le spună celorlalţi era mai dureros decât să afle ea însăşi. Ea şi Sean se descurcaseră de minune în rolurile lor. Părinţii ei rămăseseră şocaţi. Aceea fusese încercarea cea mai grea – să meargă acasă să le dea de ştire.

Mama ei deschisese uşa încă purtând şorţul de bucătărie. Mirosul de miel fript ajunsese până pe hol, iar Susannah vedea masa întinsă cu vasele de porţelan şi paharele de duminică. În momentul în care îşi anunţase vizita, nu menţionase că Sean nu va fi cu ea. Nu dorise să abordeze subiectul la telefon. Rosemary privise peste umărul ei, spre maşină, căutându-l pe Sean. Pe chipul ei se citise dezamăgirea când îşi dăduse seama că Susannah era singură. Nu părea să fi observat cearcănele şi ochii umezi pe care îi avea fiica ei după atâta plâns şi atâtea nopţi nedormite.

Însă tatăl ei observase. Tatăl ei îi remarca întotdeauna fiecare detaliu al feţei.

— S-a întâmplat ceva. Vocea lui era calmă şi blândă.

Ea dădu afirmativ din cap, recunoscătoare pentru puterea lui de percepţie.

Se aşeză pe marginea unui fotoliu, în faţa canapelei pe care stăteau ei, privindu-şi mâinile în timp ce vorbea, îşi auzi propria voce rostind

propoziţii scurte, controlate cu greu. Auzi cum mama ei îşi înăbuşi un plânset, iar când ridică privirea văzu că tatăl ei îi prinsese mâna şi i-o ţinea strâns într-ale lui. Atunci mama ei se ridică şi veni să o îmbrăţişeze. Tatăl rămase în picioare în spatele scaunului, încercând să le cuprindă pe amândouă în braţe. După aceea, Rosemary se aşeză din nou pe canapea şi scoase o batistă din mâneca puloverului, apoi începu să vorbească pentru ea însăşi şi pentru ei doi, pufnind şi ştergându-şi ochii. Despre Sean, despre felul în care nu bănuise nimic şi despre cât de groaznic se simţea probabil Susannah, apoi, în sfârşit, despre cum o să fie în stare să le spună prietenelor ei de la St. Gabriel.

În cele din urmă îşi ceru iertare şi se duse în grădină, lăsându-i pe Susannah şi pe tatăl ei singuri în sufragerie. Ea veni şi se aşeză lângă el. El îi cuprinse umerii cu braţul, iar Susannah se lăsă în voia acelei îmbrăţişări familiare. Tatăl ei îi mângâie blând părul.

— Sper că nu fumează şi acum.

— Nu, răspunse tatăl ei zâmbind. Slavă Domnului, ţigările au dispărut. Dar şi-a păstrat obiceiul de a ieşi în grădină. Asta o linişteşte.

— Îmi pare rău, tată. Îmi pare atât de rău. Acum că mama ei îşi terminase porţia de plâns, lacrimile apărură din nou în ochii lui Susannah. Se simţea îngrozitor de vinovată pentru nuntă. Se simţea o ratată.

Clive îi întoarse faţa spre el şi îi prinse amândoi umerii.

— Să nu îndrăzneşti să spui aşa ceva, Susannah. Nu are de ce să-ţi pară rău…

— Dar nunta… şi totul. V-am dezamăgit.

Ochii tatălui ei se umplură de lacrimi. Singura dată când îl văzuse plângând fusese la naşterea lui Alex. Aproape că nu putea îndura imaginea.

— Nu ai dezamăgit pe nimeni. Tu ai fost dezamăgită, în felul cel mai dureros. Biata mea fetiţă scumpă. Să nu-ţi pară rău. Însă trebuie să-mi promiţi că nu vei lăsa asta să-ţi schimbe felul de a fi. Pentru că tu, draga mea, eşti minunată. Dacă el nu şi-a dat seama ce a avut, atunci e un prost. Dar îţi spun sigur că în curând cineva îşi va da seama. Cineva care te va merita.

O strânse la piept şi o ţinu aşa o bucată de vreme, iar ea încercă să creadă cuvintele lui. Până când se întoarse Alex de la antrenamentul de fotbal.

Amelia nu păruse deloc surprinsă.

Sean şi Miriam erau deja căsătoriţi de zece ani. Se părea că el nu se mai grăbise atât de mult cu a doua căsnicie. Aveau doi copii, un băieţel şi o fetiţă, şi locuiau în Connecticut. Miriam era americancă şi foarte hotărâtă să fie politicoasă. Asta însemna în primul rând expedierea unei cărţi poştale de Crăciun, cu o fotografie dulce ca zaharina a copiilor – amândoi cu ochii albaştri şi părul blond-deschis al lui Sean – lipită de prima pagină, în care să-i ureze lui Susannah „Sărbători fericite şi un An Nou liniştit”. În fiecare an se holba la copiii fostului ei soţ şi avea senzaţia că Sean îi râdea în nas, deşi, în realitate, nu făcea asta. Nu era suficient de interesat de persoana ei cât să râdă şi nici nu ştia că ar fi existat vreun motiv de râs.

Amelia chicotea de câte ori vedea cartea

poştală, iar asta o ajuta enorm.

Prezent

Octombrie

Douglas fusese la Chichester tot weekendul, ca să-şi ducă barca în docul uscat. Fin plecase cu el fără prea mare tragere de inimă. Băiatului îi plăcea destul de mult să navigheze şi chiar se pricepea, în ciuda înălţimii şi greutăţii lui reduse şi a atenţiei sale şi mai reduse, dar nul interesa şi munca grea pe care o presupunea întreţinerea unei ambarcaţiuni. Roşie plecase cu mama ei în vizită la nişte veri în Suffolk. Sylvie bolborosise
0 explicaţie în ultimul moment, ca de obicei, astfel că Susannah şi Daisy petrecuseră duminica împreună. De dimineaţă ea citise ziarul cap-coadă, în timp ce Daisy susţinuse că îşi făcea temele în cameră, cu Green Day la maximum. După-amiază, la sugestia ei, Susannah o dusese la Jigsaw şi o lăsase să-şi aleagă un costum nou. Ea stătuse pe unul dintre fotoliile de catifea în stil baroc, plângându-se că era prea întuneric ca să vadă ceva, în timp ce Daisy defilase prin faţa ei cu mai multe opţiuni. Arăta ca un adult, foarte slabă în blugii strâmţi pe picior. Părul ei lung se potrivea cu hainele boeme care păreau să fie la modă în acea toamnă, iar lui Susannah
1 se părea că arăta ca un model. Daisy se distrase, aruncând o privire seducătoare de după perdea, apoi plimbându-se pe covor în faţa cabinelor de probă. Susannah simţi ceva foarte aproape de dragostea maternă când le văzu pe celelalte femei

privind-o cu invidie. Daisy arăta bine în orice. Până la urmă alese două curele, o bluză cu imprimeu şi un pulover lung şi gros. Se îmbrăţişă de plăcere în timp ce Susannah plăti, încercând să nu pară şocată, apoi o îmbrăţişă pe Susannah afară în stradă, chicotind de bucurie.

Susannah decise să se lase în voia ei şi se îndreptară braţ la braţ spre L.K. Bennett ca să cumpere o pereche de cizme maro şi lucioase, până la glezne, care să se asorteze cu hainele.

— E atât de distractiv, spuse Daisy, cu un chip fericit de copil pe trupul de tânără femeie, iar Susannah dădu aprobator din cap.

Mai târziu, la o cafea şi o prăjitură, o întrebă cum îi mergea cu Seth şi fu emoţionată de răspunsurile lui Daisy. În mod evident, era foarte îndrăgostită de băiat. Ochii îi străluceau, iar gropiţa pe care o avusese dintotdeauna în obrazul stâng se adânci când zâmbi cu gândul la el. Era contagios şi o făcea pe Susannah să simtă că avea o sută de ani.

În seara aceea încercă să abordeze subiectul cu Douglas. Acesta se certase cu Sylvie când îl lăsase pe Fin – Susannah nu ştia din ce cauză – şi era arţăgos şi rece. Ea îi pregăti o baie caldă şi îi turnă nişte whisky, apoi se aşeză pe marginea căzii şi îl frecă pe spate, în vreme ce în încăpere se ridica aburul, iar el sorbea din băutură.

— N-ai mai făcut asta de secole.

— Îţi place?

— Foarte mult. Mulţumesc. Îşi puse mâna peste mâna ei.

Ea îl sărută blând pe creştet.

— Azi m-am distrat foarte bine cu Daisy.

— Da? Lăsă capul pe spate, cu ochii închişi.

— Am fost în Hampstead. La cumpărături. Şi la o cafea. Chestii de fete.

— Drăguţ. Părea indiferent. Chiar dezinteresat.

Însă ea era prea încântată ca să renunţe.

— I-am cumpărat nişte haine, iar ea a fost foarte fericită, Doug. Şi arată minunat în ele. Ar fi trebuit să o vezi. Chiar e frumoasă. Arăta ca Sylvie. Susannah se întrebă dacă asta îl tulburase vreodată pe Douglas. Era clar o ruptură între el şi fiica lui cea mare. Probabil erau doar problemele obişnuite ale adolescenţei, însă uneori îşi punea întrebări. I-ar fi plăcut să o cunoască pe Sylvie. Nu voia să fie prietena ei, dar din când în când ar fi fost bine să poată vorbi cu ea despre copii. Douglas nu părea să aibă chef de vorbă în seara aceea. Şi am vorbit, insistă ea.

— Da?

— Da. Am vorbit.

— Despre ce?

— Despre viaţă, despre univers, despre toate. Câte un pic din fiecare. Am vorbit despre Seth. El se zbârli la auzul acelui nume. Chiar îl iubeşte, stărui Susannah.

— E prea tânără ca să ştie ce spune.

— Nu e. N-o să spun prostii, că vor rămâne împreună sau chestii de-astea. Însă cred că e serioasă în privinţa lui. Douglas, e prima ei dragoste. Douglas pufni ironic. Haide, zâmbi ea încercând să-l înveselească. Nu eşti prea bătrân să-ţi aminteşti cât de puternice sunt acele sentimente, nu?

El se aplecă, aruncându-şi pe faţă apă din cadă.

— Hormoni şi revoltă.

— E mai mult decât atât, Douglas.

— Şi nu cred că ajută dacă-i iei în serios balivernele.

Din nou simţi cum se întorcea împotriva ei.

— Nu am spus asta.

— Dar ascultând-o ai încurajat-o, nu-i aşa? Nu era deloc de acord. Se încruntă, fără să ştie prea bine ce să spună. Cumva încerci să-mi atribui rolul negativ? se răsti el. Asta faci?

— Absolut deloc. Exagerezi.

— Însă te duci la cumpărături cu ea şi îi iei naiba ştie ce, iar ea îţi face confesiuni, apoi când o să vrea să stea afară sau să meargă la vreo petrecere Dumnezeu ştie pe unde şi Dumnezeu ştie cu cine, o să vină la tine… iar eu o să fiu un monstru dacă refuz. Şi o să refuz, pentru că sunt tatăl ei şi ştiu ce e mai bine pentru ea. Douglas se ridică nervos, aruncând un val de apă pe gresia de pe jos. Luă prosopul de pe bară şi se frecă cu putere. Penisul lui sălta într-un fel ridicol.

Ea îşi îndepărtă privirea, simţind cum se înfurie, în ultima vreme se înfuria imediat.

— De unde le scoţi? Pur şi simplu îţi povestesc des pre fiica ta. Pur şi simplu îţi spun că am petrecut o zi frumoasă, că e fericită şi că eu cred că îi e bine. Ar trebui să fii încântat, fraiere. Însă te înfurii pe mine. De ce naiba?

— Nu-mi place ca tu să fii prietena ei. Îmi subminează autoritatea, Susannah. Şi îţi dai şi tu seama de asta. Noi nu ar trebui să fim prietenii ei.

— Atunci ce-ar trebui să fiu eu, Douglas?

Întrebarea rămase în aer, răspunsul retoric plutind în atmosfera aburită, iar Susannah ieşi fără să mai scoată o vorbă şi se duse în dormitorul

mai răcoros şi mai senin.

În dimineaţa de vineri a primei şedinţe de chimioterapie a Ameliei, Susannah rămase în maşină în faţa casei, fără să poată parca, şi claxonă până când Amelia ieşi grăbită, îmbrăcându-şi haina şi scotocind după cheie în geanta voluminoasă.

— Aşa. Nu-ţi pierde cumpătul.

— Nu vreau să întârzii. Am de condus Expresul Chimioterapeutic şi o să ajungem la timp chit că asta mă va ucide.

— Sau mă va ucide pe mine.

Pentru o clipă, Susannah crezu că prietena ei vorbea serios, dar, când o privi, Amelia zâmbea.

— Umor negru. Cred c-am să mă bazez mult pe asta în următoarele câteva luni, aşa că ar fi o idee să te obişnuieşti şi tu.

— Bine, bine. N-ai să-ţi pierzi cumpătul şi nici părul cât timp ai să poţi.

— Ha, ha. Aşa-i mai bine. Touché, râse ea. Că veni vorba, ieri-seară m-am uitat pe Google la peruci. Chiar c-o să avem nevoie de simţul umorului în privinţa asta. Primeşti ce plăteşti, aşa e în lumea perucilor. Şi plăteşti de te usucă… dacă nu vrei să arăţi ca o regină în mizerie. Trebuie să fie din păr natural, aşa cred.

— Da’ din ce altceva?

— Păr artificial, prostuţo.

— Ca păpuşile?

— Chiar aşa. Am găsit locul ăsta din Shoreditch, care trebuie să fie cu adevărat bun, trebuie să ne ducem. Vii, nu?

— Doar dacă îmi iau şi mie una… întotdeauna m-am închipuit cu o tunsoare scurtă, ca a Juliei

Roberts în *Frumuşica.*

— De parcă ai avea nevoie de aşa ceva. Dacă mi-ai fi prietenă adevărată, ţi-ai tăia coama asta şi ai da-o să mi se facă o perucă din ea.

— Nici gând. Întotdeauna am crezut că mă avantajează părul lung, aşa că nu-ţi face speranţe că am să mă rad în cap pentru tine. Fac orice pentru tine, dar asta nu. În plus, ştiu foarte bine că nu am forma potrivită a capului pentru aşa ceva.

— Dar eu?

— Cred că tu ai un cap frumos, Meels. Ai să fii superbă fără păr. E valabil pentru tot corpul, nu? Gândeşte-te cât ai să economiseşti dacă nu te mai epilezi…

— O, Doamne! Amelia se strâmbă. Nu m-am gândit la asta. Asta da motiv de optimism, nu? începu să chicotească. Oricum, am renunţat să mă epilez de când m-a părăsit Jonathan. A fost un fel de eliberare să-mi las blăniţa să crească iarna.

— Asta miroase a defetism, nu? Parcă nu aşa am vorbit – să-ţi găseşti pe altcineva?

— Eu nu sunt ca tine, Susannah. Tu stai mereu cu un bărbat pentru că ţi-e groază să rămâi singură.

— Vai de mine! se gândea la Douglas şi la ce ticălos fusese în noaptea de dinainte.

— Îmi pare rău. Am fost cam dură. Dar ştii ce vreau să spun. O să mă epilez când va sosi timpul, crede-mă.

Susannah chiar o credea.

La sugestia Ameliei şi spre uşurarea ei, Susannah zăbovi în magazinul de cadouri şi intră în cafenea, de unde cumpără ziare şi cafea cât

timp Amelia se duse sus, la oncologie, să-şi efectueze tratamentul. Când îşi făcu apariţia Susannah, înarmată cu două cappuccino mari şi o grămadă de ziare şi reviste, Amelia stătea, în hainele de oraş, pe un scaun cu spătar înalt. Avea capul dat pe spate şi ochii închişi. Un tub subţire îi intra în braţ, prins de jur împrejur cu leucoplast de o canulă care fusese inserată într-o venă şi conectată la un aparat de perfuzie aflat în spatele scaunului, într-un suport metalic. O draperie o despărţea de ceilalţi pacienţi din salon. Avea pe cap chestia aceea ciudată care semăna un pic cu o cască demodată de uscat părul.

— Doamne, ce păcat că n-am la mine aparatul foto!

— Ce tupeu!

— Te doare?

Amelia deschise ochii şi zâmbi fără vlagă.

— Ce anume? Perfuzia, sau chestia asta de pe cap?

— Ambele, dacă-ntrebi… da pentru ce e chestia asta?

— Ei zic că încetineşte căderea părului. Susannah dădu din cap aprobator. Dar nu, nu doare. N-aş fi făcut-o aşa, ca să mă distrez, însă te asigur că nu doare. Doar că-mi dă o senzaţie ciudată. Şi de frig – mi-e un pic cam rece. Pe de altă parte, cred că asta-i partea cea mai uşoară. Cum o să mă simt după aceea, când o să-şi facă efectul, atunci o să fie cu adevărat greu. Să fiu sinceră, mă sperie un pic gândul la ce mă aşteaptă.

Susannah vrusese să se mute la ea, da Amelia îi spusese că mama ei avea să vină să stea cu ea

câteva zile, ca să vadă cât de groaznic era. Urma să-i ia de la şcoală pe Victoria şi Sam, să le dea ceaiul şi să-i ajute la lecţii. Amelia o iubea pe maică-sa, dar, fiind şi ea femeie în toată firea, prezenţa acesteia o enerva din ce în ce mai mult – probabil că nu o încânta ideea că avea nevoie de ajutor. Susannah nu-şi putea închipui ce simţea doamna Lloyd, ştiind că singurul ei copil avea să treacă printr-un asemenea calvar. Se bucura că Amelia o lăsase să vină la ea. Una peste alta, nu trebuise s-o sune – îşi jurase că o va face dacă Amelia nu putea sau nu voia. Amelia încă se prefăcea că e tare, dar nu era nicio îndoială că îşi înţelegea situaţia. Reacţia lui Jonathan şi a mamei sale o obligase, după cum credea Susannah, să se împace în mare măsură cu acest gând.

Fusese alături de ea când Amelia le spusese copiilor. Ascultase în sfârşit de glasul raţiunii – se lăsase convinsă că şi copiii trebuiau să ştie înainte ca efectele secundare ale tratamentului să îi ia pe neaşteptate. În săptămâna precedentă, după serviciu, Susannah trecuse într-o seară pe acolo, iar Amelia îi chemase pe toţi în sufragerie şi le spusese despre ce era vorba cu mai puţine menajamente decât ar fi făcut-o Susannah dacă era în locul ei. Toţi izbucniseră imediat în lacrimi, cu mult înainte să ajungă la partea despre şansele de vindecare când boala era depistată din timp. Elizabeth fugise din încăpere, ca o adolescentă ce era, să plângă în camera ei, unde n-o vedea nimeni, pe muzica formaţiei Snow Patrol, iar Susannah şi Amelia luaseră pe genunchi câte un copilaş hohotind de plâns, uitându-se fix una la alta peste umerii mici care se zguduiau. Când şi

ochii lui Susannah se umpluseră de lacrimi, Amelia o mustrase cu degetul ridicat pe după talia Victoriei.

— Ei bine, mi-am făcut plinul de cafea şi de reviste de doi bani. Cât mai durează?

— Încă puţin, în jur de o oră, zise asistenta.

— Pe urmă putem pleca. Mi s-a dat o reţetă pentru un medicament contra greţurilor – îl putem lua de la farmacia de jos înainte să ieşim din spital.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă mergem acasă şi vedem ce se-ntâmplă. Poate că nimic de data asta. Domnul Swift spune că o să mă simt din ce în ce mai obosită în urma tratamentului, dar de data asta aş putea să mă simt bine. N-am să mă trezesc mâine cheală, nimic de genul ăsta. Totul va fi treptat. Aşa cum îţi zic, vom vedea ce se-ntâmplă. N-am planuri măreţe, cum ar fi să urc pe Everest sau ceva asemănător… Pur şi simplu cred că ne vom întoarce data viitoare şi vom lua totul de la capăt.

Susannah dădu din cap fără să spună nimic. I se părea un viitor deopotrivă trist, cât şi inexorabil.

— Poate n-ar fi trebuit să spun „noi”. Nu trebuie să vii cu mine de fiecare dată. Serios.

— Şi cine să vină cu tine?

— Mama. Jonathan. Şi pot să vin şi singură, ştii doar.

— Aşa ceva nu se va întâmpla. Susannah scutură din cap. Ar fi groaznic.

— Dar tu ai serviciu.

— E vorba doar de două ore la fiecare două săptămâni. Se descurcă şi fără mine. Oricât m-aş fi lăudat, nu sunt indispensabilă.

Amelia ridică o mână, cea care nu era conectată la perfuzor, şi o strânse pe a lui Susannah în poala ei.

— Pentru mine eşti. Îţi mulţumesc, Susannah. Din suflet.

Susannah îi strânse şi ea mâna. Era un gest neobişnuit de sentimental pentru Amelia, aşa că o nedumeri puţin.

— N-ai pentru ce.

— Şi prietenii ar trebui să-şi facă jurăminte. Te-ai gândit vreodată la asta? Când te căsătoreşti, juri toate chestiile alea – şi la bine şi la rău… până ce moartea ne va despărţi… Dar şi prietenii fac asta unul pentru altul, nu? Şi la bine şi la rău.

— Eşti drogată? Eşti sigură că îţi bagă în vene ce trebuie?

— Mă gândeam şi eu. Făcu o pauză. Eşti cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Ochii Ameliei se umplură brusc de lacrimi.

Susannah nu putea să suporte. Era cel mai greu moment de până atunci.

— Gata, ajunge. Te rog, Meels. Nu plânge. Îi puse prietenei sale un braţ în jurul umerilor. Ai să fii bine. Ai zis-o şi tu. Şi domnul Swift. Foarte bine. Dar eu n-o să mai vin cu tine dacă mai spui aşa ceva.

Amelia îi lăsă mâna, îşi trase nasul cu zgomot şi îşi şterse repede cu degetele lacrimile care ameninţau să
i se scurgă pe obraji.

— Îmi pare rău. A fost o scăpare de moment. N-o să se mai întâmple. E din cauza injecţiilor. Ţi-am zis vreodată că urăsc injecţiile?

— Ştiu că asta simţi. Dorind să-i abată atenţia de

la atmosfera de spital, Susannah deschise ultimul număr al revistei *OK* la paginile în care era vorba de nunta fastuoasă a unui star din seriale. Uită-te la asta: dovada de necontestat că banii nu-ţi aduc bun-gust, chiar dacă îţi poţi cumpăra o rochie de mireasă de 5 000 de lire. Ptiu, ce balcoane!

Amelia aruncă o privire distratră la pagina cu pricina.

— De fapt, am nişte bârfe din viaţa adevărată. Le-am păstrat pentru acum. M-am gândit că aşa o să treacă timpul mai repede. Pe deasupra, nu sunt chestii de spus la telefon – trebuia să văd cum faci ochii mari când îţi povestesc…

— Ce? Ai cedat şi l-ai lăsat pe Jonathan să se întoarcă acasă? O străbătu un fior de bucurie. Spera să fie aşa. Închise revista şi aşteptă.

— Rob Rossi. Amelia se uita în gol când rosti acest nume.

— Ce-i cu el? Susannah simţi că-i sare inima din piept şi îşi auzi vocea mai stridentă ca de obicei. Suna spartă, chiar şi în urechile ei.

— S-a însurat de curând.

Inima încetă să-i mai bată. Pentru o clipă, Susannah avu impresia că i se oprise şi respiraţia.

— Poftim?

— S-a însurat. Acum vreo două săptămâni. Amelia o fixa cu privirea.

— Cu cine? Nu era în stare să rostească mai mult de două cuvinte.

— N-o ştim, nu e de pe-aici. Mama zice că e şi ea din RAF. Probabil că aşa s-au întâlnit. Se pare că e mult mai tânără decât el. Asta-i tot ce ştiu, nu prea mult.

— Cine ţi-a zis?

— Mama. Fireşte. Ştii ce mult îi place să-şi bage nasul în toate. A auzit de la altcineva din sat. Au făcut nunta în străinătate, în Cipru sau pe acolo, aşa cred. Sau în Las Vegas? Nu-mi amintesc. Undeva în străinătate. Din câte am auzit, Lois şi Frank nu s-au dus. Nu că lui Frank i-ar fi fost uşor să meargă, bolnav cum e. Se pare că s-au căsătorit fără mare tam-tam – nu ştiu dacă a fost aşa, pe negândite, sau au vrut să nu ştie nimeni. I-aş fi strâns de gât dacă mi-ar fi făcut mie aşa ceva… Oricum, au venit împreună, după eveniment, şi le-au spus părinţilor lui. Unii l-au văzut pe Rob în sat, au întrebat-o pe Lois care-i treaba, iar ea le-a povestit la măcelărie. Era şi o prietenă a mamei la coadă, în spatele ei, a ascultat totul şi i-a spus mamei. Care mi-a zis mie. Aseară, de cum a sosit.

Ca de obicei, mi-a înşirat o litanie cu tot ce s-a petrecut în sat, naşteri, înmormântări, nunţi, cine îşi mai face corp de casă cu două etaje sau o seră – genul ăsta de noutăţi. Informaţii esenţiale! Strecurate între o tânguire şi un scrâşnet din dinţi… ştii cum e.

Amelia făcu un gest spre perfuzor.

Susannah ştia că trebuie să spună ceva, dar nu putea.

Însurat. Se căsătorise *de curând.*

Se însurase după ce o văzuse pe ea. Oare în acel moment luase deja hotărârea, era logodit? Când se combinaseră? Cu patru luni în urmă? Atunci era cu acea persoană, femeia mult mai tânără ca el? Ştiuse oare, când îi zâmbise şi îi rostise numele – Susie – că avea să se căsătorească în scurt timp?

— Ei? Amelia o scruta plină de interes.

— Ei, ce?

— Păi, cum te simţi? Se simţea de parcă o bătuse cineva. Era ca un pumn puternic primit pe neaşteptate în stomac. Ceva nu era deloc bine. Nu merita o asemenea lovitură. Nu-i răspunse Ameliei, care sugeră: Cred că ceva de genul „călcată de tramvai”, dacă ai fi în stare să rosteşti acum câteva cuvinte…

Susannah îşi mişcă buzele, făcând un efort de voinţă. Simţi cum i se înroşesc obrajii.

— Nu! Iei totul prea în tragic. Sunt uimită, asta-i tot. Am văzut-o pe Lois luna trecută şi nu mi-a zis nimic de nuntă…

— Te-ai văzut cu Lois? Amelia nu părea s-o creadă. Nu mi-ai spus nimic!

— Ei bine, da, m-am văzut cu Lois – ce mare scofală! Şi nu ţi-am spus. Nu face mutra asta. Eram acasă, luam prânzul cu părinţii, o văzusem la nuntă, mă simţisem prost pentru că nu-i adresasem niciun mesaj despre Frank. Doar m-am dus la ceai. Vorbea prea apăsat, o ştia.

Amelia dădu din cap.

— Te-ai dus la ceai. Bine. Nimic ieşit din comun în asta. Te-ai dus să iei ceaiul cu părinţii fostului tău iubit, aşa deodată, după ce nu-l mai văzuseşi de secole. Un comportament foarte normal.

— Tu-l faci să pară ciudat. Dar nu a fost.

— Bine. Amelia rosti cuvântul despărţit în două silabe lungi, a căror semnificaţie i se părea cât se poate de clară.

Susannah nu o băgă în seamă.

— Dar ea n-a zis nimic, asta-i tot. Se gândi la Frank, la izbucnirea lui, şi la Lois, făcându-i semn să tacă.

Nu-i spusese Ameliei cât de mult visase la Rob

cu ochii deschişi în aceste ultime luni. Nu doar că îşi amintise de trecut, de lucrurile pe care le făcuseră împreună, de cum era el atunci. Visase la el cum era acum. Cum ar fi putut ei să fie împreună. În metrou. La serviciu. Sub duş. Noaptea, când stătea în pat lângă Doug. Visa la el cu ochii deschişi, ca eroinele Barbarei Cartland, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, de parcă ar fi fost un fel de armăsar. Se închipuia cu el în diverse posturi. Nu putea să-i spună Ameliei – ar fi murit de ruşine. Ar fi părut o proastă. Aceste vise, care erau pentru ea o comoară şi o încântare, i s-ar fi părut ridicole Ameliei. Ar fi zis că refuza să vadă realitatea. Ar fi zis că îşi evita adevăratele probleme. Ar fi obligat-o să le înfrunte. Asta făcuse întotdeauna.

Dar ea nu voia.

Nu-i venea să creadă că el era însurat. O durea inima. „Călcată de tramvai” era o imagine mai realistă decât bănuia Amelia.

După aceea îşi conduse prietena acasă, unde le aştepta mama ei, şi o ajută să facă ochiuri şi cartofi prăjiţi pentru copii. Vedea că Amelia era obosită şi încercă s-o convingă să se ducă la culcare, dar ea ţinea morţiş să menţină un climat normal în casă. Stătu în colţul bucătăriei sorbind dintr-o cană cu ceai de plante care mirosea ca urina de pisică, în timp ce Susannah servi masa, apoi amândouă îl ajutară pe Sam la teme – sau cel puţin încercară. La un moment dat ajunseră într-o fundătură cu matematica, aşa că trebuiră s-o cheme pe Victoria să-i explice băiatului nişte chestiuni pe care ele le uitaseră.

— Eram deştepte odată, nu-i aşa, Suze?

Sam îşi dădu ochii peste cap cu indulgenţă.

— Erai şi tânără, mamă. Nimic nu e etern.

Amelia râse şi îi trase o pălmuţă în joacă.

— Obrăznicătură ce eşti!

Susannah rămase până când Sam se duse la culcare, îi împături uniforma şi i-o aşeză pe scaun în camera lui, luându-i şosetele murdare să le arunce în coşul cu rufe de spălat.

— Du-te acasă, Suze, spuse Amelia în cele din urmă, uitându-se la ea de pe palier. Sper că nu vrei să mă bagi şi pe mine în pat, nu?

— Mă gândeam să fac asta.

— Nu-ţi mai face probleme. Vie şi Libby nu se culcă decât peste câteva ore. Şi e şi mama aici, dacă am nevoie de ceva. Dar no să am.

— Eşti sigură?

— Îţi sunt recunoscătoare c-ai venit la mine şi mai ales că ai gătit. Dar sunt sigură. O să mă ghemuiesc în pat şi o să mă uit la prostiile de la televizor. Îţi promit. Mama o să aibă grijă să mă odihnesc cum trebuie…

Acasă erau semne clare că se întorsese Doug – pantofii şi sacoul – dar nici urmă de el. Fără îndoială că era la ultimul etaj. Şi copiii erau acolo – hainele şi rucsacurile lor erau puse pe scaunul de lângă uşă. Acesta avea să fie un weekend întreg, de vineri seară până luni dimineaţă. Uneori, tatăl lor îi ducea la Sylvie duminică seara, dar de data aceasta fosta lui soţie era la un centru yoga din Cotswolds, aşa că stăteau tot weekendul. Doug avea o conferinţă – îi amintise cu câteva zile în urmă – aşa că Susannah urma să-i ducă la şcoală luni dimineaţă. N-avea nimic împotriva unui centru yoga, se gândi cu dispreţ. De fapt – îşi luă

seama instantaneu – *detesta* un asemenea loc.

Lucrurile lui Daisy nu erau împrăştiate peste tot; Susannah îşi aminti că dormea la prietena ei Natalie.

Aveau bilete la un concert, iar mama fetei se oferise s-o găzduiască peste noapte. Fin dormea cu mâna pe piept şi cu perna pe faţă, ca de obicei. Susannah io scoase. Ştia că nu mai avea vârsta la care să se poată sufoca, dar, oricum, nu-i plăcea chestia asta.

Se ducea la ultimul etaj după Doug, când auzi ceva. Era aproape sigură că fusese plânsetul lui Roşie. Bătu încet, dar nu-i răspunse nimeni, aşa că întredeschise uşa şi îşi vârî nasul înăuntru. Roşie era trântită pe pat, complet îmbrăcată, uitându-se în tavan şi scoţând suspine zgomotoase, înecate în mucozităţi. Nici no văzu pe Susannah intrând. Era albă ca varul, observă Susannah, cu ochii duşi în fundul capului şi cu cearcăne negre. Întrebându-se dacă nu era cumva bolnavă şi gândindu-se o clipă ce tipic era pentru Sylvie să o întindă două zile la dracu-n praznic ştiind că-i lasă în grijă un copil bolnav în weekend, se duse la fată şi îi puse palma pe frunte, sub bretonul des, să vadă dacă nu avea febră. Pielea lui Roşie era rece şi umedă, nu caldă.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Roşie nu răspunse, băgându-şi capul în pernă.

Susannah se aşează pe pat, simţind picioarele fetiţei sub plapumă. Lungită acolo, părea mai mică şi mai firavă decât atunci când se tolănea pe canapeaua din living, unde se obişnuise Susannah s-o vadă în ultima vreme.

— Nu vrei să-mi spui? O săgetă acelaşi junghi

cunoscut în coşul pieptului. Trebuia să ştie. Durerea era întotdeauna urmată de o senzaţie de agasare îndreptată spre Doug. El încurajase acest gen de relaţii frustrante şi superficiale. Iar acum Roşie plângea în pat şi nici mama, nici tatăl ei nu erau acolo s-o ajute – doar această femeie distantă şi stângace care o cunoscuse prea puţin în toţi acei ani.

— Nu vrei să-l chem pe tata?

Roşie scutură din cap cu putere.

Susannah o mângâie cu blândeţe pe copila care suspina ascunsă în aşternut.

— Bine. Eu am să plec, Roşie. Am să plec, dar o să fiu pe aproape. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, vino tu. Bine?

Se ridică, simţindu-se ciudat de stânjenită şi nelalocul ei din cauza lacrimilor fetei, şi făcu doi paşi spre uşă.

— Susannah? Roşie se ridicase în capul oaselor şi îşi întindea mâinile spre ea.

— Ah, iubito… Lui Susannah îi venea şi ei să plângă, dar se duse din nou la pat şi se aşeză, mai să cadă pe spate când Roşie se aruncă la pieptul ei. O luă în braţe şi îi netezi părul, gândindu-se la Amelia care plânsese în scaunul de spital şi la Daisy, care stătuse în urmă cu puţin timp cu ochii roşii la masa din bucătărie, şi se simţi brusc foarte obosită.

Roşie îşi spunea povestea dezlânat, aşa că, la început, Susannah nu înţelese mare lucru. Trebuia să se concentreze mai mult, dar era epuizată după ziua petrecută cu Amelia. Asculta, punea întrebări şi începea să pună cap la cap faptele istorisite. Şi, pe măsură ce pricepea, se enerva din ce în ce mai

mult. Roşie era intimidată la şcoală. Dar nu fizic. Nimeni nu dădea în ea. (Susannah nu-şi putu stăpâni gândul că asta ar fi fost mai uşor de rezolvat.) Ca de obicei, era un mic grup de fete răutăcioase care o şicanau în fiecare zi, făcând-o să se simtă stingheră în clasă. Era grasă, ziceau ele. Umflata de Roşie. Grasă şi urâtă şi proastă. Nu fusese invitată la nicio zi de naştere tot trimestrul, iar anul precedent, doar la una. Dar toate fetele din clasă fuseseră invitate la acea aniversare, aşa că nu conta. Faptul că suferea şi nu ştia ce făcuse ca să-şi merite soarta îi rupea inima lui Susannah, care nu auzise o vorbă despre asta până în acel moment.

— Mamei i-ai spus? Roşie dădu din cap că da, suspină şi îşi trase nasul. Şi ea ce-a zis?

— A… a spus… a spus că trebuie să lupt… în propriile mele bătălii. Ce nu te omoară te face mai puternic, aşa mi-a zis.

Iisuse! Ce proastă era Sylvie!

— I-a telefonat dirigintei tale? Sau s-a dus s-o vadă?

— A zis că… n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile…

Susannah îşi stăpâni furia şi o strânse în braţe, mângâind-o pe păr şi şoptindu-i că toate au să se rezolve.

În cele din urmă, Roşie se întinse din nou în pat, mai calmă, iar Susannah o acoperi cu plapuma, ştergându-i lacrimile cu dosul mâinii.

— Să-ţi zic eu ceva, Roşie. Mai întâi, nu eşti grasă, nici urâtă sau proastă. Nu eşti nimic din toate astea, mă înţelegi? Oricine spune aşa ceva e un cretin. Eşti o fetiţă drăguţă, deşteaptă şi

absolut normală. În al doilea rând, mă tem că nu sunt de acord cu mama ta. Cred că nici tatăl tău nu va fi. Unele chestii, într-adevăr, trebuie să ţi le rezolvi singură – dacă e vorba de o ceartă cu o prietenă sau altceva de genul ăsta. Dar asta e curată intimidare, Roşie. E un lucru grav, nişte fete răutăcioase dintr-un grup încearcă anume să facă pe cineva să se simtă de rahat, pentru că doar aşa se simt ele bine în pielea lor. Asta-i intimidare şi trebuie să înceteze. Iar noi o să te ajutăm. E-n regulă?

Roşie dădu din cap că da.

— O să-i punem capăt.

Fata se oprise din plâns. Părea somnoroasă.

— Îmi pare rău, iubito. Chiar îmi pare rău că n-am ştiut. Ai fi putut să ne spui, ştii? Ai fi putut să-mi spui măcar mie.

După ce o liniştise pe Roşie, Susannah se duse să-l caute pe Doug în biroul lui.

— Nu te-am auzit intrând. Cum a fost?

Se se trânti pe taburet şi îşi lăsă capul în poala lui. El o mângâie pe păr.

— E bine, nu?

— Ai ştiut că Roşie e persecutată la şcoală?

— Nu. Persecutată? Cine ţi-a spus?

— Chiar ea. Acum câteva minute. E la parter, plânge în camera ei. N-ai observat nimic la ea în seara asta? Nu-şi putu stăpâni resentimentul din voce.

— Nu! Părea că se simte bine. Am comandat pizza. Copiii şi-au mâncat porţiile în faţa televizorului, uitându-se la o emisiune pe care „trebuiau” neapărat s-o vadă. Era bine când s-a dus la culcare. Ce s-a întâmplat?

Susannah îi spuse povestea pe care o scosese de la Roşie, plus soluţia dată de Sylvie.

— Îmi pare rău, Doug, dar femeia aia e cea mai mizerabilă, nesuferită şi ridicolă idioată.

Doug pufni în râs.

— Ea te vorbeşte de bine, totuşi.

Susannah îi trase o palmă pe coapsă.

— Nu râde, asta-i o treabă serioasă.

— Şi ce crezi c-ar trebui să facem?

— Păi, e clar – trebuie să vorbim cu diriginta. Luni.

— Eu plec luni. Ai uitat?

Da, uitase.

Luni dimineaţa, Susannah îi dusese pe copii la şcoală mai devreme. Daisy rămase într-un colţ, aşeptându-şi colegele. Fin o luă la fugă spre terenul de fotbal să se alăture celorlalţi jucători, aruncându-şi ghiozdanul pe jos în noroi. Deja îi ieşise cămaşa din pantaloni şi
i se desfăcuse un şiret de la pantofi. Susannah o porni cu Roşie spre clasa ei. Diriginta stătea la catedră şi citea cu uşa închisă.

— Aşteaptă aici, Roşie, îi spuse Susannah şi bătu, deschizând imediat uşa. Diriginta, vizibil iritată că fusese deranjată, se ridică şi îşi trase cu afectare de compleul din lână, fixând-o pe Susannah cu un zâmbet strâmb. Era drăguţă în felul ei arogant, şi tânără. N-avea copii, se gândi Susannah. Şi nu părea deloc înţelegătoare, după felul în care arăta.

Susannah trase adânc aer în piept.

— Trebuie să fiţi diriginta lui Roşie.

— Da, sunt domnişoara Norton. Întinse o mână. Iar dumneavoastră sunteţi…?

Bineînţeles că Susannah nu fusese la şedinţa cu părinţii. Sylvie şi Douglas mergeau întotdeauna împreună la asemenea întruniri.

Prin urmare, cine era? Era femeia cu care trăia tatăl lui Roşie. Dar acum era tot ce avea Roşie. Ezită doar o clipă.

— Sunt mama vitregă a lui Roşie, Susannah Hammond. Văzu privirea domnişoarei Norton aţintită pe mâna ei stângă fără verighetă. Se îndreptă de spate. Şi e o problemă în clasa dumneavoastră…

Sylvie sună în seara aceea, exact când Susannah voia să între în cada cu apă fierbinte. La serviciu fusese stresată, toţi voiau câte ceva de la ea. Iar când ajunsese acasă, găsise aceeaşi harababură din fiecare luni – îi luase o oră numai ca să ducă lucrurile de unde erau (podea, canapea, bucătărie) acolo unde trebuiau să fie (camerele copiilor, dulapuri, frigider) şi să umple maşina de spălat cea nesătulă cu altă serie de prosoape şi aşternuturi. Apoi se simţise prea obosită ca să gătească pentru cină, aşa că mâncase un castron de Honey Nut Cheerios şi o banană un pic prea coaptă în faţa televizorului, uitându-se la *Have I Got News for You,* după care se dusese la etaj să-şi umple cada.

— Mă tem că Doug nu e aici. S-a dus la o conferinţă.

— Cu tine voiam să vorbesc. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Susannah simţi cum se încordează. Sylvie continuă: Ai fost azi la şcoală şi ai vorbit cu diriginta lui Roşie.

— Da, domnişoara Norton.

— M-a sunat azi după-masă şi mi-a spus cum s-

au petrecut lucrurile. I-ai zis lui Doug ce voiai să faci?

— Da, sigur. S-ar fi dus el, dar trebuia să plece azi-dimineaţă devreme la conferinţa de la Gleneagles. Şi nu „s-a petrecut” nimic deosebit, cum vrei să insinuezi. Era o situaţie care trebuia rezolvată şi i-am atras atenţia.

— Nu aveai niciun drept.

— Ce-ai zis? Susannah era şocată. Şi obosită. Şi mai avea puţin până să-i vină ciclul, îşi aminti ea. Sylvie alesese un moment cu totul nepotrivit.

— Nu e copilul tău, ştii.

— Ştiu foarte bine, Sylvie. Aşa cum, din câte înţeleg, şi tu ştiai la fel de bine ce se întâmplă la şcoală.

— Sigur că da. Sylvie se sufoca de indignare.

— Dar n-ai făcut nimic în privinţa asta? Susannah îşi pierdea răbdarea.

— Am învăţato pe Roşie cum să se descurce singură, pentru că aşa credeam că trebuie rezolvată situaţia.

Susannah detesta felul acesta de a vorbi. „Am învăţat-o”. Nu-şi putu stăpâni sarcasmul din voce.

— Ei bine, degeaba ai învăţat-o ce să facă, Sylvie. Am găsit-o plângând în hohote în pat vineri seara. Tu nu erai aici. Trebuia să iau măsuri.

— Dar nu asta. Nu trebuia să te bagi. N-o să înghit aşa ceva.

Susannah era cât pe ce să pufnească în râs. Şi-o închipuia pe Sylvie tunând şi fulgerând – centrul yoga nu făcuse prea mult pentru pacea sufletului ei.

— Sylvie, nu sunt dispusă să port o asemenea conversaţie. Sunt obosită şi vreau să fac o baie. Ar

trebui să-mi mulţumeşti, nu să te înfurii pe mine, dar, pentru că nu există nicio şansă să faci aşa ceva, te rog să mă scuzi. Apoi închise telefonul.

Era foarte plăcut. Aruncă o privire la trupul ei gol în oglinda din baie şi îşi dădu nota zece după ce se gândi puţin. „Să sperăm că n-o să găsească niciodată micuţele pilule roz ale lui Daisy şi să dea vina tot pe mine”, rosti ea cu voce tare, chicotind în timp ce intra în spuma din cadă.

Rob

Rob avea 37 de ani când o întâlnise pe Helena, iar Susannah era fata cu care avusese cea mai lungă relaţie de până atunci. Şi cea mai serioasă.

Bineînţeles că mai existaseră şi alte femei în viaţa lui, dar nu atât de multe câte avuseseră prietenii săi. Cel mai mult stătuse singur după ce se despărţise de Susannah. De-abia după doi ani de când primise scrisoarea ei se mai combinase cu o fată. Scrisoarea aceea şi toate celelalte care i se întâmplaseră declanşaseră o perioadă din viaţa lui în care deraiase, în măsura în care o putea face un ofiţer al RAF. El, care îşi făcea întotdeauna datoria cu multă conştiinciozitate, băuse prea mult şi fumase aşijderea când nu era de serviciu – lucruri pe care nu le făcuse niciodată înainte. Dar toţi făceau la fel. Era obligatoriu acolo, departe. Frica şi plictiseala alcătuiau o combinaţie periculoasă. Dacă el fugise de mai multe decât alţii, nu vorbea niciodată despre asta. Îi spusese mamei sale la telefon că o terminase pentru totdeauna cu Susannah şi că subiectul era închis. Ea nu-l bătuse niciodată la cap. Nimeni altcineva nu-l întrebase.

Rupsese toate pozele cu ea – un instantaneu făcut într-o cabină din gara Waterloo cu ei doi, râzând şi sărutându-se, şi mai multe fotografii ale ei, care fuseseră prinse cu bandă adezivă deasupra patului său din cazarmă – şi le aruncase la gunoi, rezistând tentaţiei de a păstra măcar una. Tot ce îi legase pe ei doi era fie în capul lui, fie într-o cutie mică de carton în podul din casa părinţilor săi, iar el făcea tot posibilul să nu se lase copleşit de amintiri, deşi uneori, noaptea târziu, când era frânt de oboseală, reuşea cu greu să-şi alunge chipul ei din minte.

Când împlinise douăzeci şi unu de ani, îl scăpase de povara virginităţii sora unui camarad din regimentul său, după o noapte de beţie într-un bar, în care fata îi mărturisise că fusese întotdeauna nebună după el, dar Rob nu-şi mai amintea mare lucru, cu excepţia faptului că, a doua zi dimineaţa, ea mirosea a fum şi nu i se mai păruse aşa drăguţă ca noaptea trecută.

Apoi, în următorii şaptesprezece ani, fusese mutat de mai multe ori în interes de serviciu, avansat în grad în repetate rânduri şi avusese câteva iubite. Era un bărbat arătos şi ştia să-şi exercite farmecul fără a fi câtuşi de puţin linguşitor, iar femeile îl plăceau. Unele erau din regimentul său – de câte ori era încartiruit, se ducea la popota ofiţerilor, iar acolo se găseau întotdeauna tinere, şi ele ofiţeri, în căutare de puţină distracţie, însă trebuia să fie atent. Unele erau surorile sau iubitele prietenilor lui – le întâlnea în permisii la schi sau la petreceri şi în cârciumi. Uneori, lucrurile erau aranjate. Dar, de cele mai multe ori, se nimerea din întâmplare.

Nu se îndrăgostise de niciuna. Era mai mult vorba de sex. Dar la unele ţinuse. Relaţiile durau de obicei câteva luni şi fuseseră majoritatea foarte plăcute. Ieşise cu o femeie-caporal aproape un an, cu toate că şase luni ea fusese în Insulele Falkland, iar el în Scoţia, aşa că nu contase cu adevărat. Nu ştia sigur nici dacă vreuna dintre ele se îndrăgostise de el.

De-a lungul timpului, majoritatea colegilor lui se căsătoriseră. Regulamentele se schimbaseră, aşa că ofiţerii se puteau însura şi cu femei din alte pături sociale, ceea ce unii şi făcuseră. Piloţii se căsătoreau adesea cu femei pe care le numeau în glumă „neveste-trofeu” – fete frumoase, încântătoare, care nu făceau parte din armată. Era unul dintre cei mai în vârstă tipi de la popotă, deşi existau şi bărbaţi divorţaţi care se întorceau la cazarmă. Fusese de două ori cavaler de onoare şi de mai multe ori condusese mireasa la altar. Dar niciodată nu simţise nevoia să se însoare. Nu întâlnise încă femeia alături de care să dorească să-şi petreacă toată viaţa. Avea perioade când refuza să fie legat de mâini şi de picioare, iar în altele îşi vedea colegii trecând prin relaţii de rahat şi nu înţelegea de ce – mai ales când veneau la el tineri din regiment care îi cereau o permisie ca să se ducă acasă pentru a-şi salva căsnicia care scârţâia. Pentru el nu exista nicio femeie care să-i trezească dorinţa de a se căsători.

Până la Helena. Ea era altfel. Şi el era altfel decât înainte. Timpul le schimbă pe toate, nu aşa se spune? Viaţa pe care o ducea începuse să-l obosească. Începuse să-şi dorească lucruri după care nu tânjea înainte. Îşi dorea un cămin, departe

de toată agitaţia în care trăia. O casă. Copii. Îşi vedea colegii cu puştii lor pe umeri şi începea să aibă senzaţia că îi lipseşte ceva.

Şi apoi apăruse ea. În locul şi la timpul potrivit. Se întâlniseră în Germania. Prima dată când o văzuse, fata nu era în uniformă – crezuse că e una dintre profesoarele civile de la bază. Purta nişte blugi albi mulaţi şi un tricou. Părul blond îi era mai lung pe atunci şi fusese strâns într-o coadă de cal care i se legăna la fiecare pas – şi ce frumos mers avea – când trecuse pe lângă el într-o după-amiază cu soare. Simţise cum îl cuprinde dorinţa – nu mai fusese cu o femeie de ceva timp – şi îi plăcuse fata cu picioare lungi, dar după aceea nu se mai gândise la ea. A doua oară când o văzuse, era în uniformă, dar îi recunoscuse mersul, deşi, în loc de sandale cu toc înalt, purta acum ghetele negre regulamentare, iar coada de cal îi era strânsă într-un coc. Fusese nevoie de câteva zâmbete în plus ca să-i atragă atenţia şi de o săptămână sau două s-o convingă să între într-o conversaţie, dar avea ceva care îl făcuse să nu se dea bătut.

Blonda Helena, în ciuda fragilităţii ei, se dovedise a fi tare ca oţelul şi total neinteresată să reprezinte doar o aventură pentru un ofiţer superior, fie el şi unul cu nişte ochi negri superbi.

Crescută de o mamă necăsătorită, voluntară şi capabilă, într-un mic apartament de deasupra unei brutării din Cardiff, se înrolase în RAF pentru că îi oferea o cale de scăpare. Începutul unei vieţi cu totul diferite de aceea pe care o dusese. Se cunoştea pe sine mai bine şi era mai demnă decât orice persoană pe care o întâlnise Rob vreodată,

iar uneori diferenţa de vârstă dintre ei părea să se inverseze.

Mama ei, Helen, avusese numai cincisprezece ani când rămăsese gravidă cu Helena. Se măritase cu iubitul ei – cu trei ani mai mare ca ea, dar nu la fel de inteligent – în luna în care împlinise şaisprezece ani (împinsă din spate de părinţii ei) şi cu trei luni înainte să se nască Helena. Adăugase un „a” la propriul ei nume când se dusese să înregistreze copilul, peste două săptămâni. Dorea ceva ieşit din comun pentru fiica ei.

Tatăl Helenei rămăsese cu mama ei până la a patra aniversare a fetiţei. De atunci nu-l prea văzuse – îi făcuse câteva vizite simbolice în primii doi ani de când plecase de acasă, dar nu plătise niciodată pensie alimentară iar ea abia şi-l mai amintea.

Helen era o femeie drăguţă, care nu se distrase cine ştie ce înainte să ajungă mamă. Existaseră câţiva „unchi” în copilăria Helenei, dintre care pe unii îi urâse şi pe alţii îi îndrăgise. Însă relaţiile mamei ei nu durau niciodată mult. Erau foarte legate una de alta, iar Helen nu lăsase pe nimeni să se apropie prea mult de ea.

Mama Helenei era uneori o adevărată forţă a naturii, dar îşi iubea fata mai presus de orice şi o crescuse în aşa fel ca să fie mândră şi independentă.

Aceste trăsături îl atrăseseră pe Rob cel mai mult la ea când începuseră să se cunoască mai bine în lunile petrecute în Germania. Îi plăceau onestitatea şi sinceritatea ei. Părea o fată simplă, fără ascunzişuri ca altele. Avea şi o fire veselă. Râdea uşor şi des, de multe ori din nimic,

începuse să se simtă mai relaxat şi mai liber când era cu ea şi, în acelaşi timp, mai cu picioarele pe pământ. Helena era şi atrăgătoare, dar într-un fel discret, care, odată ce îl sesizai, te fermeca. În cele din urmă, ea a fost cea care l-a sedus prima.

Până să-şi dea el seama – oarecum uimit de sine însuşi – că se îndrăgostise de ea, Helena îl prinsese de mult timp în mreje.

Nu se hotărâse încă să se însoare cu ea când o văzuse pe Susannah la nunta lui Alex. Dar, revăzând-o, nu ştia nici el cum, începuse să se gândească la căsătorie. Susannah era pierdută pentru el, la fel cum fusese în toţi acei ani lungi: nu vedea nimic pe chipul sau în ochii ei care să-l contrazică, iar acum se obişnuise să trăiască fără ea. Nu-l mai săgeta niciun junghi, pur şi simplu era ca o rană veche care-l mai supăra când ploua – o durere suportabilă. Pe de altă parte, întâlnirea cu ea îi amintise cum *ar fi putut* să se simtă, ce dorise să fie între el şi Susannah cu atâţia ani în urmă şi de ce avea şansa să se bucure acum cu Helena.

Cu toate acestea, nu o ceruse de nevastă în stilul tradiţional. Fusese o decizie reciprocă. Odată, pe când stăteau amândoi în pat, într-o noapte de la sfârşitul verii, după ce erau împreună de un an şi jumătate, avuseseră la o conversaţie de genul „poate ar trebui să ne gândim şi la căsătorie”, dar nu aduseseră vorba de nimic concret, cum ar fi o cutiuţă cu verighete. Nu-i mai era frică. Sau poate că îl speria mai mult cealaltă variantă. De când tatăl său fusese diagnosticat cu o teribilă maladie neuromotorie, viaţa fusese înspăimântătoare.’ Părăsind forţele aeriene şi

trezindu-se într-o lume în care nu trăise de când era bărbat în toată firea, era dezorientat. Helena reprezenta pentru el stabilitate şi continuitate, iar aceste două lucruri ajunseseră să capete cea mai mare importanţă în viaţa lui.

Se căsătoriseră în Cipru, pe terasa unui hotel, la apusul soarelui, cu doi martori din personalul hotelului. Rob nu vrusese să le spună părinţilor lui – aveau destule pe cap şi aşa –, iar Helena fusese de acord să n-o anunţe nici ea pe Helen, deşi ştia că avea să-i scoată ochii.

Dacă l-ar fi întrebat cineva pe Rob cât de des se gândea la Susannah, i-ar fi răspuns, dacă era sincer, că la început, după ce primise scrisoarea ei, îl duruse în fiecare clipă când era treaz. Apoi noaptea, înainte să adoarmă, încă îl mai durea, dar din ce în ce mai rar. În anii ce trecuseră între cele două iubiri din viaţa lui, imaginea lui Susannah îi apărea în faţa ochilor în cele mai ciudate şi nepotrivite momente – când făcea dragoste cu o fată sau se uita la un film pe care îl văzuseră împreună, întotdeauna când se ducea acasă. Când mânca prăjituri siciliene. Iar apoi, după ce apăruse Helena în viaţa lui, durerea aproape dispăruse. Cu excepţia momentului în care îi jura credinţă miresei lui şi îi punea o verighetă subţire de aur pe degetul inelar. În acea clipă, îşi amintise – iar asta îl speriase atât de tare, încât începuse să tremure cu verigheta în mână, şi toată lumea îl observase, fără a înţelege motivul – cum îşi împletise degetele cu ale lui Susannah ultima dată când fuseseră împreună, când îi spusese că nu avea să mai iubească pe nimeni aşa mult ca pe ea.

Se dusese singur acasă ca să le spună părinţilor. Se aşezase la masă şi le zisese că se însurase cu o fată cu care se vedea de un timp şi că îi părea foarte rău că nu le spusese până acum. Lois abia reuşise să-şi reţină plânsul de fericire, îl îmbrăţişase, iar Frank, cu ochii în lacrimi, îl bătuse pe spate un pic cam tare. Şi pe urmă Lois îl informase de vizita lui Susannah, iar lui i se făcuse greaţă pentru o clipă, dintr-un motiv care îi scăpa.

Decembrie

Crăciunul. Doamne, ce-i mai plăcea când era mică. În definitiv, cărui copil nu-i place? Dar în aceste zile, lui Susannah îi veni în minte pasajul din Dickens conform căruia e cea mai frumoasă, dar şi cea mai grea perioadă din an. Ea şi Douglas avuseseră parte şi de bune şi de rele în viaţa de cuplu. Bune când erau singuri, rele când erau şi copiii cu ei. În ultimii doi ani însă, se confruntaseră numai cu greutăţile de care se vorbea în roman, chiar şi atunci când copiii erau cu mama lor.

La început nu fusese aşa. În primul an au fost mai mult singuri, ca într-o lună de miere prelungită – Doug şi-a petrecut Ajunul Crăciunului la Sylvie, cu Daisy, Roşie şi Fin, pentru că aşa îl rugase Susannah, iar ea s-a dus în aceeaşi zi la casa părintească, nepăsându-i deloc că el era cu fosta lui soţie şi fiind încredinţată că a doua zi toate aveau să fie ca înainte. Încă îi mai plăcea să se ducă la slujba de la miezul nopţii la biserica St. Gabriel, cu scena nativităţii în mărime naturală, care în copilărie i se părea imensă. Ziua de

Crăciun a fost extrem de puţin tradiţională – au stat în pat, moţăind şi zbenguindu-se până la prânz, apoi au făcut creveţi cu ardei şi au băut şampanie, o parte din cupe, cealaltă de pe pielea lor goală. Ea îşi făcuse singură cadoul, cumpărându-şi o lenjerie sexy roşie ca focul pentru prima şi ultima dată în viaţă, iar la sutienul de dantelă şi chiloţii tanga adăugase o pălărie de spiriduş cu clopoţei şi o enormă fundă roşie.

În al doilea an, copiii au venit la ei, bineînţeles. De data asta şi-a petrecut Ajunul Crăciunului complet îmbrăcată, umplând primul ei curcan de şase kile şi înfăşurând feliuţe de şuncă în jurul cârnaţilor picanţi. A doua zi, o Daisy ţâfnoasă a declarat în timpul prânzului că nimic nu avea gustul preparatelor făcute de mama ei. Apoi a adăugat că nu conta, din moment ce Sylvie le promisese să le pregătească în ziua Următoare o cină „ca lumea”, nerecunoscând astfel eforturile depuse de Susannah şi făcând-o pe aceasta să-şi muşte buza de jos.

Nefericită, a mâncat toate bomboanele de ciocolată cu lichior cât timp s-a uitat la episodul special de Crăciun cu Miss Marple.

În al treilea an i-au vizitat pe părinţii lui Susannah, iar Douglas s-a dus la cârciumă cu Clive, Alastair şi Alex pentru tradiţionala halbă de bere din dimineaţa de Crăciun. Doug ar fi vrut să plece acasă imediat după prânz. Nu se simţea niciodată prea în largul său acolo, Susannah o ştia bine. Părinţii ei nu făcuseră niciun comentariu despre diferenţa de vârstă dintre ei, dar era clar că pe el îl deranja enorm şi situaţia îl măcina de câte ori se întrunea familia. Cel puţin ea lua

lucrurile aşa cum erau.

În al patrulea an, Daisy a stat în pat până s-a pus pe masă prânzul, a mâncat în pijama, iar Fin s-a plâns tot timpul mesei cât de plicticos era să-ţi faci Crăciunul în Anglia – în anul precedent, Sylvie se combinase cu un pilot de la o linie aeriană, care îi dusese pe toţi cu avionul în Bahamas de Crăciun.

Al cincilea Crăciun şi l-au petrecut cu Amelia şi Jonathan şi copiii lor, lucru care i-a provocat lui Douglas o stare de sentimentalism amestecat cu vină care a durat cinci zile, de parcă o considera pe ea vinovată de faptul că el trebuia să-i vadă pe Elizabeth, Victoria şi Samuel cum desfac cadourile şi pun bateriile în jucării, în timp ce propriii lui copii erau la kilometri distanţă. Dar în al şaselea an, culpabilitatea a fost dată uitării şi Susannah a stat în genunchi trei ore ca să-i construiască lui Fin palatul Taj Mahal din piese de Lego. Şi aşa mai departe…

Acum ajunsese să-i fie groază de perioada sărbătorilor, sentiment foarte diferit de starea de aşteptare înfrigurată şi valul de bunăvoinţă cu care întâmpina Crăciunul în vieţile ei anterioare. Divorţul, se gândi ea, avea darul de a strica tot ce era altădată frumos – Crăciunul, aniversările şi vacanţele de vară. Odată ce divorţai, toate ocaziile festive erau pline de riscuri – cele mai mari dispozitive explozibile de pe câmpul minat în care se transformă viaţa unei familii dezbinate. Nu părea să aibă nicio importanţă dacă făcea un efort supraomenesc să devină o Nigella Lawson sau se pregătea pentru această sărbătoare cu entuziasmul unui evreu hasidic. Nu reuşea

niciodată să le ofere tuturor o zi magică.

Anul acesta – al nouălea: erau chiar aşa de mulţi? — Era rândul lui Sylvie să stea cu copiii de Crăciun. Susannah şi Douglas aveau să fie numai ei doi. Se gândise să facă o rezervare la un hotel dintr-un conac de la ţară, dar apoi hotărâse să rămână acasă. Pentru doi adulţi, un Crăciun în condiţii de lux, cu plimbări lungi, focuri de tabără şi lenjerie de dantelă ar fi fost ceva ciudat. N-ar fi fost într-un loc potrivit, dar asta n-avea nicio legătură cu poziţia geografică. Ea voia să fie singuri, nu înconjuraţi de oameni, darămite de străini. Susannah era hotărâtă să facă în aşa fel ca puţinele zile petrecute împreună să fie plăcute. Când aveau prea multe, nu părea să meargă prea bine.

Discutase cu Amelia în urmă cu două săptămâni, în timpul şedinţei de chimioterapie. Prietena ei îl lăsa pe Jonathan să-şi petreacă la ea noaptea din Ajunul Crăciunului. Susannah ridicase o sprânceană.

Căutau amândouă peruci într-un magazin găsit de Amelia pe internet. Aparţinea unui tip care semăna ca două picături de apă cu Kenneth Williams[3] (cu excepţia faptului că era chel ca-n palmă, o ironie a sorţii care le făcuse să chicotească de la început) şi era servil şi onctuos. Amelia îl caracterizase mai târziu prin „cum vreţi dumneavoastră, domnule”.

Amelia îşi declarase intenţia de a cumpăra câteva peruci, hotărâtă să nu-şi ia niciuna care să semene cu părul ei natural. „Dacă trebuie să port

3 Actor englez de comedie (1926-1988) care a apărut în numeroase spectacole de televiziune (n.tr.)

aşa ceva, măcar să mă distrez făcând-o.” Ţeasta ei arăta ca un prezervativ în plasa de strâns părul pe care i-o pusese mai înainte Kenneth – al cărui nume adevărat, Jeremy, era aproape la fel de comic.

— Ce ziceai, Suze, că am o formă superbă a capului, aşa că-mi vine bine fără păr?

Jeremy adusese o mulţime de peruci în toate culorile şi coafurile imaginabile, încercând să le între în graţii şi părând să nu-i pese câte probau. Aşa că fuseseră pe rând „îngerii lui Charlie”, „gemenele Purdey”, „The Supremes” … Jeremy le spusese că le venea bine cu orice. Asta nu era adevărat, o asigurase Amelia pe Susannah când el se dusese în spatele magazinului, iar prietena ei proba o perucă semnată de Mary Quant.

Printre hohote de râs, vorbiseră despre Jonathan.

— Nu-mi face mutra asta. Are logică. Totul se întâmplă în prima oră – o ştii doar, trei copii pot să rupă o mie de metri pătraţi de ambalaje în şase minute şi ceva. Pe urmă, când ajung la jumătatea ciorapului cu ciocolată Cadbury, înainte de micul dejun, totul se reduce la a-i stăpâni şi a încerca să-i convingi să nu facă prea multă gălăgie. Vine şi mama. Face o reţetă a Deliei Smith – gâscă îndopată cu cartofi la cuptor, chestii din astea. Eu n-aş fi acum în stare să gătesc atâtea. Nici nu ştiu dacă voi putea să mănânc. M-am gândit că nu e ziua potrivită să fac pe martira şi le-am spus da amândurora.

— Doar e ziua în care să vă prefaceţi că sunteţi o familie fericită, nu?

— Şi de ce nu? Am fost odată. Mai putem fi o zi.

Mai ales dacă avem destul lichior Harvey Bristol Cream pentru mama.

— Sunt de acord. Susannah încuviinţă din cap. Cred că sună bine.

— Dar tu? Nu-mi aduc amine – e cumva rândul tău să stai cu *Ies enfants terribles?*

— Nu. Scutură din cap. Vor fi la mama lor.

— Nebuna aia de Sylvie? Ce noroc pe capul vostru.

Veţi fi ca doi porumbei. Nu vrei să vii cu Douglas pe la noi? Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine…

— Cum să nu, n-am uitat ce multă veselie a răspândit în jurul lui ultima dată când am petrecut Crăciunul împreună. Râdea o dată pe minut.

— Hai, vino. Am putea să-i lăsăm pe toţi în plata Domnului şi să ne închidem în baie cu o sticlă de Baileys.

Aş putea chiar să te las să vezi ediţia de Crăciun a emisiunii concurs *Top of the Pops,* ca altădată…

Ediţia de Crăciun a emisiunii *Top of the Pops* era interzisă în casa lui Susannah când era mică. Între slujba de la miezul nopţii şi cea de dimineaţă de la St. Gabriel, lichiorul de ouă băut cu vecinii şi obligatoriile şarade, nu era niciodată timp să te uiţi la televizor. După vârsta de treisprezece ani, se ruga de părinţi s-o lase la Amelia să se uite la emisiune. Nu putea să-i audă niciodată pe cei de la Frankie Goes to Hollywood cântând *The Power oflove* sau pe cei de la Band Aid cu marele lor succes *Do They Know It’s Christmas?* fără să se gândească cum stăteau amândouă pe patul dublu din camera decorată în verde şi roz, mâncând felii de Terry’s Chocolate Orange până le venea rău. La acea vârstă i se părea o binefacere că mama

Ameliei se uita pe video la O *viaţă minunată* şi chicotea în living, după trei pahare mari de sherry, iar tatăl ei se închidea în birou şi juca golf la computer.

— Mă tentează, dar nu. Eu şi Doug avem nevoie de puţin timp pentru noi doi. Fără probleme de serviciu, fără familie.

— Şi fără o prietenă care se luptă cu un cancer. Amelia făcu o mutră de căţeluş abandonat.

— Întocmai, dar asta nu exclude lupta. Susannah pufni în râs. Numai noi doi.

Traversase o perioadă ciudată, iar Amelia avusese contribuţia ei. Fusese o lovitură grea să afle că prietena ei era bolnavă. Mai era şi Rob – ştia că o tulburaseră veştile despre el, îi răscoliseră amintirile. Nu era vina lui Douglas. Apoi veniseră Daisy şi Roşie cu problemele lor. Viaţa devenise… complicată. Voia s-o ia mai încet. Să coboare din carusel pentru un timp.

Spera să stea de vorbă cu Doug. Spera să facă dragoste, să regăsească acea intimitate de care nu avuseseră parte în ultimul timp. Dorea să se simtă din nou aproape de el. Voia să nu se mai gândească la Rob. O făcea să se simtă caraghioasă. Şi o întrista.

*

Sylvie nu sunase până în seara de 23. Susannah despacheta alimentele pe care tocmai le cumpărase. Conversaţia lor era foarte limitată, deşi trecuseră atâţia ani. Când răspunse la telefon, Sylvie îi zise „Bună” – reticentă ca întotdeauna –, după care îl ceru imediat pe Doug. Nu se prezenta niciodată, dar Susannah ştia cine suna. În trecut, încercase o dată sau de două ori

să închege o scurtă discuţie cu ea despre copii, dar mai departe nu mersese niciodată. În vocea lui Sylvie se simţeau resentimentele şi dispreţul, iar Susannah ştia că i se plânsese lui Doug de ea. S-ar fi putut crede că din vina ei divorţaseră. Poate că lui Sylvie îi revenise în minte trecutul şi chiar credea că Susannah era motivul pentru care trebuise să se despartă de soţul ei.

Dar nu era câtuşi de puţin adevărat. Se despărţiseră cu mult înainte ca Susannah să-l cunoască şi toate aranjamentele de divorţ şi custodie erau deja semnate când începuseră ei să se vadă. Amelia zicea mereu că neobrăzata de Sylvie ar fi trebuit să-i pupe mâinile şi picioarele lui Susannah deoarece avea grijă de copii în locul ei.

În această seară, când sună Sylvie, nu se osteni să stea de vorbă cu ea, doar îl chemă pe Doug, puse receptorul pe măsuţa din hol şi se întoarse în bucătărie, dar de acolo tot îl putea auzi pe Doug răspunzându-i încet şi încordat fostei sale soţii. Din motive pe care nu le înţelesese niciodată pe deplin, el părea să se teamă de Sylvie şi se purta de parcă principalul lui scop era să no scoată din sărite. Voia să schimbe weekendurile, aşa spunea. Şi asta voiau şi copiii. Ştia că, dacă îi gâdila lui Doug orgoliul, avea să obţină exact ce dorea. Dacă Doug credea că puştii voiau să fie cu el… Susannah înţelegea din răspunsurile lui ce îi spunea Sylvie.

De obicei îi cerea părerea înainte să accepte. ÎI auzi, cu inima cât un purice, spunându-i lui Sylvie că avea s-o mai sune după ce se sfătuia cu ea. Se întrebă dacă şi Sylvie ştia cât valora această

consultare. Cum ar fi putut ea să spună nu?

Deschise din nou frigiderul, nervoasă, şi se uită la cantităţile mici de delicatese pe care tocmai le despachetase. Foie gras, somon afumat, piept de raţă afumat. Nu erau de-ajuns pentru cinci, chiar dacă puştii aveau să strâmbe din nas la fiecare înghiţitură. Un vraf de farfurioare, numai bune ca să mănânci în pat, în baie, pe jos în faţa şemineului sau uitându-te la televizor, nu la o masă, alături de copii cu pălării de hârtie pe cap, care se prefac că sunt veseli. Susannah se trânti pe un taburet şi înşfăcă un carnet şi un pix. Pusese deja pe listă câteva lucruri înainte să între Douglas. Curcan, cartofi, varză de Bruxelles, biscuiţi săraţi, Pringles… Gândul de a-şi croi drum prin aglomeraţia de la magazinul Sainsbury’s o îngrozea, dar era prea târziu să mai comande pe internet. Ştia de la Amelia că livrările la domiciliu fuseseră rezervate cu săptămâni bune înainte. Ca şi machiajul care te face să arăţi natural, de parcă nu te-ai fi machiat, un Crăciun reuşit, fără stres şi agitaţie, presupune o groază de stres şi agitaţie… mai bine îl faci în octombrie.

Totul se dusese pe apa sâmbetei. Simţea cum se şterge încet imaginea Crăciunului pe care şi-l dorea. Îi spusese maică-sii că avea să o viziteze a doua zi la prânz. Acceptase invitaţia, deşi nu-i spusese încă lui Douglas. Ştia că el nu ar fi cumpărat cadouri – nu o făcea decât în ultima clipă. Probabil pentru că era o scuză bună ca să scape de toate vizitele de familie. Alastair şi Kathryn se duceau la familia ei în acel an, dar Alex şi Chloe aveau să fie acolo – plecau cu avionul în Canada a doua zi de Crăciun, pentru o săptămână

la schi cu gaşca lui Chloe. Susannah cumpărase cadourile şi le ambalase frumos, având o senzaţie vagă de sărbătoare. Avea să asculte colinde în maşină şi să între în starea sufletească potrivită ca să petreacă un Crăciun fericit cu Douglas.

Îi trecu prin minte că ar fi putut s-o sune pe Lois. Era doar o idee vagă şi nu neapărat una bună. Dar ar fi putut.

Douglas intră cu ambele braţe ridicate într-un gest care însemna „ce pot să fac?” Poate acela care îi displăcea cel mai mult în comportarea lui.

— Care-i treaba? încerca să nu ridice tonul şi să pară calmă.

El înălţă din umeri în semn de neputinţă.

— Nişte prieteni de-ai ei i-au propus să meargă la schi. Ar putea să ia avionul de Geneva de mâine după-amiază.

Susannah dădu încet din cap.

— Şi copiii sunt de acord, nu-i aşa?

Doug zâmbi.

— Ea zice că puştii preferă să vină aici. N-a mai spus aşa ceva niciodată.

Susannah pufni, neputând să se abţină.

— Până acum nu ni i-a trimis niciodată de Crăciun fără să ne anunţe cu mai puţin de o zi înainte.

— Haide, nu mai fi aşa. Vocea lui o implora. Poate că e adevărat. Ai zis şi tu că te împaci mai bine cu Daisy în ultimul timp. Şi cu Roşie.

— Cum să nu mai fiu? Nu voia să amestece fetele în toată povestea. Nu despre asta era vorba.

— Aşa dură şi cinică.

Vorbele lui o dureau.

— Uite ce-i, Doug. O să încerc să fiu mai puţin

dură şi cinică dacă şi tu ai să te străduieşti să fii mai puţin naiv.

Cum venea asta? Vocea îi era stridentă şi răutăcioasă. Căuta cearta cu lumânarea.

— De ce naiv?

— Da, naiv. Crezi că vacanţa asta la schi a venit aşa, deodată, nu? De parcă oamenii se hotărăsc de pe o zi pe alta să meargă la schi în cea mai aglomerată săptămână a anului…

El o întrerupse cu nervozitate.

— Sigur că nu. Nu sunt prost, Susannah.

N-ar fi fost atât de sigură de asta.

— Din câte spunea, cineva a trebuit să renunţe şi s-a făcut un loc la cabană.

— Grozav. Prin urmare, te sună aşa pe nepusă masă şi îţi plasează copiii, iar tu nu zici nimic. Dacă trebuia să plecăm şi noi undeva?

— Dar nu trebuie, scânci el. Urma doar să fim singuri, de capul nostru.

— Exact, doar noi doi, Doug. Asta era ideea. Lăsă propoziţia în suspensie pentru o clipă, sperând ca el să se prindă.

Dar el nu se prinse.

— Cred că avem nevoie de asta, nu?

Doug, ferindu-se să răspundă, se retrase în poziţiile lui fortificate.

— Ce puteam să fac, Susannah? Pune-te în locul meu.

Prea târziu pentru aşa ceva. No lăsase ani de zile să se pună în locul lui. Acum n-avea dreptul să profite de situaţie.

— Să spui nu. Puteai să spui nu.

De câte ori mai avuseseră acest gen de discuţie? De câte ori avea s-o mai suporte?

— Nu pot să fac asta. Sunt copiii mei.

— Şi ai ei. Ai mei nu sunt. Nici măcar pe departe.

— Nu ştiu de ce faci atâta tevatură pe chestia asta. Nici nu-ţi place aşa de mult Crăciunul.

Doamne, ce aroganţă! Pe timpuri îi plăcea enorm Crăciunul.

O străfulgeră gândul că nu voia să se certe cu Douglas în seara aceea şi imediat i se potoli furia. Se întoarse spre frigider ca el să nu-i vadă faţa, temându-se că ar fi putut să izbucnească în plâns.

— Bine. Ai dreptate. Nu mă omor după Crăciun. N-are rost să ne certăm. Copiii o să vină. Desigur. Sylvie va schia, noi vom găti. Va fi bine.

— Bine… Detest cuvântul ăsta.

— Mă tem că e cel mai bun pe care-l pot spune în seara asta.

Când vorbi din nou, vocea lui suna uşurată şi împăciuitoare.

— Am să fac eu cumpărăturile.

Evident că avea să le facă. Avea să-şi gătească, dar Susannah nu-i spuse nimic acum.

— Va trebui, pentru că eu mă duc mâine la mama.

— Nu ştiam.

Oare era frustrare în vocea lui? Glumea?

— M-am hotărât în ultima clipă, zise ea muşcându-şi buza inferioară. Vocea ei era plină de sarcasm, dar o merita.

— Bine. Am fost şi eu invitat?

— Eşti întotdeauna al naibii de bine-venit acolo, Doug. El dădea mereu înapoi când îl înjura, de parcă l-ar fi lovit sau rănit. Aproape că îi făcea plăcere să se uite la el. Pentru numele lui

Dumnezeu, nu vii niciodată. Şi, de fapt, mâine oricum nu poţi, aşa-i?

A doua zi dimineaţă, după ce între ei se instalase o pace tensionată şi trecuse o noapte fără să se mai certe, mulţumită unei băi lungi cu multă spumă şi unui film bun, Susannah conducea spre casa părinţilor ei pe lungul drum de centură al satului – drum care trecea pe lângă locuinţa lui Lois şi Frank. De când ieşise de pe autostradă, ajungând în peisajul familiar, avea impresia că maşina se deplasa ciudat, de parcă mergea singură. Nu-i sunase, dar nu putea rezista tentaţiei. Nu avea niciun plan. Pe când se apropia, văzu o maşină la mică distanţă în faţă – un Ford albastru – intrând pe aleea lor. Fără să se gândească, se opri şi ea la câteva sute de metri depărtare, frânând cu putere şi întorcându-se spre fâşia de iarbă de vizavi de The Cricketers, simţindu-se ca şi când ar fi spionat pe cineva.

Chiar asta făcea.

Era Rob. Sperase să fie el şi aşa şi era. De parcă l-ar fi chemat prin puterea gândului. Ieşi din maşină, purtând o vestă lungă bleumarin peste o cămaşă în carouri, şi îşi întinse braţele deasupra capului, îndreptându-se de spate, de parcă înţepenise de atâta condus. Apoi se deschise portiera din stânga şi coborî o femeie înaltă şi zveltă. Deşi nu putea să vadă prea bine de la o asemenea distanţă, lui Susannah i se păru că era cu câţiva ani mai tânără decât Rob. Avea părul blond-închis, tuns scurt şi filat, după ultima modă, şi purta un pardesiu bleumarin peste blugii mulaţi, iar la gât un avea fular de lână roz aprins, înfăşurat de mai multe ori. Îi spuse ceva lui

Rob, aplecându-se peste capota maşinii. El îi răspunse zâmbind. Apoi ea deschise portiera din spate şi scoase o geantă maro de voiaj şi o pungă mare, cu dungi roşii şi albe, plină de cadouri frumos ambalate. Rob dădu ocol maşinii să-i ia geanta, iar ea se ridică repede pe vârfuri să-l sărute pe obraz. El îi zise s-o ia înaintea lui şi încuie maşina, după care o urmă. Lois deschisese deja uşa, probabil că se uitase după maşină de la fereastra din faţă, aşteptându-i cu nerăbdare. Când ajunseră în prag, îi îmbrăţişă pe rând şi Susannah o văzu sporovăind cu însufleţire tot timpul. Era fericită că îi vedea.

Gelozia care o cuprinsese o şocă. Dar asta era. Simţi un fior de invidie. Cu vreo câteva seri înainte fusese la concertul de Crăciun de la şcoala lui Fin. La sfârşit rămăsese în sală cu Roşie, iar Douglas şi Sylvie se duseseră în faţă, cu aparatele foto în mâini şi strălucind de mândrie, iar ea se uitase la ei cum îl sărutau şi îmbrăţişau pe băiat. Şi nu simţise nicio umbră de gelozie. Nu semăna nici pe departe cu trăirile care o încercau acum, când se uita la Rob şi soţia lui. Susannah scutură din cap. Ceva nu era deloc în regulă cu acea scenă.

Uşa se închise în urma celor trei, iar ea rămase cu ambele mâini pe volan, aşteptând să i se domolească bătăile inimii. Asta trebuia să fie soţia lui. Amândoi veniseră acasă de Crăciun. Sigur că da. În mod ciudat, se simţea vinovată că îi spionase. Porni din nou la drum, dar nu se duse direct la mama ei. Avea nevoie de câteva minute – conduse fără ţintă prin jurul satului, încercând să amuţească vocea Ameliei care îi răsuna în urechi, apoi parcă în spatele maşinii lui Alex, îşi aşternu

pe faţă o expresie fericită şi sună la uşă.

Chloe refuză paharul cu lichior de ouă. Nu era ceva ciudat. Lichiorul de ouă era o născocire bizară şi foarte britanică, iar Susannah şi-l bău pe al ei doar din politeţe şi respect pentru tradiţie. Şi mai ciudat era că tânăra soţie a lui Alex refuzase un pahar cu vin la prânz. Rosemary se dusese în oraş, de unde luase nişte muşchi de porc pe care îl umpluse cu fistic şi cireşe. Asta era versiunea ei personală a viţelului celui gras pentru întoarcerea lui Alex – îl anunţase deja pe tatăl lor că a doua zi nu avea să primească decât curcan şi un singur fel de cartofi, iar acesta destupase fără să crâcnească nişte sticle de vin alb şi roşu care nu proveneau din colecţia lui ieftină de la supermarket.

Clive încercase de mai multe ori să-i dea un pahar cu vin lui Chloe, spunând că mai erau multe ore până avea să conducă şi că nu putea să-i facă rău, şi că era Crăciunul – toate motivele posibile…

În cele din urmă, Susannah surprinse privirea rapidă pe care şi-o aruncară Alex şi Chloe şi ştiu imediat ce avea să urmeze.

Când se întoarse mama lor în sufragerie, Alex îşi puse mâna peste a lui Chloe, aflată pe masă.

— Mămico, tăticule, surioară… am avea ceva să vă spunem.

— Da, scumpule… Rosemary tremura de nerăbdare. Doar veşti bune se puteau da la o masă de Crăciun cu muşchi de porc umplut şi două feluri de vin.

— Chloe… aşteaptă un copil.

Mama îşi duse mâna la gură, iar ochii i se umplură imediat de lacrimi.

— O, dragii mei! Scumpii mei copii. Ce minunat!

Ocoli repede masa s-o îmbrăţişeze pe Chloe, în timp ce tata îi strângea mâna lui Alex.

Susannah rămăsese perplexă în mijlocul agitaţiei generale, cu paharul în mână, până când Alex îi dădu un ghiont între umeri ca să-i atragă atenţia.

— Ei, surioară… ce zici?

Ea dădu din cap şi zâmbi.

— E o veste minunată. Grozavă. Felicitări.

— S-a întâmplat mult mai devreme decât am crezut, zise Alex radios. Vreau să spun că nu suntem căsătoriţi nici de un an. Fireşte că nu am planificat nimic, dar ştii cum se spune… Şi, după ce ne-am obişnuit cu ideea, am fost copleşiţi de fericire.

Mama le tot cerea detalii. Chloe nu era încă în douăsprezece săptămâni – abia în zece –, dar făcuse o ecografie înainte să plece la drum. Nu intenţiona să schieze, aşa că trebuia să le spună tuturor, dar nu ştiau dacă să le dea de ştire şi rudelor lui Alex înainte de plecare… în acel moment, Clive luă vinul din faţa tinerei sale nurori.

— Îmi pare rău. Ce prost am fost! Nu mă gândeam… Bărbatul vârstnic roşi de jenă.

— Nu-i nimic, nu-ţi face griji, râse Chloe luându-l pe după umeri. Muream de nerăbdare să vă spun. Se pare că nu poţi fi sigură decât după douăsprezece săptămâni, dar eu tot voiam să anunţ pe toată lumea…

Mama îi aruncă o privire rapidă lui Susannah. Chloe nu ştia.

Susannah era în treisprezece săptămâni când pierduse copilul. Chestia cu cele douăsprezece

săptămâni nu fusese valabilă în cazul ei. Făcuse ecografie, văzuse cum îi bate inima copilului. Şi apoi îl pierduse. Asemenea lucruri nu erau de natură să-ţi dea siguranţă şi linişte sufletească. În acea perioadă se întrebase, aproape fără niciun temei real, dacă nu fusese prea relaxată. Nu că s-ar fi apucat de fumat şi de băut sau că ar fi făcut aerobic în forţă. Doar că începuse să creadă că totul i se cuvenea.

Pe atunci, sincer, foarte sincer vorbind, nu i se păruse sfârşitul lumii. Ştia că nu era la modă să spui aşa ceva, dar în mod cert nu se simţise ca altele când pierd un copil. Se trezise într-o dimineaţă cu acea durere cunoscută în pântece şi văzuse pete de sânge pe chiloţi. Până-n prânz, pierduse destul de mult sânge – îmbibase trei tampoane – şi ieşise din ea ceva ca un cheag sau o bucată de ficat. Nu părea un copil. Doctorul şi asistenta fuseseră foarte drăguţi cu ea şi o trimiseseră acasă cu o foaie A4 plină de informaţii şi o notă care admitea lipsa oricărei explicaţii. I se păruse o chestie foarte primitivă într-o epocă în care existau atâtea dotări la Urgenţă. „Se mai întâmplă câteodată şi nu ştim de ce.” Chiar aşa?

Plânsese un pic – mai mult când îi spusese maică-sii. Şi Rosemary plânsese. Se simţea un pic jenată că trebuia să le spună şi altora. Părea un eşec, deşi ştia că nu era vina ei. Însă pe atunci credea cu tărie că o să mai aibă şi alţi copii. Repede, uşor. Şi că data următoare toate aveau să meargă strună.

Amelia fusese nemaipomenită. Elizabeth era pe atunci un bebeluş angelic. Prietena ei venise să o vadă în prima zi după nenorocire şi lăsase căruţul

cu Libby dormind în holul de la intrare al casei lui Susannah şi Sean, fără să spună nimic. Apoi, când Libby se trezise şi trebuise să se ocupe de ea, o luase din cărucior şi o pusese în braţele ţepene ale lui Susannah. Libby îi apucase imediat medalionul plat de aur, trăgând de lănţişor şi începând să gângurească. La început, Susannah nu voise s-o ia în braţe, dar Amelia stătuse lângă ea până ce acceptase. Îşi plimbase privirea de la feţişoara durdulie a finei sale la Amelia, cu ochii în lacrimi ca şi prietena ei.

Amelia dăduse din cap, apoi o sărutase pe obraz.

„Acum totul e bine, nu?”

Ca o ironie a sorţii, era mai tristă în prezent, după toţi aceşti ani, din cauza acelui avort spontan, decât fusese atunci. Devenise tot mai tristă cu fiecare an care trecea şi în care îi scădea fertilitatea. Acum, la aproape 40 de ani, fără să aibă copii, aşezată la masă lângă mult mai tânărul ei frate recent căsătorit şi fecunda lui soţie,

0 se părea aproape o tragedie. Luându-şi seama, îi zâmbi repede mamei şi scutură din cap ca să-i atragă atenţia că povestea ei nu trebuia să fie spusă într-un moment care le aparţinea doar lui Chloe şi Alex.

Mai târziu, în bucătărie, pe când ştergeau vasele, Rosemary o strânse la piept cu afecţiune.

— Eşti bine, scumpo?

— Totul e-n regulă.

— Sigur?

Susannah încuviinţă din cap, apoi împături meticulos cârpa de şters vase pe care o folosise.

— Nu te gândeşti să încerci, ştii tu, să faci un copil cu Douglas? N-o mai întrebase aşa ceva

înainte. Nici măcar nu făcuse vreo aluzie.

Pentru prima dată, lui Susannah îi trecu prin minte că poate mamei nu-i convenise niciodată legătura ei cu Douglas. Acum i se părea foarte clar.

— Am peste patruzeci de ani, mamă.

— Nu încă.

— O să-i împlinesc totuşi. Dacă rămân gravidă la noapte… Dar nu menţionă cât de improbabil era. O să am patruzeci când se va naşte copilul. Şi aproape şaizeci când va merge la facultate.

— Draga mea, suntem în secolul XXI. Patruzeci de ani acum nu înseamnă acelaşi lucru ca atunci când aveam eu patruzeci. Femeile fac copii mult mai târziu. Rosemary o fixa cu privirea, aşteptând un răspuns.

Susannah nu voia să discute cu ea, cel puţin nu astăzi, despre relaţia ei cu Douglas. Nu voia ca mama ei să afle că ea şi Douglas erau la fel de departe ca oricând – dacă nu şi mai departe – de a avea un copil. Deşi poate că s-ar fi simţit chiar uşurată…

Ar fi fost însă o cruzime din partea ei ca tocmai când Alex şi Chloe îi aduseseră aşa o bucurie – în acea zi de Crăciun – să-i dea veşti care s-o îngrijoreze.

— Ai dreptate, ştiu. Poate anul viitor…

— Nu mai amâna mult, draga mea, te rog.

— Sunt şi eu conştientă.

Mama îi luă cu blândeţe faţa în mâini şi se uită o clipă în ochii ei.

— Vreau să ai şi tu tot ce au fraţii tăi. Şi tu meriţi, Susannah.

Susannah încuviinţă din cap.

— Mi-ar plăcea.

După toate aparenţele, asta era de ajuns pentru moment. Mama o strânsese de umăr, îi zâmbise mulţumită de sine şi luase platoul cu plăcinte cu carne pe care îl pregătise, să-l ducă la masă.

Preocuparea maternă în variantă „light”. Nu-i putea găsi lui Rosemary nicio vină – gătise, avea casa plină şi era o zi fericită. Deşi simţea că problemele ei fuseseră ocolite, în afară de discuţia scurtă din bucătărie, avută înainte să înceapă iar distracţia, tot nu putea da vina pe mama ei. Nu asta îşi dorise?

Chloe nu ştia de avortul spontan pentru că nici Alex nu aflase. Nici Alastair. Nu le spusese nici unuia dintre ei.

Câteodată ar fi vrut să nu-i fi spus nici mamei.

La Londra, în dimineaţa de Crăciun, Daisy şi tatăl ei se încadrară în spiritul sărbătoresc certându-se şi ţipând unul la altul. Ea voia ca Seth să vină la prânz şi aşteptase până la micul dejun ca să aducă vorba de asta. Douglas, mult mai arţăgos ca de obicei, deoarece trebuise să se trezească devreme ca să bage curcanul în cuptor – Susannah având o plăcere perversă să se întoarcă de pe o parte pe cealaltă la şapte şi să mai doarmă încă o oră, după ce îl pusese să promită că va pregăti masa proclamă categoric că nu voia să-l vadă pe-acolo.

— Dar mama a zis că pot să-l invit, replică Daisy cu insolenţă.

— Mama ta nu e aici, nu? E o zi care trebuie petrecută în familie. Oricum te vezi prea des cu el. Eşti prea tânără ca să ai o relaţie serioasă. Doug se uită peste masă la Susannah. Susţine-mă şi tu,

Susannah.

Daisy o imploră din priviri.

Susannah îi zâmbi şi dădu un răspuns sincer; faptul că-i dădea lui Douglas peste nas era o mulţumire în plus.

— Pe mine nu mă deranjează să vină. Douglas se uită urât la ea, apoi ridică din umeri. Ce spusese Amelia despre cu cât mai mulţi, cu atât mai bine? Nu putea să fie mai puţin bine… Deloc, întări Susannah. Dacă asta doreşte Daisy. Îmi pare rău. Dar părinţii lui nu vor să stea cu familia?

Fata îi adresă un zâmbet recunoscător şi ridică din umeri.

— Nu-i mare scofală la ei. Seth are cam o mie de veri – sunt o familie mare –, toţi zbiară şi ţipă mereu şi toţi vor fi acolo, prin urmare maică-sa aproape că n-o să observe absenţa lui. Tot ce-şi doreşte e să fie cu mine.

Susannah îşi aminti acest sentiment.

Îşi aduse aminte de o zi de Crăciun în care nu-şi dorise decât să fie cu Rob. Dar, desigur, nici nu se pusese problema să lipsească de la masa cu familia. Era de neconceput. Totuşi, mama o lăsase să plece pe la patru după-amiază. De altfel, obişnuia s-o lase la Amelia să se uite la televizor şi să-şi compare cadourile. După masa de prânz, tata adormea pe canapea, cu o pălărie de hârtie trasă pe ochi, iar după ce termina de spălat vasele, şi mama dorea să se întindă undeva cu picioarele în sus. Alex primise un circuit electric de maşinuţe şi Alastair îi promisese că-l ajută să-l instaleze. Ea alergase tot drumul. Frank tăiase felii groase dintr-un enorm cozonac înalt cu stafide şi cremă de lămâie şi le servise alături de o ceaşcă de ceai.

Lois îi făcuse cadou o sticluţă de parfum Anais Anais. După ce mâncaseră cozonac, Frank şi Lois se duseseră să se plimbe prin sat. Frank susţinuse că avea nevoie de mişcare pentru digestie, dar Lois îi făcuse cu ochiul înainte să iasă, dându-i de înţeles că voiau să-i lase singuri. Erau mult mai relaxaţi în această privinţă decât fusese mama ei vreodată. Rosemary intra mereu în cameră să le aducă o băutură sau să-i întrebe ceva, ori să caute un lucru pe care pretindea că-l uitase într-una din încăperile de la parter, întotdeauna de la parter, unde stăteau ea şi Rob. Lois o strânsese odată de umăr şi îi spusese că avea încredere în ei amândoi şi că nu era împotriva uşilor închise. Mult mai târziu, Rob o condusese acasă şi stătuseră în capătul dinspre drum al aleii de la intrare, sărutându-se la nesfârşit în aerul rece, până venise tatăl ei în papuci şi o chemase înăuntru.

În cele din urmă, Doug se înduplecă, dar tot rămase îmbufnat, iar Seth veni după prânz. După o scurtă conversaţie tensionată, în timpul căreia Seth îşi feri cât putu privirea de a lui Susannah şi îi răspunse monosilabic la întrebări, mutându-şi stânjenit greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce Douglas abia de-l băga în seamă, Daisy îl târî după ea în camera ei.

Doug se apucă de spălat vasele în bucătărie. Susannah se lăsase păgubaşă. Erau de două ori mai multe tigăi, cratiţe şi alte vase decât ar fi fost dacă ar fi gătit ea – cum reuşeau bărbaţii să murdărească atâtea?

— Sunt ferm convins că Daisy nu trebuie să facă aşa ceva, bombăni Doug după ce tinerii urcaseră la etaj, de parcă ar fi bănuit că Susannah avea

vreun amestec.

— Au lăsat uşa deschisă, interveni Roşie, care tocmai fusese să-i verifice. Fetiţa stătea la masa din bucătărie, separând bomboanele fine umplute cu cremă de căpşune de celelalte din cutia mare pe care io dăduse maică-sa în ajun.

— Sunt sigură că totul e-n regulă. Doar n-o să se apuce să facă sex în după-amiaza de Crăciun, cu noi toţi la parter, nu?

— Pfui, ce scârbos! Roşie îşi strânse comoara şi ieşi din cameră, strâmbând din nas ca o fetiţă la vârsta pubertăţii ce era.

Douglas se uită la Susannah de parcă vorbise chinezeşte adineauri.

— Sex? Părea îngrozit.

Ea nu-şi putu stăpâni râsul.

— Nu face mutra asta, te rog. Arăţi ca Roşie. Daisy are aproape şaptesprezece ani, Doug.

— E încă un copil.

— N-ai decât să crezi ce vrei, dar cu siguranţă nu mai e.

— Ce vrei să spui?

Intra pe un teren minat. Nu voia să aibă discuţia asta cu Doug. Nu în acea zi. Şi mai ales nu cu Seth sus, la o distanţă aşa de mică.

Încă nu-i spusese lui Doug de incidentul cu Daisy. Nici despre vizita la doctor de după aceea, nici de pilulele roz pe care ştia că le lua fata acum. Daisy o implorase să nu o facă. Dar rugăminţile nu ar fi oprit-o dacă ar fi ştiut că el n-o să sară în sus sau dacă ar fi considerat de datoria ei să-l anunţe. Că merita să ştie. Însă bănuia cum avea să reacţioneze, aşa că nu suflase o vorbă.

Nu credea că Daisy i se confesase maică-sii.

După chestia cu Roşie, nu se îndoia că Sylvie i-ar fi spus dacă ar fi aflat. Totuşi, era mulţumită. Roşie se simţea mai bine – orice ar fi gândit despre Susannah profesoara aia cu o mutră impasibilă şi prefăcută, era evident că rezolvase lucrurile, cel puţin temporar.

Odată spălate vasele, Doug căzu într-un somn adânc pe canapea, în faţa televizorului la care se dădea *Chitty Chitty Bang Bang,* completând cu sforăitul lui intermitent coloana sonoră şi aşa zgomotoasă. Când se duse în bucătărie să pună ceainicul pe foc, Susannah auzi chicoteli înăbuşite venind de sus. Mai că spera *să facă* lucrul acela. Măcar cineva din casa aceea să se bucure de Crăciun.

Rob şi Helena făceau dragoste în tăcere – sau, cel puţin, cât de silenţios puteau – sub cearşafurile şi pledurile demodate de pe patul din camera de oaspeţi a părinţilor lui. Helena îşi aruncă un picior puternic şi frumos modelat peste Rob şi îl încălecă, dându-se un pic înapoi şi azvârlind pătura. Arăta superb cu sfârcurile ei micuţe, cafenii şi proeminente, cu muşchii abdomenului puternici şi bine reliefaţi.

Îşi dădu părul scurt de pe frunte, care îi era ud leoarcă de la transpiraţie. Expiră cu zgomot şi rămase o clipă nemişcată.

— Iisuse Hristoase! E aşa de cald aici. Ca într-o saună. Câte rânduri de aşternut sunt în patul ăsta?

— Ssst! Mamei îi place să fie cald în casă şi patul să fie aranjat cum trebuie. O mângâie şi se împinse în ea. Nu te opri. Te rog, nu te opri…

Ea se aplecă spre el şi îl sărută cu pasiune,

înfigându-se mai tare, mişcându-se iar în ritmul de mai înainte.

— Bine. Dacă mi-o ceri aşa de frumos, n-o… să… mă opresc…

Era sexy ca naiba în postura asta. Dominatoare, pe deplin încrezătoare în forţele ei şi puternică. Mai devreme, când se vârâse în aşternut lângă el, Rob ezitase, întrebându-se dacă avea curajul să facă dragoste în casa părinţilor lui – n-o mai făcuse niciodată. Ea râsese când îi mărturisise, apoi îl sărutase de la gât până pe piept şi mai jos, până el încetase să mai protesteze.

După aceea vorbiră în şoaptă despre ziua care trecuse. Rob recunoscu timid că fusese foarte emoţionat. Era prima dată când Lois şi Frank o vedeau pe Helena. Îşi adusese nevasta să-i cunoască părinţii – poate că nu procedase cum trebuie. Ştia ce mult o jignise pe maică-sa căsătorindu-se pe ascuns, şi îi părea rău. Îi spusese Helenei totul despre ei, despre casă şi căsnicia lor şi de boala lui Frank. Când se îndreptau cu maşina spre casa lor, îşi dăduse seama că lor nu le spusese prea multe despre Helena.

Dar mama se purtase cu ea de parcă o cunoştea de mult. Nu fusese câtuşi de puţin stânjenită. Îşi deschisese larg braţele, cum făcea întotdeauna, şi o ţinuse pe Helena strâns la pieptul ei. Îi spusese că e frumoasă, mult mai frumoasă decât în fotografiile pe care i le trimisese Rob. Şi atât de slabă! Prea slabă, trăsese ea concluzia. Trebuia hrănită ca lumea.

Lois se agitase o groază în bucătărie, gătind o sumedenie de feluri. Rob mai că-şi dorea să no fi

făcut – arăta extenuată –, dar era clar că-i făcuse mare plăcere să se agite pentru ei. Pomul de Crăciun era instalat şi împodobit, exact ca în copilăria lui, cu luminiţe multicolore şi beteală din anii ’70.

Tatăl lui era aşezat în fotoliul de lângă şemineu. Se vedea clar că îi era foarte greu să se ridice, dar o făcu atunci când intră Helena, deşi îi luă ceva timp. Îi sărută mâna, cum îi stătea în obicei cu femeile, însă braţul îi tremura, iar gestul îi provoca durere. Helena îl luă cu blândeţe de umeri şi îl sărută pe obraz, semn de afecţiune care-l înduioşă pe Rob. Se uită la maică-sa şi o văzu ştergându-şi o lacrimă, aşa că o luă de mijloc.

— Detestă să fie văzut în starea asta.

— I-am spus, mamă. I-am spus totul despre el. N-am uitat.

— E o fată frumoasă, Rob.

El încuviinţă din cap. Aşa era. Helena stătea acum pe taburetul de la picioarele fotoliului, pe care îl trăsese lângă Frank. Îşi sprijinea bărbia în mâini, cu coatele pe genunchi, şi îi vorbea cu blândeţe.

— Pare să se simtă mai rău.

Lois dădu din umeri.

— Aşa crezi? Eu îl văd în fiecare zi, prin urmare nu-mi dau seama.

— Tremură mai tare. Abia poate să stea în picioare şi cred că nu merge pe distanţe prea mari. Rob detesta gândul că mama lui se încovoia sub greutatea tatălui său ajutându-l să ajungă în dormitorul alăturat. Nu peste mult timp avea să fie incapabilă să-l. Mai urnească. Nu ştia ce putea să facă în această situaţie. Nu avea să fie uşor –

Lois era hotărâtă să aibă personal grijă de el.

— Ai dreptate.

— Ce spune doctorul?

— Ce *poate* să spună un doctor? zise ea ţâţâind nemulţumită din buze.

Mai târziu, după ce mâncară cât de mult putură din ce le pusese Lois în faţă, Helena o ajută să spele vasele. Aşezat lângă tatăl său, Rob le auzea cum sporovăiau vioaie. Lois îi vorbea despre el, fără îndoială, dar nu-l deranja. Îşi iubea mama pentru felul calm şi duios în care povestea. Helena râdea şi scotea mici exclamaţii. Mai târziu, Lois îi promisese să-i arate albumul de familie, iar Helena îi făcuse poznaşă cu ochiul peste capul mamei.

Vocea tatălui său era acum mult mai firavă decât aceea tunătoare pe care i-o ştia din copilărie. Era unul dintre lucrurile care îi lipseau cel mai mult. Îşi amintea de ultima dată când îl auzise pe taică-său cântând, şi cânta mereu când fusese Rob mic. Acum trebuia să se aplece spre el ca să-l audă, iar câteodată Frank trebuia să repete ce spusese, ceea ce evident îl irita.

— Arată foarte bine.

— Aşa zice şi mama.

— Are dreptate. Este şi blândă, fiule. Asta-i mult mai important.

— E ca o bezea, încuviinţă Rob. Tare la exterior, dulce şi moale în interior.

— Eu nu văd partea dură, râse Frank.

— Ar trebui s-o vezi la slujbă, cum dă ordine tuturor.

— Sunteţi fericiţi împreună?

— Cred că da. Da, sigur.

Bătrânul îi aruncă o privire ciudată.

Nu voiau să le spună părinţilor lui că ea pleca în ianuarie. Nu în seara aceea, aşa conveniseră. Nu prea vorbeau nici între ei despre asta. Aveau vederi diferite. Helena era încântată. Zicea că era treaba ei – lucrul pentru care se pregătise. Era chitită să plece acolo. Rob era mai precaut. Dar când încerca să-i vorbească despre situaţia în care avea să se găsească – o zonă de luptă, un război adevărat, cu primejdii şi momente de criză –, Helena aproape că nu voia să-l asculte. Era singurul motiv de tensiune între ei – această discrepanţă între aşteptările ei şi experienţa lui de război. Totuşi, declaraseră un armistiţiu pe perioada Crăciunului. Helen, mama Helenei, nu trebuia să ştie. Şi nici Frank şi Lois. Măcar deocamdată.

Ianuarie

Când era tânără, Susannah îşi lua cu religiozitate angajamente de Anul Nou, scriindu-le într-un jurnal imaculat. Să facă mai multe economii, să doarmă mai mult, să fie mai drăguţă cu mama ei, să slăbească în jur de două kilograme şi jumătate. Îi plăcea enorm să înceapă un nou an, aproape tot atât cât îi plăcea să se ducă din nou la şcoală în septembrie şi să înceapă alt trimestru. Avea mereu senzaţia că totul e posibil. Se gândea la aceste angajamente pe când se îndrepta spre metrou, pe 4 ianuarie, prima ei zi de serviciu din noul an. Oare cum avea să fie?

Adună-te.

Încetează să mai visezi cu ochii deschişi la trecut şi la soţul alteia.
Slăbeşte două kilograme şi jumătate.
Nu mai accepta actuala stare de lucruri.
Vindec-o pe Amelia.
Fii mai fericită.
Fă un copil.
Fugi cât mai departe.

Se simţea mai mult obosită decât încântată, încă înainte să înceapă munca. Întoarcerea la serviciu era o uşurare. Săptămâna dintre Crăciun şi Anul Nou nu ieşise aşa cum sperase ea. Sylvie se întorsese abia pe 2 ianuarie, aşa că îşi petrecuseră Revelionul cu Roşie şi Fin. Altă ceartă – Daisy voia să se ducă la casa de vacanţă a cuiva, în Abersoch, cu mai mulţi colegi. Doug spusese nu în clipa când auzise că venea şi Seth, şi urmaseră multe uşi trântite şi tăceri îmbufnate. În cele din urmă, Daisy plecase pe la şase seara în ajunul Anului Nou, spunând că o să stea la prietena ei Alice, dar Susannah nu o prea crezuse. Nici Doug nu încercase să verifice dacă spunea adevărul, dând dovadă de o inconsecvenţă care, potrivit Ameliei, era începutul sfârşitului lumii în relaţia dintre părinţi şi copii.

Amelia şi Jonathan trecuseră şi ei să bea ceva împreună, aducându-i pe cei doi copii mai mici ai lor, căci Elizabeth fusese invitată pentru prima oară la o petrecere de Anul Nou. Puştii fuseseră captivaţi de Harry Potter, filmul de la televizor, iar Jonathan şi Douglas făcuseră cele mai vitejeşti eforturi să susţină o conversaţie cât de cât prietenească.

Femeile se refugiară în bucătărie la prima ocazie care li se ivi, pretinzând că aveau treabă acolo, însă, odată singure, se aşezară la masă cu o sticlă de şampanie în faţă, iar Amelia îi vorbi lui Susannah despre Elizabeth.

— Trebuia s-o vezi, Suze. Arăta cu zece ani mai mare. Îmi purta pantofii şi cerceii şi se dăduse cu parfumul meu Chanel. Era tare frumoasă.

Susannah ciocni cu prietena ei.

— Nu văd de ce te miri. Şi tu eşti frumoasă.

Amelia îşi atinse capul cu tristeţe. Nu purta niciuna dintre perucile pe care le cumpăraseră împreună – nu încă dar se tunsese foarte scurt. Pentru că avea părul atât de blond, nu vedeai ce rar era decât de foarte aproape.

Susannah încercă să-i spună că arăta ca un spiriduş, ca Mia Farrow pe când juca în filmele lui Polanski, însă Amelia nu o crezu.

— Poate am fost odată.

— Mai eşti încă, nu-ţi mai plânge de milă. Hai, bea cu mine. Până la fund.

— Fir-ar să fie, ai dreptate. O să beau pentru asta… Dădu şampania pe gât până la ultima picătură, cu degetele de la ambele mâini încleştate pe pahar şi ochii închişi, apoi i-l întinse lui Susannah să-i mai pună.

— Umple-l. Douglas mi-a pus doar jumătate de pahar la primul rând. Ar trebui să ştie că fac doar chimioterapie, nu sunt la dezalcoolizare! Era evident că se simţea bine. Nu mai făcuse tratament de dinainte de Crăciun.

Devenise o rutină. Tratament. Trei zile de rahat. Urmau altele trei nu aşa de groaznice, dar tot obositoare, apoi cinci sau şase zile bune.

Tratament. Asta era o zi bună. Dar nu era numai atât. Şi arăta bine. Avea ochii scânteietori şi îi revenise culoarea în obraji.

— Străluceşti toată. Ceva se întâmplă. Ce?

Pentru o clipă, Amelia nu păru dispusă să spună ce avea pe suflet, dar în cele din urmă, aplecându-se mult spre Susannah, de parcă mai era cineva cu ele care ar fi putut s-o audă, şopti:

— Ieri m-am culcat cu J.

Şi Susannah se aplecă spre Amelia. Era o veste grozavă.

— Ce-ai făcut?

Oare chiar toate cunoştinţele ei făcuseră sex, numai ea nu?

— De fapt, n-a fost chiar culcat. Chicotea lasciv ca pe vremuri, aşa cum n-o mai auzise Susannah de mult. Mai exact, am făcut sex minunat, răvăşitor, delicios, cu J. Ieri după-amiază, când mama a dus copiii la IMAX să vadă ceva în 3D. De două ori.

— Pfui. Trecuse ceva vreme de când Susannah o făcuse de două ori. De fapt, ani buni, dacă se gândea bine.

— Pfui, într-adevăr. Amelia arăta absurd de mulţumită de ea.

— Ce v-a apucat să faceţi aşa ceva?

— Spiritul Crăciunului? sugeră Amelia râzând. Păi, nu ştiu. Şi Crăciunul a contribuit, deşi nu băusem Baileys. Mi-a fost mult timp prin preajmă. S-a purtat grozav cu puştii… şi cu mine. Eu n-am prea fost o prezenţă plăcută. O ştii şi tu, ca toată lumea de altfel. Am simţit… că mă pot bizui pe el.

— Aşa că te-ai revanşat faţă de el? Sex ca răsplată?

— Nu! N-a fost deloc aşa.

— Atunci cum a fost? Luminează-mă.

— Numai dacă-mi spui de ce ai părut brusc supărată pe mine.

— Nu sunt supărată, Meels. Nu e treaba mea.

— Ştim amândouă că nu e aşa, zise Amelia zâmbind.

— Doar că nu vreau să se mai poarte aşa urât cu tine. Nu mai ştii ce nasol a fost? *Ştii* foarte bine că pentru el n-o să însemne acelaşi lucru ca pentru tine.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu.

— Ce tot zici acolo?

Amelia scutură din cp.

— Nu mai ştiu ce să spun, Suze. Lucrurile stau altfel acum. Boala asta… te face să te gândeşti. Să vezi altfel situaţia. Lucrurile care altădată ţi se păreau foarte importante ţi se par acum nişte fleacuri. Are vreo logică? Susannah dădu din cap, îndemnând-o să continue.

Ei bine, în Ajunul Crăciunului, eram cu toţii în bucătărie. Toţi cinci. Nu mai ţin minte unde era mama. Jonathan făcea sos cu unt şi brandy pentru tartă. Era specialitatea lui, îţi aduci aminte? Dar în ultimii trei ani nu l-a mai făcut. Iar pe vremuri nu era niciodată destul coniac în sticlă – una dintre sticlele alea mici de Courvoisier, de jumătate – când pregăteam masa de Crăciun. Nici acum n-am avut, şi s-a iscat aceeaşi discuţie dintotdeauna, anume cine bea coniacul, pentru că niciunul dintre noi nu s-a atins de sticlă până în Ajunul Crăciunului. Aceeaşi discuţie din fiecare an. Aşa că am 1 râs, ne simţeam bine. M-am uitat la feţele copiilor; şi lor le plăcea. Sam strălucea de fericire.

Amelia avea acum lacrimi în ochi, iar Susannah se aplecă şi o mângâie pe mână. Prietena ei urmă: Mai târziu, înainte să mergem la culcare, mama era în camera de oaspeţi, Sam pe canapeaua din birou şi Jonathan în camera lui, iar eu m-am dus jos să-mi iau un pahar cu apă. Când m-am întors, l-am văzut stând în uşa camerei Victoriei, privind-o cum dormea. M-a sărutat înainte de culcare. Pe palier. Doar pe obraz. Şi mi-a plăcut. Are vreun sens tot ce-ţi spun?

— Pentru mine da, foarte mult, nici nu ştii cât. În schimb, celelalte chestii nu le-am înţeles niciodată, Meels.

Amelia strânse din buze şi dădu din cap aprobator.

— Şi ce-o să iasă din asta?

— Nu ştiu. Nu vreau să iau decizii de genul ăsta cât timp mai sunt bolnavă.

— Şi de ce nu? Nimic din ce mi-ai povestit nu s-a întâmplat pentru că eşti bolnavă. A fost pentru că ţi-era dor de el.

— Dar poate că mi-era dor de el pentru că sunt bolnavă. Mă simt atât de vulnerabilă, Susannah. N-ai idee cât de vulnerabilă mă simt.

— Ba da, sigur că am.

— Dar asta nu-i de-ajuns, nu? Tocmai pentru că în asemenea clipe nu-mi pot aminti de ce n-am mai vrut să fiu căsătorită cu el şi tocmai pentru că mă simt singură – astea nu-s motive valabile, nu?

— Nu întrebi pe cine trebuie.

— O întreb pe femeia care ştie cel mai bine.

Susannah dădu din umeri.

— Eu nu pot să-ţi spun ce să faci, Meels. Dar nici nu vreau să suferi din nou.

— Ştiu. Nici eu nu vreau.

— Fii atentă, te rog. Îmi promiţi? Fii atentă pentru voi amândoi.

— Aşa voi face, îţi promit.

Ianuarie veni repede, cu vreme rece şi rutina implacabilă. Îşi reluă serviciul. Scoase pomul de Crăciun şi puse decoraţiunile la păstrare. O însoţi pe Amelia la spital şi îi citi un roman poliţist de James Patterson în timp ce ea stătea cu ochii închişi. Făcu pe arbitrul în conflictele dintre Douglas şi Daisy. Nu se mai gândi la angajamentele luate de Anul Nou.

Şi apoi, nu mult după începutul lunii, îi telefonă Rob. Îi dăduse lui Lois numărul ei de mobil când o văzuse înainte de Crăciun – îi strecurase cu sfială cartea ei de vizită când o întrebase cu ce se ocupa. Probabil că el îl luase de la maică-sa.

Apelul veni într-o luni după-amiază. Tocmai plecase de la serviciu şi mergea pe strada aglomerată care ducea spre metrou – la început nu-i recunoscu vocea, nici nu înţelese ce-i spunea. Magazinele erau deschise şi lumea se îngrămădea pe trotuare.

Se opri, ieşi din îmbulzeala de pe stradă, ducându-se într-un gang, şi îşi astupă o ureche cu mâna ca să nu mai audă zgomotul traficului.

— Alo! Cine e?

— Rob. Sunt Rob. Scuze. Susannah?

Nu-i zicea Susie.

— Da. Eu sunt.

— N-am nimerit bine? Cred că eşti pe stradă. Pot să te sun mai târziu… Rob aproape că ţipa în telefon, dar era mai linişte unde se retrăsese şi îl auzea bine.

— Nu. E-n regulă. Te… te aud acum. Bună, Rob.

El vorbea repede, părea emoţionat.

— Uite ce e, sper că nu te deranjez; am luat numărul de la mama. Cred că şi ideea de a te suna. Ea mi-a spus că ai trecut pe la ei, ce bine a fost să depene amintiri, să te revadă… Şi am vrut, m-am gândit să… păi, când ne-am văzut vara trecută… Aşa că… Te-am sunat. Ţi-aş fi dat un e-mail – e mult mai uşor să nu răspunzi la un e-mail, ştiu, decât la telefon, dar nu aveam adresa ta…

— Rob! Mă bucur să te aud. Aşa şi era. Absurd, dar era uimitor de fericită că o sunase.

— Bine.

Rămaseră tăcuţi o clipă.

— Mai eşti acolo? ’

— Da, râse el. Sunt încă aici.

— Şi unde e acest „aici”?

— În Londra. Piccadilly, mai exact. Tu unde eşti?

— Mă îndrept spre staţia Embankment. Am ieşit de la serviciu, mergeam spre casă.

— Iartă-mă. Te-am oprit din drum.

— Nu, deloc. Ce faci la Londra?

— Lucrez. După o pauză, se încumetă: Susie… Mă întrebam dacă n-ai vrea să bem o cafea împreună sau să luăm prânzul sau altceva. Într-una din zilele astea.

— Mi-ar plăcea.

— Grozav! Şi mie, chiar foarte mult. Din nou se lăsă tăcerea. Dar de data asta, Susannah ştia că Rob era încă pe fir. Care din zile… ţi-ar conveni? Probabil că n-ai acum agenda la tine.

Ea nu ştiu nici atunci, nici după aceea ce o împinse să spună:

— Pot să vin chiar acum, adică… dacă n-ai

altceva de făcut.

De îndată ce rosti acele cuvinte, le şi regretă. Oare cât de ridicolă fusese? Chiar acum, pentru numele lui Dumnezeu! Cine vorbise aşa? Nu se văzuseră de douăzeci de ani şi acceptase să-l întâlnească în cinci minute.

— Nu, se poate. Aproape că mi-am terminat treaba aici. Da, hai să ne vedem. O să fie minunat.

Probabil că voia doar să fie drăguţ cu ea.

Îi propuse să meargă la o cârciumă cam la jumătatea distanţei dintre ei, apoi închise telefonul, după ce se înţeleseră să se vadă acolo cam în douăzeci de minute.

Susannah se întoarse în clădirea unde lucra şi luă liftul până la etajul pe care era biroul ei, după care se duse direct la toaletă, unde, slavă Domnului, nu era nimeni. Se sprijini cu ambele mâini de marginea chiuvetei şi se uită o clipă în oglindă, după care intră în panică. Părul îi era ciufulit, machiajul i se şterse în cea mai mare parte, arăta obosită şi ştearsă şi i se dusese un ochi de la ciorap. Avusese de gând să meargă direct acasă şi să facă o baie. Nu să se vadă cu „marea iubire a vieţii ei” într-o cârciumă, ca să bea ceva.

De când începuse să-i spună aşa? Se uită cu atenţie în oglindă. Ce naiba o apucase? Era însurat. Ba mai mult, abia se căsătorise cu o blondă drăguţă, înaltă şi zveltă. Iar ea ştia, pentru că îi spionase. Grozav! Umplu chiuveta cu apă rece şi se stropi pe faţă, apoi căută în poşetă o altă pereche de ciorapi şi trusa de machiaj.

După zece minute, dată cu parfum şi luciu de buze, cu părul pieptănat şi ciorapi noi în picioare,

luă un taxi, simţindu-se mai tulburată şi confuză decât îşi amintea că fusese vreodată.

În pub era linişte – o seară rece de luni, umedă, vântoasă, firească pentru luna ianuarie. La tejghea stăteau doi clienţi fideli, care sporovăiau cu barmanii, iar câţiva funcţionari între două vârste ocupaseră două mese din spate. Era un local de modă veche – arăta mult mai mult a cârciumă decât a bar select. Era genul de local unde comandai vin alb sau roşu, nu Merlot sau Chardonnay. Susannah se gândea la un whisky.

Rob stătea la o masă înghesuită în spatele uşii, sorbind deja dintr-o bere. Se ridică iute când o văzu intrând. Pentru o fracţiune de secundă, se priviră în ochi, apoi el îşi deschise braţele, aşa cum făcuse şi mama lui cu luni de zile înainte, iar Susannah se aruncă în ele, făcând o călătorie înapoi în timp. Rob o strânse la piept şi ea îşi puse doar o clipă capul între gâtul şi umărul lui, un loc atât de cunoscut, încât avea impresia că se întoarce acasă. Se simţea mică, dar ocrotită în braţele lui, şi era o senzaţie minunată.

În primele cinci minute comandară ceva de băut pentru ea, el îi agăţă paltonul în cuier şi vorbiră despre vreme. Ea nu-şi putea dezlipi ochii de pe chipul lui, nevenindu-i să creadă că erau împreună.

Apoi îi veni şi ei băutura şi începură să discute. Susannah vru să ştie cum de era la Londra.

— Nu mai sunt în RAF. Acum sunt consultant. Robert făcu nişte ghilimele în aer când rosti cuvântul „consultant” şi se strâmbă, de parcă această titulatură a slujbei încă îl amuza şi îl uimea în acelaşi timp.

— Uau!

— Am plecat la 38 de ani. În 2009. Asta-i vârsta minimă la care poţi să ieşi cu o pensie decentă şi o compensaţie ca lumea. O mulţime de băieţi fac asta.

— Nu ştiam c-ai ieşit din RAF.

— Cum puteai să ştii? El îi zâmbi.

— Dar de ce? Credeam că-ţi place. Rob scutură din cap. Susannah se gândi că fusese prea indiscretă. De unde îi venise ideea că îi plăcea în aviaţie? Trebuia să-şi bage în cap că nu-l cunoştea pe bărbatul acesta. Îl ştia pe băiatul care fusese, dar pe cel de acum, nu. Scuze. Se opri din vorbit.

— N-ai de ce să te scuzi. Te rog. E nostim. N-am mai stat de vorbă de când? De douăzeci de ani. Iar tu eşti neschimbată. Intri direct în problemă.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Este plăcut… cunoscut. Prea mulţi oameni o iau pe ocolite. Laudele lui o făcură să se îmbujoreze. Oricum, ai dreptate, continuă el. Îmi plăcea enorm în RAF. Am fost ofiţer de carieră ani de zile. Chiar zeci de ani…

— Şi ce s-a întâmplat? Dacă nu te deranjează că te întreb… Pun prea multe întrebări, ştiu. Ca avocaţii.

Rob clătină din cap.

— Aşa e. Doar eşti avocată.

— Nu mă un pentru asta. Nu suntem toţi răi.

— Nu te urăsc. Şi nu mă deranjează întrebările tale. Rob dădu din umeri. Tata. Tata s-a schimbat. I s-a pus diagnosticul cu doi ani înainte să ies eu din RAF. Boala e incurabilă şi te omoară în trei până la cinci ani. Şi este într-un stadiu avansat. Se agravează pe zi ce trece. Ştiam că mama o să aibă

nevoie de mine. Tot mai eram trimis în misiuni – aşa e slujba. Şase, nouă luni. Oriunde în lume. Probabil şi în Irak. Sau Afganistan – nu pentru mult timp, cu toate că mulţi dintre noi au fost trimişi să lupte acolo. Nu vii în permisie din locurile alea. Când pleci, eşti bun plecat. Şi nu voiam să fiu departe de ea când are nevoie de mine. Nu voiam să-şi facă griji şi pentru mine, avea destule cu tata. Iar mama se dădea întotdeauna de ceasul morţii de câte ori eram trimis într-un loc pe care ea îl considera periculos, deşi în ultimii ani mai mult am predat şi am instruit soldaţii. Cum, necum, îşi face griji, doar o cunoşti.

Susannah încuviinţă din cap.

— Aşa că ai renunţat să faci ce-ţi place, nu?

— E tatăl meu, Susie. Şi tu ai fi procedat la fel, dacă trebuia.

Oare? Susannah nu şi-l putea închipui pe tatăl ei bolnav asemenea lui Frank, care se simţea rău şi se aştepta să fie şi mai rău. Se aştepta să moară.

Amintirile ei despre Clive se compuneau mai ales din gesturi. Tata ridicând-o şi legănând-o deasupra capului până ea râdea de se prăpădea şi îl implora s-o lase jos. Tata ţinând-o în şaua bicicletei, alergând pe lângă ea până îi dădea drumul, în timp ce ea îi auzea din ce în ce mai slab încurajările. Tata îmbrăţişând-o. Tata săpând în grădină. Tatăl ei. Şi mama. Nu ştia cum ar fi suportat Rosemary aşa ceva. Mama era mai gălăgioasă şi probabil mai harnică decât tatăl ei, dar nu şi mai tare. Sau mai deşteaptă. Susannah se înfiora la gândul trecător că lumea ar fi fost pustie fără zâmbetul blând şi sfaturile tatălui ei.

— Cred că s-a supărat foarte tare când a aflat vestea.

Rob pufni în râs.

— Cred c-ar fi fost mult mai supărat dacă ar fi ştiut adevăratul motiv.

— Şi atunci ce i-ai spus?

— Adevărul. Parţial, cel puţin. Că mă săturasem. Că eram obosit. Că mi-era până-n gât de războiul ăsta. De cât timp începuse – de nouă ani? Nu ajungeam la niciun rezultat.

— Şi te-a crezut?

— Da, mai ales partea cu oboseala. Spusese mereu că asta nu e viaţă pentru un bărbat mai în vârstă. Cred că dorea să-mi fac o familie, ştii cum este, copii, stabilitate… Vocea lui Rob se stinse.

Susannah nu era încă pregătită să aducă vorba despre soţia lui.

— Şi cum se simte Frank acum?

Rob se frecă pe frunte.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— În septembrie, aşa cred.

— Starea lui s-a înrăutăţit mult de-atunci. E ciudat – luni de zile boala a stat pe loc, apoi s-a agravat brusc, iar acum starea lui se deteriorează văzând cu ochii. Poate că se va opri iar din evoluţie. Sau poate că nu. În cele din urmă va progresa, în mod sigur…

— Acum e în scaunul cu rotile? Când l-am văzut în septembrie, m-am mirat că nu-l folosea.

— Mda. Asta s-a întâmplat chiar înainte de Crăciun. Acum e foarte slăbit. Din cauza asta şi a tremuratului, îi e foarte greu să se ridice în picioare fără ajutor. Iar mama nu prea e în stare să-l sprijine. Şi acum… îi este imposibil să meargă.

— O, Doamne! Ce calvar!

— E o ruină, Susie. Să fiu sincer, e cumplit să te uiţi la el. Şi vorbeşte mult mai greu. Se căzneşte grozav să pronunţe cuvintele. Şi detestă să fie aşa. Cred că pentru mama e şi mai rău. S-a resemnat să-l vadă în scaunul cu rotile, dar faptul că nu poate să comunice cu el trebuie să fie îngrozitor pentru ea. E singură, în cea mai mare parte a timpului.

— Desigur.

— A fost încântată că te-ai dus pe la ea, Susie. Întotdeauna a ţinut la tine.

— Adevărat?

— Da. Ai avut standarde foarte înalte, spunea. Nu înceta niciodată să mă bată la cap cu asta.

— Pe *tine?*

— Da. Credea că nu trebuia să te las să pleci. Păru brusc stânjenit.

Discuţia ajunsese într-un punct mort. Se uitau unul la altul fără să mai scoată o vorbă.

Apoi Susannah făcu un efort s-o spună. Altceva nu mai era de spus.

— Deci… te-ai căsătorit!

— Ai aflat?

— Te rog! Sper că nu ai încercat să păstrezi secretul – nu în satul nostru!

— Nu era chiar un secret. Doar că nu voiam să ştie toată lumea.

— Prin urmare, cine e aleasa? Vorbeşte-mi despre ea… Nu-i venea să creadă cât de nepăsătoare îi era vocea. Totuşi, nu putea să-i spună că o văzuse deja.

Rob zâmbi cu timiditate, ceea ce o duru un pic.

— O cheamă Helena. E în RAF. Aşa ne-am

cunoscut.

— O poveste de dragoste între colegi, nu?

— Da, într-un fel. Ea e mult mai tânără ca mine.

Susannah dădu din cap aprobator. Mai c-ar fi vrut ca Rob să-i spună cât de mult îşi iubea soţia, că nu fusese niciodată aşa de fericit în toată viaţa lui. Dar el nu zise nimic.

— Probabil că eraţi deja logodiţi în vară, când te-am întâlnit… Nu se putuse abţine.

— Nu, nu eram. Nu a fost ceva planificat. Nu până într-atât.

— Unde e ea acum?

— În Afganistan.

— O, Doamne! Nu se aşteptase să audă aşa ceva.

— A plecat imediat după Anul Nou.

— Cât o să stea acolo?

— Şase luni, cel mai probabil. S-ar putea să se mai prelungească.

— E periculos.

— Poate să fie, zise Rob dând din umeri, dar asta-i slujba. Pentru asta suntem pregătiţi. Sună a clişeu, dar e adevărat – dacă nu eşti trimis, te simţi frustrat. Ea a vrut să se ducă.

— Şi tu ce crezi?

— Că n-am pierdut nimic. Nu simţi acelaşi lucru a doua sau a treia oară când te duci acolo. Pentru că ştii ce urmează. Crezi că eşti bine pregătit, dar nimic nu ţi-e de folos, cel puţin în unele situaţii. Simt că mi-am făcut partea mea de datorie.

— Trebuie să te simţi ciudat să fii cel lăsat în urmă după toţi aceşti ani când ai fost în miezul acţiunii. Poţi să vorbeşti cu ea?

El îi aruncă o privire ciudată.

— Da, nu mai e ca înainte. În zilele noastre, vreau să spun. Sunt telefoane mobile, camere Skype şi internet… multe mijloace ca să ţii legătura.

— Şi e bine?

— Foarte. Cel puţin ieri era, glumi el. Lui Susannah i se strânse inima de frică. Îmi pare rău, n-am vrut să sune aşa. E bine. Se află într-un loc destul de sigur acum. O să fie bine.

— Înţeleg. Dar trebuie să-ţi fie dor de ea.

El dădu din cap că da, însă nu spuse nimic. Ea apucă suportul de carton de sub paharul ei şi îl învârti la stânga şi la dreapta, uitându-se la lichidul care se scurgea peste margini.

— Dar tu, Susannah? Nu mai eşti căsătorită, aşa mi-a spus mama.

— Cu Sean? O, nu. Am divorţat… cu mult timp în urmă.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă. El m-a părăsit. Nu prea ştia de ce i-o spunea lui.

— Ce cretin!

De asta.

— Acum s-a recăsătorit cu alta. Miriam. Şi au copii. Stau în America.

— V-am văzut împreună, zise Rob clătinând din cap.

— Poftim?

— Te-am văzut cu el. În 1993 sau 1994, aşa cred. Eram la Londra.

— Ce vrei să spui cu asta?

Rob trase adânc aer în piept

— Venisem să te caut. Eram în permisie. Voiam să te văd de secole. Să vin la tine. Noi niciodată…

nu s-a terminat bine între noi.

— A fost vina mea.

— Şi a mea. O privi în ochi. Şi voiam să te văd. Ţi-am găsit adresa. M-am dus la apartamentul tău. Aveam de gând să te aştept acolo. Proastă idee. Nu ştiu la ce mă aşteptam. Ai fi putut să crezi că sunt un hărţuitor nebun, ştiu.

— N-am aflat niciodată.

— Sigur că nu. M-am ascuns înainte să apari tu. Apoi ai venit acasă, dar nu erai singură. Erai cu el. Aţi urcat amândoi, cu nişte pungi de la Sainsbury's în mână, sporovăind veseli. Păreai tare fericită – alcătuiaţi un cuplu.

— Şi de ce n-ai venit să ne saluţi?

Rob ridică o sprânceană, zâmbindu-i sardonic.

— Şi de ce s-o fi făcut?

Doamne! Nu ştia de unde să înceapă, ce să-i spună. Ar fi contat oare, ar fi schimbat ceva?

Probabil că nu. Ar fi fost doar o întâlnire stânjenitoare pentru toţi. Nu-i povestise lui Sean prea multe despre Rob. Îi fusese întotdeauna ruşine de ce făcuse, nu vrusese să amestece trecutul cu viitorul lor – făcuse mari eforturi să *nu* se întâmple aşa ceva. El făcuse singurul lucru raţional cu putinţă, plecase singur în noapte.

— N-am reuşit să ne sincronizăm, se pare, murmură ea privindu-şi mâinile. Aşa se întâmplase întotdeauna cu ei. Nu avuseseră niciodată pista complet liberă.

— Ai pe cineva, nu?

— Da. Rob se uită la ea întrebător, iar ea dădu din umeri. Douglas îl cheamă.

— Dar nu eşti căsătorită cu el, nu?

— Nu. Am încercat o dată, dar n-a mers. Aşa

zice Doug. De ce naiba îl cita? Suna întotdeauna aiurea când o spunea el – cu o jovialitate prefăcută – şi tot aşa suna şi din gura ei.

— Şi n-aveţi copii.

— El are trei. Două fete şi un băiat.

— Deci eşti mamă vitregă. Cum e?

— Ca şi cum ai fi o mamă adevărată, doar că nimănui nu-i convine nimic din ce faci, explică ea strâmbându-se.

— Uau! Aşa cum o spui tu, sună „grozav”. Îi râdeau ochii.

— Te rog, nu mă băga în seamă. Sunt acrită şi istovită. O splendoare.

— Mi se pare ciudat că nu ai copii. Era rândul lui să-i pună întrebări.

— De ce?

— Ai zis mereu că vrei să ai câţiva.

— Eu?

— Nu-ţi aduci aminte?

Sigur că da. El reprezenta trecutul ei şi acum făcea legătura cu prezentul, obligând-o să-şi amintească. Ridică din umeri şi îi răspunse în doi peri, ştiind că aşa nu avea să-i mai pună întrebări.

— Aşa a fost să fie, asta-i tot.

— Ruşine. Reacţia era atât de tipică pentru Rob, încât Susannah nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Dar tu? Ai zis că Helena e mai tânără ca tine. Dar cui îi pasă de vârsta unui bărbat? Uită-te la Charlie Chaplin şi la alţii ca el… o să ai câţiva, nu?

— Nu ştiu. De-abia ne-am căsătorit. Iar ei i-au trebuit ani de zile să se hotărască. Şi are şi ambiţii în carieră. Vrea să aibă un grad mai mare ca mine.

— Şi cât de aproape e de asta?

— Încă nu-i prea aproape. Eu m-am pensionat cu

rangul de comandant de escadrilă. Ea e locotenent de aviaţie. Mai are ceva drum de parcurs… în afară de asta, nu prea te gândeşti la copii când nevasta ţi-e plecată în misiune. Lucrurile nu stau prea bine în momentul de faţă.

Ea dădu din cap aprobator.

— Dar într-o zi, poate? Ai fi un tată minunat.

— Crezi? Nu o spui doar aşa, din politeţe?

— Sunt convinsă. Aşa am crezut mereu. Sau te-ai schimbat aşa de mult?

— Toţi ne schimbăm, nu?

— Ne schimbăm… dar rămânem la fel.

— Vezi? Din noi doi, tu ai fost cea înclinată spre filosofie. Aici nu s-a schimbat nimic!

Afară era mai frig ca oricând. Rămaseră unul în faţa celuilalt. Fularul lung de lână al lui Susannah nu-i acoperea gâtul. Încă uitându-se la ea, Rob prinse ambele capete şi i-l mai înfăşură o dată, apropiindu-se de ea suficient ca să-i simtă răsuflarea caldă pe faţă. Preţ de o clipă lungă îşi menţinu mâinile pe gâtul ei. Era un gest posesiv şi blând, care-i trimise un şoc electric prin tot corpul. Susannah se dădu înapoi fără să vrea şi îşi trase bine mănuşile, tremurând după căldura din cârciumă.

— Ne mai întâlnim, Susie, ce zici? M-am bucurat mult să te văd.

— Nu ştiu, ezită ea.

— Ce nu ştii?

— Dac-ar trebui.

— Crezi că facem ceva rău? El îşi luă mâinile de pe ea.

Nu încă. Dar nu era sigură cât timp avea să fie aşa.

Atracţia magnetică dintre ei nu scăzuse defel – din prima zi, de la ora de engleză şi focul de tabără de pe pajişte, şi până în acel moment. Era mult prea complicat.

— Nu mă lăsa, Susie. Te rog. Mi-a fost… tare dor de tine.

Declicul se produse când o numi „Susie”. Şi ei îi fusese dor de el. Să-l vadă, să stea de vorbă cu el – de aici puteau decurge două variante. Sperase vag (sau îşi închipuise?) că, revăzându-l, avea să alunge pentru totdeauna fantoma trecutului din viaţa ei. Că Rob avea să i se pară drăguţ, amabil şi delicat, dar că, în urma întâlnirii cu el, avea să-l pună iarăşi în locul din mintea ei unde trebuia să stea, ca parte din trecutul ei.

Se concretizase însă cea de-a doua posibilitate. Ce spusese amiralul japonez imediat după atacul de la Pearl Harbor? Că nu trebuie să trezeşti un uriaş care doarme?

Douglas stătea la masa din bucătărie când se întoarse ea acasă, dar auzi şi o altă voce de bărbat venind din colţul pe care nu-l putea vedea din hol. Îşi scoase paltonul şi îl atârnă în dulapul din vestibul, încet, acordându-şi un minut să se calmeze. Se uită în oglindă, dar nu arăta altfel ca de obicei, poate doar că avea ochii mai strălucitori. Dar se simţea cu totul alta. Netezindu-şi fusta şi dându-şi părul după urechi, o luă spre bucătărie. Era Alastair, care stătea la masă şi dădea pe gât o sticlă de bere, cu sacoul pe spătarul scaunului şi nodul de la cravată slăbit.

— Bună, surioară.

Rahat. Uitase. Venise în oraş pentru câteva întâlniri şi sunase în weekend să întrebe dacă

putea să stea la ei peste noapte. Sigur că ea fusese de acord – era întotdeauna o plăcere să-l vadă. Apoi uitase, după telefonul lui Rob.

— Doamne, iartă-mă, am uitat că vii. Se duse la el, privind cruciş. O zi groaznică la lucru. Simţi cum roşeşte. Era prima minciună pe care o spunea din cauza lui Rob. Se întrebă dacă nu aveau să fie mai multe.

— Nu-ţi face probleme. Doug era acasă când am ajuns eu. N-am fost lăsat pe prag cu geanta de voiaj în mână.

Susannah îi zâmbi recunoscătoare lui Doug.

— Bine. Bine.

— Ai adus ceva pentru cină? Doug se uită la ea şi, când văzu că venise cu mâna goală, exasperarea i se citi pe chip şi îi răzbătu în voce.

Îi promisese de dimineaţă c-o să aibă ea grijă. N-o făcuse nici pe asta. Dădu din umeri.

— Mâncare indiană?

— Mie îmi place mâncarea indiană. Dacă Alastair era conştient de tensiunea dintre ei, o ascundea foarte bine. Lui Kathryn nu-i place curry, după cum ştii, aşa c-o să fie o masă pe cinste. Îi zâmbea larg, dar pe faţă i se citea şi curiozitatea.

Ştia că ea nu se purtase ca de obicei.

— Dar va trebui s-o cumpărăm, îi întrerupse Doug gândurile. Nu s-o comandăm. Nu avem nici lapte, nici pâine.

Ea dădu din cap.

— Grozav. Bine. Mă duc eu.

— N-ar fi mai bine să mă duc eu? Tu de-abia ai venit acasă.

— Nu. Sigur că nu. E-n regulă. Mă duc. Am luat

un taxi de la serviciu, aşa că n-am mers prea mult pe jos…

— Vin cu tine atunci.

— Drăguţ din partea ta.

Douglas nu se oferi s-o însoţească – doar ceru pui tikka şi pâine naan cu usturoi –, ci se duse la etaj să se schimbe.

Alastair îl urmări urcând scările, dar Susannah nu-i putu citi gândurile pe faţă.

În drum spre magazin vorbiră despre Crăciun – al lui în Cambridgeshire, al ei acasă. Soacra lui era o pacoste, dar o făcuse să râdă cu atâta poftă, spunându-i în dimineaţa de Crăciun o poveste despre modul în care o înfuriase pe Kathryn la un moment dat, încât femeia trebuise să se ducă în altă cameră şi să muşte perna atât de tare că sfâşiase broderia, după care stătuse toată seara de Crăciun s-o repare. Susannah îi spuse despre Daisy şi Seth şi de ceartă, şi el clătină din cap zicând că fetele nu trebuie să se grăbească. Amândoi se mirară de faptul că fratele lor mai mic urma să aibă un copil. Al sporovăi despre serviciu şi speranţele pe care şi le punea în întâlnirile următoare. Ea îi spuse câte ceva despre munca ei.

La restaurant, se aşezară în sală şi băură o bere până a fost gata mâncarea.

— Cum se mai simte Amelia? Alastair se întristă, strălucirea dispărându-i din ochi.

— Ţi-a zis mama?

— Tu trebuia să-mi spui.

— Amelia nu vrea să se facă tevatură.

— Da ce, crezi că eu aş fi făcut?

— Nu ştiu; nu sunt niciodată sigură când e vorba de tine şi Amelia.

El scutură din cap cu amărăciune.

— N-ai crezut niciodată că n-o mai iubesc, nu?

— Şi care-i adevărul?

— Că sunt însurat cu cea mai grozavă, frumoasă şi sexy femeie de pe lume, care ştie şi ce lapte am supt de la mama şi mă iubeşte aşa cum sunt. Avem trei copii împreună.

— Şi…

Alastair râse cu poftă, dându-şi capul pe spate.

— Nu te dai uşor bătută. Apoi adăugă: întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna îmi va fi foarte dragă domnişoara Amelia Lloyd.

— Ştiu.

El îi dădu un ghiont.

— Dar n-aş face nimic nici într-o mie de ani.

— Ştiu şi asta.

— Ţi-a zis vreodată cineva că prea le ştii pe toate?

— Tu.

— Ea a fost prima fată pe care am iubit-o, oftă el. Nu uiţi asta niciodată, nu-i aşa, surioară? Tu o ştii mai bine ca mulţi alţii, aşa cred.

— Acum cine le ştie pe toate? Nu era pregătită să vorbească despre asta, nici măcar cu el.

Alastair redeveni serios.

— Zi-mi, cum se simte?

— E tare ca oţelul. Puternică şi calmă. Curajoasă ca un erou. Speriată de moarte. Aproape la fel de speriată ca mine.

— O să treacă ea şi de asta, spuse el trecându-i un braţ pe după umeri.

— Toată lumea zice aşa.

— Tu eşti bine? El vorbea de Amelia, o ştia, dar se referea şi la Doug.

— Sunt foarte bine, zâmbi ea. Îi era mai uşor acum să o declare.

— Spune-i… spune-i că sunt alături de ea, promiţi?

— De parcă n-ar şti-o dintotdeauna!

Era amuzant – Susannah trăia la Londra de ani buni, de când terminase facultatea de drept. Şi în toţi aceşti ani făcuse lucrurile pe care le face de obicei un turist – în cea mai mare parte cu Doug şi copiii. Îi duseseră la London Eye – unde, aflând că un tur dura 25 de minute, în loc de 90 de secunde cât făceai cu un montagnes-russes care îţi dădea senzaţii tari, Fin se trântise cât era de lung pe podeaua cabinei în care se urcaseră, văitându-se că era cel mai plictisitor lucru pe care îl făcuse în viaţa lui, spre uimirea turiştilor olandezi de alături.

Se arătase la fel de plictisit şi la Grădina Zoologică. Îi plăcuse HMS *Belfas*t, dar nava le plictisise de moarte pe fete. Copiii n-ar mai fi ieşit din marele magazin de jucării Hamleys, care le provocase dureri de cap atât lui Doug cât şi lui Susannah, chiar în acelaşi timp. Văzuse bijuteriile Coroanei, Turnul Londrei, Parlamentul şi Ministerul de Război (de două ori). Fusese târâtă, cu ochii aproape închişi, în jurul Turnului Londrei şi se lovise la noadă, căzând de Crăciun la patinaj în parcul de la Somerset House.

Cunoştea bine oraşul. Ştia dacă un şofer de taxi o ocolea intenţionat şi ştia care sunt cele mai bune locuri de parcare dacă faci cumpărături pe Oxford Street. Avea o listă de restaurante, cinematografe şi magazine de delicatese preferate.

Cu toate acestea, împreună cu Rob, începea să

vadă Londra cu alţi ochi. După ce se întâlniseră prima oară în cârciumioara aceea, îi trimisese un e-mail pe adresa de la serviciu pe care i-o dăduse ea. Nu accepta un refuz, îi spunea el. Nu avea mulţi prieteni în oraş – *trebuia* să se întâlnească din nou cu el. Începură să se vadă la prânz, după serviciu, în după-amiezile de sâmbătă, când Doug stătea acasă cu copiii.

Nu-şi dăduse seama până acum ce uşor se putea sustrage obligaţiilor cotidiene – şi cât de puţin le lipsea celorlalţi când o făcea. I se părea că plecase de câtva timp din viaţa lor cu sufletul, iar absenţa fizică era ceva mult mai uşor de suportat.

Dacă ar fi răspuns la întrebările legate de programul ei, ar fi minţit. Aşa că nu o făcea.

În timpul săptămânii, făcea ce voia. Dacă Megan observase ceva schimbat la ea, nu i-o spusese în faţă, iar Susannah n-avea să ştie niciodată dacă o bârfea pe la spate. Nu mai lua de aşa multe ori prânzul la birou, şi ce dacă?

Iar serile din timpul săptămânii, ea şi Doug trecuseră de mult de faza „când vii acasă, scumpo, şi ce ţi-ar plăcea să mănânci la cină” – dacă întârziai o oră sau două, nimeni nu se supăra într-o casă în care trăiau doi avocaţi.

Era uşor şi în weekendurile în care veneau copiii. Reuşise adesea să „evadeze” în trecut, uneori ducându-se la barul din colţ să bea o cafea mare şi să citească ziarul *Guardian* vreo două ore, sau la cumpărături, ori luând prânzul cu Amelia…

Dar acum, în loc să fie cu prietena ei, se întâlnea cu Rob să ia prânzul, după serviciu şi sâmbetele. La început de vreo două ori pe săptămână, apoi la fiecare două zile. Uneori, chiar în fiecare zi. Într-o

dimineaţă, pe când se machia în baie, se uitase în oglindă şi zâmbise la gândul că se simţea ca la prima întâlnire. Îşi aminti cum scutura din cap mama ei, spunându-i că era obsedată, că nu era sănătoasă la cap. Era la fel de sceptică şi acum în privinţa acelui diagnostic. Nu era ceva rău, ci dimpotrivă, starea de bine pe care i-o conferea era extraordinară.

Nu s-au dus niciodată la el acasă sau la ea. Ea nu i-a propus niciodată să-l cunoască pe Douglas. Nici n-a prea vorbit despre el. Şi nici Rob nu a întrebat-o. Susannah credea că libertatea şi disponibilitatea ei vorbeau de la sine despre natura relaţiei ei cu Doug şi stadiul în care se afla.

Singurele zile de care nu se atingea erau cele în care se vedea cu Amelia. Nu lipsea niciodată de la aceste întâlniri. Dar nu a vorbit cu Amelia despre Rob. Nu voia să discute cu nimeni despre el. Era secretul ei încântător şi voia să-l păstreze.

Se simţea minunat cu el. Era o bucurie nemărginită, pe care o conştientiza pe deplin. Nu mai fusese aşa fericită de mult timp. Vorbeau mult şi râdeau. Se simţea din nou tânără. Era frig – mult prea frig ca să stea afară un timp mai îndelungat. Londra lor era acum pentru ei un oraş al muzeelor. Intrarea era ieftină, înăuntru era cald şi nu-i ştia nimeni, aşa că erau locuri perfecte de întâlnire. Au fost şi la Acvariu într-o zi, dar era plin de elevi în vacanţă, profesori care îşi urlau explicaţiile şi copii care ţipau, şi, cu toate că nu era rece în clădire, lor aşa li se părea. Muzeele erau mult mai pe gustul lor. National Portrait Gallery din St. Martin’s Place, Tate Modern Gallery de pe malul Tamisei, British Museum.

Câteodată cutreierau sălile fără ţintă, vag interesaţi de vreun exponat sau tablou; uneori găseau câte o bancă pusă în faţa unui tablou frumos sau a unei statui interesante şi stăteau acolo în jur de o oră. În alte dăţi, se duceau la o cafenea şi stăteau de vorbă la nesfârşit, comandând multe ceşti de ceai care se răcea în faţa lor. Se uitau unul la altul minute întregi, minunate, întipărindu-şi în minte fiecare trăsătură de pe faţa celuilalt. Rob îi făcea complimente. Acum, când se îmbrăca dimineaţa, se vedea cu ochii lui, alegând haine despre care credea că aveau să-i placă. Se trezea alegându-şi piese de lenjerie asortate, scoţând chiloţei de dantelă şi sutiene cu push-up din fundul sertarului, pentru prima oară după mult timp. O făceau să se simtă frumoasă. El o făcea să se simtă frumoasă.

Recuperau timpul pierdut. Şi fuseseră mulţi ani. El îi vorbea de toate locurile unde fusese trimis – Insulele Falkland, Scoţia, Germania, de două ori în Statele Unite, o perioadă înapoi la Cranwell, unde se pregătise cu douăzeci de ani înainte.

Devenise un foarte bun schior, un călăreţ excelent şi făcuse parapantă şi bungee jumping. Fusese pe toate continentele în afară de Antarctica, dar spera să ajungă şi acolo într-o bună zi. Vorbea cu mult entuziasm despre tot ce văzuse şi făcuse, iar Susannah îl asculta ore în şir, cu excepţia întrebărilor pe care i le punea şi la care el răspundea, având grijă să nu monopolizeze conversaţia. Fizicul lui o tulbura. Era mult mai înalt şi mai masiv decât Douglas – mai lat în umeri şi mai musculos. Se simţea mică lângă el. Se uita la gura lui în timp ce vorbea, la buzele lui pline

cum se arcuiau şi îi dezveleau câteodată dinţii. Zâmbetul lui, care o topise întotdeauna, avea şi acum acelaşi efect.

Într-o seară, în barul unui hotel de lângă Bloomsbury Square, unde se duceau câteodată după ce cutreierau prin British Museum, îi povestise la o sticlă de vin – pe neaşteptate – câte ceva din ce văzuse în Primul Război din Golf. Amintirile îi erau foarte puternice şi dureroase. Vorbea încet şi nu se uita la ea. Regimentul lui sosise primul în locul în care americanii lansaseră o rachetă, într-o zonă comercială aglomerată, ratând o ţintă mult mai justificată din punct de vedere militar. Ajunseseră acolo în câteva minute, când supravieţuitorii plini de sânge şi arsuri umblau clătinându-se pe străzi. Era prima dată când vedea cadavre, dintre care unele erau de femei şi copii, trupuri atât de mutilate că rudele lor abia le recunoşteau, după ce scormoneau înnebunite prin mormanele de moloz, urlând numele celor dragi şi ridicându-le capetele ca să le privească feţele, nevenindu-le să creadă că erau morţi. Rob îşi exprimă convingerea că el şi camarazii lui veniseră acolo flăcăi şi plecaseră bărbaţi în toată puterea cuvântului, maturizându-se peste noapte. Avea lacrimi în ochi când îi povestea, iar ea îl strânse de mână, amintindu-şi vocea înecată în plâns a lui Lois, când vorbiseră la telefon. Urându-se că nu fusese în stare să stea de vorbă cu ea atunci, în preajma evenimentelor.

De cele mai multe ori însă, conversaţiile lor erau mult mai degajate şi frivole. Unul din obiceiurile pe care şi le făcuseră era să se bombardeze cu întrebări. Pierduseră atâta timp, încât amândoi

voiau să-l recupereze.

— Filmul preferat?

— *Pacientul englez.* Dar al tău?

— Nu l-am văzut. Nu-l înghit pe Ralph Fiennes. *Leon.*

— Îţi place de Natalie Portman, nu? Ţie şi restului populaţiei masculine…

— Nu în ăsta! Era doar o puştoaică. Acum, în *Războiul stelelor,* să vedem. Ai grijă, am avut întotdeauna o slăbiciune şi pentru prinţesa Leia. Eu şi restul populaţiei masculine.

— Cântecul preferat?

— *Stairway to Heaven.* Led Zeppelin. Categoric.

— Eşti jalnic. Ştiam c-ai să spui asta. De fapt, „Există triburi încă nedescoperite în jungla peruviană" … vocea lui se împletise cu ai ei pe când termina propoziţia şi reluară la unison, „… care *ştiau* că ai să spui asta".

Era o replică din *Tinerii.* Obişnuiau s-o repete tot timpul.

Susannah bătu din palme încântată.

— Cum îndrăzneşti să faci mişto de Zeppelin? Al tău care era, hai, zi-mi…

Ea râse, neputându-se gândi la un cântec preferat.

— Pun pariu că este ceva de la The Fray, Coldplay sau Keane, nu-i aşa? Hai, recunoaşte, te dai în vânt după rockul cuminte, nu? Probabil că ţi-au plăcut şi The Corrs.

— Obraznic ce eşti. U2.

— Care dintre ele?

— Nu ştiu… oricare… toate sunt minunate. *The Joshua Tree* a fost cel mai bun album al lor, asta-i clar… Nu auzise niciodată un cântec de pe acel

album fără să se gândească la el. Apăruse în 1987 şi fusese, într-un fel, „coloana sonoră” a relaţiei lor. Îşi amintea de o seară la el acasă, când puseseră discul la pick-up după ce Frank şi Lois ieşiseră într-una dintre plimbările lor pline de tact. Îşi dăduse sutienul jos înainte de a pleca de acasă, iar când el îi ridicase puloverul la spate şi îşi dăduse seama… ochii i se închiseseră de poftă în timp ce gemea de dorinţă. Îşi aminti roşind cum fremăta şi ea de dorul lui. Citi pe faţa lui că şi el îşi amintea, dar se concentra asupra jocului lor.

— Jumătate de punct. Făcu o pauză, timp în care o privi cu ochi arzători. La naiba, Susannah. Apoi îşi reveni la normal. Cel mai bun cântec de pe album…?

— One.

— Asta-i de pe *Achtung Baby.*

— Deşteptule! E încă preferatul meu.

Rob îşi legănă mâna cu palma deschisă.

— Poate. Dar *With or Without You?*

— Poate. Compozitorul preferat?

— Pot să zic tot Led Zeppelin?

— Ce Dumnezeu? Mă refer la muzică clasică acum. Nu asculţi din asta?

— Nu o detest, dacă asta vrei să insinuezi. Cred că am un disc cu Mendelssohn pe undeva. Dar tu? Tot te mai dai în vânt după Rachmaninov?

Era impresionată de referirea lui la Mendelssohn şi Rachmaninov. Erau preferaţii tatălui ei – întotdeauna îi plăcuse enorm muzica pe care o asculta el. Şi îi mai plăcea încă.

— Eşti impresionată, nu? Recunoaşte.

Ea ridică mâinile ca şi cum s-ar fi predat.

— Recunosc. Dar întotdeauna am fost. Mai pune

tatăl tău opere italiene cu volumul dat la maximum?

— Sigur că da, zâmbi Rob. Rossini, Verdi şi Puccini sunt încă în vârful clasamentului în casa părinţilor mei.

— Ţi-a transmis şi ţie dragostea pentru operă?

— Nicio şansă. Poate doar să o suport. Dar de plăcut – nici vorbă!

Când erau tineri, Frank le punea câteodată o arie sau un cor şi le traducea cuvintele, interpretând melodramatic, cu vocea şi chipul cuprinse de o emoţie puternică. Ea şi Rob nu manifestau niciun fel de entuziasm, dar el părea să aibă de ajuns pentru toţi – se cufunda în poveste, cu ochii pe jumătate închişi, trăind fericirea sau deznădejdea personajelor.

Iar acum, în cursul uneia dintre întâlnirile lor, cutreierând sălile de la Tate dedicate poeziei şi visului, Robert îşi strecurase mâna într-a ei, exact cum făcuse în prima lor noapte împreună din urmă cu mulţi ani. Nu era doar dorinţă trupească, deşi, în mare parte, nici aceasta nu fusese împlinită. Avea din nou acele sentimente despre care crezuse că aparţin trecutului, nu prezentului şi nici viitorului. Afecţiune. Şi amintiri. Şi încredere. Şi vrajă. Acest ultim cuvânt le cuprindea pe toate, îşi dăduse ea seama. Era ca o reacţie chimică, al cărei rezultat era divin. Vrajă. După aceea, se ţinură de mână de fiecare dată când erau împreună. Susannah îşi spunea că asta era tot, tot ce avea să fie între ei, de parcă ar fi putut opri lucrurile prin puterea vorbelor.

Într-o seară, la câteva săptămâni după ce revenise Rob în viaţa ei, Douglas se apropie de ea

din spate în timp ce spăla o tigaie. Îi înconjură mijlocul cu braţele şi îşi lăsă capul pe umărul ei.

— Pari fericită în ultimul timp.

Ea închise ochii şi îşi muşcă buza inferioară, aşteptând să o năpădească un val de vinovăţie. Dar nu se întâmplase aşa. Nu avea de ce să-i fie ruşine, se gândi ea.

— Chiar sunt.

— Mă bucur. O ţinu aşa o clipă, apoi o sărută pe gât şi se întoarse la televizor, lăsând-o cu mâinile pe chiuvetă.

Îşi dădu seama că nu simţea nimic la atingerea lui. Dacă Rob o atingea doar în treacăt, chiar şi din întâmplare, căldura pielii lui o ardea pe a ei şi o trecea un fior între coapse, i se înmuiau genunchii şi începea să tremure. Douglas o ţinuse în braţe şi o sărutase, dar ea nu simţise absolut nimic.

Nicio vrajă.

Nu se gândise niciodată înainte dacă era o femeie bună sau nu. În ultimele zile îşi punea destul de des această întrebare şi nu prea putea să-şi dea un răspuns.

Februarie

Susannah se trezi brusc la patru şi jumătate dimineaţa în ziua când împlinea patruzeci de ani. Rămase în pat aproape o oră, ascultând respiraţia lui Douglas şi zgomotul făcut de centrala termică în funcţiune şi încercând să adoarmă din nou. Dar îi treceau prea multe gânduri prin cap, aşa că în cele din urmă renunţă, îşi puse papucii şi coborî la bucătărie să-şi facă un ceai. Puse pe Radio 4 şi

ascultă buletinul meteo maritim în timp ce fierbea apa din ceainic.

Şezând la masa din bucătărie, îşi scoase Blackberry-ul din geantă. Se aprinse butonul roşu. Avea un mesaj. Era de la Rob. Îl dăduse cu zece minute în urmă.

La mulţi ani. Sărbătoreşti?

Îşi amintise. Ea nu-i spusese nimic. Apăsă pe opţiunea de răspuns şi îi dădu şi ea un mesaj.

Ne *putem vedea azi*? *Sună-mă dacă te-ai trezit.*

După un minut, telefonul îi vibră în mână şi răspunse înainte să sune.

— Te-ai trezit devreme.

— N-am putut să dorm. Dar tu?

— Douăzeci de ani de viaţă în armată. La mulţi ani, Susie!

— Mulţumesc.

— Ei, cum te simţi?

Cum se simţea? Nimeni altcineva n-o mai întrebase. Toate celelalte mesaje erau prostiile obişnuite care se spuneau la cea de-a patruzecea aniversare. Viaţa abia începe. Într-un sens, aşa şi era.

Cu câteva luni în urmă, nu ar fi dat acelaşi răspuns. Cu câteva luni în urmă era dureros de conştientă că patruzeci de ani însemnau mai mult de jumătate de viaţă şi că nu realizase ceea ce îşi pusese în gând. Viaţa ei nu era aşa cum îşi dorise să fie.

Dar acest sentiment îi trecuse. Şi motivul era el.

În mod clar însă, nu putea să-şi arate sentimentele. O ştia foarte bine. El era însurat cu Helena. Ea trăia cu Douglas. Nimeni nu ştia ce era în sufletul ei. Dar nu avea nimic de ascuns, pentru numele lui Dumnezeu. Nu făcuseră mai mult decât să se sărute. Şi se ţinuseră de mână ca nişte adolescenţi. Şi vorbiseră. Însă ea ştia că nu era numai atât. O ştia foarte bine.

— Mă simt grozav. Fericită. Mulţumită ţie, se gândi ea.

— Asta-i bine. Doar voiam să verific. Cred că nu eşti genul care să cadă în depresie de ziua de naştere, dar nu poţi să fii sigur niciodată… Zi aşa, scriai că ai timp să ne vedem azi, nu? Părea să tatoneze terenul.

Douglas rezervase o masă la restaurant pentru acea seară. O anunţase din timp. Adusese în discuţie ziua ei înainte de Crăciun, dar Susannah îi zisese că nu voia nimic deosebit. Nu e mare lucru, adăugase ea. El dăduse din cap aprobator şi nu mai pomenise de asta până când nu-i spusese unde făcuse rezervarea. Doar ei doi, îi spusese, la Oxo Brasserie de pe Gabriel’s Wharf.

— Ne putem întâlni să bem ceva.

— Diseară?

— Pe la şase?

— Perfect.

— Trebuie… să mă duc undeva mai târziu…

— Sunt sigur. Asta-i minunat. Serios. Nu credeam că vei putea să ieşi să bei ceva cu mine.

— Vreau să te văd neapărat.

— Şi eu.

Amelia sună puţin mai târziu.

— La mulţi ani, Suze! Bun venit în al cincilea

deceniu!

— Mişto! Mersi.

— Şi zi, ai să te mai dezbraci în faţa oglinzii? Să vezi cum ţi se lasă toate cele?

— Nu!

— Eu asta o să fac. Amelia avea să împlinească patruzeci de ani în august. Dar nu în… următoarele şase luni.

— Te rog. Scuteşte-mă de ifosele tale.

— Sigur… Douglas e pe acolo?

— E la duş, cred. Susannah auzea apa curgând.

— E-n regulă, asta înseamnă că ştii de petrecerea-surpriză din seara asta, nu?

„O, Doamne, nu!” gemu Susannah.

— Spune-mi, te rog, că glumeşti.

— Nu glumesc deloc. De fapt, e o chestie foarte mişto. Chiar dacă denotă o totală necunoaştere a firii tale. Tu nu eşti genul de fată căreia să-i placă petrecerile-surpriză. Chiar şi Sam ştie că nu trebuie să te surprindă.

— Douglas a fost capul răutăţilor, nu?

— Îhî. El a aranjat totul.

— Iisuse!

— Bine, acu’ va trebui să te străduieşti mai mult să pari surprinsă, asta este. Şi de la telefon îmi dau seama ce mutră faci…

— Mersi pentru avertizare.

— De parcă te-aş lăsa să apari la o petrecere-surpriză fără să te avertizez. M-am gândit că aşa o să ai timp să-ţi aranjezi părul şi să-ţi alegi o rochie trăsnet…

— Vorbeşti prostii. Dar mersi, oricum. Vii şi tu?

— Cu tot cu perucă. Şi cu Jonathan.

Susannah nu reacţionă. Nu ştia exact cum

stăteau lucrurile şi nici nu întrebă.

— Cine mai vine? Ai aflat?

— Păi, n-am scris eu lista de invitaţi, dar cred co să fie cam treizeci de persoane. Al şi Kathryn, Alex şi Chloe, părinţii tăi…

— Mama şi cu tata?

— Da. Surprinzător, nu? Şi eu am fost uimită. Mama şi tatăl tău… şi, ştii, lume ca de obicei. Câţiva colegi… ştii cum e…

— Fir-ar să fie.

— Au promis că n-o să se poarte ca la serviciu.

— Dar nu vreau aşa ceva, Meels.

— Ştiu. Am încercat să-i spun lui Doug. Măcar de mi-ar fi zis înainte să aranjeze totul, dar n-a făcut-o. M-a sunat când totul era pus la punct.

Se învoise de la serviciu şi rezistase tuturor încercărilor mai multor oameni, inclusiv Douglas şi Amelia, de a o convinge să ia prânzul cu ei. S-ar fi văzut cu Rob, dar ştia că avea multe întâlniri programate în acea zi. Se întoarse în pat cu micul dejun şi se uită la *This Mo*rning, îşi deschise agenda şi citi reviste. Încă răsunându-i în urechi vorbele Ameliei, se dezbrăcă în faţa oglinzii din baie să vadă dacă gravitaţia o afecta mai serios decât în ajun, dar hotărî că nu se observa nicio modificare, astfel că se răsfăţă o oră în cada cu spumă şi esenţe parfumate. După aceea, se pregăti de ieşit în oraş. Îşi spunea că voia să arate cât mai bine la petrecerea-surpriză care nu mai era o surpriză, însă, de fapt, se gândea la întâlnirea cu Rob. Îşi făcu onduleuri mari la coaforul din colţ, iar manichiura şi pedichiura, la noul salon deschis în vecinătate. Îşi puse o rochie simplă neagră pe care o luase de la reduceri, cu

decolteul bordat cu strasuri, şi pantofi cu tocuri înalte şi aplicaţii de cristale Swarovski şi comandă un taxi să o ducă la barul unde trebuia să se vadă cu Rob, în loc să meargă pe jos până la staţia de metrou, în acea zi merita să se răsfeţe.

Rob se ridică de pe scaun când o văzu venind spre el, părând impresionat şi recunoscător. Şi el era îmbrăcat elegant, observă Susannah. Când ajunse la el, îi luă amândouă mâinile într-ale lui.

— Eşti incredibil de frumoasă, Susie.

Uau!

— Şi tu arăţi bine. Ştia că-şi zâmbeau unul celuilalt, dar nu-i păsa.

Pe masă erau o sticlă de şampanie şi două cupe cu picior înalt.

El turnă în ambele şi, oferindu-i ei una, o ridică pe a lui pentru un toast.

— La mulţi ani, Susie! Scoase din buzunar o cutiuţă maro. Ţi-am luat ceva.

— Mersi. E foarte drăguţ din partea ta. Totul. Mă răsfeţi. Luă cutiuţa şi îl sărută pe obraz. Nu trebuia.

— Ştiu. Aşa am vrut. Să te răsfăţ un pic.

— Ce e?

— Nu-i o maşină, râse el. Deschide-o şi vei afla.

Susannah scoase capacul. Pe căptuşeala de mătase albă era un medalion. ÎI recunoscu imediat. Era micul medalion de aur în formă de trandafir pe care i-l dăruise el când împlinise optsprezece ani. ÎI lăsase în camera lui de la Cranwell după seara aceea ciudată şi stânjenitoare când participase la balul lui de absolvire – şi nu-l ceruse niciodată înapoi.

Îl păstrase toţi acei ani.

Ochii îi erau plini de lacrimi când şi-i ridică spre el.

— L-ai păstrat? Nu pot să cred că ai făcut asta.

— M-a costat o groază de bani, doar ştii, zâmbi Rob.

Ea râse, deşi îi venea să plângă.

Uitându-se din nou la bijuterie, îşi plimbă degetul pe margine şi o deschise. Înăuntru era aceeaşi fotografie. O priveau chipurile lor, încremenite în timp într-un zâmbet fericit. Îşi amintea perfect ce simţise atunci.

— Nu-mi vine să cred că l-ai păstrat.

Stătuse prea mult cu Rob la bar. Timpul trecea prea repede. În cele din urmă, Rob a fost acela care i-a amintit că trebuia să se ducă în altă parte. Ea se uită la ceas. Era 19:25. Trebuia să fie la restaurant în cinci minute şi avea să-i ia cel puţin un sfert de oră să ajungă acolo, se gândi ea. Avea de trecut pe malul celălalt al fluviului, însă pur şi simplu nu voia să plece.

— Nu vrei să vii cu mine? Nu vorbea prea serios. Este o petrecere-surpriză.

— Şi n-ar trebui să fi surprinsă de o asemenea petrecere? Rob zâmbea.

— Mi-a spus Amelia. Ştia că mi-ar fi displăcut să nu fiu anunţată.

— Bună fată, Amelia. Prin urmare… dacă aş veni cu tine, eu aş fi surpriza, nu?

— Da, aşa ar fi!

— Cred c-am să te las să mergi singură, dacă n-ai nimic împotrivă.

Susannah dădu din umeri mult prea tare.

— Îmi strici tot cheful.

— Nu vreau să te împart, asta-i tot. Pe faţă i se

aşternu deodată o expresie foarte serioasă, iar ea înţelese exact ce voia să spună.

O conduse până în faţa barului şi o ajută să-şi pună paltonul. Afară era ger.

Rob făcu semn unui taxi. Răsuflarea ei se prefăcea în aburi albi. Trăgându-i gulerul până la urechi, o luă de buzunarele de la piept, o trase spre el şi o sărută pe gură, apoi se dădu un pic înapoi, dar nu mai mult de câţiva centimetri de faţa ei. Amândoi aveau ochii larg deschişi. Următorul sărut era inevitabil, deşi el i-l dădu doar după câteva secunde nesfârşite. Buzele lui le atinseră din nou pe ale ei, dar, de această dată, el nu şi le mai putu lua de acolo. Nu putea s-o sărute doar ca un prieten – era mult mai mult în acel sărut. Şi aşa dorea şi ea să fie de atunci încolo.

Dacă taxiul n-ar fi venit chiar atunci, Susannah n-ar mai fi plecat niciodată.

După un sfert de oră, când ieşi din lift la ultimul etaj al clădirii, lui Susannah nu-i veni greu să pară surprinsă la intrarea în salonul restaurantului. Era încă sub impresia şocului provocat de sărutul lui Rob, şi aşa fusese tot drumul până la Oxo Tower. Se simţea surescitată, plină de viaţă şi uimită, iar toate acestea nu aveau nimic de-a face cu prietenii şi familia ei, care o aplaudau şi o felicitau în gura mare.

Amelia purta una dintre noile ei peruci. Era neagră ca tăciunele şi tunsă ca Anna Wintour, editoarea de la Vogue, făcând-o să pară mai dură decât era.

— Unde ai fost? Te-am sunat de mai multe ori.

— Îmi pare rău. Susannah flutură din mâna în care îşi ţinea poşeta. N-am avut timp de telefoane.

— Deci unde ai fost?

— Sper că n-am întârziat, nu?

— Cred că nu, încuviinţă Amelia, încă purtându-i pică şi privind-o bănuitoare.

Când aveai o prietenă ca Amelia, care te cunoştea de atâta timp, problema era că nu puteai decât foarte greu s-o minţi, chiar şi prin omisiune. Amelia intuia că se petrecuse ceva bizar, lucru care o înnebunea. Să nu-i mărturisească ar fi însemnat că nu avea încredere în ea. Dar Susannah ştia cum să-i distragă atenţia.

— Îmi place coafura. Foarte dură, editoarea asta de la *Vogue*.

— Aşa crezi? Amelia îşi aranjă cochet peruca.

— Da.

— Arăţi minunat. O rochie nouă…?

— Da.

Susannah se întoarse pe jumătate. Îl văzu pe Jonathan uitându-se la ele din celălalt capăt al sălii, unde era vag angajat într-o conversaţie cu Clive. Zâmbea şi, când îi întâlni privirea, îi făcu strengăreşte cu ochiul.

— Ce mai face J?

— E acasă. Nu acum, bineînţeles. Acum e acolo, vorbind cu tatăl tău. Dar s-a întors acasă.

Susannah se aruncă de gâtul Ameliei, care îşi duse o mână la cap.

— Ai grijă la perucă, te rog.

— Slavă Domnului! Mă bucur enorm. Este grozav, Meels. Plângea – o podidiseră brusc lacrimi de fericire şi tristeţe totodată.

Amelia zâmbi misterios.

— Şi eu. De ce dai apă la şoareci?

— Nu mă băga în seamă. Sunt un pic tulburată

în seara asta, atâta tot. Când s-a întâmplat? Spune-mi, spune-mi…

— Săptămâna asta. Le-am spus copiilor că mă gândesc să-l aduc acasă din nou, pentru totdeauna. Le-am cerut să voteze.

— Să ghicesc cum a mers votul?

— Unanimitate.

— *Quelle surprise!*

— Elizabeth m-a surprins. M-a întrebat dacă o fac de dragul lui sau pentru că am cancer.

— Deşteaptă fată!

— Ca naşa ei, Susannah.

— Şi eşti sigură că asta vrei? De Anul Nou aveai unele îndoieli.

Amelia se uită la Jonathan, aflat în capătul celălalt al sălii, iar Susannah îşi dădu seama la ce se gândea prietena ei după expresia care i se aşternuse pe faţă.

— Ei bine, voi două aţi vorbit de-ajuns… Jonathan venea spre ele, cu acelaşi zâmbet tâmp pe faţă ca şi Amelia şi cu mâna pusă pe o ureche. Mă dor urechile. Le luă pe după umeri, într-un gest ce părea normal. Ce zice despre mine, Suze?

— Spune că totul e acum din nou aşa cu trebuie.

— În afară de părul meu. Amelia îşi îndreptă peruca fără să fie nevoie.

Jonathan întinse mâna şi o mângâie pe obraz, iar ea i-o luă, o duse la gură şi o sărută, nedezlipindu-şi nicio clipă ochii de ai lui.

— Şi asta se va aranja. Mă bucur foarte mult pentru voi doi. Aţi făcut un lucru bun. Slavă Domnului!

Mama şi tatăl lui Susannah erau şi ei acolo, la fel şi Alastair, împreună cu o Kathryn care zâmbea

mereu, strălucind de fericire, şi care îşi informă cumnata că sărbătoreau Sf. Valentin mai târziu, căci îi lăsaseră pe copii cu mama ei şi rezervaseră o cameră la Covent Garden Hotel, unde îşi petrecuseră noaptea nunţii, înainte să plece în luna de miere. Erau acolo şi Alexander cu Chloe, al cărei abdomen, de obicei plat, devenise proeminent sub rochia evident mai largă. În rest, lista fusese alcătuită de Douglas, cu ajutorul lui Megan, ghici Susannah – o adunătură oarecum ciudată de colegi şi prieteni cu care se cunoşteau de la începutul relaţiei lor, căci majoritatea amiciţiilor ei de la facultate nu rezistaseră după divorţul de Sean şi noua relaţie cu Douglas. Îi era greu să se concentreze asupra conversaţiilor degajate care se purtau la o astfel de petrecere – se gândea prea mult la Rob şi la ce se întâmplase recent între ei. Nu putea să creadă că toţi ceilalţi nu-şi dădeau seama ce se petrecea cu ea doar privind-o. Îşi simţea obrajii îmbujoraţi. Poate că era normal să roşească şi să fie emoţionată. Se întrebă o clipă unde erau copiii – de ce nu-i adusese Doug. Abia dacă vorbise cu el; o felicitase şi îi dăduse o sărutare când venise, dar pe urmă amândoi se întreţinuseră cu musafirii, în colţurile opuse ale sălii celei mari, aşa că nu i se ivise prilejul să-l întrebe. Bănuia că pe Roşie şi Fin nu-i interesase evenimentul, dar lui Daisy poate că i-ar fi plăcut o petrecere cu ştaif în Londra. Dacă ar fi ştiut, dacă ar fi organizat ea totul, ar fi invitat-o cu siguranţă. Şi ar fi lăsat-o să-l aducă şi pe Seth. Constatase în ultimul timp că, dacă o tratai pe Daisy ca pe un adult, aşa se şi purta. Nu era mare lucru, dar se părea că Doug nu învăţase încă

această lecţie.

Doug bătea acum cu furculiţa în pahar ca să atragă atenţia tuturor. „O, Doamne, se gândi Susannah, are de gând să ţină o cuvântare.’1 Nu-i stătea deloc în obicei. Încercă să-şi facă drum prin mulţimea de invitaţi, de parcă asta ar fi folosit la ceva, dar, ca prin minune, toţi se dădeau din calea ei, aşa că rămase singură în mijlocul sălii.

— Scuze tuturor pentru întrerupere. Vrei să vii aici, Susannah?

Îi întinse mâna, iar ea traversă încăperea şi io luă.

— După cum ştiţi, am venit cu toţii aici s-o sărbătorim pe Susannah, care împlineşte o anumită vârstă. Una care se termină cu zero, asta-i tot ce pot să vă spun.

Se auziră râsete politicoase în sală.

— E mult mai tânără ca mine, aşa că nu văd de ce toată discreţia asta, dar ştiu că aşa le place femeilor.

Ea n-ar fi spus niciodată aşa ceva. Se strădui să nu pară jenată. Nu era stilul ei. Nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei – niciodată nu-i plăcuse. Şi în seara aceasta, se simţea o mincinoasă. Spera să termine repede.

— Dar ăsta nu-i singurul motiv pentru care am vrut să fim toţi împreună.

Amelia ridică o sprânceană, de parcă ar fi vrut s-o întrebe ceva pe Susannah. Aceasta ridică din umeri şi îi zâmbi vag. N-avea idee unde voia să ajungă Doug. Cel puţin – aproape că i se făcea greaţă – spera că nu avea să…

— Aşa cum ştiţi, Susannah face parte din viaţa mea de aproape zece ani. Este ceva timp de când

suntem împreună. Şi, în ultima vreme, m-am tot gândit că a cam sosit timpul să ne oficializăm relaţia. Ce ocazie poate fi mai bună s-o cer de nevastă decât aici, în faţa familiei şi a prietenilor ei?

Susannah nu leşinase niciodată. I se părea de prost gust să leşine într-o clipă ca asta. Dar se gândi că era posibil. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Oare asta era cea mai groaznică seară din viaţa ei? Mai simţea încă buzele lui Rob pe ale ei. Parfumul lui se impregnase în trupul ei.

Ce joc afurisit avea în minte Douglas? Vorbele lui parcă veniseră de la ani-lumină distanţă şi o loviseră din plin. Ideea aceasta nu putea să fie mai departe de gândurile, fanteziile şi visurile ei, iar el nu dăduse niciun semn în ultimele zile şi săptămâni că ar fi avut asemenea intenţii. Era absurd. Nu se înţelegeau mai bine, ba chiar aveau diferende. Nimic nu era sigur. De ce îi făcea asta acum?

Şi în faţa atâtor oameni.

Susannah nu se miră prea tare că o năpădea un val de mânie şi simţea un gust amar în gură. Cum îndrăznea s-o pună într-o astfel de situaţie? Cererea asta în căsătorie era de parcă ar fi vrut să astupe o fisură dintr-un dig cu un deget, ca tânărul olandez din legendă[4]. Făcea un gest măreţ când o mie de altele mici lipseau din viaţa lor de zi cu zi.

Observă că se aşternuse tăcerea în sală. Se uită la chipurile tuturor invitaţilor şi i se păru pentru o

4 Este vorba de o străveche legendă olandeză în care eroul, Hans Brinker, un băiat inimos, a crezut că poate stăvili apele înfuriate ţinându-şi un deget în gaura din dig (n.tr.)

clipă că privea printr-un caleidoscop – feţele lor se învârteau şi pluteau în faţa ochilor ei. Se concentră asupra expresiei îngrijorate de pe chipul Ameliei. Era vizibil îngrozită de ce făcuse Doug. Susannah se bucură că nu era singura.

— Ei… Susannah… Ce zici? o îmboldi el.

— Eu… ce să spun… uau… uau. Simţi cum roşeşte.

— Asta înseamnă da?

Trecea prin chinuri groaznice. Al naibii de sigur că nu era un „da”. Dar cum putea să refuze în faţa tuturor acelor oameni? Dar cum să spună da, când nu asta voia?

Tocmai când durerea începea să devină insuportabilă – să stea acolo şi să nu spună nimic, cu toate privirile aţintite asupra ei – Amelia, cu peruca vâlvoi, se duse în mijlocul sălii, ţinându-şi în sus paharul.

— Şi acum să-i lăsăm în pace o clipă, nu? Vedeţi-vă de ale voastre. Să le dăm un răgaz.

Jonathan veni în spatele ei şi se întoarse la stânga, spre invitaţi. Apoi şi tatăl ei, ţinându-şi soţia de mână. Şi Alastair, foarte binedispus şi vorbind tare. Toţi se îndreptau spre spaţiul rămas gol, făcând mai multă gălăgie decât trebuia. Toţi salvând-o din această situaţie greu de conceput. Ea şi Doug erau din nou înconjuraţi de invitaţi. Nu mai fusese niciodată atât de recunoscătoare cuiva.

Însă el tot era lângă ea. Tot se uita la ea, aşteptând un răspuns.

— Doug, m-ai luat prea pe neaşteptate.

— Voiam să fac ceva romantic. Se bosumflă o clipă, ca un copil.

— Crezi că e locul şi timpul potrivit?

— Credeam că va fi, zise el dând din umeri.

— Cum aşa? Chiar aşa credeai? Susannah întinse mâna spre el.

Doug se dădu înapoi.

Sărbătorita simţi privirile uimite invitaţilor aţintite asupra lor.

— N-am putea să vorbim mai târziu? Acasă? Când suntem numai noi doi. N-ar fi mai bine?

— E o întrebare foarte simplă, Susannah.

Şi răspunsul era la fel de simplu, se gândi ea. Avea să fie „nu”. Doar că nu voia să i-l dea acolo, în acel moment.

— Chiar crezi că e bine să facem asta acum?

Se uită la ea cu răceală.

— Nu ştiu. Aşa credeam. Dar e clar că tu eşti de altă părere.

— Nu aici, Doug. Te rog, îl imploră ea.

— Bine. Îşi ridică braţele în semn că renunţa. Bine atunci. Nu aici. Vorbim mai târziu. Ea încuviinţă din cap. La mulţi ani, Susannah. Vocea îi era aspră şi mânioasă.

Îşi stăpâni furia. N-avea niciun drept să se supere pe ea.

Oare?

Cât de curând putu, se îndreptă spre toaleta femeilor, cu Amelia pe urmele ei. Din fericire, nu mai era altcineva înăuntru.

Amelia o trase într-o cabină, încuie uşa, apoi puse capacul pe toaletă şi o împinse pe Susannah să se aşeze acolo.

— Te simţi bine?

— Nu prea, murmură Susannah luându-şi capul în mâini. Ne bârfeşte toată lumea, nu?

— Mda. Tu n-ai face asta? Jonathan şi Alastair

fac tot ce pot să le abată atenţia de la voi. Dar majoritatea ştiu că, dacă nu spui da imediat, n-ai să mai spui niciodată. Pe de altă parte, cei mai mulţi dintre invitaţi, cel puţin aşa bănuiesc eu, sunt de părere că a fost o prostie din partea lui să te ceară aşa, pe neaşteptate. Cine sunt oamenii ăştia, la urma urmei? Nu-i cunosc nici pe jumătate dintre ei. Dar ce cretin! Ce naiba l-a apucat? Aveai idee că o să spună aşa ceva?

— Deloc. Dacă aş fi avut şi cea mai mică bănuială, i-aş fi tăiat-o scurt. Adevărul e, Meeels, că n-am fost niciodată mai departe de măritiş ca acum.

— De unde întrebarea…

— De ce a făcut-o? completă Susannah zâmbind.

Amelia scutură din cap.

— Nu. Ce mai cauţi aici?

Se făcuse aproape miezul nopţii când plecară toţi invitaţii. Mama ei o strânsese tare în braţe când îşi luase rămas-bun. „O aniversare şi o cerere în căsătorie în aceeaşi seară, grozav, nu?”

Susannah ştia că Rosemary voia să afle ce intenţiona ea să răspundă, dar nu putea vorbi cu ea despre asta acum. Se gândi că pe faţa tatălui ei se citise o oarecare reticenţă, dar Clive nu spusese nimic, doar o sărutase blând pe obraz. „La mulţi ani, fetiţa mea!”

Kathryn şi Alastair plecaseră cu o oră mai devreme – Kathryn murea de nerăbdare să-şi înceapă a doua lună de miere, ce-i drept mult mai scurtă. Susannah se bucura că nu trebuise să audă remarcile pertinente şi întrebările bine ţintite ale lui Alastair. Nu avea destulă putere. Şi oricum, urma să aibă o discuţie cu Doug. Acum îi părea

bine că nu adusese copiii.

Doug nu prea vorbise în taxi până să ajungă la jumătatea drumului spre casă. Apoi luă cuvântul, dar fără să se uite la ea – avea privirea aţintită pe geam, la luminile de afară, şi braţele încrucişate.

— N-am planificat asta. Chestia cu cererea în căsătorie. Mi-a venit aşa, pe moment. Râse, dar încet şi fără pic de veselie.

Ea nu ştia dacă era mai bine sau mai rău. Se gândi la căsătoria „neplanificată” a lui Rob cu Helena. Ce credeau oamenii aceia despre ei? Spontaneitatea i se părea acum un lucru îngrozitor.

— Ce te-a făcut să mă ceri?

— Hmm. Mă întreb şi eu acum. Nu mai părea exaltat, ci trist şi obosit. Ea nu ştia ce să zică. După un minut, poate două, el vorbi iarăşi: Am crezut c-o să te fac fericită, Susannah. Am crezut că asta îţi doreai. Că asta lipsea în relaţia noastră. Ai părut fericită în ultimul timp. Aşa că mi-am spus că încă mă iubeşti. Că poate tocmai de asta e nevoie. Că va repara lucrurile între noi.

— Deci, crezi că e ceva de reparat?

— Sigur că da, mormăi el privind-o cu sprâncenele împreunate sever. Nu sunt prost, Susannah. Poate mai încet la minte decât tine. Sunt ca struţul, îmi bag capul în nisip, dar îmi dau şi eu seama de unele lucruri.

Doar că nu-şi dădea seama ce simţea ea.

— Eşti aşa tăcută.

— Nu ştiu ce să spun, Doug. M-ai luat pe neaşteptate.

— Ştiu. Nu trebuia să fac aşa ceva. Am greşit. A fost o prostie să te cer de nevastă în faţa tuturor

oamenilor acelora. N-a fost corect. Îmi pare rău.

Ea îi întinse o mână şi el i-o luă.

— N-are de ce să-ţi pară rău.

Uitându-se la Doug, îi trecuse supărarea – expresia de pe faţa lui o înduplecase, dar şi conştiinţa ei încărcată şi dorinţa de a nu purta această discuţie acum.

El îi zâmbi timid, fără să deschidă gura.

— Deci, te rog să te mai gândeşti la asta.

Iar ea îl minţise. Nu pentru prima oară. Îl minţise şi în privinţa locului unde fusese – în seara când venise Al. Începuse să se priceapă la asta? încuviinţă din cap.

— O să mă gândesc.

Doug vru să facă dragoste când ajunseră acasă. Ea se demachiase meticulos şi îşi dăduse cu o cremă hidratantă, apoi se spălase pe dinţi, stând în baie mai mult decât avea nevoie, dar Doug era încă treaz când se vârî în pat lângă el. Se întoarse spre ea şi începu s-o sărute pe umăr, trăgând încet de breteaua de satin a cămăşii ei de noapte şi strecurându-şi mâna înăuntru ca să-i mângâie blând sânii. Aşa începea întotdeauna.

Ea nu voia s-o facă. Cu tot atâta blândeţe, îşi puse mâna pe a lui şi îl opri fără să-i spună nimic, doar întorcându-se cu spatele la el, dar se întristă când îl simţi înmuindu-se şi respirând tot mai rar.

Dimineaţa, Doug plecase deja când se trezi ea. Uitase că avea de întreprins o călătorie de afaceri la Paris – fuzionarea a două companii importante îi reclama prezenţa – şi avea să lipsească două zile. Se simţi prost că nu se sculase pentru a-şi lua rămas-bun, că nu-i spusese nimic care să mai înseneineze atmosfera. Dar nu ştia ce. El nu-i

lăsase niciun bilet.

Însă Rob îi lăsase un mesaj pe telefon.

Mă gândesc tot timpul la tine. Sună-mă când poţi.

Martie

Mersul la spital devenise un obicei groaznic pentru amândouă. Cafele, reviste, perfuzii – tot ce vedeai şi miroseai acolo. Pe Susannah o îngrozea. Pentru Amelia trebuia să fie de o mie de ori mai rău. Era foarte obosită acum. Slăbise şi mai tare şi era pe cale să ajungă piele şi os. Îi căzuse tot părul şi, în zile ca aceasta, nu-şi punea peruca, făcându-şi în schimb un turban dintr-o eşarfă viu colorată. Mama ei venise, chiar după prima şedinţă de chimioterapie, cu o grămadă de cutii portocalii, aproape plate, emblematice pentru marca Hermes, având înăuntru colecţia ei de eşarfe – tatăl Ameliei îi dăruise câte una de fiecare Crăciun, începând din anul în care îşi putuse permite aşa un lux şi până în cel de dinainte s-o părăsească, dar ea păruse întotdeauna să ştie sau cel puţin să presupună că el îşi trimitea secretarele să le cumpere în pauza de prânz, aşa că nu purtase niciuna de când plecase el. Culorile aprinse ale eşarfei îi făceau pielea palidă să pară şi mai albă şi străvezie. Buzele îi erau uscate îşi începeau să-i crape. Arăta mai bolnavă ca oricând în timpul tratamentului şi Susannah se întreba dacă avea să mai reziste o lună sau două. Ştia foarte bine care erau efectele chimioterapiei: distrugea cu cruzime, aproape ca în Evul Mediu,

tot organismul, împreună cu tumora, până ajungeai în pragul morţii. Astăzi Amelia arăta de parcă era cât pe ce să-şi dea duhul. Iar pe Susannah o durea sufletul pentru ea, ca în fiecare zi de când i se pusese diagnosticul.

Pe de altă parte, demonstra că putea în continuare să fie nesuferită. Susannah se întreba dacă lui Jonathan nu-i părea rău că se întorsese acasă. Spusese odată nişte cuvinte memorabile – după ce ea îi ceruse să plece şi anume că s-o iubeşti pe Amelia era ca şi cum ai mânca aluat crud. Îţi place la nebunie şi nu te poţi opri din înfulecat, chiar dacă ştiai c-o să te doară burta după aceea.

Astăzi, Susannah se gândi la asta şi zâmbi în sinea ei. Dovedindu-se atât de ursuză şi arţăgoasă cum numai cea mai bună prietenă putea s-o suporte, Amelia o enervase la culme pe drumul spre spital, când se plânsese că va trebui să aştepte, iar acum stătea pe scaunul cu spătar înalt cu o faţă pe care se citea o furie clocotitoare.

Susannah intuise că nu era o zi potrivită să-i spună de Rob, deşi simţea nevoia să vorbească despre el – şi, dacă nu cu prietena ei, nu mai ştia cu cine –, dar se părea că era primul şi singurul subiect care o interesa pe Amelia, în ideea de a-şi omorî timpul cu ceva.

Îi fusese teamă să se mai vadă cu el, după ce o sărutase tandru de ziua ei. Îi răspunsese la mesaj. Când se apucase să-l scrie, inventase o scuză – o călătorie de afaceri –, apoi apăsase pe butonul „Şterge” şi concepuse alt mesaj. Avea nevoie de ceva timp, îi scrisese. Cel puţin câteva zile.

Mi-e puţin frică de ce se va întâmpla când ne

vom revedea. Am *deschis cutia Pandorei, Rob.*

El îi răspunsese într-un minut sau două.

Nu se va întâmpla mimic din ce nu vrei tu. Vreau să te văd, Susie. În condiţiile impuse de tine. Toate.

— Te vezi cu el, nu?

— Ne-am întâlnit, zise Susannah dând din umeri. Am băut ceva. Am stat la taclale.

— Doar o dată?

— De câteva ori. Oare câte ore stătuseră împreună? Dacă le punea cap la cap, care era totalul?

— Cu el ai fost şi când ai întârziat la petrecere deunăzi, nu-i aşa?

— Da. Însă n-am întârziat. Şi ce-i cu asta?

— Chiar aşa. Amelia ridică din sprâncene.

— Cum adică? Nu putem fi prieteni?

— Asta-i tot ce simţi pentru el? Susannah se gândi la sărut. Nu, deduse Amelia interpretându-i tăcerea cu multă acurateţe. L-a cunoscut pe Doug? Ştie Doug că te vezi cu el? La negaţia previzibilă a prietenei sale, bombăni: Ei bine, Dumnezeu ştie că n-am crezut niciodată că o să-i plâng de milă lui Doug, dar simt că îmi pare deja rău pentru el. Te-a cerut de nevastă, iar tu umblai prin cârciumi cu iubitul tău.

— Nu-i vorba de asta.

— Dar despre ce este vorba? Te rog, fă-mă să înţeleg. Lămureşte-mă.

— Nu mai fi atât agresivă. Nu pot să vorbesc cu tine când eşti aşa.

Amelia trase aer pe nas. Când vorbi din nou, ochii îi erau mai degrabă mari şi rugători decât înguşti şi acuzatori.

— Ce faci, Suze? În ce joc vrei să te bagi? Nu e bine, o ştii şi tu. Nu te-ai ascunde atât, nu ai pleca pe furiş, n-ai minţi, dacă n-ai şti că nu e bine.

— Şi, mă rog, ce-i aşa rău în asta, Meels? Nu facem nimic rău.

Asta nu era adevărat. Iar Amelia o ştia la fel de bine ca şi ea.

— Nu-mi mai vinde gogoşi, o repezi ea – deci, faza de rugăminţi nu avea să dureze mult. Îi zâmbi cu sarcasm. Mă cunoşti destul de bine ca să ştii că nu pot să te cred. Ai patruzeci de ani. Nu mai suntem copii. Sigur că nu procedezi corect. Vino-ţi în fire, te rog! El e căsătorit cu alta. E soţul altei femei, Susannah. Doar pentru că e la mii de kilometri distanţă, asta nu înseamnă că nu există, că nu e o femeie în carne şi oase. Fie că vrei sau nu. Şi, chiar dacă nu te culci cu el, asta nu înseamnă că eşti pe calea cea bună. Iar dacă nu eşti convinsă că e ceva trecător, atunci eşti mai dusă decât te-am crezut eu. Şi nu mai căuta să te amăgeşti că nu-i faci niciun rău nefericitei ăleia. Pentru că îi faci – amândoi îi faceţi, de fapt.

— Nu mă amăgesc deloc, crede-mă.

— Nu zău? Şi atunci cum se numeşte purtarea ta? Eu i-aş spune jalnică.

— Uite ce e, Amelia, nu cred că tu ai dreptul să-mi ţii lecţii despre ce e bine sau rău.

— Cineva trebuie s-o facă. Poate chiar eu.

— Ei bine, nu tu. Nu astăzi. Nu acum. E-n regulă? Să nu îndrăzneşti să mă judeci. N-ai idee cum a fost viaţa mea. Cum e acum că el s-a întors la mine.

— Nu-mi vine să cred că poţi să spui aşa ceva. Cum să n-am idee? Te cunosc de treizeci de ani,

Suze. Treizeci de ani. Te-am văzut făcând greşeli mari: Rob, Sean, Douglas. Nu m-am amestecat niciodată, nu? Dar trebuie să încetezi să te mai consideri o victimă. Faci întotdeauna ce vrei. Tu eşti cea care face nişte victime din toţi.

— Eu? Ce victime am făcut eu?

— Douglas, de pildă.

— Nici măcar nu-ţi place de Douglas.

— Şi ce legătură are asta? Nu contează dacă-mi place sau nu. Cred că nimeni nu merită să fie înşelat, Susannah. Nici măcar Douglas. Sau soţia lui Rob.

— Eu nu înşel pe nimeni.

Susannah ridicase tonul, şi ceilalţi pacienţi din salon începeau să asculte. O asistentă se oprise la mică distanţă de ele, pretinzând că vrea să verifice ceva, dar rămăsese acolo, pironită, la auzul altercaţiei.

Vocea Ameliei era slabă, aproape un şuierat.

— Nu te amăgi, Suze. Ai s-o faci. Nu te aştepta să fiu de acord. Nu te aştepta să fiu lângă tine când vei avea inima frântă.

Susannah se ridică de pe scaun, cu genunchii tremurându-i.

— Nu pot să mai stau aici să te ascult.

Amelia se rezemă de spătar, cu o expresie încăpăţânată pe faţă.

— Atunci pleacă. Susannah şovăia, de teamă să nu facă o boacănă. Era într-un salon pentru chimioterapie. Chiar în acea clipă, otrava se scurgea din perfuzor în venele celei mai bune şi vechi prietene ale ei, începându-şi călătoria distructivă prin trupul fragil. Promisese că o să-i fie alături. Hai, du-te, murmură Amelia. Nu te

vreau aici. Nici nu vreau să mă uit la tine acum. Nici nu te cunosc. Nu-i lăsase nicio portiţă. Se întoarse şi plecă înainte să o podidească plânsul. Când mai era încă destul de aproape, auzi vocea Ameliei: Viaţa ta a fost aşa cum ţi-ai făcut-o, Susannah.

Aprilie

Nu putea să mănânce şi nici să doarmă. Nu se putea concentra. Abia mai putea să vorbească. Trebuia să plece în altă parte. Acum dilemele ei includeau trei persoane, nu doar doi bărbaţi. Nu se certase niciodată aşa groaznic cu Amelia. Detesta acest lucru.

Înainte să plece, Susannah le lăsă câte un mesaj celor doi bărbaţi din viaţa ei. Cel pentru Douglas era scris pe o foaie de hârtie pe care o scosese de la imprimanta computerului.

Vreau să fiu singură câteva zile îmi pare rău dacă o fac prea intempestiv, dar trebuie să-mi adun gândurile, iar aici, cu tine, nu pot. Te rog să nu încerci să iei legătura cu mine cât timp sunt plecată.
Susannah

Lui Rob îi trimise un mesaj pe mobil.

Dragă Rob, nu cred că pot să fac asta. Sunt *prea confuză. Totul e o greşeală. Trebuie să-mi limpezesc gândurile. Te sun când mă întorc. Susie.*

Îi luă un timp să-şi dea seama unde era când se trezi într-un loc unde soarele strălucea cu putere. La Londra era înnorat şi răcoare – o vreme tipică de primăvară dar aici totul era altfel. Ajunsese foarte târziu în noaptea precedentă şi afară era întuneric beznă. Avionul companiei Easyjet întârziase – nu era de mirare – şi aşteptase mult timp să-i vină maşina pe care o închiriase de pe internet la aeroportul surprinzător de aglomerat din Toulouse. Se părea că nu era singura persoană din Anglia care îşi căutase refugiul în acest oraş. Indicaţiile derutante pe care i le dădea mama ei (bune în privinţa reperelor, dar slabe în ceea ce privea numerele de pe stradă şi total lipsite de sens când era vorba s-o ia la dreapta sau la stânga, căci ăsta nu era punctul ei forte) pe drumul de la aeroport acasă îi ceruseră toată concentrarea de care era în stare – mai ales conducând în întuneric şi pe partea cealaltă a străzii o maşină cu volanul pe stânga, într-un loc necunoscut. Când ajunsese în cele din urmă, nu fusese în stare decât să bea un pahar mare cu apă, să-şi scoată blugii şi să se trântească în pat.

A doua zi dimineaţă, se simţi extrem de uşurată că era acolo. Singură. Şi departe de Londra. Nu mai fusese niciodată în zonă, dar văzuse o mulţime de fotografii de-ale părinţilor ei. Peste tot în jur erau obiecte cunoscute – mama şi tatăl ei aranjaseră hambarul cu lucruri aduse din Anglia, aşa că recunoştea tablourile şi pozele, precum şi patul cel mare din care tocmai se ridicase, de parcă ar fi fost casa copilăriei sale. Pereţii erau zugrăviţi în nuanţa preferată de galben a mamei

sale – care era, în sfârşit, adecvată. Nerăbdătoare să iasă afară, îşi puse pe ea blugii care zăceau mototoliţi pe jos de cu seară, se încălţă cu nişte cizme de cauciuc pe care le văzuse lângă uşă, luă un hanorac din cuier şi porni în explorare. Părinţii ei cumpăraseră hambarul unei vechi ferme pe care îl făcuseră locuibil, într-un cătun aflat la câţiva kilometri distanţă de oraşul Samatan. Lângă ei erau o fermă renovată şi o căsuţă, deţinute tot de nişte englezi, aşa îi spusese mama ei. Când venise, nu văzuse lumini aprinse şi spera că acum erau nelocuite – îşi dorea izolare completă, fără vecini, oricât de prietenoşi ar fi fost ei. În jurul hambarului era cam un acru de teren – o zonă cu pietriş şi o pajişte în pantă lină, cu nişte tufişuri şi câţiva copaci. Un gard vechi de lemn despărţea proprietatea de câmpurile care se întindeau cât vedeai cu ochii. Ştia de la mama ei că erau lanuri de floarea-soarelui, care, peste vreo două luni aveau să se umple de tulpini înalte, cu florile galbene atât de des pictate. În depărtare, la orizont, se zăreau culmile înzăpezite ale Pirineilor. Iar pe cerul de un albastru-cobalt nu era niciun nor.

Nu avea idee cât era ceasul, dar soarele ardea deja. Îşi scoase hanoracul, legându-şi-l în talie, apoi merse până la gard, bucurându-se de liniştea şi pacea din acel loc. Aproape simţea cum i se limpezesc gândurile cu fiecare pas pe care îl făcea pe iarbă.

Lucrurile se încurcaseră rău de tot. Douglas şi copiii lui, Rob.

Şi Amelia.

Cearta cu cea mai bună prietenă a ei o tulburase

mai mult decât se aştepta. Era de parcă, prin tot ce spusese, Meels îi pusese în faţă o oglindă în care îşi vedea întregul suflet – avusese dreptate. Faţă de Amelia nu se putea ascunde sau minţi. Amelia avea tratament în acea zi. Era prima dată când nu o însoţea, iar asta o făcea să se simtă groaznic. Îi spusese clar ultima oară când se văzuseră că nu era cea mai bună persoană din lume, dar Susannah ştia că tot se aştepta s-o vadă apărând la spital, ca de obicei. Nu avusese destul curaj s-o sune şi să-i spună că nu venea. Îi dăduse un mesaj lui Jonathan.

Plec. Cred că ştii de ce. O treabă foarte urâtă. Îmi pare rău. Eşti drăguţ să-i spui Ameliei? Şi să te duci cu ea la şedinţa de marţi?

El îi răspunsese aproape imediat.

Mi-a spus. Nu-ţi face griji, se calmează ea. Mă duc eu cu ea la spital. Ia o gură de aer, Susannah. Odihneşte-te. Totul va fi bine. Te iubim. J

Susannah ar fi vrut să fie la fel de sigură ca Jonathan că totul avea să se aranjeze. Ea şi Amelia mai avuseseră diferende şi înainte. De nenumărate ori. Prietenia lor nu se baza pe vederi comune în toate privinţele. Nici n-ar fi vrut să aibă o prietenă care s-o aprobe în toate. Se mai certaseră şi când locuiseră împreună. Din nişte fleacuri – cum ar fi cine nu curăţase frigiderul. Şi din motive temeinice – ca treaba cu Alastair din urmă cu mulţi ani sau când îl părăsise Amelia pe Jonathan. Dar asta era o ceartă mai urâtă decât

toate celelalte. Se temea că nu aveau să se mai împace vreodată.

Cu toate acestea, în momentul de faţă, Amelia era unul dintre elementele din viaţa ei de care se temea şi în privinţa căruia nu avea nicio siguranţă. Totul se schimba. Era prea greu pentru ea.

Îşi sunase părinţii cu o zi înainte să plece. Nu ştia exact de ce o făcuse, însă bănuia că dorise să audă glasul cuiva care o iubea necondiţionat. Nu voia să le spună ce probleme avea – nu putea. Dar ţinea să-i audă. Răspunsese tatăl ei, care o informase că mama era plecată la biserica St. Gabriel. Era sâmbătă şi avea să fie o cununie mai târziu. În mod normal o întreba cum o mai ducea, după care îi pasa telefonul lui Rosemary. De data asta, auzindu-i vocea calmă, atât de cunoscută, Susannah începuse să plângă încetişor.

— E totul în regulă, scumpo? Tatăl ei părea alarmat.

— Nimic nu-i în regulă, oftase ea.

— Ah…

Fugise de acasă într-o după-amiază de vară, când avea în jur de doisprezece ani, considerând că i se făcuse o nedreptate (uitase de mult despre ce fusese vorba). Plecase cu bicicleta după ce ieşise din bucătărie ca o furtună, spunându-i vorbe grele maică-sii, şi îşi îndesase câteva lucruri în geanta ei verde de pus pe umăr. Tatăl ei tocmai se întorcea de la serviciu şi intra cu maşina pe aleea din faţa casei, însă ea îl ignorase intenţionat şi se îndepărtase pedalând cu furie. Dar, după ce coti, căzuse rău de pe bicicletă, zburând peste ghidon şi aterizând la câţiva paşi mai încolo. Se rănise la cap, avea o tăietură de câţiva centimetri chiar

deasupra sprâncenei drepte şi îşi julise genunchii şi coatele. Un genunchi era mai rău – pietricelele negre de pe drum se amestecaseră cu sângele care îi curgea şi o înţepau dureros. Rămăsese acolo unde căzuse, uluită, stânjenită şi rănită, tremurând prea tare ca să se poată ridica, vărsând lacrimi fierbinţi de furie şi uitându-se cum îi şiroia sângele din braţe şi picioare. Un pârâiaş roşu-închis i se scurgea din tăietura de la faţă pe obraz şi până în gură, aşa că-i putuse simţi gustul.

Tatăl ei venise la ea după cinci minute, înainte s-o vadă altcineva. Încă în costum, o ridicase, ducând-o la marginea drumului. Sângele îi pătase cămaşa albă şi cravata albastră când o luase în braţe. Stătuseră un timp acolo, pe trotuar, iar ea se smiorcăise şi îi spusese tragica ei poveste în timp ce el îi ştergea rănile cu batista lui roşie cu picăţele. Îşi amintea că tot ce dorise era să fie ascultată, înţeleasă. Atunci, şi chiar şi acum, i se părea că mama nu o asculta prea des sau cu atenţie. Şi că, dacă asculta, nu înţelegea. În acea după-amiază avusese impresia că tatăl ei o înţelegea.

După câteva minute o ajutase să se întoarcă acasă, iar ea se rezemase de zidul de cărămidă de lângă uşa din spate cât timp se dusese el să-i spună mamei ce se întâmplase. După aceea, mama ieşise din casă, cu şorţul în dungi pe ea, şi o luase înăuntru. N-a ştiut niciodată ce îi spusese el maică-sii, dar în ziua aceea nu a fost certată.

Şi acum fusese ideea lui să se ducă la casa lor din Franţa. Nu era nimeni s-o deranjeze acolo, spusese el. În zece minute îi şi găsise un zbor pe internet.

— Este un loc perfect să-ţi aduni gândurile, dacă de asta ai nevoie, scumpo. Mie mi se limpezeşte întotdeauna mintea acolo.

Susannah se întrebase de ce avea el totuşi nevoie de aşa ceva.

Odată ce acceptase să vină, el preluase controlul, ca atunci când era mică. Clive fusese întotdeauna acela care rezolvase problemele. La două ore după ce-l sunase, s-au întâlnit la o staţie de benzină şi au băut cafea împreună, aşezaţi la o masă de melamină.

— Mamei i-ai spus?

El încuviinţă din cap şi îşi puse mâna peste a ei.

— Amândoi ne facem griji pentru tine. Nu trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, Susannah. Cred că ştiu deja. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că ai necazuri acasă. Ea îşi privi mâinile. Şi nu-mi place deloc să te văd nefericită, urmă el. După ce m-ai sunat, cât timp veneam încoace, am încercat să-mi aduc aminte când te-am văzut ultima oară cu adevărat fericită, cu acea sclipire pe care o aveai în ochi când erai mică. M-am speriat că nu am reuşit să găsesc momentul acela în memorie. E tare greu pentru un părinte să-şi ştie copilul nefericit, îl face să se simtă vinovat şi nespus de trist, pentru că tot ce-şi doreşte pentru copiii lui e să fie fericiţi.

— Îmi pare rău, tată.

— E ridicol ce zici, fetiţa mea, nu mai spune aşa ceva. Îi strânse tare mâna. Nu trebuie să-ţi pară rău. Trebuie să fii fericită. Asta-i tot ce contează. Vino să stai în casa noastră. Rămâi cât vrei. Gândeşte-te ce te-ar putea face fericită. Apoi du-te la tine acasă şi acţionează în consecinţă.

— Totul pare aşa simplu pentru tine!

— Şi aşa şi poate să fie. Voi, tinerii, complicaţi îngrozitor de mult lucrurile.

— Ceea ce te face fericit pe tine îi poate face nefericiţi pe alţii, nu-i aşa, tată?

Se uită o clipă pe geam, la parcare, părând că se gândeşte. Când o privi din nou, îi zâmbi cu blândeţe.

— Şi dacă tu însuţi eşti nefericit, este imposibil să-l faci fericit pe altul?

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Nu am toate răspunsurile, scumpo, doar cheile. Scoase din buzunarul de la haină nişte chei cu un breloc roşu şi i le puse pe masă. Susannah se uită la pielea uscată şi la petele hepatice de pe mâinile tatălui ei. Nu sunt decât un părinte. Viaţa nu e albă sau neagră, Susannah. Este cenuşie – mii de nuanţe de gri. Cred însă că, dacă vrei să ajungi undeva, tu trebuie să răspunzi singură la întrebarea mea, înaintea tuturor.

Ea se aplecă şi îi sărută mâna.

În prima şi poate şi în a doua zi, dormi aproape tot timpul. Nu-i venea să creadă ce obosită era. În momentul când se relaxă şi îi dispăru încordarea din ceafă şi umeri, se simţi epuizată. Se trezea târziu, se plimba prin grădină, îşi bea ceaiul pe terasă şi apoi se întorcea în pat. Până să se trezească din nou, soarele deja apunea. Nu ştia că era posibil să doarmă cineva atât de mult.

A doua zi se trezi la unsprezece, rezistă tentaţiei de a se vârî iarăşi în pat, se spălă şi se îmbrăcă, strânse aşternutul şi deschise larg fereastra să aerisească încăperea. Simţea nevoia să se mişte. Deschise carneţelul albastru de pe frigider în care

mama ei scrisese o mulţime de indicaţii pentru oaspeţi: ce era de făcut prin zonă, ce magazine şi restaurante erau, şi citi despre cel mai apropiat oraş, hotărând să meargă acolo după-amiaza.

Era zi de piaţă în oraşul Samatan. Îi luă mult timp să găsească un loc de parcare. Străzile erau pline de oameni care sporovăiau şi făceau cumpărături. În piaţa centrală erau instalate tarabe cu diverse produse. Se descurcă în franceza ei învăţată la şcoală ca să cumpere nişte fructe şi legume de la una dintre ele, iar apoi nişte brânză cu un miros foarte puternic şi nişte măsline negre enorme de la alta. Nu era adevărat ce se spunea despre francezi, că nu erau prietenoşi şi serviabili, decise ea. Poate la Paris.

Aici o ascultau politicoşi cum le schimonosea frumoasa limbă şi se străduiau să-i dea ceea ce credeau că ceruse. Părinţii ei îşi făceau cumpărăturile la marele supermarket Leclerc din apropiere şi lăsaseră destule provizii prin dulapurile din bucătărie, aşa că nu cumpăra de nevoie; era doar un prilej să se mai amuze. Se simţea ca Juliette Binoche – în caz că actriţa nu ar fi vorbit prea bine franceza. Se învârti amuzată, gândindu-se dacă se încadra în peisaj. Marea hală cu poarta de fier forjat, aflată la un capăt al parcării, era plină de animale. Erau acolo oi şi vaci, porci şi pui. Copiii se jucau cu animalele, băgându-şi mâinile prin zăbrelele cuştilor, şi flecăreau veseli. Un om cu o şapcă ţuguiată avea nişte iepuri pe care ea spera că nu-i vindea pentru carne, iar altul nişte pui de labrador cafenii. Stătu un timp şi se uită la ei cum se zbenguiau. Omul îi puse unul în mână când o văzu privindu-i cu atâta

interes, iar ea ţinu micuţa fiinţă preţ de câteva minute. Căţeluşul îşi vârî boticul în palma ei şi i se ghemui la piept. Fermierul îi spuse ceva ce ea nu înţelese, aşa că îi dădu căţelul înapoi, zâmbind în chip de scuză şi înclinându-se, fără să ştie prea bine de ce.

Ajunse acasă spre seară, iar soarele la asfinţit îi veni în ochi când vină la dreapta din şosea şi intră pe aleea cu pietriş. Apăsă tare pe frână când văzu că era altă maşină pe locul în care fusese parcată a ei mai înainte – un Fiat roşu cu număr de înmatriculare din Anglia. Probabil venise cineva să deschidă una din cele două proprietăţi alăturate. Susannah se simţi frustrată – îi părea rău că apăruse un interlocutor de care nu avea nevoie şi nu ştia de ce naiba parcase în faţa hambarului. Probabil că nu cunoştea locul.

Coborî din maşină şi îşi luă plasele de iută din portbagaj, încercând să rămână indiferentă. Fusese o după-amiază reuşită. Uitase de toate pentru un timp.

Şi apoi îl văzu.

Stătea la gardul la care se oprise ea în prima dimineaţă când venise. Îşi ţinea mâinile în buzunare şi se uita la ea, arătând o clipă ca un băieţel emoţionat. Îi venea lumina din spate, aşa că nu îi vedea faţa, dar, după statură şi gesturi, îl recunoscu imediat pe bărbatul de care era din nou îndrăgostită nebuneşte.

Făcu încet câţiva paşi în direcţia lui, de parcă o opreau sute de lucruri. Dar apoi lăsă jos plasele şi alergă spre el, cu inima bătându-i să-i sară din piept. El îşi scoase mâinile din buzunare şi întinse braţele spre ea. Rămaseră mult timp strâns

îmbrăţişaţi în lumina amurgului.

Nu fusese niciodată atât de conştientă de prezenţa unui bărbat în viaţa ei. Îi invada toate simţurile.

Îşi lipi fruntea de a ei şi, pentru o clipă minunată, ochi în ochi, simţiră cum li se contopeşte răsuflarea, cum li se unesc nasurile. Mai întâi îi atinse atât de uşor buzele cu gura, că aproape o gâdilă. Dar sărutările lui deveniră din ce în ce mai apăsate şi hotărâte, până se sărutară cu toată pasiunea şi dorul care îi chinuiseră.

Primul sărut. El fusese primul băiat care o sărutase. Cu atâta timp în urmă. Iar acum o săruta din nou pentru prima oară, la fel de minunat, dar cu o semnificaţie mult mai profundă. Îl sărută şi ea cu toată fiinţa ei.

În cele din urmă se dădu un pic înapoi ca să-i vadă chipul. Nu se răsese, şi pentru prima dată observă că are şi fire albe în barbă. Arăta extenuat.

— Cum de m-ai găsit? Nu-i venea să creadă că el era acolo.

Rob dădu din umeri.

— Tatăl tău. L-am implorat să-mi spună unde eşti. I-am promis că no să te deranjez – n-a vrut să-mi spună până nu i-am promis. I-am zis că vreau doar să ştiu dacă eşti bine. Ştiu că m-ai rugat să te las în pace un timp, dar nu am putut, Susie. Apoi m-am urcat în maşină. Am luat un feribot ieri-noapte şi pe urmă am condus până aici.

Încă o dată se întrebase ce naiba făcea. Niciodată nu se simţise atât de confuz. Niciodată nu se detestase mai mult, niciodată nu se simţise atât de plin de viaţă. Se întreba ce ar fi făcut dacă

Helena nu ar fi fost plecată. Nu ar fi trebuit să mintă. Vorbiseră la telefon cu o zi înainte. Următoarea convorbire era programată peste câteva zile. Nu trebuia să-şi justifice absenţa sau să inventeze ceva. Faptul că ea nu era în preajmă îi dădea libertate.

Dacă ar fi fost acolo, oare i-ar fi spus minciuni? Că se ducea la pescuit cu prietenii sau la vreo conferinţă?

Îi era teamă că ar fi făcut orice ca să se vadă cu Susannah. Forţa sentimentelor lui pentru ea îl îngrozea.

De mai multe ori, pe drumul spre Dover, apoi cât timp aştepta să între pe feribot, când lăsase geamul în jos ca să-i spună vameşului care era scopul călătoriei sale, când stătea pe puntea feribotului printre elevii în excursie şi îl dureau urechile de la vântul tăios, se întrebase ce Dumnezeu făcea.

Nu era genul de om care să mintă şi să înşele. Fusese crescut de nişte părinţi care se iubiseră din tot sufletul. Fusese sincer în iubire. Aşteptase mult timp până s-o întâlnească pe Helena şi să se însoare cu ea. Nu găsise fata potrivită, înainte de ea. Se căsătorise cu ea crezând că se iubeau cu adevărat şi aveau să trăiască fericiţi toată viaţa, ca Lois şi Frank. Fusese întotdeauna sincer cu ea şi îl îngrozea gândul că nu avea să mai fie aşa.

Nu-şi petrecuse fiecare zi din toţi acei ani visând la Susannah mai mult decât o făcuse ea. Nu ştia cum să-şi explice nici lui însuşi ce se întâmpla acum, cu atât mai puţin Helenei. Dar ştia că nu se poate opune. Dumnezeu să-l ajute.

Nici măcar nu ştia ce îl aştepta când ajungea

acolo. Nu-şi repetase în gând tot ce avea să se întâmple. Nicio vorbă. Niciun gest. Însă ştia intuitiv că, atunci când avea s-o zărească alergând prin iarbă spre el, din nou o fetiţă, strălucind de fericire că îl vede, avea să simtă o bucurie mai mare decât oricare alta şi sentimentul de vină avea să-i dispară.

— Eşti nebun.

— Nu. Am *fost* nebun. De îngrijorare pentru tine. Nebun de frustrare că nu te puteam vedea. M-aş fi oprit la vreun han sau hotel dacă aş fi putut dormi, însă ştiam că nu pot. Dar acum nu sunt nebun. Cred că sunt mai sănătos la minte decât am fost de foarte mult timp, Susie. O luă din nou în braţe. Şi mai însetat. Şi mai împuţit ca oricând. Şi mai flămând… chiar îngrozitor de flămând.

Pufniră amândoi în râs.

— N-ai mâncat nimic, prostuţule?

— Am luat un hamburger dubios pe feribot acum vreo 24 de ore, zise el uitându-se la ceas. Aşa că…

— Trebuie să mănânci, conchise ea, trăgându-i o pălmuţă pe piept.

O prinse de braţe şi îi duse mâinile la faţa lui.

— De tine am nevoie…

Susannah îi privi chipul cu trăsături frumoase.

— Nu pot să cred că ai făcut asta. Că ai făcut atâta drum. Nimeni nu a făcut aşa ceva pentru mine.

Rob se uită fix în ochii ei.

— Nimeni nu te-a iubit aşa mult ca mine, Susie.

În acea clipă, ea ştiu că îi spunea adevărul. Sean nu o iubise atâta. Nici Douglas, care se pare că nu mişcase un deget ca să afle unde era şi s-o caute,

ba dimpotrivă, era încântat să-i acorde cât mai mult timp departe de el.

Rob o iubea cu adevărat.

El era singurul.

Rob făcu un duş în timp ce ea găti ceva pentru amândoi. Se bucura enorm de venirea lui. Auzea apa curgând şi pe el bălăcindu-se. Aprinse focul pe care îl pregătise mai devreme şi lemnele uscate începură să trosnească şi să scoată scântei în şemineu. Găsi câteva lumânări albe într-un sertar de la bucătărie şi le puse pe masă, aşezând şi două tacâmuri unul lângă celălalt, deşi nu-i era deloc foame – se simţea plină. Plină de el. În timp ce desfăcea o sticlă de vin roşu şi se uita în cuptor să vadă dacă erau gata pastele, îi trecu prin minte că ei doi nu avuseseră niciodată parte de aşa ceva, de această atmosferă tihnită de familie. Era prima dată.

Când îşi făcu apariţia, Rob avea părul încă ud şi i se scurgeau stropi pe cămaşa în carouri.

— Ei, aşa mai merge.

Susannah îi dădu un pahar cu vin. El îl luă şi îi făcu vesel cu ochiul înainte să-l dea pe gât.

— Miroase bine aici.

— Cred că orice mâncare ţi-ar mirosi bine acum.

O luă de mijloc şi o trase încet înspre el, sărutând-o pe gât.

— Ai dreptate.

— Îhî. Cu multă brânză. Îţi plac pastele aşa?

— Câteodată, zise el pufnind în râs.

Mai târziu, după ce el făcuse farfuria lună şi mâncase şi jumătate din porţia ei, o duse în faţa şemineului. Nu prea vorbiseră în timpul mesei. Aveau atât de multe să-şi spună, că le era mai uşor

să rămână tăcuţi. Ceea ce se întâmpla era atât de important pentru ei, încât impunea sobrietate. Susannah se întreba în ce măsură se gândea Rob la Helena. Rob se întreba cum de reuşise să se împartă între două femei – de parcă faptul că traversase Canalul Mânecii făcuse din el alt om. Îl făcuse liber, în seara aceea nu era loc pentru nimeni şi nimic în afară de Susie – Susie a lui. Să fie cu ea îi era de ajuns pentru moment. Mai puse nişte lemne pe foc şi se aşezară pe covorul gros de lână, unul în faţa celuilalt. Rob îi luă picioarele şi i le puse peste ale lui, trăgând-o spre el, apoi îi prinse tot părul într-o mână şi îi trase încet capul spre al lui ca s-o sărute pe gură. Susannah se simţea ameţită. Tot ce făceau era să se sărute, dar ea era deja mai îmbătată de iubire decât fusese de foarte mult timp.

— Am visat mereu să fiu cu tine într-un loc ca ăsta, Susie. Când eram puşti. Când nu găseam un loc în care să stăm singuri un timp. Îţi aminteşti? Un loc exact ca ăsta. Cu un pahar de vin şi un şemineu. Ceva stupid de romantic.

— Vrei să spui că rulota nu ţi s-a părut romantică?

— Iisuse – rulota. Nu m-am mai gândit la asta de foarte mult timp. Afurisita de Amelia! Nu. Nu prea romantică, în niciun caz. Nu era chiar la ce mă gândeam.

— Ştiu. Îţi aduci aminte că ne doream să fim într-un pat mare, cu aşternut alb şi curat?

— Dar n-am ajuns niciodată acolo, nu-i aşa?

Ea îşi amintea. Totul. Îşi aducea aminte cum îi prinsese Lois, roşii la faţă şi cu respiraţia întretăiată, când ar fi trebuit să-şi facă temele în

seră. Îşi amintea cum se sărutaseră rezemaţi de pereţi, până li se înmuiaseră genunchii, şi cum îi deranja mereu cineva la petreceri. Cum stăteau întinşi, supăraţi şi frustraţi, pe salteaua subţire din rulotă. Dorindu-l. Pe atunci nu ştia exact ce dorea de la el, ce voia să-i facă. Învăţau împreună ce este iubirea. Acum ştia.

Îl sărută şi ea cu gura umedă şi deschisă, din ce în ce mai dornică.

— Ce mi-ai fi făcut atunci dacă am fi avut un loc ca ăsta? îl provoca.

— Te-aş fi sărutat exact ca acum…

— Şi…?

— Şi probabil că aş fi verificat dacă mă laşi să-ţi deschei câţiva din nasturii ăştia… Mâinile lui erau acum pe bluza ei.

Murea de dorinţă să-i simtă mâinile pe pielea ei goală.

— Cred că te-aş fi lăsat. Te-ai priceput întotdeauna la chestiile astea.

El râse răguşit, apoi deveni deodată foarte serios. Gura îi coborî pe gâtul ei în timp ce degetele lui îşi făceau de lucru cu nasturii, încet, dar cu multă hotărâre, începu şi ea să-i descheie nasturii de la cămaşă, în acelaşi ritm, până nu mai rămase niciunul închis. Susannah îi dădu cămaşa jos de pe umeri, iar el îşi luă o clipă mâinile de pe ea ca să-şi scoată mânecile şi s-o lase să cadă pe jos. Ea îi acoperi pieptul cu mici sărutări şi i-l mângâie cu degetele. Îi era aşa de cunoscut şi totodată străin – era de-a dreptul înnebunitor cum putea să întruchipeze două fiinţe în acelaşi timp. În unele privinţe, era Rob, aşa cum îl ştia dintotdeauna. Dar era şi altfel: mai voinic, mai

musculos. Fusese un adolescent ultima dată când îl îmbrăţişase în acest fel. Iar acum avea un corp de bărbat în toată firea.

Se simţi brusc cuprinsă de teamă, fiind conştientă că şi trupul ei se schimbase. Era mai moale, mai puţin ferm decât probabil că şi-l amintea el. Îşi supse burta fără să vrea când el îi dădu jos bluza.

— Nu. Vocea lui era aspră. Nu face asta.

Ea oftă.

— Eşti frumoasă. Mai frumoasă ca înainte.

Se uită în ochii lui fără să clipească în timp ce îşi desfăcea sutienul, dar el îşi coborî privirea când îi luă sânii în mâini, înainte să-şi dea jos bluza. Nu se mai sfia de el. O mângâie şi o sărută până o înnebuni de dorinţă.

O dădu jos din poală şi amândoi îşi desfăcură picioarele, ea întinsă pe spate lângă el, iar Rob sprijinindu-se într-un cot şi aplecându-se s-o sărute. Cu mâna cealaltă o mângâia, trăgând în acelaşi timp de betelia blugilor ei. Susannah îşi aruncă un picior peste Rob şi îl trase spre ea. El o apucă de fese, dar, nemulţumiţi doar cu atât, de-abia aşteptau să scape de pantaloni. Îşi vârâră mâinile fiecare în lenjeria celuilalt, înnebuniţi de dorinţă. Susannah simţea fiori prin tot corpul. Nu-i venea să creadă cât de excitată era. El era tare ca piatra în mâinile ei şi respira cu greutate. Se întâmpla? Chiar se întâmpla?

Nu mai ştiu care dintre ei se trase primul înapoi. Poate amândoi în acelaşi timp. Acum stăteau pe spate, trăgându-şi răsuflarea. El vorbi primul.

— Nu putem.

— Ştiu.

— Eu vreau.

— Doamne! Şi eu.

— Îţi aminteşti de ce nu putem?

Îl simţea zâmbind strâmb, deşi nu se uita la el.

— Pentru că amândoi suntem „buni”. Al naibii de buni.

— Mai suntem? Nu sunt sigur.

— Ba da. Amândoi ne-am oprit din acelaşi motiv. Pentru că tu eşti căsătorit, iar eu… sunt cu cineva… şi pentru că, acum atâţia ani, n-am făcut-o, că nu era bine – şi nici acum nu e. El se întoarse s-o privească în timp ce vorbea. Vreau să se întâmple când va fi bine. Nu doar pentru noi doi, pe motiv că suntem aici. Când va fi bine pentru toată lumea. Ştiu că poate sună caraghios…

— Nu, nu-i adevărat. Aşa eşti tu, Susie.

— Cum? O fată care găseşte mereu scuze, nu? Se întoarse cu faţa la el.

— Nu. El o scutură încetişor. Nici atunci nu ai râs de mine şi nici acum. De aceea n-am vrut niciodată să fac dragoste cu tine şi nici cu altcineva aşa mult cât vreau acum şi aici. Şi, Dumnezeule, când aveam şaptesprezece ani, credeam c-am să mor dacă mă abţineam. Să mor sau să explodez. Dar sunt de acord cu tine. Încă nu este corect s-o facem.

Totul atârna de cuvintele încă *nu.* Toate promisiunile, încă nu. Dar când avea să fie bine? După ce el o părăsea pe Helena, iar ea – pe Douglas. Când aveau să le spună tuturor adevărul. Atunci aveau să fie liberi. Viitorul ei depindea de aceste cuvinte. Susannah ştia că în seara aceea nu era momentul să aibă o discuţie serioasă. Nici să-i dea un ultimatum sau un termen limită, nici să-şi

facă planuri de viitor. Deocamdată era de ajuns.

Îl sărută pe frunte, se ridică şi se aşeză pe canapea, îi era extrem de greu să nu-l atingă. În lumina focului din şemineu, îi vedea pieptul ridicându-se şi coborând. Veni şi Rob alături de ea. Îi puse mâna pe spate, apoi o luă de umeri. Respiraţia le încetinise şi avea acum un ritm regulat. Susannah se simţea foarte calmă. Pe urmă, el îi luă mâna într-ale sale şi io ţinu cu duioşie. Ea îi zâmbi.

El îi susţinu privirea pentru mult timp.

— Deci, au trecut douăzeci de ani şi ne-am întors de unde am plecat.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Am o erecţie tare ca piatra şi n-am ce face cu ea.

Ea îi dădu una peste braţ.

— Nu fi porc. Şi acum ce facem? Vrei să ne uităm la televizor? Sunt pe aici nişte DVD-uri pe care aş vrea să le văd. Sau vrei să jucăm Scrabble? Părinţii mei se dau în vânt după Scrabble.

Rob râse şi îi duse mâna la gură să io sărute.

— Vreau să adorm cu tine într-un pat. Vreau să mă întind, să te ţin în braţe şi să dorm ore în şir. Se poate, Susie?

— Da, şi mie mi-ar plăcea la nebunie.

După ce plecară de lângă foc şi se duseră în camera pentru oaspeţi, li se făcu frig. Susannah scoase câteva tricouri dintr-un sertar şi îi aruncă unul lui Rob, apoi trase pătura şi se băgă în pat.

— Brrr, făcu ea tremurând de frig. Nu-mi dau jos şosetele.

— Foarte bine. Doar ele-mi mai ţin pofta în frâu.

— Ia-mă în braţe.

— În regulă. Ea stătea cu faţa la perete, iar el se rostogoli în pat ca să-şi pună un braţ sub gâtul ei, iar pe celălalt în jurul taliei, cu mâna pe burta ei. Lui îi încetinise respiraţia, iar Susannah crezu că adormise, dar, când să aţipească şi ea, îl auzi şoptindu-i încetişor în păr „Te iubesc”.

Susannah dormi zece ore, iar când se trezi, Robert încă dormea. Urmări cum i se ridica şi-i cobora pieptul; buzele-i erau uşor strânse. Îşi puse braţul pe al lui, constatând că pielea ei părea de un alb lăptos în comparaţie cu a lui, măslinie. Îi plăcuse mereu acest lucru, îşi aminti cum se uitase la mâinile lor împreunate când aveau şaptesprezece ani, plăcându-i ce vedea şi visând cu naivitate la copiii oacheşi pe care aveau să-i facă.

De la optsprezece ani, când fuseseră în rulotă, nu mai petrecuseră o noapte împreună. Nedorindu-şi ca această noapte să se sfârşească, se cuibări din nou lângă el. Când deschise ochii după ce i se păruseră a fi câteva minute, dar erau cu siguranţă mai mult, el nu mai era. Îl găsi în bucătărie în tricou şi boxeri făcând ouă jumări. Când o văzu, se duse la ea, îi luă faţa în mâini şi o sărută cu pasiune.

— Bună dimineaţa.

— ’Neaţa, Susie. Ai dormit bine.

— Şi tu la fel.

— Mi-a plăcut să te simt lângă mine.

Rosemary pusese afară o băncuţă din tec de pe care se vedea priveliştea superbă; după ce mâncară ouăle, Rob îi puse lui Susannah pe umeri pătura cu care se înveliseră noaptea trecută şi se

duseră acolo cu cănile de cafea în mână. Susannah, cu genunchii îndoiţi până la piept, contemplă munţii ce se profilau în depărtare.

— Eşti bine? o întrebă el mângâind-o uşor pe coapsă.

— Nu mai ştiu de ce lucrurile au luat o întorsătură atât de urâtă. De fapt, îmi amintesc. Ştiu ce am făcut, dar nu mai ştiu de ce. Rob, mi-e atât de bine cu tine! Ce păcat – ce mare păcat – că am avut o relaţie, dar am renunţat. Am pierdut atât de mult timp. Îmi pare rău. Era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Te rog, n-are rost să faci asta, Susie. Trecutul este trecut şi asta e. Acum suntem împreună.

— Glumeşti, Rob? Ne ascundem. Ne jucăm de-a cuplul. Asta nu-i viaţă adevărată.

— Mie mi se pare destul de bine.

— Dar nu e. Îl am acasă pe Douglas, care acum se întreabă ce naiba se petrece cu mine. Tu eşti cu Helena. Nu bănuieşte nimic – dar ştim amândoi că lucrurile nu vor sta mereu aşa. Rob nu-i răspunse. Şi ce-o să facem mai departe? insistă ea.

— Nu ştiu, recunoscu el. Este o nebunie. Din multe puncte de vedere, pare foarte simplu. Noi doi împreună. Pe de altă parte, e foarte complicat.

Nu mai scoaseră nicio vorbă câteva clipe, uitându-se la norii din zare. Apoi Rob se întoarse spre ea şi îi luă mâna într-a lui. Nu le ştiu pe toate, Susie, dar de un lucru sunt sigur. Trebuie să fim împreună. Restul sunt doar chestiuni ce trebuie lămurite. Nu e cel mai important ce ne dorim amândoi – ce avem nevoie?

— Ce uşor pare: să lămurim lucrurile.

— N-am spus asta. Dar te iubesc, Susie. Mă faci

fericit. Asta-mi doresc. O sărută pe gură cu blândeţe. Pot să te rog ceva?

— Ce anume?

— Putem să ne mai jucăm de-a cuplul încă un timp? Să nu mai vorbim despre lucruri neplăcute. N-are rost aici. Măcar un timp?

Îi era extrem de uşor să fie de acord cu el când o săruta şi soarele îi încălzea faţa.

Găsise în carneţelul mamei adresa şi telefonul unui restaurant din oraş, aşa că se hotărârâră să-şi încerce norocul acolo în acea seară. Era în cursul săptămânii, sezonul turistic se terminase, deşi vremea era caldă şi plăcută. Susannah se temea că restaurantul avea să fie mai degrabă închis decât plin. Ce bizar că nimic altceva nu prea conta pentru ea! Mânca în oraş sau nu. Se scula din pat sau nu. Tot ce conta era să fie cu el. Se gândi câteva clipe la viaţa cu Douglas. Totul era organizat, după un plan precis. Aranjamente, termene limită, planificări. Totul părea la mii de kilometri depărtare, aşa că şi-l scoase din minte pe Doug cu stilul lui de viaţă. Tensiunea din ceafă şi umeri i se disipase pe nesimţite. După ce făcu duş, se uită în oglinda de la baie: pielea îi era mai catifelată şi mai strălucitoare, iar ridurile de la ochi se împuţinaseră. Lăsat să se usuce de la sine, părul
i se cârlionţase ca în vremea adolescenţei. Arăta mai puţi aranjată, mai tânără. Lui Rob îi plăcea aşa.

Îşi uitase telefonul în maşină pentru că era ca drogată în seara când ajunsese acolo. Când îl verifică, avea un mesaj de la Jonathan în care o anunţa că Amelia se simţea bine după

chimioterapie. Mai avea câteva mesaje de la serviciu, dar Megan îi spunea că nu era nimic urgent. Nimic de la Doug.

Se înşelaseră crezând că vor avea o seară liniştită. Ceva se întâmpla în oraş. Parcară unde mai lăsase Susannah maşina cu o zi înainte şi se plimbară ţinându-se de mână prin mulţimea care se aduna în centru. Piaţa mare era ticsită cu mese pliante pe care erau puse feţe de masă în carouri; între felinare erau înşirate fanioane viu colorate. Muzica răsuna din mai multe baruri şi se părea că toată lumea îşi ţinea uşile larg deschise. Oamenii se strângeau în grupuri, vorbind şi râzând, clătinând din cap înspre Susannah şi Rob pe când se îndreptau spre restaurant.

Rob ştia ceva mai multă franceză decât Susannah, aşa că, după ce îi zâmbi proprietarului, acesta îi zise că era

o seară de *fete*[5] – restaurantul era închis, dar bucătăria deschisă. Puteau să stea să mănânce cu toată lumea la mesele pliante. Se părea că toate restaurantele din oraş procedau la fel. Meniurile erau puţin diferite, dar toate se bazau pe foie gras şi raţă, specialităţile locale. Plătiră douăzeci de euro fiecare, primiră un bilet roz şi o sticlă de vin roşu cu dopul deja scos; se aşezară pe două scaune la capătul unei mese, alături de o familie cu mulţi copii, inclusiv un nou-născut căruia nu-i păsa de cină. Rob turnă vinul în pahare de plastic şi, când ciocniră, se întinse spre ea peste masă şi o sărută. Susannah îşi dădu seama că tânăra mamă cu bebeluşul în braţe îi zâmbea, dând din cap de parcă ştia ceva. Îi zâmbi şi ea.

5 Sărbătoare (lb. franceză)

— Vreau copii. O spuse atât pentru ea, cât şi pentru el.

— Acum? îl vrei pe ăsta? Rob arătă înspre bebeluşul din cărucior. Dacă îi distragi atenţia mamei, pot să-l iau.

Ea îi zâmbi.

— În ianuarie – prima dată când ne-am văzut – am făcut pe proasta când m-ai întrebat de copii. M-am prefăcut că nu-mi dorisem niciodată. Mi-era greu să recunosc că am făcut aşa o mare greşeală. Cum să ajung la patruzeci de ani şi să nu am copii? Mă tem că este prea târziu pentru mine.

— Nu e.

— Am pierdut o sarcină când eram căsătorită cu Sean.

— Nu ştiam.

— Normal că nu. Cum să fi aflat?

— Îmi pare rău.

— El sau ea ar trebui să aibă… nu ştiu… treisprezece sau paisprezece ani. Ceva de genul ăsta. Scutură din cap cu nostalgie. Îţi dai seama? Ar fi fost deja adolescent sau adolescentă. Unde s-au dus toţi anii aceştia? Dar tu?

— Din câte ştiu, nu am copii.

— Dar tu şi Helena… Adică îşi doreşte… şi-a dorit…

De aceea era greu. Nici nu ştia ce timp să folosească atunci când discuta despre soţia lui.

Rob se întunecă la faţă.

— Susie.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Mă simt… Sună caraghios. Sunt un ipocrit de prima mână. Dar când vorbesc despre ea… simt că o trădez…

Susannah lăsă ochii în pământ. Se simţea brusc ruşinată. El îi ridică bărbia cu arătătorul. Putem să facem ce-am vorbit… să uităm de toate pentru moment? Sunt un laş, un ticălos, sunt orice îţi trece prin cap. Nu poţi să mă jigneşti mai rău decât am făcut-o eu. Dar nu în seara asta.

După cină se plimbară până la celălalt capăt al pieţei, unde se îndrepta toată lumea, căci cânta o formaţie pe o scenă improvizată. Se lăsase seara, iar cerul era senin şi incredibil de înstelat. Cu toţii dansau, mai puţin văduvele bătrâne îmbrăcate în negru care stăteau pe scaunele metalice, bătând din palme încântate. Două sau trei cupluri de vârstă mijlocie dansau cu o sprinteneală de necrezut în mijlocul îmbulzelii.

Rob o târî în mulţime pe Susannah, care protesta şi râdea, apoi o trase la pieptul lui, înconjurându-i mijlocul cu braţul.

— Nu pot.

— Ba da.

Îl luă de gât şi îl sărută. El îi răspunse cu atâta pasiune, încât îi smulse un geamăt. Apoi dansară lipiţi unul de altul, uitând de cei din jurul lor.

— Îmi amintesc de primul nostru dans, îi şopti el la ureche. Tu?

— Bineînţeles că da. Ţin minte cântecul, ce purtai şi cum m-am simţit.

— Şi mi-l amintesc şi pe ultimul.

Cranwell. La balul de absolvire. Nu-şi amintea cântecul, ci doar cum se simţise. Sentimentul groaznic, sfâşietor că totul avea să se termine…

— Nu a fost ultimul! Acum dansăm, nu-i aşa?

„Şi pentru amândoi a fost prima oară, se gândi Susannah pe când îşi freca nasul de gâtul lui.

Înainte să fim ai altcuiva, am fost unul al celuilalt.”

Evident că nu putea să dureze la nesfârşit. Amândoi ştiau asta. Nici seara, nici petrecerea. Dansară până când pe Susannah începu să o doară picioarele; după aceea, se urcară în maşină şi Rob conduse până acasă. Adormiră îmbrăţişaţi.

*

A doua zi, când îşi verifică telefonul Blackberry, Susannah avea e-mailuri, mesaje scrise şi mesaje vocale de la Douglas, din care reieşea cât de nervos era.

Unde naiba eşti?

Nu putea să-i răspundă.

Îşi rezervase deja bilet de avion pentru acea seară. Ştia că trebuia să se întoarcă acasă. Trebuia să fie la serviciu. Trebuia să se întoarcă la viaţa ei.

Nu avuseseră suficient timp.

Trebuia să înapoieze maşina închiriată, aşa că Rob nu o putu conduce nici măcar la aeroport. O urmă în maşina lui şi trase în parcarea enormă din faţa terminalului. Zborul era afişat, iar la îmbarcare nu era coadă. Rob o însoţi până la controlul paşapoartelor, apoi o ţinu strâns în braţe înainte să plece.

Susannah era cât pe ce să plângă.

— Ce stupid, doar o să te văd în două zile. Nu ştiu de ce mă simt aşa de agitată. Mă simt de parcă… Cred că mi-e teamă de ce va veni.

— Să nu-ţi fie. Te sun dimineaţă. O să mă întorc până în weekend. Ne vedem atunci.

— Promiţi?

— Promit.

Spera să nu fie nimeni acasă când ajungea. Voia să-şi adune gândurile până să vină Doug de la serviciu. Dar zborul avusese întârziere de o oră şi, bineînţeles, traficul fusese aglomerat dinspre Gatwick. Văzu cu o oarecare neplăcere că luminile erau aprinse când taxiul opri în faţa uşii de la intrare. Doug veni la uşă cât timp ea îl plăti pe taximetrist, îi luă valiza din mână şi o sărută pe obraz. Avea doar ciorapi în picioare şi îşi dăduse jos cravata.

— Vrei să bei ceva? Eu mi-am pregătit deja un pahar.

— Da, mersi.

Îi turnă nişte whisky, apoi se duse în bucătărie să aducă gheaţă din congelator, lăsând să cadă încet fiecare cub.

— Pe unde-ai fost? Se aşează şi îi puse paharul pe masă, pe locul din faţa lui.

Susannah îşi trase un scaun şi se aşează.

— În Franţa. La mama şi tata.

El dădu din cap, de parcă nu o asculta. Nici nu se uita la ea.

— Am primit o notă informativă interesantă… oare când? Cred că acum o săptămână sau două. Nu ştia despre ce vorbea Doug. Se purta ciudat. Susannah era tulburată şi agitată. Era pentru tipii care se ocupă de dreptul familiei. Nu pentru noi. Însă documentele de genul ăsta li se trimit tuturor. *Ignorantia juris* non *excusat*[6] şi toate prostiile astea. O fi şi vreun avertisment salutar.

— Despre ce tot vorbeşti acolo, Doug? Se enerva mereu când folosea expresii în latină. Părea foarte

6 Necunoaşterea legii nu este o scuză. (lb. latină)

pompos.

— A fost foarte interesant. Se pare că mesajele şi e-mailurile sunt noii detectivi particulari. Dacă vrei să prinzi pe cineva cu mâţa-n sac când face o greşeală – acum e totul negru pe alb, cu emoticoane, pe hard diskuri. Aşadar, era o notă informativă în care se specifica folosirea acestui tip de informaţii în cazuri precum divorţurile, cererile de custodie şi aşa mai departe.

— Aha.

— Susannah, mă gândeam să-ţi intru în contul de e-mail. Dacă ţi-aş şti parola de la Blackberry. Totul este la nivel de ipoteză. Abia pot porni calculatorul. Nici nu pot programa aparatul video. Sunt complet incapabil când vine vorba de aşa ceva. Dar, dacă aş putea… Dacă aş putea să văd ce e pe telefon, te-aş prinde… te-aş prinde oare făcând ceva ce nu trebuie?

— Douglas…

O întrerupse.

— Vezi tu, ştiu că e ceva în neregulă. Se întâmplă ceva ciudat. Şi acum mă gândesc. Dispari brusc, fără explicaţie, nu-mi laşi un număr unde să sun. Poate ai pe cineva. Se uită fix la ea. Am dreptate, Susannah?

Deşi inima îi bătea tare în piept şi o durea şi simţea gust de fiere în gură, se simţea uşurată. Dădu încetişor din cap că da.

Doug trase adânc aer în piept, punându-şi coatele pe masă şi sprijinindu-şi bărbia în mâini.

Susannah aşteptă.

— Îl iubeşti pe omul ăsta? rosti el calm, deşi pielea gâtului i se înroşise vizibil.

— Da. Credea că o va întreba cine e. Cum se

cunoscuseră. Dacă se culcase cu el. Toate întrebările obişnuite. Era pregătită să răspundă la toate. Dar nu o întrebă nimic. Mai stătu câteva clipe, apoi îşi dădu pe gât paharul, împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare. La asta nu se aşteptase. Doug, putem să vorbim acum despre asta?

El scutură tare din cap, de parcă îl deranja o muscă.

— Nu cred, nu în seara asta.

Nu se întoarse când el plecă din cameră. Îl auzi urcând pe scări, închizând uşa biroului său, apoi din încăpere răzbătu muzica celor de la David Brubeck Quartet.

Nu mai ieşise din birou în noaptea aceea şi plecase până să se scoale ea a doua zi, după un somn agitat din care i se părea că se trezise din oră în oră. Voia doar să discute cu Rob. Dar nu putea face asta. Ce-i spusese oare Rob în Franţa? i se părea o „trădare”. Sărutările, mângâierile, dorinţa – toate erau bine-venite, pentru că ştergeau restul cu buretele. Doar discuţiile erau lipsite de loialitate.

În acea noapte, Doug nu intrase în camera pe care-o împărţeau – probabil că-şi luase hainele pentru serviciu înainte să urce la etaj, apoi dimineaţa făcuse duş în baia pentru oaspeţi. Sau la sală. Nu auzise apa curgând. Avusese o noapte groaznică. Se trezise pe la trei, luase o pastilă, dar tot nu dormise decât până la cinci, iar alarma ceasului începuse să sune la şapte, smulgând-o de la mii de kilometri distanţă.

Doug nu voia s-o vadă. Nu suporta s-o vadă.

Nu putea să mai rămână. Era de neîndurat. Şi

nu era drept. Într-un fel, ghicind despre ce era vorba, îi uşurase treaba. Dar nu se simţea uşurată. Destrămarea unei relaţii pe care o clădise timp de nouă ani era un lucru foarte greu. Tot ce păruse minunat sub cerul albastru-cobalt al Franţei devenise lamentabil în mohorâta Anglie. Ce păruse inocent era acum un păcat.

În metrou îşi spuse că nu intenţionase să-i facă rău lui Douglas. El îi făcuse rău. Se mai gândi şi că relaţia lor scârţâia prea mult ca să poată fi reparată. Fisurile apăruseră cu mult înainte de acea zi de iunie a anului precedent când îl văzuse pe Rob şi când îşi întrezărise viitorul. Ar fi trebuit să-l părăsească pe Douglas cu mulţi ani în urmă.

Dar nu o făcuse. Rămăsese pentru că era mai uşor decât să fie singură. Pentru că sperase să se îndrepte lucrurile, că el se va schimba, iar ea îl va iubi din nou, chiar mai mult.

Rămăsese parţial pentru copii. Erau singurii copii pe care-i avea, indiferent cât de prost mergea relaţia dintre ea şi ei. Se mulţumise cu acei copii. Şi acum, doar acum începuseră acele relaţii să se îmbunătăţească. Ştia că era o cruzime din partea ei şi că şi lui Daisy, şi lui Roşie avea să li se pară la fel.

Îi era mult mai greu să plece acum.

Se duse la muncă să răspundă la e-mailuri şi să dea telefoane. Megan, privind-o curioasă, îi spuse că arăta ca o fantomă. Îi zise şi motivul pentru care credea că Susannah nu-şi lua toate zilele libere – timpul liber nu-i pria. Susannah se gândi la chipul ei strălucitor şi fericit din oglinda băii părinţilor ei şi îi spuse că mâncase ceva stricat în avion şi că trebuia să se ducă acasă, unde avea o

toaletă în apropiere şi putea să doarmă.

Acasă îşi puse lucrurile în cea mai mare valiză pe care o aveau şi o cără la parter. Era lângă intrare, astfel ca Doug o văzu de cum intră pe uşă.

Se frecă la ochi, iar în voce i se simţeau iritarea şi oboseala.

— Iar începem? Acum unde te duci? Sau nu vrei să-mi spui?

— Douglas, poţi să vii aici şi să te aşezi? Putem să vorbim? Am vrut să discut cu tine ieri, dar tu n-ai vrut. Acum te rog să mă laşi să-ţi spun.

— Susannah, nu vreau să stau jos. Sincer, nici chef de vorbă nu prea am. Nu acum. Vreau doar să ştiu ce se petrece.

— Plec, oftă ea.

— De asta mi-am dat seama.

— Nu. Plec de tot. Te părăsesc.

Măcar păru şocat. Îşi puse haina şi servieta jos, intră în sufragerie şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun.

— Din cauza lui?

— Din cauza relaţiei noastre.

— Nu te cred.

— Ar trebui. Îţi spun adevărul. Ţi-am mărturisit că am pe cineva, deci nu-mi poţi pune sinceritatea la îndoială. Nu e din cauza lui. Sună de parcă te-aş părăsi pentru el, dar lucrurile nu stau aşa. Te părăsesc pentru că relaţia noastră nu mai merge. Nu mai funcţionează de ceva vreme. Şi ştiu asta. Şi tu ai şti, dacă ai fi sincer cu tine însuţi. Am fost laşă. Ar fi trebuit să plec de mult. El n-are nicio vină.

— Dar te duci la el, nu? Cu el vrei să fii?

— Nu ştiu. Şi ăsta era purul adevăr. Sper,

murmură în cele din urmă.

— La dracu'! Douglas scutură din cap şi dintr-odată începu să respire cu greutate.

— Îmi pare rău, Doug.

— Nu! Deodată se prăbuşi de pe scaun pe podeaua din faţa ei şi îi strânse picioarele. Nu vreau să pleci. Nu şi-ar fi închipuit nici într-o mie de ani că avea să reacţioneze aşa. Se aşteptase să fie furios sau resemnat. Dar nu asta. Nu era deloc felul lui de a fi. Îmi pare rău, Susannah, gemu el. Îmi pare rău că nu sunt cum ai vrut tu. Asta e problema, nu? Te-am dezamăgit. Era extenuată, dar de data asta nu avea să meargă. Mă pot schimba. Pot fi ca acel tip. Mă pot schimba. Trebuie doar să-mi spui ce vrei.

— Asta-i problema, Doug. N-ar trebui să-ţi spun. N-ar trebui să-ţi cer nimic. Dacă ar merge bine, nu aş fi nevoită. Şi nici tu? Nu-ţi dai seama? Nu e bine.

El scutură din cap.

— Nu pot să accept una ca asta.

Susannah se ridică în picioare.

Doug arăta ridicol pe jos, la picioarele ei. Era jenant şi Susannah se bucură când el se ridică încetişor şi o privi în ochi.

— Trebuie. Se întâmplă. Nu mai vreau… să fiu cu tine, Doug. Deloc. Nu te mai vreau. Nu te mai iubesc. Nu în felul ăsta.

Stătură faţă în faţă în tăcere, până când Susannah nu mai suportă. Ridică din umeri – ca să se scuze? Ca să se dea bătută? Apoi, cu mult calm, cu mişcări încete şi calculate, îşi luă trendul de pe scaun, apoi geanta, şi ieşi pe uşa din faţă.

În tot acest timp, Douglas stătea şi se uita la ea,

cu braţele pe lângă trup, cu palmele uşor ridicate de parcă se pregătea să dirijeze o orchestră. Ea închise uşa încetişor, fără să scoată o vorbă, apoi se duse la maşină, grăbind pasul acum că ieşise din casă.

Douglas nu se luă după ea, dar Susannah blocă oricum portierele. Mâinile îi tremurau incontrolabil când băgă cheia în contact. Demară brusc, fără să se mai uite în oglindă. În spatele ei se auzi scrâşnetul frânelor unei maşini, urmat de un claxon plin de nervozitate. Lui Susannah îi bătea inima foarte tare, iar răsuflarea îi era întretăiată. Făcu un gest de scuză şi, virând pe următoarea stradă, semnalizã şi trase pe dreapta. Opri motorul, apoi îşi puse capul pe volan, încercând să respire rar şi profund.

Nu-i venea să creadă ce-i spusese. Era şocată că-l părăsise pe Doug într-o clipă, după nouă ani împreună. Nu se simţea deloc uşurată, deşi crezuse că aşa va fi – . Se gândise mult la asta şi era conştientă că trebuia să fi făcut acest lucru de multă vreme. Dar acum îi era rău şi se simţea ameţită. Închise ochii şi încercă să nu se mai gândească.

Când îşi ridică fruntea, trecuseră douăzeci de minute. Nu mai avea palpitaţii. Nu ştia ce să facă în continuare. Nu se gândise la cum avea să procedeze după ce ieşea pe uşă. Visul cel frumos se spulberase când plecase din casă. Se gândi la Amelia, la părinţii ei. Nu voia să fie singură. Se făcea târziu.

Dar când demară, de această dată uitându-se atentă în spate, o luă fără ezitare spre singurul loc unde voia să se ducă: la el. Chiar dacă greşea,

chiar dacă îl trăda pe Douglas şi chiar dacă el nu voia să se ducă acolo, tot se îndreptă spre Rob.

Nu mai fusese niciodată acasă la el, deşi ştia foarte bine unde stătea. Locuia acolo cu Helena, iar ea nu dorise să vadă casa pe care o împărţeau cei doi. Bucătăria în care găteau, patul în care dormeau. O viaţă pe care şi-o clădiseră împreună. Acum nu-i păsa – nu-i păsa că era casa lor, nu-i păsa dacă dădea dovadă de egoism.

Rob răspunse la uşă, iar pe chip i se citea îngrijorarea. Susannah îşi dădu seama că era trecut de zece seara şi nu sunase înainte. Cu siguranţă că Rob nu se întorsese de multă vreme. Probabil că era extenuat de atâta condus.

— M-am despărţit de el.

Atâta putea să-i spună. Nu-şi dăduse seama cât de obosită era până nu ajunsese faţă în faţă cu el. Abia dormise cu o seară înainte, nu mâncase toată ziua, iar acum, aici, simţea că leşină.

Rob nu scoase o vorbă, ci doar îşi deschise braţele şi o strânse la piept. Ea se sprijini de el cu toată greutatea, îşi pusese o mână pe ceafa ei şi o sărută uşor în creştetul capului, simţind cum tremura.

O târî mai mult decât o duse în living, apoi o aşeză cu blândeţe pe canapea, sprijinind-o de perne, de parcă era un copil. Îi scoase pantofii, iar Susannah îşi strânse picioarele sub ea. Rob o înveli cu o pătură. La televizor era *News at Ten,* iar un exemplar din *Times* stătea deschis pe braţul unui fotoliu, lângă un pahar de whisky plin pe jumătate. Susannah închise liniştită ochii în timp ce el îi mângâia degetele de la mână.

Îi dădu paharul şi se uită la ea cum îl dădea pe

gât.

— Vrei un ceai?

Ea scutură din cap. Nu voia decât să stea ghemuită acolo. Îi era profund recunoscătoare că nu-i punea întrebări. Nu se mai simţise niciodată atât de istovită. Rob se aşează pe braţul canapelei, mângâind-o cu blândeţe pe cap, şi se uitară în tăcere la buletinul de ştiri ce se termina. Era o situaţie conjugală cel puţin ciudată: amândoi tăcuţi, liniştiţi pentru prima oară de ceva vreme.

Susannah nici nu-şi dădu seama când aţipi.

Când se trezi, ceasul digital de pe televizor arăta ora cinci dimineaţă, iar ea era singură în living, tot sub pătură. Preţ de câteva clipe binecuvântate uită unde era. Sau ce se întâmplase. Se afla în vidul minunat pe care adulţii îl simt în primul minut al fiecărei zile. Apoi îşi aduse aminte – chipul lui Doug când îl părăsise, braţele lui Rob înconjurând-o când ajunsese în pragul uşii lui.

Amintirile o năpădeau ca un val.

Se ridică în capul oaselor şi îşi dădu părul după urechi, frecându-se la ochi.

Rob era în pat în camera lui de la etaj. Lăsase uşa larg deschisă. Adormise citind, cu veioza aprinsă şi cartea deschisă pe cearşaf, lângă el. Purta un tricou kaki vechi cu o gaură la gât; i se ridicase, dezvelindu-i abdomenul musculos şi smocul de păr negru. Susannah stătu o clipă lângă pat şi privi cum i se ridica şi cobora pieptul când respira, cum îi tremurau pleoapele când visa. Parcă îl iubise toată viaţa. Îi luă încetişor cartea de pe pat, o închise şi o puse pe noptieră. Se aplecă şi stinse veioza. Începuse să se crape de

ziuă, iar lumina zorilor învăluia blând camera. Îşi trase rochia peste cap, îşi dădu jos sutienul şi chiloţii, apoi se vârî repede în aşternut lângă el, goală. Îşi puse capul pe pieptul lui şi, gândindu-se că avea să adoarmă în acea postură tandră, îşi reţinu cu greu un căscat.

Dar trupul lui începu să-i răspundă înainte să se trezească. O trase cu blândeţe, astfel că Susannah stătea acum întinsă peste el, complet goală. Dormind încă, îşi plimbă languros mâinile pe spatele ei, luându-i fesele în palme. Şoldurile începură să i se mişte ritmic, iar ea îl simţi întărindu-se sub ea.

Voia ca el s-o vadă. Voia să-i rostească numele. Voia ca el să-şi dea seama ce se întâmplă, să ştie ce-şi doreşte ea. În sfârşit, putea să vină la el fără nicio grijă, venise la el, iar acum voia să fie cât mai aproape de el, mai aproape ca oricând. Nu mai trebuia să-şi alunge din minte gândul la Helena – dispăruse de la sine. Totul era perfect.

Mâinile lui erau în părul ei, trăgându-i gura spre a sa. Sărutările lui erau blânde şi profunde, de parcă aveau tot timpul din lume.

Susannah se sprijini cu podul palmelor de pieptul lui şi se ridică puţin să-l privească.

— Rob. Somnoros încă, deschise ochii. Rob, sunt eu, Susannah.

— Normal că eşti tu. Mereu ai fost tu. Susannah a mea. Dragostea mea.

— Te vreau, Rob. Cu totul. Acum, te rog.

În ochii lui abia deschişi ardea dorinţa.

— Eşti sigură?

Cum putea s-o mai întrebe? I se citea totul în privire.

— Nu am fost niciodată mai sigură de ceva. Niciodată. Te rog!

Parcă se descătuşase în sfârşit ceva în el, şi blândeţea îi dispăru. O întoarse cu uşurinţă, vădind o forţă ce i se părea incredibil de sexy. Era deasupra ei, acoperind-o, obligând-o să-şi deschidă picioarele, aşa că şi le încolăci în jurul lui. Se simţea mică şi slabă. Mâinile lui umblau pe tot trupul ei. Îi săruta fiecare părticică de piele la care putea ajunge. O muşca uşor şi o zgâria cu barba. Atingerea lui era deopotrivă cunoscută şi nouă, de parcă o mângâiase toată viaţa şi totodată nu pusese niciodată mâna pe ea.

Când ajunseră în punctul fără de întoarcere, când nu s-ar fi putut opri nici să fi vrut, el o pătrunse încetişor şi se sprijini în coate, uitându-se în ochii ei. Momentul i se părea atât de important, că voia să-l trăiască pe deplin. Această clipă se lăsase aşteptată douăzeci de ani. Lui Susannah îi venea să râdă, să plângă, să strige în gura mare. Ar fi vrut să-şi exprime sentimentele, dar nu s-ar fi putut opri nici dacă i-ar fi depins întreaga viaţă de asta. Juisă repede, deşi nu-şi dăduse seama că era atât de aproape. Orgasmul o înfioră de plăcere, părând să-i circule prin braţe, gât, coloană şi să-i explodeze prin vârfurile picioarelor. Îşi simţi degetele strângându-se, îndoindu-se. Dar era mult mai mult. Trupurile şi mişcările lor se potriveau, erau în deplină armonie. Era o senzaţie minunată.

Mult mai târziu în acea dimineaţă de sâmbătă, stăteau întinşi unul lângă altul sub plapumă, mâncând sendvişuri cu şuncă şi savurând un ceai cald şi dulce. Făcuseră dragoste de două ori în

lumina zorilor, fără a se putea sătura unul de celălalt, şi adormiseră în cele din urmă în jurul orei la care ea se trezea de obicei. Susannah simţea o durere plăcută la nivelul picioarelor. Când ajunsese la el în ajun, se simţise copleşită de gânduri şi sentimente. Sexul îi ştersese din minte totul, mai puţin senzaţiile pe care le primise şi le oferise în schimb. Se pare că furtuna trecuse – aerul era curat, marea liniştită, iar drumul pe care trebuia să păşească se aşternea clar şi luminos în faţa ei.

— Vreau să fim împreună. Ea i-o spuse prima.

— Şi eu îmi doresc asta. El dădu din cap cu multă convingere, de parcă ajunseseră la o înţelegere, apoi niciunul nu mai scoase o vorbă un timp. Susannah ştia la ce se gândea Rob în timp ce-i mângâia umerii. Nu pot să-i spun Helenei cât e plecată. Nu pot să-i fac una ca asta.

— Înţeleg. Chiar înţelegea.

Niciunul nu zise nimic, dar îşi aminteau.

— Se va întoarce în câteva luni. Îi spun atunci.

— Şi ce facem cât aşteptăm?

El se întoarse ca să fie faţă în faţă cu ea.

— Ar trebui să stau departe de tine. Am aşteptat atâta vreme – aşa se pare – şi ar trebui să fiu destul de puternic ca să mai aştept un timp.

— Dar… Lui Susannah îi stătu inima în loc. Acum i se părea imposibil să stea departe de el.

O sărută.

— Dar nu cred că pot. Nu sunt mândru de asta. Ea nu trebuie să afle niciodată.

— Nu va afla.

— Ce-ai să faci?

— O să mă întorc la apartamentul meu. Părea

uşurat. Ştiu că nu putem fi împreună aici. Susannah se uită prin cameră. Nu părea să fi stat o femeie acolo – nu se zărea niciun roman de dragoste pe noptieră, nici vreo sticluţă de parfum pe măsuţa de toaletă. Dar tot era camera Helenei. Era o singură fotografie cu ei doi pe comodă, într-o ramă argintie. Probabil de la nunta lor. Nu se putea uita la ea. Mai devreme, în baie, se privise în oglindă, întrebându-se ce putea fi în dulăpiorul din spatele ei sau pe rafturi. Lucrurile Helenei. Noaptea trecută nu-şi prea dăduse seama unde se află. În acea dimineaţă îi era mai greu să evite realitatea.

— Nu.

— O să-mi fie bine într-un loc numai al meu. Dar Susannah nu credea ceea ce tocmai spusese. Nu voia să fie decât cu el, oriunde ar fi fost… El încuviinţă din cap. Nu pot sta aici, conchise ea.

El nu mai zise absolut nimic. Şi nu-i mai puse nicio întrebare.

Susannah îi promisese lui Elizabeth că va lua prânzul cu ea. Fina ei nu-i cerea prea des să se vadă, dar o sunase înainte să plece în Franţa (părând să nu ştie nimic despre despre ceartă) şi o întrebase dacă se puteau întâlni. Susannah îşi dorea să fi fost în orice altă zi, numai nu asta. Era aproape sigură că nu gândea foarte limpede. Trebuia să pună în ordine mii de lucruri, în primul rând, avea nevoie de un loc unde să stea. Ce bine că nu-şi vânduse apartamentul când se mutase la Douglas. Îl mai închiriase de-a lungul anilor – unor cunoştinţe dar momentan nu era locuit. Se cutremură la gândul că ar fi putut ajunge pe drumuri după ce îl părăsea pe Doug.

Chiar nu gândise în perspectivă. Bineînţeles că nu putea să stea cu Rob – sau cu Amelia. Nu atâta vreme cât erau certate. Nu o sunase în ziua precedentă şi, din câte ştia, Amelia era foarte supărată pe ea. Nici nu se punea problema să meargă la părinţii ei şi nu se simţea în stare să-i sune pe Alex şi Chloe ca să-i roage să o primească o vreme pe canapeaua lor rabatabilă şi să nu spună nimănui că se despărţise de Douglas. Se iubeau şi se înţelegeau bine, din câte aflase de la Alastair, şi nu ştia dacă ar fi suportat una ca asta. Momentan, singura soluţie era să se mute în propriul apartament. Încerca să ia fiecare zi pe rând.

Susannah nu mai locuise singură de ceva vreme. De acasă se dusese direct la studii, iar la Londra împărţise diverse apartamente cu Amelia, la care veneau mereu o groază de prieteni. Apoi se mutase în căminul conjugal – casa pe care o cumpărase împreună cu Sean. El plecase după divorţ şi atunci fusese o perioadă când trăise singură. Nu prea contase – Alex dormise acolo luni la rând, ea îşi petrecuse multe nopţi la Amelia şi, după ce se căsătoriseră Alastair şi Kathryn, stătuse pe la ei. Nu-şi prea amintea de casa cumpărată cu Sean sau dacă stătuse acolo singură. O scoseseră la vânzare imediat ce divorţaseră, însă durase foarte mult până să găsească un client. Ea îşi cumpărase apartamentul cu câteva săptămâni înainte să-l întâlnească pe Douglas, dar îşi amânase mutarea acolo când Doug o rugase să stea cu el în casa din Islington. Din punct de vedere legal, nu făcuseră nicio modificare. Ea nu i-o ceruse niciodată, iar el nu-i

propusese. Douglas continuase să plătească ipoteca. Ea plătea câteva facturi la utilităţi şi făcea cumpărăturile. Totul mersese bine, deşi acum i se părea că dăduse dovadă de prostie şi nepăsare. Avea patruzeci de ani şi deţinea un apartament care se potrivea cu stilul de viaţă pe care îl dusese în urmă cu un deceniu. Nici nu voia să se gândească dacă apartamentul era adecvat pentru viitorul ei cu Rob. Reprezenta doar un adăpost temporar.

Apartamentul însemna un loc în care să fie cu Rob şi să nu-i vadă nimeni. Se jucaseră de-a cuplul în Franţa. Aici putea fi ceva adevărat. Era mic, dar foarte curat. Văzuse apartamente mai mari, dar neîngrijite şi demodate, cu tapiţeria pătată şi pereţii scorojiţi. Voia ceva nou, care să se potrivească vieţii ei de acum. Era un apartament cu un dormitor, aflat la etajul al treilea al unui bloc de locuinţe. Fusese recent renovat de administrator, aşa că totul era curat şi proaspăt. Avea un living cu un balconaş între două rânduri de ferestre până în tavan şi o bucătărie minusculă cu dulapuri albe şi blaturi negre. Dormitorul avea o altă fereastră mare, iar baia era pardosită cu plăci de marmură negre şi albe. Totul avea un aer simplu şi comun, de la pereţii văruiţi la covoarele gălbui de sisal. Era sumar mobilat – Susannah nu avusese timp sau chef să se ocupe de decoraţiunile interioare. Fusese încântată să se mute în casa lui Douglas, crezând pe atunci că o va lăsa să-şi pună amprenta personală. Erau doar câteva piese simple de mobilier – o canapea mare cu o cuvertură crem ţesută în diagonală şi un pat de fier. La ferestre atârnau perdele albe de

bumbac prin care se întrezăreau coroanele copacilor.

Era o zi caldă şi însorită, iar Susannah se gândea la viitorul ei. Visa cu ochii deschişi, se şi vedea bându-şi cafeaua pe canapea, citind ziarele de duminică ghemuită cu picioarele în poala lui Robert.

Îi trimise un e-mail lui Douglas, în care îşi exprimă dorinţa de a trece pe la el ca să-şi ia restul lucrurilor. El îi răspunse scurt că avea să fie plecat toată ziua, sugerându-i să vină înainte de căderea serii. Îi ceru să lase cheia pe masă înainte să plece. Mânia şi durerea emanau din fiecare rând scris.

Era uşurată că nu trebuia să dea ochii cu el.

Când intră în restaurant, abia o recunoscu pe Elizabeth; Amelia avea dreptate, părea înspăimântător de matură. Ea alesese restaurantul – Livebait din Covent Garden, acelaşi unde o ducea Susannah când era mică, după un spectacol de balet sau un film – şi rezervase o masă.

Se simţi uşurată când Libby se ridică şi o îmbrăţişă călduros. Nu ştia ce putuse să-i spună Amelia.

— Ce mai faci, scumpo? Cum mai e viaţa ta?

— Comme çi, comme ça[7], îi răspunse fata.

Chelneriţa veni să le ia comanda de băuturi – Susannah ceru un pahar cu vin alb, iar Elizabeth o cola dietetică. Frunzăreau meniul, gândindu-se ce să aleagă.

După ce comandară, Susannah se aplecă în faţă, cu bărbia sprijinită pe mâinile împreunate.

— Cum mai merg lucrurile? Ce s-a mai

7 Aşa şi aşa (lb. franceză)

întâmplat? Spune-mi…

— Păi… relativ bine. Tata e acasă şi asta-i minunat. E *atât* de fericit – şi mama la fel. Parcă sunt doi copii. Asta o spunea un copil, se gândi Susannah. Se sărută în bucătărie, chestii de-astea, explică fata. Este scârbos, da e de bine. Susannah nu se putu abţine să nu râdă. Dar cred că sunt supărată pe tine.

— De ce?

— Te-ai certat la cuţite cu mama, nu?

— Ce ţi-a spus?

— Mai nimic, dar ştiu eu. Am auzit-o vorbind cu tata despre asta.

— Şi ce spuneau?

— Mama plângea. A spus că aţi ţipat una la alta. La spital, nu-i aşa? Cum ai putut, Susannah, ce naiba? Vorbea ca un adult. Susannah ştia că era dojenită pe bună dreptate. Nu mai simţea nici urmă din furia îndreptăţită de atunci. Era imposibil. Amelia avusese dreptate. Ce s-a întâmplat? vru fata să ştie.

— Libs, nu cred c-ai înţelege. E cam complicat.

— Păi, de ce nu simplifici lucrurile şi nu te împaci cu ea? Suze, mama are nevoie de tine. Ştiu că e din nou cu tata şi o are pe bunica, pe noi, dar tu eşti cea mai bună prietenă a ei. Nimic nu merge când sunteţi supărate una pe alta. Sunteţi ca Tweedledum şi Tweedledee[8].

— Mersi că mi-ai spus. Susannah făcu o grimasă.

Dar Elizabeth vorbea serios.

— Chiar îi e dor de tine.

---

8 Personaje care arată şi se comportă la fel din *Alice* în *Ţara* Oglinzilor de Lewis Carroll (n.tr.)

— A zis ea asta?

— N-are nevoie. Ştiu eu.

— Uite ce e, Lib. Ţin foarte mult la mama ta. O ştii foarte bine. Şi ea mă iubeşte. Nu ne-am certat niciodată în halul ăsta – şi, crede-mă, am avut ceva certuri la vremea noastră. Nu ne înţelegem acum… într-o privinţă, atâta tot.

— I-a spus lui tata că eşti naivă şi nesăbuită.

— Aşa a zis?

Elizabeth dădu din cap că dau

— Şi că totul se va sfârşi prost. Îşi face griji pentru tine, Suze.

Mai târziu, sub jetul duşului, după ce plecase Susannah, Rob îşi rezemă capul de faianţa răcoroasă şi simţi cum îl cuprinde panica. Când ea era în braţele lui, nu-şi mai dorea altceva. Numai la ea se gândea. Dar acum, când nu mai era cu el, vedea cu ochii minţii numai chipul zâmbitor şi încrezător al Helenei. Se simţea groaznic. Ce făcuse? Ce avea să mai facă?

Se ştergea cu prosopul atât de concentrat asupra acestor gânduri, încât ţârâitul strident al telefonului îl făcu să tresară speriat. Ridică receptorul după ce îl lăsă să sune de trei ori, crezând că era Susannah, dar auzi vocea neclară a Helenei, venind de departe.

— Rob?

— Helena?

— Ce mai faci? Rob îşi dădu imediat seama că stătea pe un pat răvăşit, unde, în urmă cu câteva ore, făcuse sex cu altă femeie.

— Foarte, foarte bine. Încerca să pară degajat. Tu?

— Sunt bine. Cam obosită. Mi-e dor de tine, Rob.

Voiam să-ţi aud vocea. Vorbeşte cu mine, te rog!

Nu avea ce să-i spună: vinovăţia îl amuţise. Niciodată nu se simţise mai stingher. Trase adânc aer în piept, încercând să poarte o conversaţie normală. Ştia ce întrebări să pună. Despre vreme, garnizoană, grup, operaţiuni şi instrucţie…

Sporovăiră destul de relaxaţi câteva minute. Helena îi spuse că în ultimele zile avuseseră loc o mulţime de atacuri cu mortiere asupra clădirii în care era ea încartiruită, dar, din fericire, nu fusese nimeni rănit. Iar el îşi aminti ce mult te oboseau toate astea. Te ţineau cu nervii încordaţi la maximum şi într-o continuă stare de nesiguranţă. Nu voiai decât să te întorci acasă.

— Te simţi bine? îl întrebă ea în cele din urmă. Parcă nu eşti în apele tale.

— Serios?

— Da, pari distant. Te uiţi la televizor?

— Normal că nu.

— Atunci? E totul în regulă?

Nu, nu, nu. Totul e ca naiba.

— Totul este bine. Sincer. Sunt doar puţin obosit, atâta tot.

— Au fost atacuri cu rachete pe King’s Road? Era puţin sarcastică. Scuză-mă. Am fost răutăcioasă. Iar ai ieşit la băut cu amicii? Uitase că îi furnizase această scuză de câteva ori ca să-şi motiveze lipsa de acasă. Scoase un sunet aprobator. Săracul de tine! Helena îl credea mahmur. Mai bea un păhărel sau prăjeşte-ţi ceva ca să-ţi treacă.

— Aşa o să fac.

— Cum se mai simte tatăl tău?

— O să merg la el în weekendul ăsta. O să-ţi

trimit un e-mail.

— Să le transmiţi alor tăi salutări din partea mea, da?

— Bineînţeles. Mama ta se simte bine?

— Cum o ştii. La fel ca-ntotdeauna. A întrebat de tine când am vorbit cu ea.

La început îşi sunase soacra în fiecare săptămână, dar acum nu mai vorbise cu ea de o lună. Cum s-o sune? Percepuse aluzia Helenei, însă o trecu cu vederea.

— Mi-e dor de tine, Rob.

— Şi mie.

— Dar nu mai e mult! O să ajung repede acasă. De-abia aştept. Ştii ce vreau? Să fac o baie caldă, să înfulec mâncare chinezească şi să stau o zi în pat. Nu doar să dorm…

După ce închise telefonul, Rob stătu pe marginea patului, cu prosopul încă înfăşurat în jurul taliei, până când i se făcu pielea de găină.

Telefonul sună iarăşi. De această dată era precis Susannah. Helena nu avea obiceiul să sune din nou. Nu putea să discute cu Susannah acum. ÎI lăsă să sune, simţindu-se uşurat când se opri. Căzuse pe gânduri când soneria începu iarăşi. Răspunse fără tragere de inimă.

Era mama lui, care plângea.

— Slavă Domnului, Rob. Credeam că n-ai să mai răspunzi niciodată.

Rob credea că ştia cât de mult avea să se deterioreze starea tatălui său. Credea că avea să reziste coşmarului de a-şi vedea tatăl slăbind pe zi ce trece. Până îl văzuse pe patul de spital. Nici nu l-ar fi recunoscut, dacă mama lui n-ar fi stat lângă el. Şocul îl făcu să se clatine şi fu cât pe ce să

cadă.

Nu văzuse lumina ce pâlpâia pe robotul telefonic. Era obosit şi îngrijorat după ce condusese atât de mult din Franţa până acasă, aşa că nu se mai uitase. Apoi venise Susannah… şi nu se mai putuse gândi la asta. Lois nu-l suna pe mobil. Nu învăţase numărul, iar el ştia că tehnologia o speria. Nu putea să-i dea un e-mail sau un mesaj, căci părinţii săi nu-şi cumpăraseră calculator, spunând că nu l-ar fi folosit îndeajuns încât să merite investiţia. Aşa că-l sunase pe telefonul fix. Iar el nu se uitase la afurisitul ăla de aparat. După ce puse receptorul în furcă, ascultă mesajele pe când se îmbrăca în grabă. Lăsase cinci. Unul mai trist şi mai disperat decât altul.

Din mesaje îşi dădu seama cât de mult se agravase starea tatălui său. În primul, o îngrijora respiraţia lui, care părea altfel în somn; îi telefonase medicului de familie să vină acasă – şi Rob să o sune de îndată! Din al patrulea mesaj răzbătea panica. Aproape ţipa. Unde era? De ce nu răspundea? Avea nevoie de el. Nu putea lua hotărâri fără el. Unde era? Plângea în hohote. Până să-i trimită al cincilea mesaj, Frank era deja intubat la spital. Urma să respire prin intermediul unui aparat până îşi dădea sufletul. Nu avea să mai stea de vorbă cu ei niciodată.

Rob ajunse la spital cât de repede putu, detestându-se cu o ferocitate care-l speria; nu fusese niciodată mai îngrozit. Îi dezamăgise pe amândoi. Dăduse greş în toate.

Cum de se putuse întâmpla atât de repede? o întrebase pe mama lui, îl întrebase pe doctor – doctorul tânăr şi isteţ care venise la căpătâiul

pacientului, explicându-i lui Rob ce se întâmplase de parcă vorbea cu un copil. Aşa e boala, spunea doctorul, evitându-i privirea. Imprevizibilă. Niciun prognostic nu era la fel, la fiecare pacient evolua diferit. La tatăl lui se agravase repede, dar avusese şi cazuri cu o evoluţie mai rapidă. Nu, nu avea ce să facă. Rob ştia şi el atâta lucru despre boală.

Începu să plângă în hohote, urându-se că nu reuşea să-şi reţină lacrimile în faţa mamei sale. Dar ea îl iertase deja. Supărarea îi trecuse din momentul în care Rob intrase în salon. Se ţinuse tare, dar, când îl văzu, se simţi copleşită. Nu avea cum să-l consoleze, aşa că se aşezară amândoi de o parte şi de alta a patului lui Frank; Rob plânse până îl duru pieptul de milă pentru tatăl său, a cărui voce nu avea s-o mai audă niciodată, şi pentru mama sa, care îl pierdea pe bărbatul pe care-l iubise mai bine de patruzeci de ani.

Susannah nu mai bătuse la uşa aceea de multă vreme. Îi promisese lui Libby că va căuta să se împace cu cea mai bună prietenă a ei şi îşi dăduse seama că trebuia să-şi ceară iertare de la Amelia înainte de a merge mai departe. De obicei intra direct, iar imediat după aceea o certa pe Amelia pentru că nu avea lanţ la uşă.

Era mijlocul după-amiezii: fiind sâmbătă, cei mici şi Jonathan erau cu siguranţă plecaţi pe undeva. Spera ca nici mama Ameliei să nu fie acolo.

Amelia venea spre uşă. Slăbise şi mai mult de când nu o mai văzuse Susannah şi arăta foarte fragilă. Purta un hanorac care era probabil al lui Jonathan şi înota în el. Nu-şi pusese nici perucă,

nici turban, iar capul ei fără fir de păr era urât.

Uşa avea porţiuni din sticlă transparentă, aşa că Susannah o putu privi îndreptându-se spre ea, simţindu-se cuprinsă de remuşcări şi tristeţe. Amelia nu deschise imediat uşa, ci se uită lung la Susannah prin ferestruică, făcând-o să se întrebe dacă avea s-o poftească înăuntru.

În cele din urmă învârti cheia, apăsă pe clanţă şi deschise uşa, dându-se la o parte ca să-şi lase prietena să între.

— Nu ai lanţ? Cele două femei stăteau în hol. Iartă-mă, Meels, n-ar fi trebuit să plec.

— Eu te-am alungat.

— Nu trebuia să te ascult. Amelia pufni. Şi-mi pare rău, pentru că multe din lucrurile pe care le-ai zis… erau adevărate. N-am vrut să te ascult.

Amelia se apropie de ea, îşi deschise braţele, iar cele două rămaseră îmbrăţişate o vreme. Susannah îi simţea toate coastele, în ciuda hanoracului gros de pe ea.

— Am avut dreptate. Dar şi mie îmi pare rău. N-aveai nevoie să te dojenească nimeni atunci. Ştiu. Aveam chef de ceartă şi m-am descărcat pe tine. Uneori nu mă pot controla. Câteodată am aşa nişte draci că-mi vine să bat pe cineva.

— Deci eu sunt norocoasă.

— Da. Îşi trase nasul şi se dădu înapoi. Vrei un ceai? Doar pe ăsta nu-l vărs, dar nu promit nimic.

— Fac eu ceaiul.

— E grozav.

O luară pe coridor până la bucătărie.

— Şi de ce-o imiţi pe Sinead O’Connor?

— Îţi zic vreo două de nu te vezi!

Amelia se ghemui pe canapeaua comodă pentru

a-i da indicaţii prietenei sale, iar Susannah umplu ceainicul cu apă, îl puse la fiert şi-i povesti cum îl părăsise pe Douglas – relaţia lor nu mai mergea de mult, dar nu avusese curajul să plece.

Până apăruse Rob. Dar se gândi că nu era momentul să menţioneze rolul pe care-l avea în viaţa ei. Cu altă ocazie.

— Ce chestie ciudată! spuse Amelia, uitându-se la Susannah cum deschidea dulapurile.

— Că te servesc sau că ai o amestecătură de pliculeţe de ceai? Susannah citea etichetele de pe cutiile din dulap. De urzică. De chimen. De muşeţel. Ce scârbos! Nu ai PG Tips?

— Am o abordare holistică. Amelia râse.

— Te-ai scrântit. Toţi englezii ştiu că ceaiul negru este cel mai bun remediu pentru orice. Majoritatea are dreptate.

— Nu la asta m-am referit… Ci la toate astea. Îşi întinse braţele într-un gest ocrotitor.

Susannah o privi nedumerită.

— Tu o să fii de capul tău. Jonathan s-a mutat înapoi. S-au schimbat rolurile. Tu încerci să obţii ce vrei. Eu fac compromisuri…

— Aşa vezi relaţia dintre tine şi Jonathan?

— Nu ştiu. Totul era foarte clar înainte de boala asta afurisită.

— Ai simţit vreodată că nu-l mai iubeşti deloc? Ştiu că ai avut motivele tale. Nu mai ţin minte… faptul că nu-i plăcea cum cânţi în maşină? Amelia aruncă o pernă în direcţia ei. Glumesc, ştiu de ce-ai făcut-o. Dar ai încetat să-l…?

— Să-l iubesc? Reflectă o clipă. Probabil că nu. Am fost împreună mulţi ani. Avem trei copii, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ai crezut vreodată c-o să vă împăcaţi?

— Nu ştiu. Aş fi divorţat dacă credeam una ca asta? Am crezut oare că suntem ca Richard Burton şi Elizabeth Taylor? Nu ştiu.

— Ce-ai simţit pentru Jess?

Amelia râse.

— Păi, dacă tot suntem la comparaţii hollywoodiene… Am văzut-o doar ca pe un fel de Sally[9], în timp ce eu eram cu diamantul Krupp, dragă…

Susannah se simţea ciudat să între în casa lui Douglas. Fusese căminul ei atâta vreme – lucrurile sale erau peste tot – dar acum i se părea o casă străină după un timp foarte scurt. Merse din cameră în cameră, amintindu-şi. Rămase în pragul dormitorului pe care-l împărţise cu Douglas, uitându-se la pat, gândindu-se la ei doi în el, dormind, făcând dragoste, citind. Pernele decorative nu mai erau, iar ea zâmbi văzând ce neglijent ridicase plapuma şi cât de alandala lăsase aşternuturile. Acest pat transmitea un mesaj – Tracey Emin[10] ar fi fost mândră.

Nu avuseseră parte numai de nefericire. Fuseseră fericiţi şi se iubiseră. Iar acum, iubindu-l atât de mult pe Rob, nu putea să spună că între ea şi Douglas fusese o dragoste suficient de puternică, încât să înfrunte timpul – însă trebuia să admită că se iubiseră. Dacă ar fi avut o saltea cu memorie – şi cât de bine îşi amintea cum se ciondăniseră în această privinţă la magazinul de mobilă –, patul şi-ar fi amintit anii când dormiseră

9 Este vorba de Sally Burton, ultima soţie a lui Richard Burton (n.red.)

10 Artistă britanică (n. 1963), devenită celebră pentru o instalaţie reprezentându-i propriul pat în dezordine, cu aşternuturi murdare (n.red.)

îmbrăţişaţi în mijlocul lui şi apoi, spre sfârşit, când se trăgeau fiecare cât mai departe unul de celălalt, spre margini.

Nu avea multe lucruri. Haine, pantofi – chestii de genul ăsta. Puse conţinutul a două dulapuri în cutiile pe care le adusese de la maşină, iar în câţiva saci negri de plastic lucrurile de dat; în alt sac le puse pe cele care trebuiau duse la curăţătorie. Propria eficienţă o făcu să zâmbească. În baie, el îi pusese deja loţiunile şi cremele într-un colţ – le aruncă pe toate într-un recipient din plastic.

Din restul casei luă foarte puţine lucruri. Dacă ar fi luat obiecte din bucătărie şi living s-ar fi simţit o femeie meschină şi răzbunătoare. Nu voia să împartă cărţile şi DVD-urile sau paharele cele bune. Totul era nespus de trist. Luă totuşi o poză cu ei doi împreună cu cei trei copii în costume de scafandru, care fusese făcută cu câţiva ani în urmă pe plajă la Salcombe. Nu ştia ce va face cu ea, dar o puse într-o cutie cu haine, amintindu-şi cât de bine se simţise în acea zi caldă şi însorită.

Când termină, duse toate cutiile la maşină sub privirile iscoditoare ale bătrânei care locuia în casa de peste drum; îşi făcu un ceai şi stătu pentru ultima oară la masa din bucătărie, învârtind cheia de la casă printre degete şi întrebându-se dacă să-i scrie sau nu un bilet lui Doug.

Auzi o cheie răsucindu-se în broască. Când se uită la ceas, văzu că se făcuse şase seara. Spera că Douglas nu se răzgândise. Mutarea o întristase mai mult decât se aşteptase şi nu se simţea în stare să se certe.

Era însă Daisy.

— Salut!

Îşi dădu jos ghiozdanul şi se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— Ce faci aici?

— Tata mi-a spus că vii azi să-ţi iei lucrurile. Voiam să te văd.

— O! Susannah se ridică în picioare. Vrei nişte ceai? Daisy scutură din cap, apoi se aplecă în faţă, sprijinindu-şi tâmplele în mâini. Ce mai face Seth?

— E bine, e-n regulă.

— Roşie?

— Cred că bine, zise ea dând din umeri.

— Daisy, ai venit să discutăm?

Aprobă din cap, învârtindu-şi cercelul în ureche şi trăgându-şi mânecile în jos.

— Te rog, nu pleca.

— Daisy…

— Nu-l părăsi pe tata. Nu ne părăsi pe noi.

— Daisy, te rog.

— Vorbesc serios, Susannah. Tata te iubeşte mult. Ştie că s-a purtat oribil. Se poate schimba, ştiu că poate. Dacă vrea. Pentru ca tu să rămâi cu el, cred că ar face orice efort.

— Ţi-a spus Douglas să vii acasă şi să vorbeşti cu mine?

Daisy pufni.

— Nu, Doamne fereşte! Habar n-are că-s aici. A fost numai ideea mea. Şi nu te gândi doar la el. Ţin la tine, Susannah. Şi Roşie şi Fin. Nu vrem să pleci. Ne părăseşti şi pe noi. Ochii lui Susannah se umplură de lacrimi. Daisy nu-i spusese niciodată aşa ceva – nici măcar anul trecut, după toate problemele cu Seth. Ştiu că sună ciudat, dar

uneori tu ai fost mai bună cu noi decât mama şi tata, continuă adolescenta. Treaba cu Seth – nu m-aş fi putut duce la niciunul dintre ei să-i cer ajutorul. Tu m-ai ajutat, Susannah. Tu. La fel şi pe Roşie. Ce-o să facem dacă tu pleci? murmură ea printre suspine. Ştiu că nu ne-am purtat prea frumos. Mi-e atât de ruşine! Am crezut că n-o să pleci niciodată de lângă noi, deşi tu şi tata nu eraţi căsătoriţi – am presupus că vei fi mereu aici. Simt că încep să te cunosc foarte bine. Îmi place să vin aici. Îmi place să vorbesc cu tine.

— Daisy, putem să rămânem prietene. Nu suna deloc bine, iar Susannah îşi dădu seama imediat ce rostise acele cuvinte.

— Nu-i la fel. O să ne uiţi, vei găsi pe altcineva. Te şi muţi. Poate o să ai copiii tăi. Nu însemnăm nimic pentru tine. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Susannah ocoli masa ca să se pună în genunchi lângă scaunul lui Daisy şi îi şterse obrazul cu mâna. Era şocată de vehemenţa fetei.

— Să nu mai spui niciodată aşa ceva. Însemni enorm pentru mine.

— Ce bine ar fi fost dacă tata te-ar fi luat de soţie! Atunci ai fi fost mama noastră vitregă. Dacă ar fi făcut-o, lucrurile ar fi stat altfel acum.

— Dar tot ne-am fi putut despărţi, Daisy. Îţi dai seama de asta, nu?

— Nu crezi asta cu adevărat!

Susannah nu ştia. Erau prea mulţi de „dacă”.

— Nu contează, Daisy. Nu prea. Făcea eforturi să-i explice. E complicat.

— Adulţii spun mereu asta. Nu este. Deloc. Iubeşti pe cineva, sau nu.

Susannah îi zâmbi. Într-un fel, Daisy avea

perfectă dreptate. Cum avusese şi tatăl ei. Se părea că tinerii înţelegeau ceea ce bătrânii ştiau. Cei de vârstă mijlocie nu prea aveau habar. Dădu din cap aprobator.

— Nu iubesc pe nimeni momentan. Nu-l mai iubesc pe tatăl tău destul ca să-mi petrec cu el tot restul vieţii. Chiar nu. Îmi pare rău, Daisy. Fata se uita la ea cu ochi mari. Şi nu contează de ce, urmă Susannah. Ai dreptate, adulţii complică lucrurile. Nu contează a cui e vina că s-a ajuns până aici. Asta e situaţia.

Daisy scutură din cap.

— Deci pur şi simplu asta e situaţia.

— Altfel nu se poate. Nu pot rămâne cu el pentru voi, copii.

— Ştiu. Avea acum doar un firicel de voce.

— N-ar fi corect şi nu ar merge.

Daisy dădu din cap şi îşi trase nasul. Mânecile puloverului îi acopereau mâinile, ca întotdeauna, dar Susannah îşi dădea seama că şi le frângea, contorsionându-şi degetele, pentru a-şi stăpâni emoţiile ce erau pe cale să izbucnească.

O ţinu în braţe preţ de câteva clipe, inspirându-i mirosul părului şi observând ce umeri înguşti avea. Îi venea şi ei să plângă. Nu fusese pregătită pentru aşa ceva.

Daisy se smulse prima din îmbrăţişare, simţindu-se ruşinată.

— Deci asta e. Îmi pare rău că am venit. Nu am vrut să complic lucrurile.

— Ba nu, Daisy. Poate sună stupid, dar mă bucur că ai venit. Sincer, nu ştiam ce sentimente ai pentru mine. Mă bucur că mi-ai spus. Şi… dacă vrei, sper să ne mai putem vedea. Nu sunt vorbe

în vânt. Chiar vorbesc serios.

— Pe bune?

— Da. Ai numărul meu, adresa de e-mail. Daisy, voi fi mereu încântată să primesc veşti de la tine. Poţi să le spui acelaşi lucru şi lui Roşie şi Fin.

Nu plânse decât mult mai târziu, când scoase toate cutiile din maşină şi le duse sus, în apartament. Nu plânse decât când deschise cutia cu haine şi văzu fotografia făcută pe plajă.

Apoi se întinse pe covor, cu spatele rezemat de uşa de la şifonier, şi izbucni în hohote sfâşietoare.

Duminică, Jonathan rămase să aibă grijă de copii, iar Amelia o însoţi la IKEA, bombănind că ar fi preferat să meargă la chimioterapie decât acolo. Cumpărară câteva tapiserii de efect, aşternuturi de un alb imaculat, un covor modern, farfurii şi pahare noi. Pe drumul de întoarcere se opriră la o florărie, de unde Amelia luă un braţ de narcise şi lalele pe care să le pună în vazele noi.

Apartamentul părea mult mai prietenos după ce aranjară toate achiziţiile.

Înainte să plece, Amelie îşi strânse prietena în braţe.

— O să fii în regulă? Vrei să rămân?

— De tot? râse Susannah.

— Doar în seara asta. Să ştii că „de tot” sună foarte tentant. Ar fi ca-n vremurile de odinioară.

— Cu excepţia – ştii tu – a patului de o persoană, a copiilor de acasă… Ce dezastru a ajuns viaţa mea!

— Susannah, viaţa ta nu-i un dezastru. Viaţa ta este frumoasă, bine rostuită şi „accesorizată”. Ai luat decizii foarte importante i, cu riscul de a suna ca Oprah, sunt mândră de tine. În plus, ai păr pe

cap. Viaţa ta din prezent mi se pare mult mai plină de sens decât acum câţiva ani.

Susannah se simţea vinovată. Amelia n-ar fi spus asta dacă ar fi ştiut totul. Pe de altă parte, relaţia lor era încă fragilă, astfel că i se părea mai bine să păstreze o oarecare discreţie.

Rob avea să vină în aproximativ o oră. O sărută pe Amelia şi o conduse până la ieşirea din bloc, promiţându-i că avea s-o viziteze luni. Ştia că el se dusese acasă – îi dăduse mesaj să-i spună că Frank nu era deloc bine şi că prezenţa lui era necesară. Nu-i plăcuse niciodată să se ţină scai de el. Era ciudat, dar încă nu credea că are vreun drept – în ciuda a tot ce se întâmplase între ei. Ştia că era la mama lui, ştia numărul, dar nu îndrăznea să sune. Se trezise în toiul nopţii, cuprinsă de panică. El dădea înapoi. Se îndepărta de ea. Dar dimineaţa se simţi mai bine. Făcu eforturi să creadă că acest vis avea să se împlinească. Îl aşteptase atâta vreme şi putea să mai aştepte puţin.

Urma să vină într-o oră. Fără nicio îndoială.

Într-adevăr, veni. Dar ea îşi dădu imediat seama că era ceva în neregulă. Rob nu se bărbierise şi nu-l mai văzuse niciodată neras. Părea mai bătrân. Preţ de câteva clipe nu se lăsă îmbrăţişat, ţinându-şi umerii drepţi şi ţepeni, însă apoi se prăbuşi în braţele ei. Îl duse în living să se aşeze pe canapea. Aşteptă să-i spună ce se întâmplase, simţind că-i era greu să vorbească. Încerca să-şi păstreze calmul.

„Mă iubeşte, mă iubeşte. Va fi bine.” Aproape că rosti această mantra cu voce tare.

— A murit tata.

— O, Doamne, Rob! Nici nu se gândise că va spune aşa ceva. Se simţi uşurată. În clipa următoare o năpădi un val de tristeţe. Pentru Rob, Lois, pentru scumpul de Frank – pe care-l adorase. Îmi pare foarte rău. Când s-a întâmplat?

— Ieri. Ieri după-amiază. Eram cu mama.

Ochii lui Susannah se umpluseră de lacrimi, iar Rob îi şterse una de pe obraz.

— Bineînţeles. Ea cum se simte?

— Groaznic. Nu se poate opri din plâns. Mă înspăimântă, să ştii. Nu pot s-o ajut.

— Sunt sigur că a ajutat-o prezenţa ta, murmură ea cu gândul la biata Lois.

Rob râse fără pic de veselie.

— Nici nu eram acolo.

— Când a murit?

— Când a avut nevoie de mine mai mult. Eram cu tine.

— Nu pricep.

— Eram în pat împreună. După ce m-am întors din Franţa. După ce l-ai părăsit pe Douglas. Îmi lăsase mesaje pe robot. Avea nevoie de mine. Tata nu mai putea să respire. A trebuit să-l interneze în spital. I-a lăsat să-l intubeze ca să respire o maşinărie pentru el. Avea nevoie de mine. S-o ajut. Dar nu am văzut afurisitul de mesaj.

— O, Doamne!

Rob se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

— Ar fi contat dacă i-ai fi fost alături?

El scutură din cap, dar nu se uită la ea.

— Nu şi pentru tata. Ar fi murit dacă nu l-ar fi intubat. Dar pentru mama ar fi contat enorm. Nu ar fi trebuit să treacă singură prin toate astea.

Susannah încuviinţă din cap. Avea dreptate, o

ştia prea bine.

— Nu-mi vine să cred ce i-am făcut, aproape că strigă el trântindu-se în scaun.

— Nu i-ai făcut nimic, Rob. N-aveai de unde să ştii.

— Nu mă gândeam la el, Susie. Nu mă gândeam la niciunul dintre ei.

„Se gândea la noi. Numai la asta ne stătea mintea. Eram în lumea noastră.” Acum viaţa reală bătea la uşă.

— Ce s-a întâmplat? Vrei să vorbeşti despre asta?

— După ce l-au intubat, a fost începutul sfârşitului.

Tot organismul i-a cedat.

— Era conştient?

— Nu cred. M-am uitat la el. L-am fixat cu privirea. Dar nu a mai deschis ochii. Nu după ce am ajuns eu. Susannah voia să-i pună tot felul de întrebări – hotărâseră să-l deconecteze de la aparate sau murise pur şi simplu? Ştia însă că nu era momentul potrivit. Mama nu a putut să plece, continuă el. A stat acolo, îl ţinea de mână şi nu se uita decât la el. I-au scos tubul, perfuziile, au deconectat aparatele, dar ea tot acolo rămăsese.

Până la urmă, a trebuit să-i descleştez mâna dintr-a lui. Nu a rostit o vorbă. Cel puţin nu mie. Tot repeta *„mio amore”, „mio amore”.* Aşa îi spunea el. Când spunea şi ea acelaşi lucru, el râdea de accentul ei. Nu cu răutate ci pentru că îl amuza. I-a spus aşa până în ultima clipă. Într-o şoaptă atât de slabă, încât aproape n-am auzit nimic. Asistentele aveau probabil impresia că se roagă. Rob îşi frecă ochii injectaţi. Nu pot să cred

c-a murit.

Susannah veni la el, îl îmbrăţişă, iar el îi luă mâna şi i-o duse la gură ca s-o sărute. La fel făcea şi Frank – era o amintire foarte veche. Îl sărută cu blândeţe în creştetul capului.

— L-am iubit.

— Ştiu.

Rămaseră aşa multă vreme, fără să scoată o vorbă. Susannah ştia că Rob plânge; îl lăsă, mângâindu-l pe păr şi cuprinzându-l de mijloc cu braţul celălalt.

Când simţi că amorţeşte, trecu în faţa lui şi îl îndrumă spre canapea, sorbindu-l din priviri. În clipa următoare, Rob îi luă faţa în mâini şi începu s-o sărute cu pasiune. Se prăbuşiră amândoi pe podea, sărutându-se şi încercând să-şi dea jos hainele. Rob fu cuprins deodată de o dorinţă năvalnică să se cufunde în ea, iar ea îi răspunse, dornică să-i dea tot ce avea el nevoie. Era dovada că mai era încă în viaţă. Nu a fost ca înainte. De data asta făcură dragoste repede, el intrând cu frenezie între coapsele ei larg desfăcute, ea cu mâinile pe spatele lui. Rămase în ea câteva minute înainte să-şi dea drumul, uitându-se adânc în ochii ei; după aceea începu să plângă din nou, cu faţa caldă şi asudată cuibărită la pieptul ei.

Mai târziu stăteau amândoi pe canapea, sub o pătură, discutând. Rob îşi revenise şi se putea gândi la detalii. Frank nu se dusese niciodată la biserică. Era botezat catolic, dar Lois nu. Susannah nu-şi dăduse seama. Parohul de la St. Gabriel fusese de acord să ţină slujba – Lois spunea că Frank nu voia o ceremonie funerară, iar ea nu ştia pe nimeni de la biserica catolică. Nu

ştia mulţi oameni nici de la St. Gabriel, dar pastorul fusese înţelegător şi înţelesese că Lois voia să se isprăvească totul în cel mai simplu mod cu putinţă. După slujbă, Frank urma să fie incinerat la crematoriul din apropiere.

Rob îi spuse că trupul lui Frank fusese depus la o casă de servicii funerare. Îi aduseseră cel mai frumos costum albastru şi se îngrijiseră de sicriu şi flori. Nu aveau multe de făcut – Lois aflase că Frank vorbise deja cu cei de la pompele funebre după ce i se pusese diagnosticul şi plătise în avans. „S-a gândit la tot ca să-mi facă mie viaţa mai uşoară, suspinase Lois, răsucind o batistă în mâini, dar nu a putut să se facă bine, singurul lucru care conta, fie-i ţărâna uşoară."

Nu erau mulţi oameni pe care să-i anunţe. Rob sunase un verişor pe care-l rugase să împărtăşească vestea celorlalţi membri ai familiei.

— Helena poate să vină acasă? întrebă Susannah, îngrozită de posibilul răspuns.

— Da. Dacă-ţi moare socrul sau soacra, poţi solicita o permisie pentru motive personale dacă vrei.

— Şi a solicitat-o? O să vină?

— Încă nu am vorbit cu ea. O s-o rog să nu vină. Rob se întrebă dacă intenţiona realmente „s-o roage" sau „să-i ceară". Oricum nu ar fi vrut ca ea să vină. Era foarte posibil să se simtă jignită, însă nu era în stare să se gândească la asta.

Din cauza suferinţei, se simţea cuprins de panică. Oriunde se uita, era o problemă şi totul numai din vina lui. Se tot gândea la o replică dintr-un film de acţiune sau de război, ceva despre duşmanul care ameninţa să copleşească lumea sub

valuri de suferinţă şi durere.

— Eu vin dacă vrei. Ştiu… înţeleg că nu pot să fiu lângă tine. Nu vreau să-ţi fac una ca asta. Dacă vrei, aş dori să fiu acolo pentru Frank. Pentru tine.

Rob nu putu s-o refuze.

Mai

Catedrala St. Gabriel nu era plină la funeraliile lui Frank – cei prezenţi ocupau doar primele patru sau cinci rânduri de scaune. Susannah îşi aminti că el şi Lois nu avuseseră mulţi prieteni. Nu păreau să aibă nevoie şi de alţii. Majoritatea erau probabil rude, se gândi ea. Pe fundalul muzicii de orgă, cei şase ciocli care purtau pe umeri sicriul din stejar făcură o întoarcere bruscă din trei mişcări, clătinând sicriul îngrijorător, ca de obicei, apoi îl aşezară pe cadrul de lemn din faţa altarului. Pe sicriu era o simplă coroană din trandafiri galbeni. Lois ajunsese înaintea tuturor şi stătea încremenită în prima strană. Rob îi zâmbi cu tristeţe când trecu pe lângă ea, apoi se duse în faţă să-i stea alături mamei sale.

Susannah stătea singură mai în spate. Venise cu maşina de dimineaţă, nu spusese nimănui unde se duce, urmând să se întoarcă după slujbă. Ştia că în acea zi nu putea să stea de vorbă cu Rob, nici să-l atingă, dar trebuia să fie aproape de el.

Pe când organistul începea să interpreteze primul imn, mama ei, îmbrăcată cu o rochie neagră, se aşeză lângă ea. Susannah ar fi trebuit să-şi dea seama că Rosemary ştia ce se întâmpla la St. Gabriel, dar tot era surprinsă să o vadă acolo. Rosemary îşi sărută fiica pe obraz şi o ţinu de

mână, intonând imnul cu glasul ei melodios de soprană.

După slujbă, cele două nu scoaseră o vorbă şi nu se clintiră din locul lor când familia îndoliată se strânse în spatele sicriului. Rob nu-şi ridică privirea şi nici Lois nu păru s-o fi zărit pe Susannah. După câteva minute, doar ele două mai rămăseseră în biserica răcoroasă.

Rosemary îşi plecă fruntea pentru o ultimă rugăciune rostită în şoaptă, apoi îşi puse exemplarul din Biblie pe raft, neputând să nu verifice dacă fusese şters de praf.

— Mergem?

Arătă înspre uşa din spate – aceeaşi pe care ieşise Susannah cu Alastair după nunta lui Alex, în urmă cu multe luni.

Se aşezară afară pe aceeaşi bancă. Era cald.

— Cum de-ai ştiut c-o să fiu aici?

— Nu sunt proastă. Oricum, nu atât de proastă pe cât mă crezi. Am pus totul cap la cap. Tatăl tău mi-a spus că pleci în Franţa. Mi-a zis de Rob. Nu mi-a fost greu să-mi dau seama.

— M-ai prins.

— Nimeni nu încearcă să te „prindă”, Susannah. Doar vrem să te ajutăm.

— Nu cred că poţi, mamă.

— Aş putea să încerc, dacă mi-ai spune ce te apasă.

Susannah oftă. Nici nu ştia de unde să înceapă. Nici nu mai ştia cum începuse totul. Cu Douglas, sau cu Rob? Nu mai era îndrăgostită, sau se îndrăgostise?

— Poţi să încerci, scumpa mea, nu? Doar să încerci?

Se uită la chipul îngrijorat al mamei sale şi simţi deodată că o podidea plânsul.

— Of, mamă. Totul e atât de complicat, fir-ar să fie!

— Ce anume?

— Viaţa mea. Toată viaţa mea.

— Scumpo!

— Totul merge prost. Îmi fuge pământul de sub picioare. Nu pot controla nimic.

— Nu-i adevărat. Să înţeleg că l-ai părăsit pe Douglas? Când Susannah dădu din cap afirmativ, o bătu uşor pe mână: Ai dat dovadă de curaj. Eu şi tatăl tău ştiam de multă vreme că nu te face fericită.

— Ştiaţi?

— Bineînţeles. Cu toţii ştiam. De multă vreme eraţi distanţi unul faţă de celălalt. Nu suportam asta.

— Dar nu mi-ai spus niciodată.

— Nu m-ai fi ascultat. Trebuia să-ţi dai tu seama.

— Ei bine, iată că da. M-am mutat. S-a terminat totul. O umbră de durere trecut peste chipul lui Rosemary. Îmi pare rău că nu ţi-am zis, mamă.

— Nu contează. E bine că l-ai părăsit. Ne-ai fi spus când erai pregătită.

Susannah se întrebă dacă Rob avea să vină după ea – precis nu înţelegea de ce nu ieşise pe uşa bisericii cu restul participanţilor –, dar momentan nu se zărea nimeni. Mama ei o trezi din reverie:

— Şi cu Rob cum stau lucrurile?

— Rob e căsătorit, mamă.

Dacă Rosemary se simţea jignită în sensibilitatea ei burgheză, nu i se citi nimic pe chip, spre uşurarea fiicei sale, care era şi aşa

destul de necăjită.

— Dar te iubeşte?

Susannah dădu din cap că da. Păi, aşa şi era! Nu aşa spusese?

— Şi eu îl iubesc. Ştiu că facem ceva greşit, mamă. Ştiu. Nu vreau să fac rău nimănui şi nici lui Rob. Dar o fac oricum. De asta e viaţa mea vraişte. Eu nu sunt aşa…

— Şi atunci de ce…? Mama ei nu-i reproşa şi nici tonul ei nu era aspru. Ea chiar încerca să înţeleagă.

Însă Susannah se chinuia să-şi găsească cuvintele.

— Pentru că nu mai am nimic pe lume, mamă. Am patruzeci de ani şi am ratat totul. Nu am nimic. Nici soţ, nici copil. Acum nici măcar o casă ca lumea. Doamne sfinte – aş putea fi mai penibilă? Dar asta e situaţia. El este singurul bărbat care m-a iubit cu adevărat. Mă agăţ de el pentru că altă şansă nu mai am.

Iar acum, pentru că el părea să aibă nevoie şi nu ştia ce să mai facă, Susannah hotărî să-i lase puţin spaţiu lui Rob. Ce ironie! Acesta era unul dintre cuvintele mari pe care le folosea Douglas. Spaţiu. De asta avea nevoie când se retrăgea sus în birou, departe de ea şi de copii, ca să bea whisky şi să asculte jazz. Asta pretindea că îi oferă, chiar şi când nu-şi dorea acest lucru.

Acum nu voia spaţiu, ci să fie cu Rob. Voia să-l ţină în braţe când plângea, să-l hrănească şi să-i spele hainele. Să-l îmbrace şi să-l pieptene.

El trebuia să se ocupe de lucruri importante, să pună ordine în ele. Lois era prioritatea lui, iar ea înţelegea asta. Cel puţin cu acea parte a creierului

care nu cerea atenţie. Într-o seară în care băuse prea mult vin roşu îi trecuse prin cap că poate şi Helena gândea exact la fel, în deşert, la mii de kilometri depărtare, neputând să-şi consoleze soţul. Aveau acest sentiment în comun. Amândouă îl făceau să se simtă vinovat – prea mult ca să le ajute pe vreuna din ele. Şi acest lucru îl aveau în comun.

Iar această nouă viaţă continua pe un tărâm necunoscut. „Dacă viaţa mea ar fi un film, îşi zise ea, acum ar urma secvenţa fără dialog, unde se pune coloana sonoră potrivită, în timp ce eu îmi desfăşor activităţile de zi cu zi. Iată-mă la curăţătorie. Acum aflu unde găsesc cele mai proaspete fructe din cartier. Sunt la metrou, apoi într-o întâlnire, gesticulând, poate chiar zâmbind, deşi camera de filmat îmi va surprinde privirea pierdută în zare când nimeni nu se uită la mine. Îmi încălzesc la microunde mâncarea gata făcută şi-mi torn un pahar cu vin. Stau trează în pat, iar razele lunii îmi joacă pe faţă. Iată-mă cu prietena mea cea mai bună, care acum e doar o palidă umbră a femeii energice care era înainte de boală şi de tratament; şi ne-am obişnuit într-atât cu această nouă Amelia, încât nici nu mai suntem îngroziţi. Eu îi duc cafeaua şi revistele, iar ea încearcă să ţină capul sus şi discutăm despre orice – mai puţin despre el, pentru că ne-am împăcat după multă vreme. Şi în tot *acest timp el nu e cu mine.* Oare ce melodie s-ar potrivi? Şi ce vor crede spectatorii despre mine? Când plâng pe canapea, strângându-mă în braţe pentru că nu e nimeni altcineva, oare mă compătimesc, sau spun că-mi merit soarta cu vârf şi îndesat?”

Evită să meargă acasă la ai ei. Era jenată că plânsese în faţa maică-sii şi i-ar fi fost ruşine să dea ochii cu tatăl ei. El îi lăsa mesaje pe robotul telefonic din apartament. Unul la câteva zile. Suna când ştia că nu e acasă, în mijlocul zilei.

„Ştiu că nu ai chef să vorbeşti, scumpo, dar te vei simţi mai bine dacă mă asculţi. Voiam să-ţi spun că te iubesc. Şi mama ta la fel. Suntem mereu alături de tine.” Avea dreptate ca întotdeauna. Îi făcea bine să-i audă vocea şi îi era recunoscătoare pentru asta.

Pe Alastair nu-l interesa că ea voia să fie lăsată în pace. Era ziua lui Millie şi dădeau o petrecere cu copii deghizaţi în animale sâmbătă după-amiază, iar ea avea să participe, proclamase el, chit că avea chef sau nu. Ar fi fost perfect dacă se şi deghiza. Susannah îşi dădu seama din tonul vocii lui că maică-sa îi spusese totul, dar nu putea să se supere. Se simţea uşurată că nu trebuia să-i explice întreaga poveste.

Îmbrăcată cu un pulover maro în dungi şi pantaloni cafenii, o informă pe Millie, care îi deschise uşa, costumată într-o gărgăriţă viu colorată, că era o urechelniţă. Millie strâmbă din nas dezgustată, dar o îmbrăţişă oricum înainte de a ţipa şi de a alerga înspre seră, unde erau toţi prietenii ei. Kathryn nu era foarte departe de fiica ei; avea o rochie mini neagră, ciorapi în dungi galben cu negru, iar pe cap o bentiţă cu antene.

— Eşti o cârtiţă? O măsură cu privirea pe cumnata ei, admirând-o cu mâinile în şolduri.

Susannah dădu din umeri.

— Urechelniţă.

— Jenant.

— Hei! Măcar am venit!

Kathryn izbucni în râs şi o sărută.

— Slavă cerului. Aici e ca la zoo. La propriu. Intră, Al te aşteaptă.

Al era în seră, ferindu-se de copiii care alergau bezmetici pe lângă el şi discutând cu un tip într-un costum de safari care avea pe cap o pălărie colonială. Când îşi văzu sora, se scuză şi veni la ea, strângând-o în braţe.

— Aveam nevoie de asta.

— Mă gândeam eu.

— Te-ai gândit bine.

O ţinea de umeri şi-i zâmbea.

— Ce costum frumos!

Susannah îl ignoră şi îi făcu semn spre tipul care vorbise.

— Presupun că e doctorul Livingstone.

Alastair râse pe înfundate.

— El e responsabil cu distracţia.

— Ce-o să facă?

— Vezi cutia aia? Ei bine, înăuntru sunt o tarantulă, un piton, un scorpion…

— Pe bune?

— Sper că da. M-a costat o avere şi am primit referinţe excelente. Aşa mi-a zis Kath.

— Ce drăcia naibii? No să-i sperie de moarte?

— Sper să le capteze atenţia măcar douăzeci de minute, ca să nu mai facă atâta gălăgie…

Susannah îşi dădu seama că trebuiau să ţipe unul la altul ca să se facă auziţi. Cum puteau să facă nişte copii mici atâta zgomot?

— Nu mai sunt la modă animalele făcute din baloane şi iepurii scoşi din pălărie?

— Nici măcar asta n-am avut când eram mici!

— Ai dreptate, chicoti ea. Am jucat un joc în care trebuia să tai ciocolata cu un cuţit şi o furculiţă…

— Şi să pescuieşti mere din apă…

— Şi să mănânci bezele care atârnă de o sfoară…

— Cei din comitetul de părinţi ar râde de s-ar tăvăli.

— Pe naiba! Sigur le-ar plăcea copiilor.

— Ei bine, zic să-i sugerezi lui Kath…

Amândoi se uitară la Kathryn care aranja pe masă, în celălalt colţ al camerei, tăvi cu prăjituri în formă de zâne şi ananaşi în formă de arici.

— Mai bine altă dată…

După ce începu spectacolul, Susannah nu-şi dădu seama dacă micuţii erau îngroziţi sau vrăjiţi de animale, dar, oricum ar fi fost, nu mai scoteau niciun sunet. Kathryn o filmă pe Millie cu o tarantulă pe cap, în timp ce Sadie se uita la ea cu gura căscată. Oscar, care la optsprezece luni încă refuza cu obstinaţie să meargă, se târa încet pe fund, salivând pe orice în calea lui şi vorbind fericit cu el însuşi.

„Vreau şi eu copii, se gândi Susannah. Vreau şi eu.”

Mai târziu, când se termină circul, Kathryn îşi puse cele trei odrasle obosite şi îndopate cu dulciuri în faţa unui film pe casetă video; aducând o sticlă de vin din bucătărie, li se alătură celor doi adulţi şi îşi scoase bentiţa, trântindu-se pe un scaun. Strălucea de fericire, dar era istovită.

— Slavă Domnului că s-a terminat.

Susannah ştia că nu vorbea serios. Kathryn se simţea în elementul ei. Era o mamă minunată –

calmă, amuzantă, inventivă, energică şi bună la suflet. Şi norocoasă. Atât de norocoasă.

— Şi tu ce mai faci, surioară? o întrebă ea.

Al îi turnă vin într-un pahar mare, iar Susannah îl văzu cum o sărută în creştet când i-l dădu.

— Cred că mama v-a zis ce s-a întâmplat.

— Da, ne pare rău. Ştii cum e: 85 la sută îngrijorare, 15 la sută bârfă. Susannah râse. Kathryn îşi cunoştea foarte bine soacra. Iar tatăl tău e sută la sută îngrijorare, continuă aceasta.

— Nici măcar cinci la sută dezaprobare?

Alastair scutură vehement din cap.

— Nimeni nu te judecă, Suze. Îţi jur.

— Nu ştiu de ce. Eu fac asta. Zâmbi încordată.

— În regulă. Kathryn se aplecă în faţă şi oftă. Te judec, însă numai în parte. Ţin la tine, ţin foarte mult. Dar…

— Ştiu. E căsătorit. Măcar Kathryn era sinceră.

— Şi nu aveţi şanse egale. Ea nu ştie că eşti în viaţa lui. Nu-i o luptă dreaptă.

— Deci consideri că e o luptă? o întrebă Alastair.

Susannah dădu din umeri.

— Nu ştiu ce este. Încerc să-i las spaţiu de manevră. Ai dreptate, Kathryn. Îţi mulţumesc că eşti sinceră. Cumnata ei se întinse peste masă şi îi strânse mâna. E căsătorit. Nu sunt genul ăsta de femeie. Nu procedez aşa. Şi n-o să plâng. Îşi făcu mâna pumn, încercând din răsputeri să se controleze.

— Ce-o să faci?

— Momentan nimic. Trebuie să aştept. Nu deţin eu atuurile. Dacă merit să fiu pedepsită, atunci chiar sunt.

— Are nevoie de timp. Acum vorbea Alastair. Nu

ştiu cum e Rob acum, dar mai de mult situaţia era alta. Nu mă surprinde deloc ce s-a întâmplat. I-am zis şi lui Kathryn că între voi doi rămăseseră lucruri nerezolvate. Nu ştiu, nu-mi amintesc şi nici nu vreau să aflu ce s-a întâmplat în urmă cu atâţia ani, dar nu aţi tranşat situaţia. Şi habar n-am ce simte acum Rob. Ştiu însă că tu ai fost nefericită într-o relaţie sterilă şi de rahat timp de mulţi ani. Ai fost vulnerabilă, surioară. Înţeleg, înţeleg perfect că el s-a întors acum în viaţa ta, că viaţa ta nu este aşa cum credeai şi că te-ai îndrăgostit din nou. De fapt, nu ai încetat să-l iubeşti niciodată, chit că ai fost cu Sean sau cu Douglas. De vara trecută ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ce discurs, Al!

— M-am tot gândit. Kathryn încuviinţă din cap.

— Dar nu ai răspunsuri…?

— Normal că nu. Dar ştiu ce-ar trebui să faci.

— Şi anume?

— Lasă-i puţin timp. El e genul care stă şi întoarce problema pe toate părţile. E un tip de treabă şi nici nu-i omul care să-şi înşele nevasta. A fost tot timpul mult mai cinstit decât noi toţi la un loc.

Susannah îşi aminti de rulota din urmă cu o mie de ani, de Alastair şi Amelia.

— El e tot atât de nefericit ca tine. Mai pune la socoteală şi moartea tatălui său cât timp eraţi împreună – un element de tragedie greacă – şi ai să-ţi dai seama că are multe pe cap. Lasă-l şi tu un pic să-şi tragă sufletul.

— Şi se va întoarce la mine? Asta vrei să-mi spui? Dacă îl iubeşti, lasă-l liber? Parcă îmi reciţi dintr-o piesă de Sting…

Alastair ridică din umeri.

— N-am spus că e ceva original, dar cred că am dreptate. La fel ca Sting.

— Cu sexul tantric să ştii că n-are dreptate. Kathryn reuşi să detensioneze atmosfera în timp ce îşi golea paharul. Am încercat amândoi, dar am adormit înainte să se întâmple ceva important în materie de orgasm.

Când îi apăru numărul lui Rob pe telefon, începu să-i bată inima ca unei puştoaice care iubea pentru prima dată în viaţa ei. Se întrebă dacă avea să reacţioneze mereu la fel, aproape alergând ca să răspundă, înfăşurată într-un prosop după duş şi trântindu-se pe canapea, nerăbdătoare să-i audă vocea. Poate întârzia… sau ajungea mai devreme. Toată ziua se gândise la el. Nu-l mai văzuse de la înmormântarea lui Frank şi de când izbucnise în plâns în faţa maică-sii. Era disperată. Simţea o durere plăcută care îi pulsa în tot corpul.

— Susie? Eu sunt.

— Eşti bine?

Părea speriat şi încordat. Susannah se ridică imediat în capul oaselor, ţinând strâns prosopul pe ea.

— E ceva legat de Helena.

Aflase. Cu siguranţă. Dar cum?

— Ce s-a întâmplat?

— A fost rănită.

— O, Doamne! îi treceau o mie de gânduri prin cap. Cât de grav?

— Nu ştiu… Rob părea deznădăjduit.

— Păi, ce ţi-au zis? Avea relaţii – trebuia să fi aflat mai multe.

— Doar atât. Chiar acum a fost dusă în

Germania cu avionul la un spital militar. Ştiu asta pentru că m-a sunat un coleg. Dacă eram civil, n-aş fi avut nici cea mai vagă idee despre ce s-a petrecut.

— Nu credeam că e într-un loc periculos. Rob îi spusese că era în siguranţă.

— Ce mama mă-sii, Susannah, peste tot e periculos. E în Afganistan. E zonă de conflict.

— Îmi pare rău, ai dreptate. Îşi simţea limba încleiată şi nu-şi găsea cuvintele.

— Îmi pare rău că m-am răţoit la tine.

— Eşti îngrijorat.

— Îngrijorat şi groaznic de frustrat. Nu pot să dau de nimeni care să mă lămurească.

— Crezi că e… e posibil să…

Nu putea să rostească acel cuvânt, dar Rob da, iar cuvântul sună plat şi aspru.

— Moară? Nu. Nu-i transportă pe cale aeriană dacă au murit. Era foarte calm.

Nu-şi putea alunga gândul ce i se insinuase în minte. Nici nu putea să-l redea. Şi-ar fi dorit să moară Helena, pentru că ar fi uşurat lucrurile – relaţia ei cu Rob ar fi putut continua nestingherită? Doar o clipă? Putea să fie atât de crudă cu o femeie pe care nu o cunoscuse niciodată? Nu putea să-şi dea seama ce gândea Rob, iar el nu vorbea. Şi-ar fi dorit să-i vadă chipul.

— Auzi, acum trebuie să închid. Mai am de dat nişte telefoane.

Voia să scape de ea. Nu avea cum să-l ajute. Nu putea să-i fie aproape.

— Desigur. Nu vii în seara asta? Era o întrebare pusă doar cu jumătate de gură. Parcă era un copil

smiorcăit.

— Te sun eu, da?

Închise înainte ca ea să mai poată spune ceva. Rămase minute bune pe canapea, înfăşurată într-un prosop, uitându-se la perete.

După atâta vreme îi veni în minte Ichabod, bătrânul lor profesor de engleză, şi un citat – oare era din Shakespeare? — Îi apăru din noaptea amintirii. Ceva despre necazurile care nu vin singure, ci mai multe deodată… Simţea că o cuprinde ameţeala.

Trecură două zile lungi până la următorul apel. Două zile lungi în care nu prea dormise. Viaţa ei cu Rob îi trecea ca un film vechi prin faţa ochilor ori de câte ori se întindea.

Nu-i venea să creadă că două lucruri se puteau întâmpla la un interval atât de scurt. Viaţa lor de dinainte, viaţa nouă pe care începeau să o clădească… viaţa lor pe care nu putea să nu şi-o imagineze… viitorul… Nu voia să se gândească la asta, dar n-avea ce să facă.

Vocea lui era cu totul alta. O suna pentru că trebuia, nu pentru că voia. Îşi dădea seama din tonul lui.

— Susie?

— Rob. Doamne! Ce bine-mi pare să te aud! încerca să nu vorbească aşa, dar nu se putea abţine. Nu se mai simţise niciodată atât de neajutorată. El nu-i răspunse. Cum e… ce mai face Helena? Eşti cu ea?

— Da. S-a întors ieri.

— Cum se simte?

Lui Susannah aproape i se frânse vocea, la fel ca şi inima.

— Va fi bine.

Îşi aminti că Rob nu voise să vorbească despre Helena când erau în Franţa, spunându-i că i se părea o trădare. Nu ştia ce să-i zică.

— A fost… grav rănită?

— Da. Parcă încerca să-şi reţină lacrimile.

Ea se întrebă pentru cine erau.

— Dar nu e… în pericol?

— Nu. Ce-a fost mai rău a trecut.

Din nou, tăcere.

— Mersi că mi-ai zis. Părea ciudat de oficială.

— Ţi-am spus că te ţin la curent. Nu ştiu când o să mai pot să te sun.

— Înţeleg. Ce putea să facă? Rob?

— Da?

— Mă gândesc la tine. La amândoi.

— Mersi, Susie. Pa.

În aceeaşi săptămână veni şi scrisoarea. O găsi pe masă când se întoarse de la serviciu, într-un morman de facturi şi cataloage. Nu o sunase. Ea nu dormise bine – stătuse ore întregi trează, cu cearşafurile mototolite sub ea, verificându-şi la câteva minute telefonul, să vadă dacă nu primise vreun mesaj de la el. O scrisoare era semn de veşti rele şi importante, aşa că nu putu să o deschidă imediat. O sprijini de fructiera de pe masa rotundă, apoi îşi turnă un pahar cu vin, uitându-se la ea.

Dragă Susie,

Helena e în convalescenţă. Acum ştiu mai multe despre cele întâmplate. A păţit ceva ce se întâmplă destul de des. Era într-un elicopter, se ducea spre o altă bază, când aparatul a fost lovit

de o rachetă. Elicopterele sunt ţinte *uşor de reperat pentru că fac mult zgomot, aşa că sunt mai des atacate şi distruse cu rachete decât taberele – unde, în majoritatea cazurilor, nu sunt prea multe victime. Acum îmi amintesc.*

În urma exploziei au murit trei membri ai echipei, dar ceilalţi nu au păţit nimic, inclusiv pilotul, slavă

Cerului! A fost grav rănită – ea şi băieţii care au murit au suferit cele mai grave răni, dar Helena se va face bine. Iniţial medicii erau îngrijoraţi că pierduse mult sânge, dar a supravieţuit. Are multe tăieturi şi vânătăi. L-au amputat piciorul drept. A fost spulberat de explozie de la jumătatea gambei în jos, dar i Iau amputat sub genunchi. Ar fi putut fi mult mai grav – ştiu că sună groaznic, dar pierderea unui membru este una dintre cele mai obişnuite mutilări de război. Din fericire, există centre modeme de reabilitare. Şi e mai uşor să înveţi să mergi din nou dacă ai un genunchi. Va purta o protează, iar în cele din urmă va merge fără cârje, doar va şchiopăta uşor.

Se spune – şi eu ştiu asta – că rănile pe care nu le vezi sunt cele mai îngrijorătoare. A trecut prin multe acolo şi îi va lua ceva vreme până se va restabili psihic, încă nu poate vorbi despre asta. I-au dat o grămadă de sedative şi doarme foarte mult.

E la Selly Oak, spitalul militar din Birmingham – cel puţin acum. Eu mi-am luat concediu şi o să stau cu ea. E şi mama ei aici.

Susie, acum nu-i pot spune despre noi. Nu ştiu când sau dacă voi putea. Asta schimbă foarte mult lucrurile. E soţia mea, Susie, şi trebuie să am grijă

de ea acum. Ce-mi doresc şi ce vreau nu mai contează în momentul de faţă.

Sper că mă înţelegi. Sper să mă ierţi.

Îţi dau de veste când pot. Ai încredere în *mine.*

Te iubesc. Te-am iubit şi te voi iubi mereu.

Rob

Helen îi pieptănase Helenei părul care îi crescuse de când o văzuse ultima oară. Se cârlionţase la frunte, sub urechi şi la baza gâtului. Tăietura de pe frunte fusese cusută din nou la Selly Oak – folosiseră suturi interne invizibile care ţineau marginile unite. Helen îi ştersese cu blândeţe sângele închegat; îi rămăsese doar o linie purpurie de vreo câţiva centimetri şi o vânătaie galbenă în jur. Era periculos de aproape de ochiul stâng. Avea cruste mici şi roşii, fiecare de un centimetru lungime, pe obraji şi gât. Doctorul spusese că aveau să-i rămână câteva cicatrice foarte puţin vizibile – rănile fuseseră superficiale.

Adevărata rană era sub pătură. Rob se uitase prima oară când rămăseseră singuri. Evident că nu avea ce să vadă. Ciotul rămas din piciorul drept al Helenei era legat strâns cu bandaje curate, rotunjit şi neted – făcuseră treabă bună.

El şi Helen făceau cu rândul la căpătâiul ei. Cu două etaje mai jos era o cameră pentru rude unde împărţeau un pat simplu: unul dormea, iar celălalt stătea cu Helena. Helen ajunsese înaintea lui – o sunase imediat ce aflase că o aduceau acolo pe Helena, căci locuia mai aproape. Helen era o femeie foarte puternică. Poate uitase – sau nu ştiuse niciodată cât de tare era soacra lui. Nu

plânsese, sau cel puţin nu de faţă cu el. Se uita cu răceală la fiecare doctor pe care îl vedea, punându-i întrebări pertinente. Le rugase pe infirmiere s-o lase pe ea să-şi spele fiica, şi o făcea cu atâta delicateţe, de parcă se îngrijea de un nounăscut.

Rob stătuse şi se uitase la ea, profund emoţionat de blândeţea ei.

— După naştere mi-au spus că au spălat-o în spital, îi explică ea. Dar nu era curată. Tot mai avea chestia aia albă – ştii tu, chestia aia albă? — Pe ea. În urechi, prin păr. Mi-au spus că nu trebuie să fac nimic altceva. Aşa că am aşteptat să plece. Să creadă că am adormit. Apoi am dus-o la baie, am dat drumul la robinet şi am spălat-o eu. Cum se cuvine. Am şters-o cu halatul. Era superbă. Apoi i se adresă Helenei, deşi nu putea s-o audă: Erai minunată, nu-i aşa, dragă? La fel eşti şi acum.

Helen stătea cu fiica ei pe timpul zilei. Voia să fie acolo când îşi făceau doctorii vizita. Rob îşi veghea soţia nopţile, iar ziua dormea agitat în patul îngust de o persoană sau stătea în grădină, sorbind nenumărate ceşti cu cafea proastă de spital. Câteodată îi ţinea companie lui Helen şi asculta poveşti despre nevasta lui când era mică. Dar nopţile erau ale lui.

La început o sedaseră puternic; după aceea, când îşi recăpătase cunoştinţa, abia se mişca. Gemea puţin, din când în când deschidea ochii, dar îi închidea repede şi se culca la loc. Se uita la ea când dormea, la ochii ce
i se mişcau dintr-o parte în alta sub pleoapele închise. Voia să ştie ce visa.

Înainte de accident i se întâmpla să aibă coşmaruri. Avusese unul în luna de miere. Rob se trezise când o auzise cum scrâşnea din dinţi, cu pumnii strânşi pe lângă corp, apucând strâns cearşafurile. Nu voise s-o trezească, ştiind că era periculos, dar pe urmă ea se ridicase în capul oaselor făcând ochii mari, îngrozită. Se ridicase şi el şi o ţinuse în braţe până începuse să respire normal şi încetase să suspine – când îi povestea coşmarul ilogic şi terifiant pe care-l avusese –, promiţându-i ca unui copil că avea s-o ocrotească. Fusese mişcat să-şi vadă tânăra şi încrezătoarea soţie privindu-l cu recunoştinţă, încredere şi dragoste în ochi.

Acum ştia că nu simţea doar milă pentru ea. Pe când rula pe autostrada Ml către spital, încercase să-şi analizeze sentimentele, fiindu-i teamă că s-ar fi rezumat la milă. Dar nu era aşa. Nu era nici vinovăţie, deşi acel sentiment îl chinuise în nopţile lungi şi liniştite. Nu avea legătură cu accidentul ei, cu piciorul ei amputat sau cu lungul drum spre vindecare. O iubea. Nu la fel ca pe Susannah, era conştient de asta. Dar o iubea.

Aştepta ca ea să se trezească din acel coşmar. Urma să fie lângă ea, aşa cum îi promisese.

Iunie

Când auzi soneria şi se duse să deschidă, Susannah nu se miră să o vadă pe Lois în prag. Nu ştia dacă luase adresa de la Rob sau vorbise cu părinţii ei. Nu contase simţea de parcă o aşteptase. Dar de data asta nu se îmbrăţişară călduros. Lois mai slăbise de la înmormântare.

Arăta trasă la faţă şi îmbătrânită, fără pic de machiaj. Susannah intui că ştia totul. Sau suficient de mult.

Se dădu înapoi şi o pofti înăuntru.

— Cum se simte Rob? Ce face Helena?

— O să fie bine. Are dureri şi încă e puţin confuză.

— Unde e?

— Tot la Birmingham, la spitalul Selly Oak. O să mai stea un timp. E şi Rob acolo.

— Bineînţeles. El cum se simte?

— Of, bietul de el nu e deloc bine. Se simte groaznic.

— Îmi pare sincer rău, Lois.

Lois îşi puse mâna pe braţul lui Susannah.

— N-am venit să mă căinezi.

— Dar să ştii că-mi pare rău.

— Draga mea, nu contează. Nu mă ajută. Nu era furioasă.

— Dar nu pot să vă ajut. Ştiu asta.

— Ba da, poţi. Poţi sta departe de el. Lasă-l în pace. Când s-a întors din Franţa, după ce a fost cu tine, ştii tu, când a aflat că taică-su a fost internat în spital… când a văzut aparatul de respirat şi şi-a dat seama că nu va mai vorbi niciodată cu el… Ei bine, a fost distrus. Nu l-am văzut niciodată mai necăjit. Iar acum are multe pe cap cu Helena. Asta vrea să facă şi de asta are nevoie.

— Te-a trimis să vorbeşti cu mine?

— Nu. Cred că s-ar supăra foc pe mine să ştie că am venit. Sunt aici pentru că vreau să-l ajuţi.

— Tocmai mi-ai zis să-l las în pace.

— Exact, Susannah. Nu cred că poate să stea departe de tine. Nu ştiu ce se întâmplă exact între

voi doi – dar ştiu că e foarte tulburat.

— Amândoi suntem.

— Draga mea, nu pot să-mi fac griji şi pentru tine, am destule cu el. Doar pe el îl mai am. Poate sunt bătrână, dar ştiu un lucru. Dacă o părăseşte pe Helena acum, dacă o părăseşte pentru tine – nu o să şi-o ierte niciodată. Iar tu nu vei fi fericită. Nu va merge. Nu-ţi dai seama? Vremea voastră a trecut, Susannah. S-a terminat.

*

Era uimitor cum viaţa intrase pe un făgaş obişnuit, în fiecare dimineaţă suna alarma ceasului şi Susannah se scula din pat. Făcea duş. Îşi lua micul dejun, se uita la ştiri. Se îmbrăca, îşi usca părul şi se machia. Nici nu se mai uita în oglinda de la baie. Pentru că o durea prea mult. Se ducea la serviciu. Lua prânzul cu colegii. Participa la întâlniri de afaceri, unde afişa un aer competent. Făcea cumpărături, dar nu gătea. Seara, acasă, stătea ore în şir în faţa televizorului, deşi nu ar fi putut spune după aceea la ce se uitase. Telefonul suna, ea se grăbea mereu să răspundă, dar dacă vedea pe afişaj „Tata”, „Mama” sau „Amelia”, nu schiţa niciun gest. Suna de şase ori până să între mesageria vocală, iar ea număra. Ultimele patru ţârâituri îi accentuau culpabilitatea. Ştia că îşi făceau griji pentru ea, însă nu avea suficientă energie să le ţină piept. Nu fusese niciodată mai epuizată. Se simţea ca tipul care alergase la Maratonul Londrei în costum de scafandru. Cu o mie de kilograme mai grea şi de zece ori mai înceată ca de obicei. Restul lumii era departe şi nu se auzea bine. În schimb, îşi auzea bătăile inimii. Tot timpul. La fiecare respiraţie.

Într-o seară târziu, pe când împingea un cărucior aproape gol pe culoarul de la Tesco, îşi aminti că uitase să-şi ia şampon. Când ajunse la raionul de cosmetice, se opri brusc în faţa rafturilor cu tampoane şi prosoape. Faptul că-i întârziase ciclul o scosese din ceaţa deasă în care se aflase până atunci. Încercă să numere invers în minte, dar se încurcă, aşa că-şi scoase jurnalul din geantă şi începu să numere zilele chiar acolo.

Era posibil.

Luă un test de sarcină. Era al doilea pe care-l cumpăra în viaţa ei. Copilul cu Sean – atunci îl cumpărase pe primul cu mulţi, mulţi ani în urmă. Citi ce scria pe spatele cutiei. Îşi aminti.

Şi gândurile începură să i se învălmăşească în cap. Mai repede decât putea să le ţină şirul. Avea să nască un copil în iarna următoare. Poate la timp pentru ziua îndrăgostiţilor. Sarcina avea să fie avansată de Crăciun. Un băiat, sau o fetiţă? Gemeni? Inima îi bătea cu putere.

Ar fi trebuit să-l sune. Avea dreptul să ştie. Trebuia să-i spună. Să-i spună oare în acel moment, sau după ce făcea testul şi era sigură? zâmbi pentru sine. O bătrână care trecu pe lângă ea îi observă expresia, apoi cutia şi din mână şi îi surâse conspirativ.

Dar visul frumos se terminase repede, iar Susannah se întoarse cu spatele la femeie. Nu avea niciun drept. Ştia asta chiar şi înainte să vină Lois în vizită. Înainte să-i spună maică-sa, Amelia, toată lumea, ea era foarte conştientă de acest lucru. Nu putea să-i spună. Nu putea să-i facă una ca asta.

Când ajunse acasă, puse testul de sarcină pe un

raft din dulăpiorul din baie. Nu avea să-l facă imediat. Nu era în stare.

Iulie

Susannah se trezi după miezul nopţii. Aţipise pe canapea câteva ore mai devreme cu televizorul încă deschis. Acesta era un obicei prost pe care îl deprinsese în ultima vreme. Nu voia să se ducă în pat – întunericul şi liniştea erau prea ispititoare, invitând-o să stătea cu ochii larg deschişi, şi să permită gândurilor să i se învălmăşească în minte. Se gândea la clipele petrecute cu Rob, uneori în ordine cronologică, alteori la întâmplare – unele amintiri erau vagi, altele foarte vii. Aşa că prefera să rămână în living, cu o veioză aprinsă, urmărind *Newsnight.*

De această dată însă, nu o trezise televizorul, ci cunoscuta şi afurisita durere din burtă. Merse mai mult împleticindu-se până la toaletă şi apăsă pe întrerupător, închizând instinctiv ochii încă neobişnuiţi cu lumina puternică. Se aşeză pe toaletă, uitându-se complet şocată la sângele de un roşu-închis de pe lenjeria ei.

Nu era gravidă. Nici nu fusese. Era doar o idee, un vis frumos.

Se prăbuşi pe podea, luându-şi genunchii în braţe. Nu putea nici să plângă. În mod cert nu ar fi putut exprima în cuvinte – cel puţin în cuvinte care să aibă sens – cât de mult suferea că îl pierduse pe Rob. Se simţea mult mai rău decât atunci când suferise avortul spontan, în timpul căsniciei cu Sean. Acum era mult mai în vârstă. Poate că fusese ultima ei şansă. Iar acest copil…

ar fi fost al ei şi al lui Rob.

Totul se năruia. Era îngrozită, tristă şi nu avea ce să facă în această privinţă.

Rob

Nu trebuia să-i spună. Nu trebuia să ştie. Îşi amintea cât de mult îl duruse cu atâţia ani în urmă, când Susannah îi mărturisise că se culcase cu Matt, şi se crispă la gândul că ar putea să-i facă acelaşi lucru şi Helenei.

Dar, dacă nu-i spunea, ar fi trăit în minciună pentru tot restul vieţii. Ştia că nu putea să trăiască aşa. Dacă i se confesa, putea începe să-şi ispăşească vina, ca să se poată ierta. În caz contrar avea să fie un altfel de om, pe care nimeni nu l-ar mai fi putut iubi.

Prin urmare, îi spuse într-o miercuri după-amiază. Helena se simţea suficient de bine ca să poată fi pusă într-un scaun cu rotile şi să stea la aer curat cu o pătură pe genunchi. Mama ei îi cumpărase de la Marks Spencer halatul din bumbac ecosez viu colorat pe care-l purta atunci. Îi revenise culoarea în obraji şi începuse să se bronzeze puţin.

Rob se aşează pe o bancă lângă ea, vorbindu-i încet şi calm. Nu-i spuse că se gândise la Susannah când îi pusese verigheta pe deget şi că Susannah era în biserică la înmormântarea tatălui său. Aceste două lucruri păreau cele mai dureroase şi mai greu de iertat. Nu avea să mintă – cel puţin nu legat de funeralii dar spera să nu-l întrebe.

La început nu-l întrebase nimic.

Helena fusese foarte calmă pe perioada spitalizării la Selly Oak. Nu se plânsese niciodată. Şi nici nu avusese coşmaruri, aşa cum se aşteptase Rob. Suportase durerea cu stoicism şi chiar glumea pe seama sindromului membrului fantomă de care o informaseră doctorii. Începuse şedinţele de recuperare cu câteva zile înainte, iar el o văzuse făcând paşii cu hotărâre şi curaj. Nu vorbise mult despre incident – nu-şi amintea mare lucru, din câte spunea. Se trezise în spitalul de campanie, căci leşinase aproape imediat după atacul cu rachete şi nu-şi amintea de trupurile colegilor ei morţi sau muribunzi. Plânsese puţin, povestindu-i lui Rob că unul dintre ei, Justin, trebuia să se însoare cu prietena lui după această operaţiune şi că altul, Steve, avea în buzunar poze cu cele trei fetiţe ale sale, pe care le arăta oricui. Pe scurt, potrivit medicului, părea „extrem de bine”.

Rob nu era sigur că avea să mai fie la fel după ce îi mărturisea. Cu toate acestea, îşi păstrase calmul. Câteva minute – groaznic de mult pentru el – se uită la copacii de pe pajişte, nescoţând o vorbă.

Apoi îl întrebă:

— Aşadar, mă părăseşti ca să fii cu ea?

El scutură scurt din cap.

— Nu.

— De ce? O iubeşti, nu?

— Vă iubesc pe amândouă.

— Dar eu câştig puncte pentru că inspir milă. Pierzi un picior, soţul rămâne cu tine.

— Nu-i aşa!

— Dar cum e?

— Vreau să fiu cu tine. Am făcut un legământ.

— Pe care l-ai încălcat.

— N-o să-l mai încalc niciodată.

— Cum pot fi sigură, Rob?

— Pentru că ştiu. Şi trebuie să mă crezi.

— De ce să te cred?

— Pentru că nu eram obligat să-ţi zic, Helena. Îţi spun pentru că vreau să o luăm de la capăt. Un nou început. Fără minciuni.

— Adică m-ai ales pe mine? Trebuie să-ţi fiu recunoscătoare?

— Nu recunoscătoare. Nu pot să-ţi dictez ce să simţi. Pot să-ţi spun doar ce vreau eu. Şi cât de rău îmi pare. Foarte, foarte rău.

— Nu înţeleg, Rob. Nu poţi iubi două femei în acelaşi timp. Nu poţi fi îndrăgostit de două femei. Pur şi simplu nu poţi. El ştia că se poate. Îi venea să strige că era de altă părere. Vreau să te înţeleg, Rob. Chiar vreau.

— Şi eu vreau să te fac să înţelegi.

— Dar nu poţi.

— Ea face parte din trecutul meu. Tu eşti viitorul.

— Şi amândouă am făcut parte din prezentul tău.

Pam, pam! Pentru o clipă, Helenei îi înflori pe buze un surâs amar. Apoi se uită la el pentru prima oară. Pleacă acum, Rob, te rog.

— Nu pot să te las aici.

— Spune-i mamei unde sunt. Vreau să fiu singură câtva timp.

— Nu vreau să te părăsesc.

— Nu fi atât de melodramatic, ce naiba? oftă ea. Te-am rugat să mă laşi aici, pe peticul ăsta afurisit

de iarbă. Acum dispari. Te rog eu mult!

Rob se întoarse să se uite după ea de la marginea parcării, însă Helena continua să privească impasibilă copacii.

În mod straniu, dormi bine în acea după-amiază şi se trezi revigorat, dar îndată ce se ridică în capul oaselor, realitatea îl şi izbi în faţă. Poate îşi luase o povară de pe suflet mărturisindu-şi adulterul – altfel nu-şi închipuia de ce dormise atât de bine –, dar nu rezolvase nimic. Tot comisese un păcat. Stricase tot.

Când intră în camera pe care o împărţeau de un timp, Helen îl lovi cu putere peste obraz.

— Mi-a spus totul.

— Mă gândeam eu.

— Da, nenorocitule.

Se simţea mai bine că era furioasă pe el.

— Îmi pare rău, Helen. Tare rău.

— Nu prea mă încălzeşte cu nimic.

— Ştiu. Dar vreau să îndrept lucrurile. Vreau să rămân, să mă revanşez faţă de ea.

— Crede că vrei să rămâi cu ea pentru că şi-a pierdut piciorul. Ştii asta, nu?

— Dar nu-i adevărat.

Helen se apropie de el cu o privire ostilă.

— Bun. Ai face bine să fie cum spui. Dacă minţi, te jupoi de viu.

— Ce i-ai spus?

— Nu-mi cunoşti destul de bine fiica, dacă ai impresia că mă ascultă.

— Ştii că te ascultă. Ce i-ai spus?

— I-am spus că te-ai purtat ca un măgar. I-am zis că nu aş condamna-o dacă ţi-ar spune să te duci naibii. Se uită la el cu ochii mijiţi. Apoi i-am

spus că v-am văzut împreună zilele trecute. Te-am văzut stând cu ea, atingând-o, uitându-te la ea. Şi că nu cred că stai cu ea din cauza afurisitului ăluia de picior.

Susannah

Susannah ştia că nu avea să se bucure de un final fericit. O ştia înainte să sune el. Se temuse că avea s-o anunţe printr-o scrisoare sau un telefon sec. Dar evident că nu ar fi făcut aşa ceva. Rob nu era genul. O sună propunându-i să se vadă undeva. Se întâlniră pe Embankment, la mai puţin de un kilometru depărtare de locul unde îi pusese lănţişorul la gât când împlinise optsprezece ani. Pe drum, îşi dădu seama că fluviul avea să-i amintească întotdeauna de el. Era o zi neaşteptat de frumoasă – era cald, soare, iar pe cerul albastru se zăreau câţiva nori albi.

Cu toate că ştia ce urma să-i spună, când îl văzu, inima începu să-i bată plină de speranţă. O strânse în braţe atât de tare încât i se tăie respiraţia o clipă, spulberându-i şi ultima fărâmă de optimism. Când se dădu înapoi, nu mai avea nicio îndoială.

Era slab. Obrajii îi erau supţi şi era palid la faţă. Părea şi obosit. Nu se bărbierise de ceva timp, iar în barba nerasă avea şi fire de păr albe, ceea ce o întristă. Nu voia să-l chinuie, ştiind că îl va durea la fel de mult să rostească acele vorbe pe cât îi era ei de greu să le audă.

— N-o să fim împreună, noi doi, nu-i aşa?

El îi confirmă printr-un gest, iar ea îşi plecă fruntea.

Când vorbi, glasul îi era aproape şoptit.

— Nu pot s-o părăsesc. Scutură din cap, de parcă nu era pe de-a-ntregul adevărat. Nu vreau s-o părăsesc. N-am s-o fac.

Care versiune era cea reală?

— Ştiu.

Ambele ipoteze erau valabile. Înţelegea. Ea se lupta doar cu sine însăşi. *Nu pot* suna prea fără vlagă. Rob era sincer. *Nu avea s-o facă. Nu voia s-o facă.*

Nu putea. Ei doi nu puteau. Susannah ştiuse asta.

Încercă din răsputeri să-l privească în ochi. Erau plini de lacrimi şi, chiar şi în acel moment groaznic de dureros, Susannah se simţi un pic consolată la gândul că şi el suferea la fel de mult ca ea.

În acelaşi timp, voia să-l ajute.

— Ştiu. Ştiu. E-n regulă, Rob. Te cunosc şi ştiu că n-ar merge. Dacă ai fi genul de bărbat care ar putea să facă asta, nu te-aş iubi atât de mult. Te voi iubi mereu.

— Tot ce mi-ai spus – să ştii că este valabil şi în cazul tău.

Oare aşa era? Nu fusese mereu aşa. Dar se schimbase. Ştia că avea dreptate. Putea să-l implore, să plângă. Poate l-ar fi convins – acum, când o iubea atât de mult, când sentimentele lor erau atât de puternice.

Cândva ar fi procedat întocmai. Ar fi folosit orice armă din arsenal. Ar fi intonat din tot sufletul cântecul de sirenă. Nu şi acum. Îşi dădea seama că s-ar fi mulţumit cu puţin. Nu era al ei. Nu ar fi fost în regulă.

— Trebuie să renunţăm la iubirea noastră.

Trebuia să fie o despărţire definitivă, Susannah era conştientă de acest lucru. Pentru totdeauna. Nu putea să conceapă că nu-l va mai vedea niciodată. Era mult prea dureros să-şi închipuie aşa ceva.

El o îmbrăţişă din nou.

— Susie, n-o să-mi pară niciodată rău că s-a întâmplat. Sper că nici ţie.

Cum ar fi fost posibil?

— Te voi iubi mereu.

— Şi eu.

Era mult, mult mai mult la mijloc. El o iubea pe Helena, iar ea… avea să iubească pe cineva… fără obligaţii. Cineva care ar fi iubit-o din tot sufletul.

Dar era prea devreme pentru asta. Momentan era doar umbra unui gând. Acest sentiment – cel de acum pe care-l împărtăşeau – nu avea să dispară niciodată.

Aşa că nu mai aveau ce să-şi spună. Nu mai aveau nimic de făcut. Ar fi prelungit inevitabilul, ar fi suferit mai mult. Rob o mai sărută o dată – buzele îi erau uscate şi moi – apoi se retrase, cu braţele pe lângă trup.

Susannah trebui să facă un efort supraomenesc să se întoarcă, să plece şi să nu se uite în urmă.

epilog

Când văzu că Susannah nu-i răspunsese două zile la rând la telefon sau la mesajele intitulate „urgent”, Amelia se urcă în maşină şi se duse până la apartamentul ei. Bătu la uşă până ce dinăuntru se auzi zgomot de paşi. Şocul fu mai mare decât se aşteptase când Susannah îi deschise în cele din

urmă. Prietena ei era palidă şi slabă, iar sub ochi avea cearcăne negre. Părul îi era unsuros şi murdar; purta pantaloni de trening, un tricou, iar pe umeri avea o pătură de pe canapeaua pe care o cumpăraseră de la IKEA în urmă cu câteva luni.

Susannah se lăsă îmbrăţişată în prag şi dusă apoi pe canapea. Apartamentul strălucea de curăţenie, de parcă aştepta musafiri.

— De ce nu mi-ai spus?

Susannah dădu din umeri.

— Cred că mi-a fost ruşine.

— Ce ridicol!

— Te-ai supărat aşa tare pe mine, Meels.

— Da, am fost supărată. Dar tot sunt cea mai bună prietenă a ta, proastă mică. Îţi închipui că nu aş fi venit oricum?

— N-aveai ce să faci.

— Aş fi putut să fiu aici.

— Eşti acum, spuse ea cu un zâmbet slab.

Se aşezară pe canapea, fiecare în alt colţ, privindu-se în tăcere. La scurt timp, Susannah începu să plângă. Plânse multă vreme, iar Amelia nu scoase o vorbă; doar se uita la ea, strângând-o de mână. Se căută în buzunar după o batistă şi i-o dădu. Nu încercă s-o oprească din plâns, nu-i turnă platitudini şi nu-i vorbi deloc. Pur şi simplu îi era alături aşa cum fusese şi Susannah, deşi în împrejurări diferite.

Susannah plânse mai tare ca oricând. Îşi plânse de milă, pentru Douglas şi copiii care nu erau ai ei. Pentru Rob şi Helena. Pentru nefericirea pe care le-o adusese. Pentru copiii care nu se născuseră niciodată – ai ei, ai lui Sean şi ai lui Rob. Şi pentru copiii care nu aveau să se mai

nască niciodată. Plânse până nu mai avu lacrimi.

Apoi se pogorî asupra ei liniştea – o pace lăuntrică pe care nu o mai simţise de multe zile.

— Vrei să vorbeşti despre asta? o întrebă Amelia în cele din urmă.

Susannah scutură din cap.

— Nu-i nimic de spus. S-a terminat. Ne-am despărţit.

— Pentru totdeauna?

— Da. Ştia că era adevărat.

Toate visele frumoase luaseră sfârşit. Era din nou conştientă – prima oară după mulţi ani. Nu mai avea nevoie să viseze, cel puţin pentru un timp.

— Ţi-am spus ce am citit recent? Că fisurile din inimă sunt acolo ca să pătrundă lumina prin ele?

— Fugi de-aici! Susannah râse fără să vrea.

Amelia deschise geanta voluminoasă de care se pare că au nevoie toate mamele şi scoase o sticlă de jumătate de litru de şampanie Moët et Chandon.

— Pentru ce? Era un gest extrem de nepotrivit, dar aşa făcea Amelia.

— Ca să bem, deşi cred că ar trebui să ronţăi puţină pâine prăjită înainte de asta… nu ai mai mâncat de ceva vreme şi nu vreau să leşini.

— Pentru ce bem? Susannah ştia că n-avea rost să se certe cu ea. Se duse până la dulapul din bucătărie şi îl deschise. Din păcate, nu am cupe de şampanie. Merg astea? îi dădu Ameliei două pahare fără picior.

Amelia desfăcea staniolul şi răsucea dopul.

— Păi, da. Am folosit şi pahare mai proaste… Mai ţii minte cănile alea de spălat pe dinţi de la

Paris?

— Da. Deci… pentru ce bem?

Amelia turnă şampania. Bulele se ridicau, lichidul trecând de marginea primului pahar şi udând măsuţa de cafea. Ridică paharul şi îl şterse de pantalon înainte să i-l dea lui Susannah, apoi îl umplu şi pe cel de-al doilea.

Pe urmă ciocniră.

Pentru viaţă, Susannah. Viaţa ta. A mea. Pentru viitor.

Amelia luă o gură generoasă, dar Susannah nu bău.

— Nu mai am cancer. Tocmai am aflat.

Lui Susannah i se schimonosi din nou faţa, deşi nu mai avea lacrimi. Uşurarea pe care o simţea era ca un pumn în stomac.

— Slavă Cerului, Amelia! O luă în braţe, stropind cu şampanie pe canapea şi pe amândouă.

— Îmi pare rău, am fost atât de supărată c-am uitat să te întreb. Când ai aflat?

— Sigur c-ai fost întoarsă pe dos, dar ni se întâmplă tuturor. Nu-i bai, atâta timp cât nu durează o veşnicie. Dar m-ai auzit, nu? Nu mai am cancer! Ridică un pumn în aer, triumfătoare. Cui îi mai pasă de altceva acum?

Susannah o sărută pe obraz.

— Felicitări. Mă bucur din tot sufletul pentru tine. Şi pentru mine. Chiar aşa şi era. Nu-şi putea închipui viaţa fără Amelia. O să duc dorul acelor tratamente la oncologie, dar voi supravieţui.

— Aiurea! Putem să mai mergem, dar la Porchester Spa sau la etajul cinci de la Harvey Nicks sau oriunde altundeva, numai în spitalul ăla nenorocit nu. După o nouă îmbrăţişare, Amelia

urmă: Ştiu că trebuie să treacă cinci ani până să pot răsufla uşurată, dar acum n-am nimic şi doctorul nu crede că voi avea o recidivă. Şi o să-mi crească şi părul…

Susannah observă că ochii Ameliei erau plini de lacrimi.

— Ai fost atât de curajoasă. Ţi-am spus asta vreodată?

— Da. De multe ori. Şi-ţi sunt recunoscătoare. Pentru tine am făcut-o, râse ea clipind poznaş din ochi. Ştiam că n-ai să faci faţă dacă nu…

Susannah râse. Ca de obicei, avea dreptate.

— Iar acum vei fi şi tu curajoasă? Văzând că prietena ei nu ridica ochii din pahar, o înghionti cu genunchiul. Şi nu va fi uşor. Ştiu asta. Nu încerc să minimalizez situaţia, Susannah, chiar nu. Ştiu ce a însemnat Rob pentru tine. Cel puţin aşa cred. Dar uită-te la tine. Încă mai eşti în stare.

— La ce te referi?

— Eşti tânără, sănătoasă. Aşa se spune, nu? Şi nu ai idee ce important e – nimic pe lume nu e mai important. Ai apartamentul ăsta mişto. N-ai datorii, ai o slujbă şi încă-l mai ai pe vino-ncoa'. Mai puţin azi, când arăţi ca naiba şi cred că şi puţi. Se uită apreciativ la ea din cap până în picioare. Dar dacă dormi, faci un duş fierbinte şi te dai cu puţin ruj, se rezolvă.

— Totul pare atât de uşor!

— Nu asta am vrut să sugerez. Ştiu că-i al naibii de greu. Ştiu ce a însemnat totul. Dar ce-a fost mai rău a trecut. L-ai părăsit pe Doug. Ai obţinut ce-ai vrut de la viaţă. L-ai pierdut din nou pe Rob. Ai supravieţuit prima oară şi aşa va fi şi de data asta. Dar acum…

— Dar acum, ce?

— Nu trebuie să te mai mulţumeşti cu puţin. Meriţi totul. Trebuie să ai parte de tot. Promite-mi asta. Susannah nu scoase o vorbă, iar Amelia îşi lăsă toată greutatea pe ea. Îmi promiţi?

De această dată, după ce se uită la prietena ei şi ridică paharul, se angajă solemn că aşa va face.

mulţumiri

Le sunt profund îndatorată multor oameni care m-au ajutat enorm, în special lui Jonathan Lloyd, Mari Evans, Shane Morley Jones şi Annabel Robinson.

Le mulţumesc şi celorlalţi care au contribuit la realizarea acestui roman. Ştiu ei cine sunt.

David, Lulu, Tillie, mamă, tată – vă iubesc pe toţi.

Cum ar fi să primești a doua șansă cu prima iubire?

Susannah și Rob au avut o relație tumultuoasă în adolescență, însă, așa cum se întâmplă de obicei cu dragostea din tinerețe, totul s-a terminat și fiecare și-a urmat propriul drum, complet diferit. După ani, nici unul din ei nu este cu adevărat fericit – Susannah este prinsă în capcana unei relații aparent lipsite de afecțiune cu Douglas și joacă rolul de mamă vitregă deloc apreciată pentru copiii acestuia, și, la rândul lui, Rob și-a urmat cariera în armată după ce Susannah i-a frânt inima.

O întâlnire întâmplătoare provoacă un adevărat cutremur în viața lor. Ce se întâmplă atunci când prima iubire reapare pe neașteptate? Oare soarta îți spune că este timpul să profiți de o nouă șansă sau trebuie să mergi mai departe și să lași trecutul să devină istorie?

Însă Susannah și Rob nu pot să uite pur și simplu iubirea de altădată... și lumea urmează să descopere în curând consecințele regăsirii lor.

Elizabeth Noble s-a născut în Marea Britanie și este autoarea a șapte romane care au ajuns în Top 10 al bestsellerurilor întocmit de *Sunday Times*.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-21-0080-3

Lira